COLECȚIA

Iubiri de poveste

JULIE ANNE LONG

Un iubit ca nimeni altul

Julie Anne Long
Un iubit ca nimeni altul

***Like No Other Lover by* Julie Anne Long**

Copyright © 2008 Julie Anne Long
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea, Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Traducere din limba engleză Elena Arhire/Graal Soft

Pentru Sammy

Capitolul 1

— Ai nişte obraji îngrijorător de rumeni, Redmond.

Observaţia, rostită de domnul Culpepper, istoricul din Pennyroyal Green, încheie o pauză lungă în discuţia care începuse când uşa de la Pig & Thistle se deschisese, lăsând să intre o adiere de aer umed, un chicot de râs şi trei oameni. Unul dintre ei era Violet, sora lui Miles Redmond. Cum Violet era invariabil *Violet,* sigur ea era capul răutăţilor. Mai ales pentru că omul care o întărâta cel mai bine pe Violet era fratele lui, Jonathan Redmond, care apăruse în uşă alături de ea. A treia persoană…

A treia persoană era vinovată pentru îmbujorarea lui Miles.

Miles privi cum Cynthia Brightly – *Cynthia Brightly,* dintre toţi oamenii – îşi scoase, unul câte unul, degetele din mănuşă, îşi puse pelerina în cuierul de lângă uşă şi îi spuse lui Violet ceva care o făcu pe sora lui să dea capul pe spate şi să râdă vesel şi calculat ca să atragă privirile.

Inevitabil, fiecare cap din cârciumă se întoarse la auzul sunetului, aşa cum florile se întorc după soare.

În mod normal, Miles şi-ar fi dat ochii peste cap.

În schimb, el se uită încremenit cum domnişoara Brightly aruncă o privire prin cârciumă: la masa cu membrii cei veseli ai familiei Eversea, la domnişoara Endicott de la Academia pentru Tinere Doamne a domnişoarei Marietta Endicott, care lua cina cu trei persoane: doi părinţi îngrijoraţi şi o tânără încruntată. La el. Minunaţii ei ochi albaştri nu se luminară şi nici nu se întunecară când se întâlniră în treacăt – de ce ar fi făcut-o? — cu ai lui, şi zâmbetul ei slab, lăsat în urmă de râs, rămase neschimbat. Miles putea la fel de bine să fie un stâlp sau un cuier de pălării la cât de remarcat se simţise.

Însă privirea ei fugară îl făcu pe Miles să se simtă ca un diapazon lovit.

Ce Dumnezeu căuta ea în *Sussex?* În Pennyroyal

Green? Cu Violet?

— Aş spune mai curând că s-a înroşit, îi zise Culpepper lui Cooke. Îşi rostise cuvintele de parcă lansase o provocare. Era irascibil în seara aceea, căci Cooke câştigase trei partide de şah la rând şi Culpepper avea chef de ceartă, orice fel de ceartă. Dacă tot nu apărea nimic, se mulţumea să se lege şi de tenul lui Miles.

Cei doi cărturari îl cunoşteau pe Miles de când se născuse şi fuseseră foarte posesivi cu el de când revenise din faimoasa expediţie din Mările Sudului, în urmă cu doi ani. Fuseseră şi mai încântaţi când Miles le mărturisise că plănuia să plece în acele locuri într-o nouă expediţie, mai grandioasă, şi le oferise şansa să investească în ea.

Acela fusese momentul în care uşa se deschisese şi tenul lui Miles îşi schimbase culoarea.

Afurisita lui de soră avea o atracţie pentru năzbâtii, dar Miles nu şi-ar fi imaginat niciodată aşa ceva.

Îşi regăsi vocea.

— M-am înroşit? Poate stăm prea aproape de foc şi de-aia.

În faţa lui, două perechi de sprâncene dese se ridicară a neîncredere în acelaşi timp. La Pig & Thistle, Culpepper, Cooke şi, prin urmare, Miles stăteau mereu lângă foc, întrucât acolo se găsea tabla de şah.

Miles se trase de lavalieră – un gest grăitor care părea să spună „Doamne sfinte, nu-i aşa că e cald aici?” Fu surprins să simtă cu putere bătaia rapidă a inimii.

Şi asta tot din cauza Cynthiei Brightly.

Îşi lăsă mâna pe masă şi se uită lung la ea, de parcă putea să citească în vene şi tendoane motivele reacţiei lui. Omul de ştiinţă din el voia să ştie exact ce simţea pentru femeia aceea. Se întâmpla aşa rar să fie încercat de emoţii puternice – nu putea să le condamne, căci el nu prea era o gazdă primitoare –, încât îi era greu să-şi dea seama dacă simţea furie sau altceva.

Cu siguranţă furia era o parte integrantă.

Îşi aminti că ajutorul era literalmente la îndemână. Îşi strânse degetele pe halba de bere şi bău restul din

faimoasa bere neagră a lui Ned Hawthorne cu înghiţituri mari şi inegale. Era leac şi curaj în acelaşi timp.

Îşi şterse gura cu podul palmei.

— Ce culoare am acum? întrebă el sfidător.

*

Faptul că o remarcase pe Cynthia Brightly se datora, într-un fel, primei lui expediţii în Mările Sudului.

Se întâmplase la un bal. Lista de invitaţi pentru măreţul eveniment anual de la Malverney includea oameni de diverse ranguri, de la Prinny[1] la alegeri mai puţin distinse. Miles, al doilea fiu al extraordinar de bogatului şi influentului Isaiah Redmond, nu era sigur unde se afla pe lista respectivă şi nici nu îi păsa.

La vremea aceea, corabia lui Miles nu ancorase decât de puţin timp în Anglia, astfel că bronzul tropical al tenului abia începuse să se îndrepte spre o nuanţă mai adecvată de crem, ajungând în faza pământie. Era încă prea slab pentru statura lui; frigurile, mâncarea proastă şi o călătorie lungă pe ocean chiar puteau face un om numai piele şi oase. Fripturile de vită şi budincile din Yorkshire îl întremau din nou.

Îşi alesese echipajul din drojdia societăţii, pentru o corabie cu greu potrivită pentru navigat pe mare, care să îl poarte spre visul măreţ, incitant şi febril al unui ţinut: cu flori strălucitoare şi ademenitoare, de mărimea umbrelelor de soare, printre viţe-de-vie mai groase ca mâna unui bărbat; şerpi subţiri şi lungi ca însăşi viţa-de-vie; gândaci cât şobolanii din St. Giles; furnici cât degetul. Păsări zgomotoase cu penaj în culorile curcubeului şi fluturi scânteietori, de mărimea evantaielor deschise; femei cu pielea negricioasă la fel de ademenitoare ca flora ţinutului, care împărţeau noaptea patul cu el. *Totul* era părăsit, umed, monumental şi exagerat. Învăţase să se mişte încet, nepăsător; acceptase că oricum acolo nu ar putea fi

1 Porecla regelui George al IV-lea (1762-1830) (n.tr.)

niciodată uscat şi nu ar putea simţi răcoare.

Peste tot moartea era la fel de surprinzătoare şi de înşelătoare ca viaţa, ascunsă şi făţişă: şerpuind printre tufişuri sub forma unor scorpioni micuţi, apărând din spatele copacilor sub forma unui trib de canibali cu care îşi negociase cu succes viaţa ori ivindu-se sub forma unui acces puternic de friguri care oricum aproape îl omorâse.

Miles nu era imun la teamă, dar ciudăţenia şi pericolele din Lacao nu îl speriaseră niciodată. Frica era adesea înrădăcinată în ignoranţă, iar el învăţase de multă vreme să învingă ignoranţa prin răbdare nefirească, observaţie ascuţită şi hotărâre de oţel. Şi recunoştea frumuseţea, dar nu o ridica niciodată în slăvi. Înţelegea că scopul frumuseţii în natură era atragerea perechii sau a prăzii – şi hotărâse sec, după mai mult de două decenii de observaţie a părinţilor lui, a familiei şi a înaltei societăţi, că acela era scopul ei în orice societate.

Şi de aceea Miles nu provocase niciodată, Doamne păzeşte, pe cineva la duel, nu scrisese poezii groaznice, nu escaladase balcoane (cum se zvonea că făcuse Colin Eversea) şi nu se făcuse în vreun fel de ruşine pentru o femeie frumoasă.

Miles îşi satisfăcea, foarte înţelept şi discret, formidabilele pofte trupeşti în braţele văduvelor din înalta societate, care îl considerau cel mai de preţ secret.

Plănuise să se întoarcă în Anglia ca să scrie prima carte dintr-o serie de volume dedicată aventurilor lui. În cele din urmă, cartea urma să îi aducă faimă, mai întâi în cercurile oamenilor de ştiinţe, urmând să evolueze şi să cuprindă cercurile mondene, până ce avea să fie căutat cu nesaţ ca să participe la prelegeri şi la baluri, invidiat de bărbaţii cu mai puţin curaj sau care aveau mişcările limitate de neveste şi de hoardele de copii.

Asta îl năucea pe Miles.

Pur şi simplu, nu reuşea să îşi vadă călătoria ca fiind curajoasă sau legendară când firea lui nu prea îi dădea de ales: era mânat de o nevoie simplă, dar stringentă de a şti lucruri. Negocierea vieţii lui cu nişte canibali nu părea decât

consecinţa logică a drumului pe care îl începuse când primise o chelfăneală bună pentru că, la şapte ani, desfăcuse ceasul de aur al tatălui lui. Împrăştiase piesele micuţe şi strălucitoare în faţa lui, le analizase, înţelesese legăturile dintre ele şi fusese la un pas de a le reasambla, dar fusese prins.

Chelfăneala nu îi distrăsese deloc atenţia de la satisfacţia dată de faptul că înţelesese, în sfârşit, cum funcţiona obiectul acela afurisit. Totuşi, fusese o lecţie foarte importantă: călătoria spre descoperire era adesea primejdioasă.

Dar toată faima lui se afla la un an distanţă.

Însă, în clipa de faţă, se bucura pur şi simplu să fie acasă cu familia, să aibă parte de fripturi delicioase de vită, de peisajele verzi şi line, de văduvele discrete acoperite de straturi nesfârşite de material ce puteau fi îndepărtate rând pe rând. Fusese fericit până şi să participe la un bal, chiar dacă detesta balurile. Părea însă un lucru atât de tipic şi de îmbucurător de englezesc.

Lacao păruse să îl fi părăsit treptat, aşa cum dispărea un vis când te trezeai. Şi deodată, în vreme ce Lord Albemarle stătea lângă el şi insista să afle poveşti cu femei cu sânge fierbinte şi moravuri uşoare, se întâmplase: căldura din sala de bal devenise tropicală; fluturarea evantaielor de mătase în mâinile femeilor se transformase în frunze şi fluturi; foşnetul mătăsii, al muselinelor şi al hainelor devenise frunzişul junglei. Cele două lumi ale lui se uniseră într-una singură.

De aceea se întorsese din reflex când surprinsese cu coada ochiului un fulger incandescent. Primul lui gând fusese: *Morpho rhetenor Helena.* Extraordinarul fluture tropical cu aripi în culori schimbătoare: albastru, violet, verde.

Se dovedise a fi rochia unei femei.

Culoarea era albastră, dar, în lumina miilor de lumânări de deasupra lor, el zărise violet şi chiar verde unduindu-se în ţesătura rochiei. O brăţară de pietre pale licărea la o încheietură şi o coroniţă îi încercuia părul negru.

Candelabrul reflectase raze delicate şi dinspre aceste bijuterii.

Era mult prea strălucitoare pentru o femeie, hotărâse el şi dăduse să se întoarcă.

Chiar în clipa în care ea îşi ridicase chipul în lumină.

Totul se oprise. Bătăile inimii, respiraţia, curgerea timpului.

Din fericire, totul revenise la normal după câteva secunde. Mult mai violent ca înainte.

Şi atunci idei absurde explodaseră în mintea lui.

Simţise dorinţa arzătoare de a-i cuprinde chipul – era un chip palid, ca de pisicuţă, cu fruntea înaltă şi cu bărbia încăpăţânată. Avea şi ochii unei pisicuţe: mari şi cu colţurile uşor arcuite… Şi sigur nu erau azurii ca mările din sud? Sigur el, Miles Redmond, nu fusese secerat de un gând atât de flamboaiant?

Sprâncenele ei erau extraordinare: frumoase, arcuite, foarte negre. Părul ei era probabil castaniu, dar era ca şi cum Miles nu învăţase niciodată cuvântul „castaniu”.

„Strălucitor. Mătase. Aramă. Azur. Delicat. Înger. Aleluia”. Deodată, acelea erau singurele cuvinte pe care le mai ştia.

El se uitase lung. Ea nu observase. Nimeni altcineva nu mai observase, atât de aglomerată era sala de bal şi de iscusită abilitatea de-o viaţă a lui Miles, în ciuda staturii lui remarcabile, de a se pierde în fundal decât de a se face văzut.

După câteva clipe, acea prezenţă feminină tulburătoare pentru liniştea lui sufletească fusese trasă de mulţimea discretă a prietenilor ei în sala de bal şi dispăruse din raza privirii lui.

Deci, la urma urmei, nu era doar o expresie poetică exagerată: o femeie chiar putea să-ţi taie răsuflarea. În afară de cele patru partide intime şi viguroase pe care le avusese cu două nopţi înainte cu Lady Dovecote – care, în clipa aceea, de undeva de la periferia razei lui vizuale, îi trimitea o sugestie subtilă, dar inconfundabilă cu evantaiul –, nicio altă femeie nu-l mai lăsase vreodată fără suflare.

Miles nu o ignorase pe Lady Dovecote. Rămăsese îndreptat spre locul în care o văzuse ultima dată pe femeia aceea, asemenea unui ac de busolă care arăta nordul.

— Cine este fata în albastru?

Se chinui din răsputeri să pară oarecum plictisit în vreme ce puse întrebarea către Lord Albemarle.

Albemarle fusese uluit, guraliv şi încântat că era în măsură să îl lămurească pe Miles.

— Oh! Trebuie să fie domnişoara Cynthia Brightly. Am auzit că se cam grăbeşte, şi sigur nu e elegant din partea mea s-o spun, dar asta este. Frumoasa sezonului, căci ar fi mai plictisitor în lipsa ei, chiar dacă e şi Violet anul ăsta, slavă Cerului şi să mă ierte Dumnezeu, scuzele mele, Redmond! Te rog să nu mă provoci la vreun duel pentru sora ta. Umblă vorba că domnişoara Brightly nu are nici avere, nici familie, dar are… orice altceva… după cum vezi, şi e cam la modă să fii amorezat de ea.

Ah! Deci fenomenul fusese deja descoperit. Omul de ştiinţă din Miles se simţise nemulţumit.

— Vrei să vi se facă cunoştinţă? conchise Albemarle. Sigur sora mea poate să…

Dar Miles dispăruse deja.

Îşi amintea cum traversase sala de bal.

Sigur îi cunoştea pe cei mai mulţi pe lângă care trecuse, dar se concentrase atât de mult pe ţinta lui finală, că fusese incapabil să recunoască pe cineva. Zâmbise uşor prin toată jungla aceea de mătase şi muselină, de parcă zâmbetul îi era paşaport, făclie, scuză pentru că elegantele lui maniere englezeşti reveneau la fel ca nuanţa tenului lui englezesc: treptat.

În tot timpul ăsta, nişte fierari dinăuntrul lui păreau a se amuza pe cinste înteţindu-i bătăile inimii.

Zărise în cele din urmă strălucirea incandescentă – sigur rochia era făcută după modelul unor aripi de zână, nu? Era prea fascinat ca să mai fie oripilat de propria lui metaforă. Poate că începeai să gândeşti în clişee atunci când te îndrăgosteai.

Paşii lui încetiniseră. Afluenţa aceea extraordinară de

reacţii era iubire?

Dacă aşa era, nu era chiar plăcut, îşi spusese el căzut pe gânduri. Dar era în mod cert interesant, iar Miles aprecia lucrurile „interesante” mai mult ca orice pe lume.

Ajunsese destul de aproape ca să vadă că figura ei era menită să facă ravagii în inimi: să le oprească, să le fure, să le frângă. Buza de jos – o arcuire moale, de un rozaliu pal – sigur inspira gânduri mai telurice, fiecare în parte comunicând iute cu vintrele lui. Tenul ei era strălucitor în lumina candelabrului şi îmbujorat de căldură; câteva şuviţe alunecau din coafura ei, se părea, anume ca să atragă atenţia spre gâtul ei foarte lung şi spre pieptul fin descoperit mărinimos de decolteul cutezător.

Şi apoi, Miles îi auzise vocea. Nu avea să uite niciodată primul sunet al vocii ei: vioi, surprinzător de matur şi încrezător. Îşi coborâse vocea; femeia care se afla lângă ea – o anumită domnişoară Liza Standshaw, se gândise Miles – o ţinea familiar de braţ şi îşi aplecase capul spre Cynthia Brightly: ca să îi audă mai bine secretele.

Din păcate, el avea un auz extraordinar de fin.

— Lord Finley are *treizeci de mii de lire* pe an şi păr ca de aur, dar mama lui este o cotoroanţă. Totuşi, e un preţ atât de mic pentru treizeci de mii de lire, nu crezi, Liza? E un pic cam destrăbălat, dar e un dansator desăvârşit. M-a invitat deja la două valsuri! Contele de Borland are o tumoare, dar o fată poate să treacă peste asta dacă ia în calcul titlul, banii şi numeroasele lui castele, nu crezi? Iar domnul Lyon Redmond este excepţional de chipeş şi de bogat, nu-i aşa? Averea familiei Redmond îl face până şi pe Cresus să se simtă stânjenit – sau aşa am înţeles. Am auzit că el n-are ochi decât pentru domnişoara Olivia Eversea, că e cam îndrăgostit lulea de ea, dar familiile lor se plac cum se plăceau cei din Montague şi Capulet, şi sunt convinsă că taţii lor nu vor accepta în veci partida, aşa că hai să-l trecem pe listă. Vreau să îi fiu prezentată.

— Domnişoara Olivia Eversea nu se ridică la nivelul tău, Cynthia, insistase susţinut prietena ei. Facem rost de prezentarea asta. E şi domnul Miles Redmond astă-seară. Al

doilea fiu al lui Redmond. Şi el e disponibil. Vrei să îl cunoşti?

— Domnul Miles Redmond… Miles Redmond… Oh! Tipul brunet şi impunător, cu ochelari? Ea părea îngrozită. E preocupat de nimicuri precum insectele, nu? Doamne, Liza, *ai înnebunit*? Cynthia Brightly o înghiontise în glumă cu evantaiul pe prietena ei. De ce să mă mulţumesc cu un *al doilea fiu* morocănos când pot să am un adevărat moştenitor? Sau un *conte?*

Chicotiseră. Un sunet muzical şi glacial asemenea dezgheţului de primăvară.

Miles se retrăsese uşor, neobservat. Făcuse un pas înapoi. Doi paşi. Trei paşi.

Până ce se lovise uşor de un stâlp scurt care susţinea o sculptură grecească: Hercule, observase el. Care făcea ceva eroic cu sau unui leu.

Pentru o clipă, Miles mimase inconştient nemişcarea absolută a statuii.

Şocul, când se manifestase, fusese nefiresc şi neplăcut: de parcă un fluture i se aşezase pe încheietură doar ca să-şi înfigă colţii în pielea lui.

La câteva clipe după aceea, provocase un fel de amuzament distant.

Chiar fusese un prostănac când venea vorba despre femei. Nu-şi imaginase niciodată că o inimă atât de rece şi de meschină putea să bată într-un piept atât de delicat. Fusese impresionat, descurajat, fascinat şi, în mod ciudat, recunoscător: din clipa aceea, Miles privise femeile cu alţi ochi, le căutase în privire dovezi despre socotelile ascunse din mintea lor, dansase cu ele de parcă ţinea în braţe adevărate grenade. Deveniseră cu mult mai interesante pentru ce bănuia el că nu îi spuneau decât pentru ceea ce îi spuneau.

Abia mai târziu îşi dăduse seama că, din ziua aceea, plăcile tectonice ale mândriei lui începuseră să se mişte. Vuietul dinăuntrul lui fusese scăzut şi adânc, dar el se schimbase definitiv: lui Miles Redmond nu îi plăcea să fie respins.

*

Cu un an în urmă, dacă cineva i-ar fi spus Cynthiei Brightly că urma să fie chiar recunoscătoare să-şi petreacă o seară de sâmbătă *la ţară,* într-o crâşmă numită după un animal de fermă şi o buruiană[2], ar fi râs atât de tare, încât i-ar fi plesnit balenele de la corset. În cel mai bun caz, ar fi atins-o uşor pe persoana aceea şi ar fi sugerat că poate îşi dorea ca paharul de cruşon din mână să fie ultimul din seara aceea. Pentru că, în urmă cu un an, toate serile ei includeau un exces de orice, inclusiv de cruşon.

Avusese dintotdeauna mult mai mult noroc decât ar fi meritat.

Iar, de data asta, norocul apăruse în prietenia puţin probabilă cu Violet Redmond: frumoasă, fermecătoare, neliniştită şi surprinzător de lipsită de sentimentalism. Violet avea darul de a face ravagii la intervale imprevizibile – un dar pe care Cynthia îl admira foarte mult, din moment ce nici ea nu era străină de trăsnăi. Violet ameninţase la un moment dat să se arunce într-un puţ, din cauza unei neînţelegeri cu un pretendent, şi făcuse un pas peste margine înainte să fie trasă înapoi de coate. Se presupunea că la un moment dat provocase un domn la duel. În cea mai mare parte a timpului, manierele ei erau ireproşabile, şi, chiar dacă spusese clar că nu întâlnise încă bărbatul cu care să conceapă o căsnicie, lucrul acela nu o împiedica pe Violet să încurajeze neamurile din Londra să se bată pentru atenţia ei.

Aşa că, atunci când restul înaltei societăţi se lepădase fără să clipească de Cynthia, deloc surprinzător, Violet o invitase la reşedinţa familiei ei din Sussex pentru o petrecere de două săptămâni.

Cynthia era sigură că invitaţia venea pe jumătate din prietenie, pe jumătate din dorinţa de-a mai face vreo

---

2 În engleză, în original, taverna Pig & Thistle, *pig* însemnând „porc“, iar *thistle,* „scai, ciulin“ (n.red.)

trăsnaie, dar nu era în situaţia să îi pese şi avea de gând să profite la maximum de ocazia care i se oferise.

Instinctul pentru veselie o făcu să identifice imediat masa din crâşmă la care se aflau cei din familia Eversea: doi bărbaţi surprinzător de chipeşi, unul dintre ei, Colin, infam şi proaspăt însurat – atât de proaspăt, că ziarele încă scriau despre asta –, iar celălalt, judecând după felul în care se foia în scaunul lui, cherchelit bine. O femeie elegantă, cu părul negru – soţia lui Colin Eversea? — zâmbi la fata slăbuţă care se oprise lângă farfuriile şi halbele goale din faţa lor şi le adună cu iscusinţa ce părea să le caracterizeze pe chelneriţe. În mod vizibil, fata nu răspunse zâmbetului.

Apoi Cynthia privi cum fata se duse în spatele bufetului, unde un bărbat mai în vârstă o trase uşor de cosiţe şi îi dădu o mătură când îşi eliberă din nou mâinile. El fu răsplătit cu un zâmbet. Iar zâmbetul lui avea aceeaşi dimensiune, formă şi lumină ca al ei. Tată şi fiică. Cynthia îşi întoarse capul, simţindu-se deodată copleşită de familii. Erau ca o limbă pe care nu o învăţase niciodată, căci ea nu avea familie.

— Familia Hawthorne, îi spuse Violet când observă direcţia în care privea. Ned şi fiica lui, Polly. Familia Hawthorne deţine Pig & Thistle de secole.

Se prefăcu să nu îi vadă pe cei din familia Eversea şi ignoră mâna ridicată ironic de Colin, în semn de salut, apoi se îndreptă iute spre fratele ei.

Violet o trase pe Cynthia departe de deliciile implicite ale familiei Eversea, spre o masă mult mai puţin promiţătoare. Acolo erau aşezaţi trei bărbaţi: doi mai în vârstă, cu o tablă de şah cu piese negre şi din fildeş, frumos aranjate, între ei, şi un bărbat mai tânăr – masiv, brunet, morocănos, cu ochelari.

Ah, da, desigur. Fratele mai mare al lui Violet. Domnul Miles Redmond.

„Are… ceva de-a face cu insectele”, îşi aminti vag Cynthia.

*

Miles privi apropierea implacabilă a surorii lui de domnişoara Brightly şi rămase din nou nemişcat.

Nu o mai văzuse pe Cynthia după noaptea aceea şi, firește, nu povestise niciodată ce auzise. Dar, în sezonul acela, ea fusese sursa bârfelor zglobii ale înaltei societăţi, mereu prezentă în discuţiile neîncetate de prin cluburi şi saloane: auzise de curse nechibzuite cu faetoanele în zorii zilei, câştigătorul fiind răsplătit cu toate valsurile domnişoarei Brightly la petrecerea lui Lady Murcheston; de volume de poeme îngrozitor scrise despre tenul şi ochii ei; şi oh, despre pariuri – pariuri stranii, disperate şi înflăcărate ce păreau să-i facă pe bărbaţi să ajungă la pumni – consemnate în registrele de la White despre cel care avea să îi câştige în cele din urmă mâna.

Pe scurt, mulţi bărbaţi se izbiseră de inima de gheaţă a domnişoarei Cynthia Brightly.

Iar ea încuraja totul, sau aşa se zicea, pe jumătate cu reproş, pe jumătate cu veneraţie.

El bea un pahar la White în ziua în care aflase de logodna ei cu moştenitorul incredibil de bogat al contelui de Courtland. În urmă cu aproape doi ani. Şi, chiar dacă nu îl interesau deloc noutăţile, aceea i se păruse deosebit de tristă. Rămăsese încremenit, nedumerit şi ţeapăn.

Şi apoi, mereu un domn, mereu gata să facă lucrul corect şi amabil, Miles li se alăturase celorlalţi ca să bea întru fericirea lui Courtland. Continuase să bea toată noaptea, într-o încercare de a umple un gol deosebit de răsunător, dar mereu pragmatic, şi renunţase înainte să trebuiască să fie cărat pe braţe de la White.

*

Violet şi domnişoara Brightly ajunseră în dreptul lor. Miles văzu cum sora lui îşi aşază familiar mâna pe încheietura domnişoarei Brightly. Se uită lung la mâna lui Violet. Nu părea în stare să gândească limpede, şi, evident, gândurile îl năpădeau asemenea sângelui: neîncetat.

Deşi părea că putea să se ridice: educaţia îl obliga să se ridice. Se ridicară cu toţii: el, domnul Cooke şi domnul Culpepper.

El nu se uită direct la domnişoara Brightly. Însă reuşi să trimită o privire grăitoare spre dificila lui soră.

„Nu pot să te mint când te uiţi aşa la mine, Miles”, se plânsese o dată Violet. „Parcă m-aş uita la propria mea conştiinţă”.

Râsese atunci. El avea un râs sănătos, şi fraţilor lui le plăcea să îl audă.

Dar el era probabil singurul om de pe lume care putea să o facă pe Violet să regrete ceva. Tatăl lui îi trecea totul cu vederea, iar ea îl iubea şi se temea de el; Lyon o răsfăţase, iar ea îl divinizase; Jonathan o întărâta, iar mama ei îşi pierduse orice speranţă. Miles era cel care avea grijă de ea.

Talentul lui deosebit era să aibă grijă de lucrurile la care ţinea.

Neastâmpărul din privirea lui Violet păli un pic.

Ah, aşa era mai bine.

— Bună seara, domnilor, spuse ea drăgălaş şi mai puţin îndrăzneţ decât ar fi făcut-o înainte ca Miles să îi arunce privirea aceea de disciplinare. Mi-ar plăcea să v-o prezint pe buna mea prietenă, domnişoara Cynthia Brightly.

Miles se abţinu să nu pufnească la „bună”.

Admiraţia de pe chipurile celor doi adversari la şah era nestingherită şi înduioşătoare. O iubeau pe Violet – o cunoşteau de când era bebeluş şi adorau să îi audă isprăvile –, dar domnişoara Brightly era ceva nou. O priviră cu o încântare mută pentru o clipă, apoi oferiră o pereche de plecăciuni curtenitoare şi saluturi politicoase ambelor doamne.

Miles se gândi sec: „Frumuseţea îţi dă un fel de atitudine regală; comandă o supunere reflexivă; inspiră veneraţie, resentiment şi servilism, toate deodată. Toată lumea îşi doreşte un loc la curtea ei, indiferent de ce simţim pentru cel care o posedă. Dar ea nu este o frumuseţe reală”. Ochii ei erau prea mari, buzele ei – prea pline.

Chipul ei nu era rotund.

Din păcate, analiza nu reuşi să combată reacţiile din trupul lui.

Pentru că se impunea, făcu şi el o plecăciune, în cele din urmă, peste mâna domnişoarei Brightly.

Când se ridică, îl izbi iar senzaţia ciudată că el nu o vedea, ci mai curând o simţea: ca pe o dezmierdare a firelor scurte de păr de la ceafă, ca pe răsuflarea fierbinte în ureche, ca pe un murmur scăzut în capul pieptului, ca pe un nod în gât. Pielea i se înflăcără.

Se priviră unul pe celălalt. Ea nu trădă aproape niciun semn că l-ar fi recunoscut. Dar el simţise, de parcă ea iscase un vânt care îl învăluise într-un cocon: lucrul acela inefabil numit farmec.

Înţelese dintr-odată că el era obiectul farmecului ei.

Era bărbat, dar nu era prost. Dacă Cynthia Brightly se afla în Sussex, în Pennyroyal Green, la ţară, fără un soţ sau un logodnic…

Ceva trebuia să se fi întâmplat la Londra.

Conştientizarea acelui fapt trebuia să fi adus o notă de cinism în privirea lui, căci ceva subtil de nesigur umbri ochii ei.

Miles îşi aminti că nu o plăcea deloc. Gândul acela îi readuse răsuflarea şi simţurile la ceva asemănător cu normalitatea. Şi, la urma urmei, el era un Redmond: manierele lui erau rafinate precum coniacul, instinctive asemenea respiraţiei. Avea să spună ceva inofensiv şi politicos acum.

— Trebuie să plec, zise el, apoi se întoarse şi făcu întocmai.

Patru guri rămaseră căscate în urma lui.

Miles era la fel de surprins ca toată lumea. Simţea o senzaţie ciudată de ameţeală, de parcă împinsese un pendul care îl lovise mai apoi şi îl lăsase lat la podea.

Dar nu se opri nici măcar o clipă, în vreme ce îşi croia intenţionat drum printre chefliii şi mesenii de la Pig & Thistle. Trecu pe lângă fratele lui mai mic, Jonathan, care zăbovise pe la bufet. Jonathan spusese ceva care o făcuse

pe Polly Hawthorne să chicotească, un sunet frumos, din moment ce Polly Hawthorne, asemenea aproape oricărei femei din Pennyroyal Green cu vârsta între şaptesprezece şi şaptezeci de ani, fusese îndrăgostită de Colin Eversea şi luase foarte personal vestea nunţii lui. Era la vârsta la care luai totul personal. Obişnuia să îi arunce soţiei lui Colin Eversea priviri întunecate şi rănite, observase Miles.

Aparent, Polly nu îi servea suficient de repede berea, căci Jonathan bătea nerăbdător în bufet cu o mână. Şi apoi se întoarse, şi ceva de pe chipul lui Miles îl făcu să îşi arcuiască sprâncenele amuzant de sus.

„De ce?" păru să întrebe Miles, cu un gest tăios din bărbie înspre domnişoara Brightly, în vreme ce-şi luă haina agăţată în cuierul de la uşă.

Şovăi când văzu pelerina ei agăţată acolo. Era o pelerină obişnuită – din material cenuşiu, în mod evident nu nouă dar părea îmbibată cu un farmec aparte.

Se uită lung la ea. Se încruntă.

Jonathan, fiind bărbat, înţelese esenţa întrebării lui Miles. Îşi luă berea de la Polly şi o ridică spre ea în semn de mulţumire, apoi sorbi lung şi zgomotos înainte să îi răspundă lui Miles. Pe un ton scăzut:

— Nu pot să spun sigur de ce e aici – nici Violet nu ştie, şi eu le-am însoţit de la Londra –, dar am auzit că a fost un duel. Totul a fost pus sub tăcere, din moment ce era totuşi logodită cu moştenitorul contelui de Courtland. Tot ce ştiu e că logodna a fost ruptă, şi ea pare de neatins la Londra – am auzit că toată lumea a lăsat-o baltă, dar nimeni nu are cum să ştie de ce, şi am socotit că nu se cade să discutăm despre asta. Cu siguranţă n-am întrebat. Îmi place de ea. Este o companie destul de plăcută, adăugă el nepăsător. Pun pariu că Violet a momit-o aici ca să o vadă implicată în vreo trăsnaie şi să pună la încercare craii de viţă nobilă de la petrecere. Păzea, bătrâne! Domnişoara Brightly a venit aici pentru tine, spuse el cu o veselie macabră.

Jonathan mimă cu arătătorul o undiţă, apoi băgă degetul în gură, îl trase în sus şi făcu ochii mari cât cepele.

Şi, imediat după aceea, Miles deschise uşa crâşmei, o lăsă să se închidă în hohotele de râs ale fratelui lui şi se cufundă în întunericul delicat al amurgului care se lăsa peste Sussex.

Simţi deodată nostalgia primejdiilor cumva mai confortabile din jungla braziliană.

Capitolul 2

Când ajunse acasă, Miles înmână pălăria şi bastonul de plimbare unuia dintre lacheii arţăgoşi şi foarte bine plătiţi ai mamei lui şi, în vreme ce stătea acolo, pe marmura cu model de tablă de şah, se opri ca să îşi închipuie ceva: toate stările şi situaţiile în care strămoşii lui intraseră pe uşa aceea – chercheliţi după o noapte petrecută la Pig & Thistle, zăpăciţi sau vinovaţi după vreo întâlnire, triumfători după o luptă, poate mâhniţi după vreo înmormântare ţinută la bisericuţa din oraş sau proaspăt căsătoriţi, plini de dorinţă sau de agitaţie. Unul dintre strămoşi venise dinadins acasă şi îşi pusese pistolul la cap.

I se întâmpla aşa ceva pentru că era prima dată în viaţa lui când habar nu avea ce simţea el. Misterele erau sufletul lui şi aproape un afront: era o rutină pentru el să le dezvăluie în linişte, fără milă, metodic.

Dar el nu fusese niciodată până atunci un mister pentru sine.

Se uită la scări. Putea să le urce iute, să îi ceară valetului să îi pregătească o valiză uşoară, apoi să fugă spre Londra – unde îşi avea apartamentele – înainte ca restul musafirilor să ajungă, de dimineaţă. Făcu hotărât doi paşi spre scări, când gândul apropiatei veniri a lui Lady Middlebough îl încetini. Senzuală şi brunetă, măritată şi plictisită, suficient de discretă ca să îi cunoască repertoriul de abilităţi şi pofta formidabilă cu care le punea în aplicare, destul de sofisticată ca să îşi arate tacit interesul pentru el la un bal recent, destul de deşteaptă ca să facă rost de la mama lui de o invitaţie la petrecere – promisiunea

prezenţei ei îl încremeni pentru o clipă. Ea era exact genul de femeie care îi plăcea.

Şovăi, iar mâna lui, încet, involuntar, se încordă, parcă de nerăbdarea de a strânge coapsa moale şi albă a lui Lady Middlebough.

Visarea lui se dovedi o greşeală gravă. Îi oferi mamei lui, Fanchette Redmond, ocazia să se ivească în hol şi să îl surprindă cu o veste îngrozitoare:

— Tatăl tău vrea să-ţi vorbească, Miles, dragule.

El încremeni. Visarea lui se sparse ca un balon de săpun.

Mama lui ridică obrazul ca el să o sărute, iar fiul ei îşi reveni atât cât să apese conştiincios un sărut pe obrazul fin, care mirosea a liliac. Şi apoi, Fanchette Redmond îl surprinse pe Miles când îl sărută pe ambii obraji, de parcă îşi cerea iertare pentru că trebuia să discute cu tatăl lui.

Pentru că Miles îl deruta pe tatăl lui.

Întrucât mulţi tineri bogaţi şi plictisiţi se ocupau cu ştiinţele naturii, spre mirarea absolută a tatălui lui, Miles hotărâse să devină entomolog. „Insecte şi fleacuri”, aşa se referea Isaiah Redmond la munca de o viaţă a lui Miles. Iar Miles ştia perfect că, dacă nu ar fi plecat într-o călătorie lungă, ce implicase pericole, lipsuri, friguri, oameni despre care se spunea că mâncau alţi oameni şi femei afectuoase care nu purtau nicio haină de la talie în sus cât era ziua de lungă, tatăl lui l-ar fi considerat mai puţin bărbat decât ar fi trebuit.

Şi, înainte de dispariţia lui Lyon, părerea lui nu contase absolut deloc.

Tocmai de aceea tatăl lui refuzase hotărât să prezinte ideea finanţării următoarei expediţii grandioase a lui Miles formidabilului lui grup de investiţie, clubul Mercur. Dar Miles reuşise întotdeauna să facă ce îşi pusese în gând. Începuse să dibuiască fără ruşine orice posibilitate de finanţare, şi chiar să înceapă să îi îmbie pe bătrânii Culpepper şi Cooke cu ideea aceea. Totuşi, lucrurile tărăgănau mai mult decât ar fi preferat şi se simţea o oarecare disperare – doar un strop.

— Te aşteaptă sus în bibliotecă într-o clipă, adăugă mama lui.

De asemenea, să îl lase să aştepte era ceva foarte tipic pentru Isaiah Redmond.

— Încă un lucru, dragul meu. După cum ştii, vom avea musafiri, dar eu şi tatăl tău suntem chemaţi să ne ocupăm de nişte afaceri ale familiei mele, şi mă tem că trebuie să plecăm mâine, la primele ore ale dimineţii. Vezi tu, e vorba despre un testament, nişte bani şi o proprietate, iar tatăl tău insistă să se ocupe numaidecât de asta, după cum îţi închipui. Am aranjat salonul, mesele, distracţiile şi tot ce trebuie. Tu nu trebuie decât să te asiguri că musafirii se vor simţi bine până ne întoarcem noi.

Miles rămase fără cuvinte. De ce, de ce, de ce simţea deodată că era mai bine să fie oaspetele unor canibali înfometaţi decât gazdă la acea petrecere. Nu avea nimic împotriva oamenilor acelora. Avea maniere frumoase şi autoritate în orice fel de discuţie.

— Desigur, mamă, spuse el calm.

Dar nu o induse în eroare pe mama lui.

Ea îl lovi uşor, complet convinsă că Miles avea să îşi facă datoria – spre deosebire de Lyon, care pretinsese că fusese răpus de iubire şi dispăruse după aceea.

*

Câtă vreme Miles îşi aşteptă tatăl în biroul lui, Cynthia, Jonathan şi Violet reveniră de la Pig & Thistle. Cynthia se afla acum în centrul camerei care îi fusese atribuită şi o măsura din priviri.

Fusese curăţată şi lustruită atât de aprig, că fiecare bucată de mobilă – măsuţa de toaletă din lemn de nuc şi oglinda de deasupra, dulapul în care slujitoarea conştiincioasă a lui Violet agăţase frumos rochiile Cynthiei, stâlpii înalţi ai unui pat pe care puteau să se întindă pe lung trei oameni ca ea şi şase pe lat – părea să aibă o aură. Dar vatra nu era decorată cu nicio ghindă sculptată sau cu viţă-de-vie. Nu existau frize pe pereţi. Picioarele mesei de

toaletă, ale patului şi ale scaunului erau dreptunghiuri simple. Covorul nu părea să poarte vreun nume special.

Un contrast foarte mare cu mobilierul pe care îl văzuse jos: piese fine, aurite şi trufaşe scăpate din Revoluţia franceză, fără îndoială cumpărate la preţuri de nimic de vreun Redmond oportunist (mai exista vreun alt tip?) de la aristocraţii fugari cândva, în secolul trecut. Covoarele, ştia Cynthia, erau făcute la Savonnerie şi Aubusson: groase şi moi ca pieile, în culori bogate în ciuda vechimii, cu franjuri luxuriante.

Cu alte cuvinte, domnul Isaiah Redmond dorise să îşi demonstreze punctul de vedere când îi oferise domnişoarei Brightly camera aceea.

Cynthia zâmbi de parcă, în clipa aceea, era în centrul unei săli de bal plină de musafiri. Dacă se putea zice cu adevărat ceva despre ea era că Cynthia se ridica la nivelul unei provocări.

Se sperie când una din perdele începu să tremure; fereastra era deschisă. Şi, chiar dacă încăperea era, fără îndoială, una dintre cele mai mici din casă, tot i se păru că îi luă un sfert de oră să o traverseze ca să închidă geamul.

Şovăi înainte să o facă. Apoi deschise larg perdelele ca să se uite afară.

Milioane de stele se îmbulzeau pe cerul Sussexului, iar dedesubt şi deasupra se întindea un întuneric vast şi catifelat, punctat de umbrele negre şi pufoase ale copacilor. Pentru o clipă ameţitoare, Cynthia se simţi din nou o copilă, tremurând între părinţii ei, în miezul nopţii, într-o trăsură care înainta pe un drum desfundat spre o casă nouă în Little Roxford, lăsând în urmă gălăgia şi aglomeraţia din camera lor de deasupra familiei Jones din Battersea, Londra – aşa nişte băieţi ştrengari avusese familia Jones. Şi când, în cele din urmă, Londra lăsase loc văzduhului nesfârşit, întunericului nesfârşit şi tăcerii răsunătoare de la ţară, ea ridicase privirea şi văzuse o stea căzătoare arcuindu-se pe cer.

Cynthiei i se păruse ciudat că un eveniment atât de uluitor, de teribil de frumos putea să fie atât de tăcut. Era

ceva ce o lume întreagă putea să vadă pe dată, dar care putea să fie ratat dacă clipeai. Şi la vremea aceea i se păruse comic numele – stea căzătoare. Nu cădea, ci mai degrabă o lua la fugă. De parcă întrezărise ocazia de a scăpa de la locul ei din bolta cerească şi profitase.

Oricum, poate fusese izgonită de celelalte tovarăşe stele, se gândise ea sec.

Ştia vreo două, trei lucruri despre ce însemna să o iei la fugă de pe bolta cerească. Şi despre izgoniri.

Zvâcnirea unei mişcări îi atrase atenţia: un păianjen micuţ se deplasa pe pânza lui din colţul ferestrei.

Cynthia se retrase speriată.

Păianjenul se retrase speriat.

Cynthia se aplecă în faţă şi închise fereastra, apoi lăsă brusc perdelele jos. Trecuseră ani de când nu mai dormise într-o cameră în care i se permitea unui păianjen să îşi construiască o casă. Din perioada petrecută la Battersea şi în camera de deasupra familiei Jones.

Îşi frecă firicelele fine de păr de la ceafă, înfiorate de o vagă teamă.

Când era mai tânără, după ce părinţii ei muriseră, se trezea adesea îngrozită dintr-un vis în care se prăbuşea, se prăbuşea şi se tot prăbuşea într-un întuneric de nepătruns. Asemenea unei stele. După ce se trezea, strângea aşternuturile în pumni ca pentru a se ancora în pat, apoi îşi întorcea faţa în pernă ca să îşi înăbuşe suspinele, pentru ca preotul şi nevasta lui să nu le audă. Nu era neapărat vorba de frica izbirii de pământ, ceea ce oarecum sperase să se întâmple în vis. Acela, măcar, ar fi fost un sfârşit – deşi sigur nu era cel mai fericit dintre toate. Era teama de nimic; de necunoscut; de posibilitatea prăbuşirii în singurătate până la nesfârşit.

Cynthia se întoarse neliniştită spre oglindă. Imaginea de acolo o înveseli. La urma urmei, ea era o optimistă convinsă.

Dar îşi crease un fel de amuletă neobişnuită împotriva prăbuşirii: de la o cunoştinţă din Little Roxbury auzise de o bătrână îndărătnică din Northumberland care îşi petrecea

zilele într-un scaun cu rotile şi care avea mereu nevoie de un însoţitor, căci epuiza iute bunăvoinţa companionilor ei. O anume doamnă Mundi-Dickson.

Cynthia îi scrisese întrebând dacă poziţia era în continuare disponibilă şi îi dăduse adresa familiei Redmond. Într-adevăr, era o modalitate de a recunoaşte că se afla într-o situaţie strâmtorată.

Numai gândul la doamna Mundi-Dickson o conduse spre dulap, ca să facă agitată ceea ce devenise obiceiul ultimelor câteva săptămâni: îşi scoase gentuţa şi o scutură uşor. Abia mai zornăia. La urma urmei, nu era ca şi cum ultimii ei şilingi aveau să se împerecheze şi să facă bănuţi noi când ea nu se uita. Totuşi, zornăitul acela jalnic şi petrecerea de două săptămâni erau singurele lucruri care se interpuneau între ea şi sărăcie. Şi doamna Mundi-Dickson.

Poate că reuşea să înmulţească puţinele lire rămase sugerând vreun joc de cărţi între musafirii de la petrecere…

Nu. Avea să fie cuminte. Se găsea în situaţia aceea pentru că-şi pusese norocul la încercare.

Îşi dădu deodată seama că i se umeziseră palmele.

Împinse gentuţa la loc în dulap şi se aşeză brusc, ca să testeze patul. Moale. Sări; niciun scârţâit. Dădu la o parte cuvertura, şi mâna asudată alunecă pe sub ea: aşternuturi reci şi foarte fine, călcate de una dintre slujitoarele pe care le văzuse, când intrase cu Violet şi cu Jonathan, agitându-se prin alte părţi ale casei, ca nişte şoricei spre găurile lor.

Se simţi mai bine dispusă. Atâta vreme cât avea un asemenea pat în care să doarmă noaptea – atâta vreme cât era musafir, nu angajat şi nu, Doamne sfinte, amantă –, mai era o speranţă.

În mod deosebit, speranţa se prezenta sub forma moştenitorului Redmond.

Deşi, evident, prima întâlnire cu el fusese scurtă şi văzuse mai mult din spatele decât din faţa lui, în vreme ce el năvălise valvârtej din crâşmă. Nu prea promiţător.

Violet o asigurase că era o greşeală.

— Doamne, Dumnezeule! Trebuie să-mi cer iertare pentru fratele meu, deşi cred c-ar fi prima dată când fac asta pentru Miles. De obicei, se poartă foarte frumos, Cynthia.

Cynthia ridicase uşor din umeri regretând profund că nu era moştenitorul familiei Eversea, care ar fi fost încântător, sau fiul mai mare al familiei Redmond, impetuosul, mândrul şi centrul atenţiei tuturor, Lyon, care făcuse ceva de neconceput dispărând cu un an în urmă. Se spunea că dintr-o dragoste neîmpărtăşită pentru cea mai nepotrivită femeie din lume. Şi îl lăsase moştenitor pe morocănosul Miles.

— Nu s-a simţit bine, spusese domnul mai în vârstă care se numea domnul Cooke, ca să îl apere pe Miles. S-a îmbujorat tot.

Ochii lui alunecaseră pieziş spre prietenul lui.

— Roşu ca un rac, spusese încet domnul Culpepper.

Ceva licărise în ochii negri ai lui Miles Redmond când se ridicase în faţa Cynthiei. Nu fusese doar admiraţie – o vedea invariabil pe chipurile bărbaţilor şi sigur o văzuse şi pe chipul lui. Fusese ceva ce nu putea să recunoască. Mâna ei aproape păruse să freamăte când o trăsese departe de el.

Gândindu-se din nou la trupul masiv, întunecat şi bătând în retragere al lui Miles Redmond, se aruncă pe patul acela confortabil şi se uită în tavan. Într-o zi, urma să aibă camere în zona alocată familiei, era absolut sigură.

Pentru că, serios, cât de mare să fie provocarea pe care putea să o ridice în calea farmecului *ei* bărbatul acela morocănos şi cu ochelari?

*

În vreme ce aştepta, Miles privi pe fereastră la bezna ce se întindea peste parcul mare de la Redmond învăluit într-un întuneric străjuit de milioane de stele. El prefera perspectiva aceea culorilor înşelător de calme din biroul tatălui său: nuanţelor de maro şi crem, catifelelor, volutelor

delicate de pe covor. Puţine lucruri simple sau calme se întâmplaseră în încăperea aceea. Acolo Isaiah îşi avea orice întâlnire pe care o considera importantă, precum mustrările disciplinare usturătoare, şi tot acolo se retrăgea ca să se gândească la noi feluri prin care să sporească averea familiei.

Miles se întoarse când auzi paşii tatălui său. Isaiah Redmond: foarte înalt, slab acolo unde Miles era lat, încă foarte chipeş în felul în care fusese şi Lyon. Arăta atât de asemănător cu Lyon, că uneori era uimitor. Ochii verzi, limpezi ca pietrele preţioase.

Miles ţinea la tatăl lui. Chiar simţea empatie faţă de tatăl lui fiindcă se întâmpla ca el să nu fie Lyon. Desigur, nu era de ajuns să încerce să fie altcineva decât voia el să fie.

— Bună seară, tată.

— Bună seară, Miles. Poate ţi-a spus mama că trebuie să plecăm la Cambridgeshire ca să ne ocupăm de o proprietate din partea Tarbell a familiei – unul dintre verii mamei tale a lăsat în urmă o avere, niciun testament şi o sfadă.

Miles nu avea nicio îndoială că tatăl lui urma să găsească o modalitate prin care să o adauge frumuşel şi legal la propria lor avere.

— Mi-a spus. Vă voi ţine locul cu bucurie şi mă voi asigura ca petrecerea să decurgă bine.

Îşi vorbeau foarte politicos, lucru pe care îl făcea orice Redmond atunci când discuta cu cineva pe care îl simţea mai degrabă străin.

— Foarte bine. Voiam să vorbesc cu tine despre o propunere de afaceri, şi, cum timpul e esenţial, trebuie să-ţi vorbesc înainte să plecăm.

Miles încremeni. Isaiah nu îşi dorise niciodată în viaţa lui să îi vorbească despre o propunere de afaceri. Şi ultima propunere pe care Miles i-o făcuse tatălui lui – finanţarea extraordinar de scumpei călătorii în Mările Sudului – fusese ascultată cu neîncredere şi apoi respinsă.

— Prea bine, domnule, spuse Miles precaut.

Isaiah se îndreptă spre masa lui lustruită din lemn de

nuc şi făcu un semn întrebător cu mâna spre sticla de coniac. O flancau două pahare de cristal atât de curate, că erau aproape invizibile. Miles încuviinţă din cap.

— Te-ai gândit la căsătorie?

Tatăl lui vorbi calm, întors cu spatele, cu sticla în mână. Coniacul gâlgâi scurt într-un pahar.

Miles refuză să se lase surprins de acel moment. La urma urmei, aşa era Isaiah Redmond. Nu era o interogare întâmplătoare.

— O dată sau de două ori, spuse Miles sec. Un bărbat o face când ajunge la vârsta mea. Am aproape treizeci de ani.

Tatăl lui se întoarse încet, cu paharele de coniac în mână. Şovăi.

— Pot să te întreb dacă te-ai gândit deja la o mireasă în mod special?

Şovăiala îl amuză pe Miles. Fără îndoială, tatăl lui îşi închipuia imagini cu savante care dansau în mintea fiului său. Stai, savantele nu ar fi dansat. Ar fi mers – ar fi mers cu coşuri de mâncare pentru săraci agăţate de braţ.

— Nu. Nu m-am gândit la nicio mireasă în mod special, spuse Miles calm. Deşi mi-ar plăcea să aibă minte, o familie bună, avere şi un chip frumos.

Urmă o pauză care păru exagerat de lungă. Miles se întrebă care parte din afirmaţia lui îl tulbura pe tatăl său. Fără îndoială partea cu mintea.

— Trebuie… să fii îndrăgostit? întrebă încruntat tatăl lui în cele din urmă.

Miles se împiedică chiar la timp ca să nu facă ochii mari. Ba chiar îşi înfipse adânc una dintre unghii în palmă ca să îşi înăbuşe râsul. Doamne sfinte! Nu urma să aibă o discuţie despre iubire cu tatăl lui, nu? Nu putea să îşi imagineze ceva mai greu de suportat. Nici înţepăturile de scorpion, nici canibalii care îi discutaseră soarta.

Dar, dintr-odată, Miles îşi aminti că „iubirea” – pentru Olivia Eversea, adică – era de presupus că îl făcuse pe Lyon să îşi piardă cumpătul şi să dispară, presupus mort sau menit să nu se întoarcă niciodată, lăsându-l pe Isaiah cu

mult mai puţin comodul Miles drept moştenitor. Lyon, victimă, poate, a legendarului şi nefericitului blestem: se spunea că, o dată la o generaţie, un Eversea şi un Redmond erau meniţi să se îndrăgostească unul de celălalt.

Fără îndoială, Isaiah se întreba dacă Miles avea cumva defecte romantice similare.

Deodată, nechemată şi vie, îi veni în minte imaginea unei pelerine cenuşii şi cunoscute, agăţată în cuierul dintr-o crâşmă. Miles trase iute aer în piept.

— Iubirea pe care o sugerezi tu e absurdă, declară el cu o convingere liniştită şi absolută. N-am nevoie de iubire ca să mă-nsor.

Isaiah îşi privi fiul, umbra unei încruntări încreţindu-i fruntea, întredeschise gura şi o menţinu aşa o clipă. Părea indecis în privinţa a ceea ce să spună. Apoi încuviinţă tăios din cap şi spuse:

— Foarte bine. De parcă era o întâlnire de la clubul Mercur şi ei abia supuseră la vot noţiunea de „iubire”.

— Pot să te întreb dacă tu te gândeşti la cineva în mod special?

Miles era curios, şi, la cum îl cunoştea pe tatăl lui, Isaiah sigur avea pe cineva în gând.

— Georgina Mossgate, Lady Rutland, este o fată minunată şi a fost invitată la petrecere.

Tatăl lui nici măcar nu se strădui să facă asta să sune ca o afirmaţie spontană.

— Hmm. Numele îl surprinse, pentru că îi ştia pe cei din Mossgate aproape dintotdeauna. Tatăl ei, Rutland, era un biolog amator pasionat, care începuse să corespondeze cu el. Dar ce ştia Miles despre Georgina?

Când era copilă, avea părul prins într-o coadă lungă împletită; ca adult, îşi purta mereu părul de un blond-deschis într-un coc atât de simetric în vârful capului, că îi amintea în mod straniu de un monument preistoric. Vorbise odată cu ea despre furnicile din Sussex şi despre obiceiurile lor, despre care ştia surprinzător de multe, iar ochii ei fuseseră blânzi, atenţi, vigilenţi şi nu se întorseseră niciodată de la chipul lui. Avea un fel liniştit de a fi, dar nu

retras, iar sânii ei – Miles nu rata niciodată ocazia de a observa sânii – erau remarcabili, îi plăcea felul în care devenise femeie; dansase cu ea de mai multe ori de-a lungul vremii; ea nu îl intriga deloc.

Miles fu brusc lovit de ideea unei soţii liniştite şi atrăgătoare.

— După cum ştii, îl vreau pe Rutland membru al clubului Mercur deja de ceva ani.

Miles avu nevoie de o fracţiune de secundă ca să îşi dea seama exact încotro se îndrepta discuţia. Acurateţea soluţiei era amuzantă, strălucită, cinică şi complet tipică pentru tatăl lui.

Pe scurt: şi el, şi tatăl lui urmau să primească ce îşi doreau cel mai mult.

Inima îi bătea nebuneşte în piept. El nu dezvălui nimic. Aşteptă pur şi simplu ca tatăl lui să vorbească.

Isaiah nu pierdu timpul.

— Dacă te însori cu Georgina, Rutland va fi în sfârşit de acord să devină membru al clubului Mercur. Şi, cu sprijinul lui Rutland şi cu resursele lui extraordinare, sunt convins că se va întâmpla simplu şi destul de rapid ca membrii grupului să fie convinşi să finanţeze călătoria ta spre…

El se încruntă uşor.

— Lacao, tată, spuse Miles calm.

Până în clipa aceea, cei mai mulţi oameni din Anglia ajunseseră să ştie numele locului despre care scrisese atât de mult. Totuşi, nu şi afurisitul lui de tată.

— Da. Lacao.

Tatăl lui nu întrebase niciodată despre locul acela. Isaiah se simţise dintotdeauna mai comod cu ce reprezentau pentru el sensibilităţile infinit mai compatibile şi mai pragmatice ale lui Lyon, care avea în sânge darul de a face bani.

Făceai bani şi când scriai şi când vorbeai despre Lacao, iar Miles se alesese cu o mică avere drept dovadă. Dar preocuparea de a face bani fusese mai degrabă un act neglijent, neprevăzut şi neimportant.

El păstră tăcerea.

— Atunci, eşti de acord cu partida? spuse Isaiah în cele din urmă.

— Sunt de acord.

Nu avea niciun motiv să se împotrivească.

— Foarte bine, spuse tăios tatăl lui. Georgina va fi prezentă în următoarele două săptămâni, la invitaţia mamei tale, şi se aşteaptă să ajungă în după-amiaza asta. Mama ta a aranjat diverse distracţii pentru cele două săptămâni, cine cu vecinii, dansuri şi altele. Aşa că dansează cu fata. Vorbeşte cu ea. Să te faci plăcut de…

Oh, pentru numele Domnului!

— Vei fi uşurat să afli că nu trebuie să-mi spui cum să mă fac plăcut de o femeie, tată, îl întrerupse el sec. „Sau de *orice* femeie”, se gândi Miles, dar nu adaugă. Însă îl străfulgeră nerăbdarea când se gândi să se facă plăcut de Lady Middlebough. Cu Georgina era mai complicat, dar şederea lui Lady Middlebough urma să fie scurtă, şi ea voia doar un lucru de la el, unul destul de uşor de aranjat.

Tatăl lui scoase un râs scurt şi împăciuitor.

— Da, sigur. Iartă-mă, Miles! Doar că eu şi mama ta suntem interesaţi să ne asigurăm că toţi copiii noştri sunt bine şi îşi găsesc parteneri potriviţi, care să facă cinste familiei. Nu putem să fim de acord cu altfel de partide.

Cuvintele lui ascundeau o urmă de avertizare.

Avertizarea era inutilă. Miles nu putea să îşi imagineze nicio clipă în care să se lase tentat să intre într-o relaţie nepotrivită. Căsătoria era poate cel mai important aranjament de afaceri pe care putea să îl facă un bărbat. Ştia că prin „să facă cinste familiei” Isaiah voia să spună „să sporească averea familiei şi să extindă aria deja scandaloasă a influenţei ei”, iar Miles nu avea nicio obiecţie filosofică reală împotriva acestui lucru.

— Îţi înţeleg îngrijorarea, domnule, spuse el grav. Şi o partidă cu Lady Georgina s-ar încheia iute cu acceptul tuturor, sper că şi al ei. Sunt sigur că vom reuşi să ne potrivim.

Isaiah rămase curios de tăcut pentru o clipă. În cele

din urmă, încuviinţă din cap.

— Că tot veni vorba despre îngrijorare, Miles, continuă tatăl lui sec, mai am una. Sora ta a făcut cunoştinţă cu o anume domnişoară Cynthia Brightly. A invitat-o pe această domnişoară Brightly la noi acasă în următoarele două săptămâni.

Era de parcă tată lui destupase o sticlă cu un duh înăuntru. Cele două cuvinte rostite împreună – „Cynthia" şi „Brightly" – o aduseră atât de brusc şi de intens în cameră, că muşchii abdomenului lui Miles se încordară drept răspuns. Nu putea să respire ca să vorbească.

— Da? reuşi el să spună, în cele din urmă, suficient de calm.

Tată lui şovăi.

— Am auzit zvonuri despre domnişoara Brightly.

— Ce fel de zvonuri?

Tatăl lui schiţă un zâmbet lipsit de umor.

— Contează?

Nu, Miles bănuia că nu: „zvonurile" pe care le auzeai despre o tânără doamnă te atenţionau adesea că doamna respectivă era mult prea interesantă. De exemplu, auzeai adesea „zvonuri" despre cei din familia Eversea, deşi zvonurile atinseseră un punct culminant cu recentele evenimente ce-l aveau în centru pe Colin Eversea, dar ziarele se mai liniştiseră pe tema lor de atunci. Cu cei din familia Eversea era totuşi doar o chestiune de timp.

De cei din familia Redmond nu dădeai prin ziare. Aveau grijă de asta educaţia cuviincioasă şi scrupuloasă, discernământul pe care tatăl lui îl avea şi banii care mituiau tot felul de funcţionari.

— Şi domnişoara Brightly e…

Miles îl invită pe tatăl lui să îşi continue afirmaţia cu o listă de obiecţii. Deveni brusc teribil de curios să audă ce putea să ştie despre ea tatăl lui şi de ce se afla ea acolo. Isaiah Redmond chiar avea un talent de a afla lucruri.

— Asta e tot ce ştiu până acum: este mult prea frumoasă şi fermecătoare pentru cineva fără bani şi fără familie, cel mai probabil prea ambiţioasă pentru drepturile

ce i se cuvin, înconjurată de un nor de zvonuri care nu pot fi dovedite – deşi am încercat – şi, în lumina asta, deloc o tovarăşă potrivită pentru Violet sau pentru oricare alt Redmond.

Şi uite cum singura femeie care făcuse să i se taie răsuflarea lui Miles fusese categorisită şi respinsă de tatăl lui. Desigur, Miles ştia că tatăl lui nu greşea deloc în privinţa domnişoarei Brightly.

— Îmi închipui că Violet vrea să fie o prezenţă controversată şi de aceea s-a împrietenit cu domnişoara Brightly, continuă tatăl lui, părând obosit şi vorbind mecanic; de obicei, Violet se străduia să fie o prezenţă controversată şi, în timp ce o făcea, reuşea atât să farmece, cât şi să îngrijoreze. Ce ştii despre domnişoara Cynthia Brightly, Miles?

„Ştiu că îmi face gândurile să explodeze în imagini poetice în felul în care fluturii sparg coconii. Şi, vezi tu, se întâmplă deja. Şi, dacă vom continua să discutăm despre ea, risc să încep să vorbesc în metafore care ne vor stânjeni pe amândoi. Şi am menţionat că forma buzei ei de jos este poate cel mai senzual lucru pe care l-am văzut vreodată în viaţa mea…”

— Poate a fost ruptă vreo logodnă. Cuvintele lui făcură ca logodna Cynthiei Brightly să pară ca un ceainic răsturnat în vreo hârjoneală zgomotoasă şi nesăbuită. Cred că e nechibzuit să speculăm.

Nu menţionă că o văzuse deja în după-amiaza aceea. Ştia că tatăl lui era de acord cu folosirea în acest caz a cuvântului „nechibzuit”. Cei din Redmond trăiau ca să evite să fie „nechibzuiţi”.

— Fără îndoială, sora ta ştie ce s-a întâmplat, spuse tatăl lui.

— Fără îndoială.

Deşi, conform lui Jonathan, Violet nu ştia.

— În orice caz, spun asta pentru că, după cum şi-a ales oaspeţii, cred că trebuie să stai cu ochii pe Violet în cele două săptămâni. Dacă trebuie să ne extindem ospitalitatea pentru domnişoara Brightly, o vom face, dar

doar pentru săptămânile cât ţine petrecerea, nu şi după aceea, şi o atitudine călduroasă nejustificată nu este probabil necesară, adăugă el sec.

Enervarea îl cuprinse iar pe Miles: mereu trebuia să stai cu ochii pe Violet, în mare parte din cauză că fusese răsfăţată de tatăl ei.

— Mama ta a invitat-o pe Lady Windermere, continuă Isaiah. Vor veni şi Lady şi Lord Middlebough, deşi cred că doamna ajunge înaintea lui. Îi aştept pe Milthorpe, care, fără îndoială, va fi dezamăgit să afle c-am plecat, şi pe domnul Goodkind, care doreşte să mă atragă într-un parteneriat financiar. Totuşi, cred că trebuie să stai cu ochii pe sora ta.

— Lasă chestiunea în grija mea, tată!

Invitaţii erau oameni pe care el îi cunoştea.

— Mulţumesc, Miles, spuse Isaiah calm. Ştiu că totul va fi pe mâini bune în grija ta. Cu puţin noroc, revenim în două săptămâni şi ne vom bucura de ultima seară a petrecerii.

Iar Miles simţi fizic transferul de responsabilitate.

Urmă un moment de tăcere.

— Cum merg studiile tale ştiinţifice?

O întrebare surprinzătoare pentru tatăl lui şi spusă cu prea puţină seriozitate. El era pe cale să ia o înghiţitură de coniac.

— Foarte bine. E vorba să mă propună preşedinte la Royal Society când se retrage domnul Joseph Banks.

Paharul cu coniac al tatălui său se opri la jumătatea drumului spre gură.

Isaiah Redmond vorbea limba rangului. Îl ştia pe domnul Joseph Banks. Toată lumea îl ştia. Prieten al regelui. Biolog şi aventurier renumit. Un bărbat învăţat, respectat şi influent.

Discuţia despre înlocuirea domnului Joseph Banks discutată printre colegii lui era exact măsura respectului cu care era tratat Miles acum.

Miles învăţase cu mult timp în urmă să nu îi mai pese de ce credea tatăl lui despre el, căci nu prea avea ce face.

Totuşi, reacţia lui era îmbucurătoare.

— Foarte bine, spuse calm Isaiah în cele din urmă.

Miles pur şi simplu făcu un semn scurt din cap.

— Mult noroc cu petrecerea, Miles! Şi cu Georgina.

Putea să plece.

— Mulţumesc, tată. Să aveţi o călătorie frumoasă şi încununată de succes!

Isaiah întâmpină cu un zâmbet urarea lui seacă. Desigur, nu avea niciun dubiu că urma să aibă succes.

Un lacheu în uniformă albastră cu auriu intră în linişte în încăpere ca să umple din nou sticla de coniac şi se îndreptă spre fereastră ca să tragă cu mâinile lui înmănuşate draperiile din catifea neagră.

Şi deodată Miles văzu ochii albaştri care îi opreau inima în loc şi mâinile înmănuşate în catifea deveniră mâinile lui, trecând printr-un păr negru şi strălucitor. Încremeni.

Dumnezeule! Era ca o reîntoarcere a frigurilor.

Se încruntă la lacheu, care era întors cu spatele.

Apoi făcu o plecăciune şi părăsi iute încăperea, ca să se bucure că visurile lui abia îi fuseseră înmânate pe tava strălucitoare a familiei Redmond.

Capitolul 3

În dimineaţa următoare, Cynthia coborî scările şi găsi micul dejun aranjat pe platouri strălucitoare pe un bufet şi câţiva oaspeţi deja aşezaţi în faţa farfuriilor lor, la o masă lungă. Se făcură prezentările şi începu o conversaţie şovăielnică şi politicoasă, care căpătă avânt după ce ouăle, scrumbiile şi cafeaua goniră reticenţa şi somnul, iar poziţiile sociale se dezvăluiră treptat şi subtil, pentru ca toată lumea să ştie cum să se adreseze celorlalţi.

Era o anume Lady Windermere, o văduvă invitată de doamna Redmond, care era vioaie, corpolentă, frumoasă şi înfometată, judecând după cât de repede îşi mânca ouăle.

Cynthiei, încă un pic somnoroasă, mişcarea braţului ei i se păru liniştitoare şi practică; de parcă te uitai la cineva care lua cărbune cu lopata. Pentru Lady Windermere, micul dejun era în mod cert ca un combustibil. Licărirea neliniştită din ochii ei sugeră că se simţea mai bine decât majoritatea văduvelor la vârsta ei.

Lângă ea era aşezată o femeie de vreo treizeci de ani, Lady Middlebough, al cărei soţ „din păcate" (cuvintele ei; interesant, nu părea să regrete) nu era prezent; avea să i se alăture într-o zi sau aşa ceva şi urmau să plece spre est, în Kelham Cross din Sussex, ca să viziteze nişte rude. Era foarte drăguţă, într-un fel senzual, luxuriant, direct, cu un păr negru strălucitor pe care îl purta umflat şi prins sus. Era bogată, dacă hainele puteau fi luate drept indiciu: impecabile, cu multe volane, ondulate şi de un verde intens. Mânecile ei erau lungi, decolteul adânc, pieptul impresionant. Şi ea părea neliniştită, dar fără licărirea din privirea lui Lady Windermere. Ochii ei erau strălucitori, dar, per ansamblu, purtarea ei era distrată; îşi împingea şi agita mâncarea de colo-colo, de parcă spera că descopere ceva mai interesant în farfuria ei. Din când în când, arunca priviri spre uşă.

Cynthia se întrebă unde era Miles Redmond. Voia să îl observe o vreme, ca să decidă dacă era într-adevăr atât de lipsit de umor şi de sărit de pe fix pe cât bănuia ea. La urma urmei, trebuia să îţi concepi atacul pe măsura prăzii. O ajuta să îşi observe prada în mediul ei mai întâi, ca să vadă cum interacţiona cu cei de rangul şi de genul lui.

Comparaţia o amuză; era una pe care credea că Miles Redmond ar fi apreciat-o, din moment ce era un iubitor de insecte.

Ea purta o muselină albă care îi acoperea frumos umerii minunaţi, dar nu cu sfială, şi era strânsă sub sâni cu o panglică de un albastru care se potrivea cu ochii ei. Îşi prinsese singură părul, apoi desprinsese în mod voit câteva şuviţe care să danseze spre bărbia ei. Era devastatoare când arăta inocent, dar uşor ciufulită.

Cel puţin, aşa spunea unul dintre poemele scrise

pentru ea. Nu putea să îşi amintească acum numele poetului. Lord… cumva.

— Ştiţi unde s-a dus Miles?

Jonathan mască un căscat.

— Oh, Miles s-a trezit odată cu găinile şi s-a dus să călărească pentru un motiv numai de el ştiut, spuse vag Violet. Nu ştiu cum poate să se trezească aşa devreme. A mai fost şi la crâşmă aseară. Nu bea destul pentru un bărbat de vârsta lui.

— Violet! o certă Jonathan, căci ea sigur vorbise ca să fie certată.

Cu toţii părură foarte interesaţi de remarca ei.

— Vedeţi voi, a fost în Mările Sudului, explică Violet. A rămas acolo un an şi a suferit groaznic de pe urma unor friguri, iar acum abia mai bea din când în când. A devenit cumpătat.

Deci Miles Redmond era cumpătat şi nu bea aproape deloc, din câte spusese Violet. Cynthia simţi cum bucuria ei păli.

Lady Windermere se opri din lopătatul în farfurie.

— O groază de dezmăţ în Mările Sudului, spuse ea înţeleaptă. Fete băştinaşe şi alte alea. Probabil că doar s-a plictisit de aiurelile alea desfrânate.

Jonathan râse, Violet părea fascinată, iar Lady Middlebough murmură ceva care semănă cu „… Nu aşa am auzit despre Redmond”. Îşi înfipse dinţii mici într-o felie de pâine prăjită, rupse uşor o bucată şi o mestecă lent, de parcă mestecatul era singura activitate plănuită în ziua aceea şi trebuia să o facă să dureze.

Cynthia se uită brusc la ea. „Poate cineva să se plictisească de desfrâu?” se întrebă ea.

Miles Redmond era capabil de desfrâu?

— Oh, nu-ţi fie teamă, soră dragă! Eu beau destul pentru amândoi, spuse Jonathan cu veselie.

Îşi ridică şi înclină cana de cafea, apoi îi făcu semn unui lacheu să o umple din nou.

Cynthia îl plăcea pe Jonathan, dar el nu era moştenitor, plus că era prea tânăr pentru a se gândi la

căsătorie – deşi era probabil de-o seamă cu ea – şi era evident că se bucura prea mult de tinereţe ca să îşi pună pirostriile. Era un tânăr lipsit de experienţă, hotărî ea. Deşi, în felul lui întunecat, promitea să fie la fel de frumos precum fratele lui capricios, Lyon Redmond.

Chiar în clipa aceea o tânără se ivi în pragul uşii şi se opri sfios acolo.

Lady Middlebough ridică iute privirea, apoi o întoarse şi îşi lovi degetele în cana de ceai, asemenea unei flautiste care interpreta un ritm voios. Lady Middlebough părea să aştepte pe cineva şi era constant dezamăgită. Pe soţul ei?

— Georgina! Violet se ridică din politeţe. Doamne, când ai ajuns? Permiteţi-mi să v-o prezint pe Georgina Mossgate, Lady Rutland. Te rog să mănânci ceva, înainte ca Jonathan să mănânce şunca de la doi purcei.

Cei prezenţi, nesiguri ce să facă, începură să se ridice ca să facă reverenţe şi plecăciuni.

— Oh, Doamne! Vă rog nu vă ridicaţi, spuse Lady Georgina, părând năucită că îşi făcuse o asemenea intrare. Am ajuns târziu azi-noapte şi toţi, în afară de lachei, păreau să doarmă. Este o zi minunată, nu-i aşa? Camera mea este foarte frumoasă. Am vedere spre lac. E foarte albastru lacul. Aşa cum e şi cerul azi, nu?

Avea emoţii. Se bâlbâia. Şi avea şi de ce. Mai multe femei o studiau cu o curiozitate deloc binevoitoare.

Lady Georgina era o femeie, nu o fată – o arăta foarte clar trupul ei dezvăluit de rochia din muselină în dungi dar avea chipul deschis şi inocent al cuiva care nu îşi dorise niciodată prea mult sau care nu fusese rănit intenţionat, aşa că lumea i se părea în general liniştită şi plăcută şi nu şi-o putea închipui altfel. Avea un fel de seninătate – fruntea aceea netedă, ochii de un cenuşiu-deschis, cu gene şi sprâncene doar un pic mai închise decât tenul ei – pe care Cynthia voia să o zdruncine. Acceptă că impulsul ei era nemilos şi se iertă, căci era probabil şi firesc. Suprafeţele intacte trebuiau invariabil să se spargă: lingura se cufunda până la urmă în budincă, pătura de zăpadă proaspătă era în cele din urmă călcată în picioare şi puteai

să găseşti mulţumire în toate astea.

Probabil Lady Georgina era o persoană minunată şi departe de a fi interesantă.

— Familiile noastre sunt apropiate de mai bine de un deceniu, propuse Violet o explicaţie pentru Lady Georgina, după ce toată lumea de la masă se prezentase lui Lady Georgina („prietene dragi ale mamei” pentru Lady Windermere şi Lady Middlebough, „prietenă dragă de la Londra” pentru Cynthia). Pentru Jonathan nu mai era aparent nevoie de nicio explicaţie; el se ridică şi făcu oricum o plecăciune.

Cynthia aşteptă, uşor încordată, ca recunoaşterea să aprindă ochii lui Lady Georgina când auzi numele ei. Poate genele, sprâncenele şi fruntea erau atât de palide, încât subtilităţile de expresie nu se vedeau de la câţiva metri şi de-a lungul unei mese de bucătărie. Emoţii care de obicei se dădeau de gol în trăsături, printr-o gură căscată, poate, sau prin ochi bulbucaţi, care deveneau oricum evidenţi. Cynthia se alină la gândul că poate Lady Georgina nu se bucurase încă de un sezon la Londra sau nu avea vreo rudă informată ori vreun vecin care să îi fi spus totul despre Cynthia Brightly.

Un lacheu trase scaunul Georginei, şi ea se alătură mesenilor.

— Suntem aproape toţi, cu excepţia domnilor. Argosy ar trebui să ajungă la amiază. Ne-a trimis de veste de la hanul din Monkton. Milthorpe îşi duce chiar acum calul în grajduri. Sigur o să fie dezamăgit să afle că tata a plecat, spuse Jonathan cu o poftă îndărătnică.

— Am plănuit o întâlnire pentru ca toată lumea să salute pe toată lumea astă-seară, spuse Violet cu glas dulce. Cu toţii îşi vor fi revenit de pe drum până atunci.

*

Miles se simţi uşor vinovat că evitase micul dejun – pentru că exact asta făcuse, „evitase” şi nu era deloc mândru – când îl luase pe Ramsay la o plimbare lungă pe

moşia lui. Dar se dovedi cea mai înţeleaptă decizie, căci plimbarea şi vremea făceau minuni pentru starea lui, iar mintea lui pluti spre marea din Lacao când traversă în galop parcul până la creasta de pe care putea să vadă celălalt ocean, Atlanticul, care se ondula uşor şi cenuşiu în depărtare. Se gândi la corăbiile pe care Lord Rutland le va finanţa şi la scrisorile pline de speranţe trimise biologilor, oameni pe care îi admira nespus, din toată ţara.

Şi, când avea să primească răspunsurile, avea să se bucure să le spună că putea să facă totul posibil, cu uşurinţă şi în curând, la o scară şi de o proporţie la care niciunul dintre ei nu îndrăznise să viseze vreodată.

De îndată ce avea să se însoare cu Lady Georgina, desigur.

Îl duse pe Ramsay la loc în grajduri şi se îndreptă spre casă, ajungând acolo fericit, murdar, transpirat şi hotărât.

Îşi spălă bine pieptul cu apă fierbinte şi săpun ca să se asigure că mirosea cât se putea de puţin a cal, se supuse unui bărbierit nemilos în mâinile valetului lui, îşi puse o haină imaculată şi impecabilă, o lavalieră apretată şi cizme strălucitoare, îşi aşeză la loc ochelarii şi se pregăti să păşească spre viitorul lui.

*

Întâlnirea avea loc în salonul mare, prea plin de mobilă şi de covoare ca să se facă ecou, în ciuda faptului că tavanul putea la fel de bine să fie sculptat direct în stâncile din Dover: pluteau deasupra, înalte şi albe. Canapele cu forme frumoase, cu dungi crem şi maro, se aflau pe ici, pe colo printre scaune cu picioare aurite. Două şemineuri enorme sculptate încâlcit cu motive de recoltă – alune şi viţă-de-vie, legume coapte şi fructe – străluceau în licăririle focului aprins şi conspirau cu lămpile moderne ale lui Isaiah Redmond, globuri de lumină blândă care stăteau în echilibru deasupra meselor, ca să arunce întreaga adunare într-o lumină picturală. Stucatură care se potrivea cu motivele recoltei încercuiau înălţimile pereţilor, asemenea

unei manşete imense, şi două candelabre cu braţe de aramă, în formă de ramuri de mesteacăn, fuseseră aprinse cu ocazia întâlnirii. O extravaganţă de lemn şi foc, dar, oricum, familia Redmond avea bani să plătească pentru toate.

Încăperea emana bogăţia, istoria şi confortul familiei Redmond; în felul în care o biserică părea mereu să emane pace şi rugăciuni.

Dar era şi o încăpere, îşi aminti Miles, în care el şi Lyon se jucaseră de-a soldăţeii ascunzându-se în spatele canapelelor şi ţintind unul înspre altul, cu vătraiele de la şemineu pe post de muschete, şi în care se prefăcuseră că întinderea imensă a covorului – ornat cu drumuri de crem, maro şi roşu-aprins care se intersectau – era, de fapt, o mare de lavă fierbinte (fusese ideea lui Miles; citise despre vulcani şi lavă), ceea ce însemna că nu puteau să calce pe el. În schimb, erau obligaţi să traverseze camera sărind de pe scaun pe canapea, pe masă, pe canapea şi iar pe scaun, lucru pe care îl şi făcuseră înainte să fie prinşi.

Fireşte, drept rezultat al săriturilor lor, un bust de marmură, un sfert de bărbat posomorât, cu ochi goi, un anonim – Miles fusese dintotdeauna incapabil să înţeleagă scopurile busturilor –, se prăbuşise şi, din păcate, nu se rostogolise alene. Se făcuse ţăndări.

Interesant că nu li se trăsese o mamă de bătaie. În schimb, tatăl lor hotărâse să transforme întâmplarea în prima lor lecţie de comerţ: explicase costul, provenienţa şi fragilitatea fiecărui obiect din încăperea aceea, ce însemnau acele lucruri pentru familie şi ce însemna să fii un Redmond. Şi, în clipa aceea, Miles simţise greutatea propriei istorii, iar datoria faţă de numele lui îl învăluise ca o armură.

Acum prieteni şi străini se aglomerau spre un colţ al încăperii. Un musafir întârziat era Lord Milthorpe, un vecin din Sussex, membru al clubului Mercur şi prieten cu tatăl lui, care venise pentru câteva zile să discute nişte investiţii cu Isaiah. După cum prevestise tatăl lui, arăta stingherit, de parcă tot covorul era lavă şi avea, într-un final, să i se urce

pe picioare. Sărmanul se aşteptase la companie şi conversaţie de bărbaţi cu Isaiah Redmond; în schimb, aterizase la o petrecere cu femei vorbăreţe şi i se întinsese o cană de ceai cât jumătate din mâna lui.

Mai devreme, venise Anthony Cordell, Lord Argosy, moştenitor al unui viconte şi alt prieten vechi de familie, şi un apropiat al lui Jonathan. Nepăsător graţie banilor avuţi de secole bune, se născuse practic plictisit. Spre cinstea lui, încă nu făcuse nimic obraznic ca să rectifice situaţia – doar obişnuitele jocuri de noroc, femeile, boxul şi trasul cu arma. Argosy nu era lipsit de inteligenţă şi era pe deplin posibil să îşi schimbe firea dacă se ivea ocazia. Încă nu putea să fie descris ca destrăbălat, ci doar avea nevoie de un impuls care să îl ducă acolo. Avea nevoie de o ocupaţie, considera Miles. Dar Argosy nu era problema lui, decât dacă avea de gând să îi atragă pe Jonathan sau pe Violet în vreo trăsnaie.

Şi mai erau cele patru femei: Violet, de care trebuia să aibă grijă; Lady Middlebough, cu care voia foarte tare să vorbească între patru ochi; Lady Georgina, care arăta imposibil de dulce şi de senzuală şi care se prefăcea că nu era scandalizată de nimic din ce spunea Violet. Trebuia să înceapă să o curteze. Nu avea să îi fie greu, se hotărî el, uitându-se acum la ea. Şi apoi cea care…

Încremeni. Voiai pur şi simplu… să îţi încălzeşti mâinile pe ea.

Rochia era de un verde intens şi strălucitor, cu croială simplă: un decolteu dreptunghiular şi mâneci scurte neîmpodobite. De fapt, ar fi fost surprinzător de severă dacă i-ar fi lipsit stratul de plasă fină ca o ceaţă în care păreau să fie prinse licăriri micuţe. Miles nu era croitor. Nu ar fi putut să spună exact ce anume provoca micile licăriri. Totuşi, putea să spună hotărât că efectul era că parcă priveai cum ceaţa se retrăgea în primele ore ale dimineţii din Sussex, ca răspuns la primele raze ale soarelui, şi… oh, Dumnezeule, iar gândea ca un poet.

Se încruntă aprig ca să îşi izgonească propriile gânduri.

De parcă ar fi auzit bubuitul unui tunet, Cynthia

Brightly ridică privirea, îl zări şi zâmbi. Era un zâmbet serios, dar călduros. O rază lină de zâmbet care ar fi putut să îndepărteze ceaţa şi apoi să încălzească zorii zilei pentru ca parfumul cald al ierbii de primăvară să se ridice…

Afurisita de fată era mult prea sigură de farmecul ei.

Cu efort, Miles îşi domoli încruntarea într-o expresie neutră şi întoarse capul puţin, încât să pară că se uitase dincolo de ea, la sora lui Violet, care tocmai spusese ceva care o făcuse pe Lady Georgina să râdă.

Neabătută şi neafectată, domnişoara Brightly îşi întoarse încet capul de la el şi luă cu ea şi zâmbetul acela. Îi spuse ceva lui Violet, care râse şi o atinse drăgăstos pe Cynthia pe braţ.

Miles începu să se încrunte din nou. Se surprinse la timp. Şi făcu ceea ce făcea mereu atunci când se simţea nesigur: observă.

Domnişoara Brightly nu era pe deplin implicată în discuţia aceea, deşi el era probabil singurul care observa. Părea să îşi îndrepte privirea la întâmplare spre lucrurile şi oamenii din încăpere, să se uite la ei, de fapt, în felul în care el cuprindea de obicei din priviri o încăpere: Milthorpe, Argosy, Jonathan, candelabrele, mobila. Şi-o închipui înregistrând pe toată lumea şi tot ce era prezent acolo, aşa cum contabilul ţinea registrele tatălui lui: alcătuind coloane îngrijite cu calităţi şi defecte, efectuând calcule, ajungând la concluzii, hotărând încotro să îşi investească farmecul.

Şi apoi se ridică graţios.

Miles făcu un pas spre Milthorpe. Cynthia începu să se îndrepte agale spre el.

Iar Miles părea incapabil să se mişte mai mult de atât.

Aşteptă. Apoi ea ridică privirea, cu chipul ei frumos uşor surprins să îl găsească în calea ei.

Ah, juca chiar bine teatru.

— Bună seara, domnule Redmond. Vi s-a simţit lipsa la micul dejun.

Foarte directă, foarte dezarmantă.

Dacă el ar fi putut să fie dezarmat.

— Bună seara, domnişoară Brightly. Sper că vă simţiţi

bine până acum. Ce vă face să credeţi că mi s-a simţit lipsa?

El îi imitase atât de bine tonul, lăsând vag senzaţia că o lua în râs.

Dacă ea observase, se descurcă de minune să o ascundă.

— Mă simt bine, mulţumesc. Chipul ei străluci spre el. Casa dumneavoastră e foarte frumoasă. Iar la masă s-au pus o serie de întrebări, şi de aici am tras concluzia că vi s-a simţit lipsa. S-a sugerat că aţi obosit din cauza desfrâului din insula din Mările Sudului şi că v-aţi dedicat unei vieţi de abstinenţă sănătoasă.

Chipul ei era atât de viu. O răutate delicioasă şi jucăuşă pâlpâi în inocenţa ei asemenea scânteilor prinse în rochie.

Şi, desigur, să auzi un cuvânt ca „desfrâu” pe buze ca ale ei stârnea, în general, o mare atracţie. Dacă vreo altă femeie atrăgătoare l-ar fi rostit – poate Lady Middlebough –, el ar fi încercat să îndrepte discuţia spre calea aluziilor promiţătoare.

În schimb, el spuse:

— Camera asta trebuie să vi se pară mai curând ca Tattersall, domnişoară Brightly. Ce varietate interesantă de domni eligibili. Cum veţi alege unul dintre ei?

Domnişoara Brightly înţepeni.

O clipă de tăcere încordată se aşternu între ei.

Apoi ea ridică uşor capul spre el, de parcă ţinea în echilibru pe creştet o cană de ceai. Conştientă de o primejdie foarte mare.

Şi ea se uită – *chiar* se uită, poate pentru prima dată – la chipul lui.

Ce zări acolo provocă o reevaluare prudentă, şi înţelegerea străfulgera albastrul ochilor ei, la fel ca o pereche de şoimi de vânătoare. Fură acolo şi dispărură de parcă nu ar fi fost niciodată, lăsând în urmă doi ochi ca două întinderi albastre de inocenţă.

Deci nu era complet proastă. Era un pic supărător, căci Miles ar fi preferat ca ea să devină *mai puţin*

interesantă, nu mai mult.

— Sper că mă veţi ierta, domnule Redmond, dar nu sunt sigură că înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Oh, haideţi, domnişoară Brightly, glumi el în şoaptă. La urma urmei, *sunt* una dintre gazdele dumneavoastră. Insist să-mi destăinuiţi şi mie. Sunteţi aici pentru domnii eligibili, nu-i aşa? Pentru ce altceva v-aţi afla în Sussex? Poate că aţi pus deja ochii pe vreunul?

Trăsăturile ei încremeniră. Totuşi, ochii ei păreau şi mai vii, de parcă îşi concentrase pe deplin gândurile asupra lui – şi chiar îi arunca o privire ameţitoare. Lui Miles i se păru că surprinde un freamăt de nervozitate. Ah, da: aruncând o privire scurtă observă că una din mâinile ei se ascunsese în faldurile rochiei.

— Dacă aţi dori să-mi spuneţi numele norocosului domn, poate că aş fi în stare să vă furnizez mai multe detalii despre originea lui… Era nerăbdător ca un negustor. În calitate de gazdă, simt că este responsa…

— *Domnule* Redmond. Cuvintele sunară ca un avertisment. De parcă îşi dorea să îl apere chiar de el însuşi. Mi-ar plăcea foarte mult să discut cu dumneavoastră, dar trebuie să mărturisesc că mă simt exclusă de propria mea confuzie. Discuţia cu dumneavoastră a căpătat o turnură pe care nu o înţeleg.

Chipul ei era inocent. Dar ochii ei ardeau. Înţelegea foarte bine.

El oftă apăsat.

— Foarte bine, domnişoară Brightly. Iertaţi-mă, urmează să vă plictisesc pe amândoi spunându-vă lucruri pe care le ştiţi deja, dar vă rog să nu uitaţi că dumneavoastră m-aţi obligat să fac asta. Lucruri precum: nu sunteţi lipsită de farmec, dar sunteţi prezentă la o petrecere la ţară fără vreun soţ sau măcar un logodnic. Când, de fapt, aveaţi un logodnic chiar foarte grandios până nu de mult – moştenitorul unui conte? Courtland? Ceea ce mă face să cred să s-a întâmplat ceva foarte nefericit la Londra, astfel încât logodna să se încheie… El aruncă o privire spre rozeta din tavan. Un duel, poate?

El îşi întoarse privirea spre ea.

În faţa ochilor lui, maxilarul ei se încordă încet; nori de furtună se adunară în privirea ei, şi albastrul se închise foarte tare.

Oficial, Cynthia Brightly era furioasă. Deloc surprinzător, furia i se potrivea. În mod pervers, furia ei i se potrivea lui.

— Văd că am evaluat corect situaţia, spuse el vesel. Să continui?

— Domnule Redmond… Ochii ei se repeziră spre stânga, apoi spre dreapta, după care se fixară cu o strălucire trecătoare şi plină de speranţă spre lacheul care trecea prin preajmă, purtând o tavă cu pahare micuţe şi stropi strălucitori de vin de Xerex. Miles se întrebă ce o ispitea mai tare: vinul de Xerex sau faptul că lacheul pleca.

— Haideţi, haideţi, domnişoară Brightly. Dumneavoastră aţi vrut clarificări. Cum eu sunt om de ştiinţă, îmi displac explicaţiile sumare. Aşa că lăsaţi-mă să termin. Îmi imaginez că, indiferent de scandalul pe care l-aţi lăsat în urmă la Londra, dacă este genul a cărui amploare a pus punct unei logodne, vă va urma aici la Sussex cât de curând, căci vremea urâtă reuşeşte să ajungă şi la ţară şi nu-mi închipui că Sussex va fi scutit de asta. Acum, în clipa asta, sunteţi cu un pas înaintea ei. Bănuiesc că nu v-aţi fi găsit în Sussex dacă nu ar fi fost ultima speranţă pentru o căsnicie respectabilă, din moment ce, fără îndoială, reputaţia dumneavoastră devine, să spunem… foarte răsuflată. Şi adăugă cu un deliciu încrezător: Dumnezeu ştie că v-aţi impus-o cu siguranţă în ultimul sezon sau aşa ceva.

Şi acum încruntarea ei se transformă într-un fel de confuzie. Sprâncenele ei frumoase aproape că se întâlniră pe deasupra nasului. Ochii aceia albaştri îl scrutară asemenea unui bijutier aplecat cu o lupă peste un diamant ciudat. Căutându-i originea, defectele de caracter, autenticitatea, motivul.

Miles îi permise să tacă; îi permise să cerceteze.

Nu ştia ce răspuns aştepta din partea ei, deşi se distra

de minune dându-i ei peste cap aşteptările. Aproape renunţase la speranţa unui răspuns, când ea începu să vorbească.

— Vă opuneţi ambiţiei la o femeie, domnule Redmond?

Capul lui se lăsă uşor pe spate la auzul cuvintelor. Uluit. Şi apoi… extrem de încântat.

Nu visase niciodată o asemenea reacţie; în mijlocul măreţului salon al tatălui lui, înconjurat de musafiri veseli, să se antreneze în ceva inimaginabil: o discuţie sinceră cu o femeie.

O recompensă cu un semn din cap, de parcă era o elevă care ar fi trecut examenul.

— Oh, dimpotrivă, spuse el uşor conspirativ. Aplaud ambiţia, domnişoară Brightly. E tot ce am ştiut vreodată. Iar căsnicia e, în esenţă, o alianţă de afaceri, nu-i aşa? Şi cea mai înţeleaptă abordare între noi e la fel. Cu toţii ar trebui să tindem spre cea mai bună căsnicie pe care ne-o vor permite calităţile înnăscute şi înzestrările proprii. Să o ambalăm în fleacurile iubirii şi ale romantismului e reţeta dezastrului. Sau a deziluziei. E inutil. Nu sunteţi de acord? Ceva îmi spune că sunteţi.

O umbră de nesiguranţă trecu peste fruntea domnişoarei Brightly, urmată de o pâlpâire de optimism prudent. Putea să vadă că se întreba dacă o aprobare viguroasă din partea ei avea să îi înlesnească sarcina de a-l cuceri.

O scuti de suspans.

— Doar că şi eu am cam ieşit la vânătoare pentru căsătorie, vedeţi dumneavoastră, şi m-am gândit că ar fi frumos să ne comparăm notiţele cât sunteţi în vizită. De exemplu, Lady Georgina este cea mai potrivită parteneră pentru mine, căci are o avere uluitoare, o familie bună şi un titlu măreţ, iar o alianţă cu ea i-ar mulţumi pe părinţii mei şi ar lega pentru totdeauna două familii importante. Şi, în calitate de moştenitor Redmond, e *imposibil* să mă însor cu altcineva decât cu o femeie din cea mai bună familie, cu cea mai mare avere şi cea mai bună reputaţie, ca nu

cumva să îmi risc poziţia în propria familie şi să neglijez dorinţele tatălui meu. Deşi, cu siguranţă, la cât sunteţi de inteligentă, ştiţi asta deja. Prin urmare, suntem liberi să comparăm notiţele despre căutarea noastră de parteneri în următoarele două săptămâni, din moment ce sunt exclus de pe lista dumneavoastră.

Ea înţelese. Gura i se făcuse albă în colţuri de la efortul de a-şi păstra zâmbetul; răsufla mai superficial. Ochii ei albaştri erau întunecaţi de o furie absolută.

Îşi întoarse încet capul dinspre el.

O clipă mai târziu, înghiţi în sec.

Pentru o secundă sau două, pe măsură ce râsetele şi pălăvrăgeala se auzeau în jurul lor, ei deveniră o insulă perfectă de linişte.

El bănuia că începea să îl urască.

Ura, îşi spuse Miles în gând, era mai bună decât indiferenţa. Şi acum în mod cert îl vedea. Tensiunea îi încordă vintrele. Avea o senzaţie ciudată că trăsese de un arc pe tot parcursul discuţiei, iar acum arcul tremura întins în degetele lui.

— Dar, domnişoară Brightly… aş putea să vă spun despre toţi ceilalţi domni lucruri care ar uşura căutarea pentru o partidă respectabilă. Aş putea… oh… să vă ajut să vă restrângeţi opţiunile. Să vă concentraţi atenţia. Să vă etalaţi mai eficient trăsăturile, dacă veţi dori, ca să vă atingeţi scopul.

Ea îşi întoarse iute capul spre el. Privirea ei era aspră de cinism.

— Şi veţi face din bunătatea… inimii dumneavoastră… domnule Redmond?

Ea pronunţă cu scepticism cuvântul „inimă”, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă Miles avea sau nu una.

El reacţionă cu un semn din cap şi o sprânceană arcuită.

— Rareori fac lucruri din simpla bunătate a inimii. Căci unde e logica în asta? Sunt un bărbat al logicii, al scopului, al planificării şi al obiectivelor. Mă aştept ca dumneavoastră, dintre toţi oamenii, să înţelegeţi asta,

domnişoară Brightly.

Ea începea să înţeleagă; cinismul aspri trăsăturile ei delicate.

— Înţeleg. Şi ce cereţi în schimbul valoroaselor dumneavoastră informaţii, domnule Redmond?

Tensiunea plesni; săgeata zbură.

— Un sărut, spuse el încet.

O clipă mai târziu, ea înghiţi în sec.

Capitolul 4

În regulă, atunci. Judecând după cât de nemişcat rămase Miles Redmond, se şocase pe sine aşa cum o şocase pe ea.

Dar nu îşi retrase cuvintele şi nici nu ceru iertare. O privi.

Cynthia îl măsură din priviri pe călăul ei: lat în umeri şi formidabil construit; nu uscăţiv ca fratele lui, Lyon, dar nici straniu pentru mărimea lui. Avea palmele mari; degetele lungi şi cuminţi pe coapse. Cynthia aflase că majoritatea bărbaţilor îşi trădau grijile lăuntrice prin nervozitate, atingeau un nasture de la haină sau îşi loveau degetele uşor pe coapse chiar în vreme ce îi spuneau cuvinte menite să o farmece. El însă nu se mişca, dar asta nu părea nefiresc. Era o nemişcare născută din concentrare. El se concentra complet asupra ei. Atenţia lui era învăluitoare. Crea o lume a lor.

Şi apoi mai erau ochelarii, care i se păreau absurzi la un bărbat. Dar ochii negri din spatele ochelarilor aveau calitatea aceea unică de a deschide drumul spre încăperi întunecate şi misterioase: ademeneau, ascundeau; invitau şi tulburau.

Chipul lui era lung şi nasul era… *însemnat* părea, din păcate, cuvântul cel mai potrivit, iar maxilarul lui, o asociere de linii atât de elegant arcuite, că parcă fuseseră desenate cu un raportor. Părul lui negru, frumos şi mai lung

decât se cuvenea aluneca peste o frunte atât de înaltă cât să cuprindă multitudinea gândurilor teribil de importante pe care trebuia să le aibă.

Cynthia deveni sarcastică în gânduri ca urmare a instinctului de autoapărare.

Dar gura lui… Era un călător senzual pe chipul lui: fermă, sălbatică, superb conturată. Ca ochii lui, gura insinua lucruri. Mai exact, insinua că Miles Redmond o folosea cu pricepere pentru alte scopuri pe lângă degustatul mâncării şi chinuitul oaspeţilor lui. Ea se gândi la femeile băştinaşilor şi la desfrâu.

El îi întrerupse examinarea minuţioasă.

— Am dreptate când presupun că aţi mai fost sărutată până acum, domnişoară Brightly?

Gura intră iarăşi în acţiune, chinuitoare. Şi totuşi, niciun lacheu care întinsese un platou cu bomboane nu păruse vreodată mai respectuos.

Poate de aceea Cynthia nu vorbea niciodată cu bărbaţii care purtau ochelari, se gândi ea în secret. Un soi de instinct de autoapărare.

Căci… acest om de ştiinţă – în minte dădu cuvântului un sens peiorativ acel moştenitor bogat şi nepăsător – se opri asupra cuvântului „moştenitor”, şovăind dacă să îi dea un sens peiorativ, căci fusese unul dintre preferatele ei până atunci – mirosise şi dezvăluise adevăruri despre ea.

Îl admira întrucâtva. Avea ceva impetuos, o uşurinţă stranie de a se face înţeles.

Dar apoi se gândi: „Dacă el poate să vadă asta, cine mai poate vedea?”

Ea îşi feri chipul de ochii lui negri. O încercare de a se aduna. Privirea lui părea să îi zăbovească pe retină, aşa cum imaginea luminată de strălucirea soarelui pluteşte înaintea ochilor după ce i-ai închis.

Apoi se hotărî: doar el. Doar el vedea.

Avea să fie nevoită să se poarte cu atenţie.

— Zvonurile spun că sunteţi un gentleman, domnule Redmond. Un… om de onoare.

Spera să îl măgulească şi să îl facă să o ajute doar din

plăcerea de a ajuta. El îi spulberă speranţele.

— Aşa zic „zvonurile”? Părea amuzat. Oh, mi-e greu să cred că aş fi inspirat vreodată ceva atât de intrigant ca un zvon, domnişoară Brightly. Mai ales legat de onoare. Vă rog să nu fiţi plictisitoare! Ne descurcam atât de bine. Spuneţi ce aveţi de spus şi ne continuăm negocierea.

Ea oftă şi încercă din răsputeri să pară plictisită.

— Foarte bine, domnule Redmond. Iată tot ce am de spus. Pun la îndoială motivul pentru care vă oferiţi să mă ajutaţi. Confuzia mea vine din faptul că tocmai am stabilit că nu sunteţi o fire romantică şi năbădăioasă. Şi un simplu sărut ca plată pentru informaţii mi se pare o noţiune destul de romantică – chiar stranie.

Îi luă ceva vreme să schiţeze un zâmbet, care se răspândi încet, apoi se fixă cam fără vlagă. El ridică uşor capul.

— Straniu. El repetă cuvântul de parcă avea un gust şi o textură familiare. Năbădăioase.

El îşi întoarse privirea la fel de uşor spre ea.

— Nu m-aţi sărutat niciodată, domnişoară Brightly.

Cynthiei i se tăie răsuflarea.

Privirile li se întâlniră şi rămaseră aţintite una spre alta. Cuvintele lui erau şoptite, practice, izvorâte dintr-o încredere terifiantă. Vocea lui se potrivea perfect cu ochii lui. Cynthia o simţi în mod deosebit la baza coloanei; avea o ascuţime care îi zgâria plăcut simţurile, asemenea mătăsii zdrenţuite sau unei bărbi vag ţepoase care îi atingea obrazul. Voia să o audă mai mult, chiar şi când spunea lucruri îngrozitoare. Ea răsufla întretăiat.

Iar acum îi era frică. Pentru că putea să facă o comparaţie între vocea lui Redmond şi începutul de barbă pentru că simţise o astfel de barbă atingându-i obrajii fini, la ore târzii din noapte, după baluri, când fusese sărutată de tineri tremurând de dorinţă şi de veneraţie. Dar nu era un singur motiv pentru care Cynthia se zgârcea cu favorurile: o fată frumoasă fără bani putea să ţină la distanţă un bărbat şi să spere la o căsnicie bună doar atâta vreme cât reputaţia ei rămânea complet neîntinată.

Iar Cynthiei nu îi displăcea să fie sărutată.

Dar niciun sărut nu era pe măsura pragmatismului înţepător şi a simţului de autoconservare.

Se simţi cuprinsă de furie. În ciuda ochelarilor, a talentului în discuţii, a observaţiilor penetrante, a averii şi a aroganţei, el era ca toţi ceilalţi: Voia doar să sărute o femeie frumoasă. Voia să o sărute pe ea.

Şi, fără îndoială, o femeie frumoasă n-ar fi acceptat să-l sărute de bunăvoie.

Era pe punctul de-a pune capăt cacealmalei lui.

— Înainte să vă sărut, am nevoie de o dovadă, domnule Redmond, a naturii informaţiilor oferite.

Domnul Redmond încremeni, de parcă vorbele ei veniră ca o lovitură în coaste.

Ha! Pentru o clipă, se simţi triumfătoare.

Dar apoi, el trase gânditor aer în piept, răsuflă cu o încuviinţare din cap şi făcu un gest discret din bărbie spre un bărbat rumen şi cu haine scumpe, atât de ciolănos şi de pătrăţos, că şi ceaşca de cafea pe care o ţinea părea să se frângă ca o coajă de ou. Se prefăcea că se bucura de discuţia cu Lady Windermere, a cărei gură mare şi elastică se mişca însufleţită la nesfârşit.

— Lord Milthorpe – vocea lui Miles Redmond era liniştită, concisă – este marchiz de Blenheim – un titlu vechi. Douăzeci de mii de lire pe an. Se opri puţin, parcă pentru a-i permite inimii Cynthiei să tresară la măreţia imaginii. Investitor iscusit – membru al veneratului club Mercur – care a ajuns aici sperând să-l întâlnească pe tata şi rămâne până ce el revine. Văduv. Două moşii mari, una în Londra, alta în Sussex. Nu se împotriveşte unei a doua căsnicii. Totuşi, e un pic suspicios faţă de vânătorii de averi. Preferă ţara în detrimentul oraşului. O îmbujorare nu ar trece neobservată. Vorbiţi-i despre câini.

Îşi întoarse capul spre ea cu o rapiditate de prădător.

Chiar la timp, observă ea, ca să vadă uimirea, speranţa şi lăcomia de pe chipul ei.

„Afurisit bărbat!”

Asta – asta – era exact ce trebuia cu disperare să ştie.

Cât de uşoară era sarcina ei dacă era înarmată cu asemenea informaţii.

Se uitară amândoi cum Lord Milthorpe aruncă o privire melancolică spre cana din porţelan, de parcă ştia că era menit să o strivească în cele din urmă şi spunea dinainte nişte scuze în gând.

— Când a fost ultima dată când aţi roşit, domnişoară Brightly? întrebă Miles deodată, părând sincer curios.

— Roşeaţa, i-o întoarse ea nervoasă, este tipică proştilor naivi.

El se încruntă şi încuviinţă din cap, de parcă ea spusese ceva de o înţelepciune proverbială.

Ea voia cu disperare să facă ceva cu mâinile şi blestemă în gând faptul că îşi lăsase cana de ceai pe una dintre măsuţele acelea strălucitoare, deloc la îndemână. Dincolo de covorul acela gros, cu model complicat, aristocratic, se găsea altă lume, o lume în care Violet Redmond râdea veselă despre ceva neimportant, unde Lady Georgina, cea demnă de atenţia lui Miles Redmond, era aşezată şi arăta de neatins şi sfioasă, unde Lady Middlebough, pentru vreun motiv oarecare, se uita la Miles Redmond cu ochii mari şi întunecaţi.

Şi unde un bărbat cu ochi înflăcăraţi şi păr auriu se prefăcea că nu se uita la Cynthia. Lord Argosy.

Ah! I se trezi interesul. Se întrebă ce ştia Miles despre *el.*

La naiba!

Ea îşi întoarse privirea spre călăul ei. Care părea insuportabil de amuzat. Remarcase direcţia privirii ei.

— Nu vreau să vă sărut, domnule Redmond. Era îngrozită să îşi audă vocea atât de lipsită de suflu. Dar o să vă sărut oricum.

Afurisita aceea de încredere blândă şi în secret amuzată spori.

„Pleacă”, îşi spuse Cynthia.

Din păcate, picioarele şi mintea ei nu comunicau între ele în clipa aceea.

Ea ridică privirea spre el şi îi văzu pe chip un zâmbet

politicos. Ochi, ochelari, nas, gură, înălţime: suma înfăţişării lui însemna că în alte circumstanţe nu i-ar fi aruncat lui Miles Redmond o a doua privire. Dar şi asta, îşi dădu ea seama acum, avea de-a face doar cu stăpânirea lui de sine. Acum înţelegea că, dacă nu îl observai pe Miles Redmond, era pur şi simplu pentru că el nu voia să fie observat.

— Vă pot oferi o asemenea listă pentru fiecare bărbat din încăperea asta, domnişoară Brightly. Închipuiţi-vă numai ce utilitate i-ar da cineva ca dumneavoastră. El continua să fie diabolic şi liniştit de vesel. Pare aşa o risipă să nu împărtăşesc aşa ceva. Mi-am spus preţul. Încuviinţaţi din cap dacă sunteţi de acord, şi ne pecetluim înţelegerea numaidecât. Scuturaţi din cap, şi voi abandona totul, dorindu-vă mult succes la vânătoare.

Inima Cynthiei bătea dureros acum. I se uscă gura.

Un sărut. Un sărut putea să o ajute să îşi asigure viitorul sau să îşi distrugă definitiv reputaţia dacă nu era sigură că bărbatul acesta avea să păstreze secretul. Se gândi la gentuţa ei subţirică de sus, la femeia supărată în scaunul cu rotile din Northumberland şi la propria mândrie, care refuza să accepte ideea unui loc de muncă în Northumberland sau să alunge gândul la o căsătorie grandioasă.

Miles făcu un pas mic, nerăbdător şi de avertizare, departe de ea.

Cynthia îşi promisese să fie cuminte. Să nu aţâţe necazuri când se iveau ocazii strălucite pentru aşa ceva. Să aibă mare grijă să nu încurajeze bărbaţii să se dueleze pentru ea. Îşi promisese să nu mai parieze pe viitorul ei, indiferent de succesele din trecut, căci mai avea atât de puţin de pariat. La propriu şi la figurat.

Dar era vina ei dacă pariurile tot dădeau de ea?

„Nu o face. Nu o face”.

Îşi pecetlui soarta cu o încuviinţare din cap.

— În alcov, spuse el deodată.

Cuvântul era o poruncă şoptită. Apoi se întoarse şi se făcu nevăzut.

În regulă, atunci.

Trupul lui masiv coti în direcţia unui coridor în care dădeau alte încăperi.

Plecarea lui fu atât de liniştită, că niciun cap nu se întoarse în semn că cineva ar fi observat. Lady Windermere continua să vorbească. Bărbia lui Lord Milthorpe era întoarsă uşor spre fereastră, ca o giruetă, de parcă trupul lui şi-ar fi dorit foarte mult să se afle afară. Violet chicoti la ceva spus de vărul ei, neştiind că fratele ei era pe cale să îi sărute musafira.

Şi Cynthia se furişă din încăpere ca să îl urmeze pe Miles, cu inima ce îi bătea în piept cu o sălbăticie zdrobitoare.

Ea nu îl văzu pe nicăieri.

Dar auzi deodată pe cineva dregându-şi glasul, dinspre alcovul menţionat de el, un semicerc sculptat pentru amplasarea unei statui care fusese mutată ca să fie curăţată sau pentru cine ştie ce altceva făceau oamenii înstăriţi cu statuile. El se potrivea înăuntrul ei de parcă ar fi fost o statuie. Cu un sentiment ciudat, Cynthia se duse la el.

Se opri înaintea lui.

El se înălţă semănând deopotrivă cu un adăpost şi cu o furtună ameninţătoare: păr negru, ochi negri, haină neagră, mâini late, iar Cynthia se simţi pentru moment derutată, ca un şoarece de câmp care vede cum lumina soarelui e acoperită de umbra unui vultur.

El nu şovăi deloc. Una din mâinile lui mari se aşeză foarte uşor pe talia ei. Cynthia împietri. Şi ridică uşor chipul când Miles îl coborî pe al lui.

*

Miles mai că izbucni în râs.

Ce Dumnezeu făcea? Nu se recunoştea pe sine în toată… intriga aceea. Ce spera să demonstreze sau să câştige, mai exact, dacă săruta o femeie care nu voia să fie sărutată de el? În vreme ce atâtea altele voiau să fie sărutate de el?

Dar, pentru că tocmai demonstrase că Cynthia Brightly era dispusă să folosească săruturile pe post de monedă, părea dezonorant să dea acum înapoi din capriciu. Sau aşa îşi spuse în gând. Mai bine o făcea – iute.

Aşa că se avântă în sărut de parcă se arunca în apă rece şi îşi atinse iute buzele de ale ei.

Oh, Doamne!

Moi. Moi. *Atât de moi!*

Era ruşinat de cât de nepotrivit suna cuvântul.

Ochii lui se închiseră sub impulsul unei dorinţe care îl lăsă fără suflare; mâinile lui pe talia ei. Buzele lui plutiră pe fragilitatea nevisată a buzelor ei; răsuflarea ei, dulce şi caldă, se năpusti spre el. Nu reuşi să îşi ridice din nou capul. Cumva, sărutul acela îşi crease propria gravitaţie, iar el se trezi la mila ei.

În cele din urmă, îşi reveni: se gândi la ceasul tatălui lui şi la cum uşurarea că descifrase misterul acela meritase toate consecinţele. Voia să o demonteze pe Cynthia, să descopere dacă înăuntrul ei bătea inima unei femei. Dacă o înţelegea, dacă dezlega misterul pe care ea îl reprezenta, apoi avea să înceteze să îl mai chinuiască.

Şi cunoştea ce putere avea un sărut când era vorba despre a dezvălui o femeie.

„Nu vreau să te sărut, domnule Redmond!”

Ea avea să uite chiar şi să vorbească după ce avea să termine el cu ea.

Aşa că o mai sărută o dată. Gura lui era o pană, o ceaţă, o şoaptă peste a ei; din nou, uşor, uşor, o atinse. Arătându-i că o lume de senzaţii putea să apară din simpla dezmierdare a buzelor lui peste ale ei; sugerând că un univers de senzaţii se găsea în fiecare colţişor din trupul ei.

Ea oftă, scoase acel sunet neintenţionat şi irezistibil care anunţa momentul capitulării. Buzele ei se întredeschiseră; răsuflările li se amestecară. Ochii ei albaştri şi confuzi dispărură în spatele pleoapelor.

„Oh, Doamne!”

Voia să o devoreze. Se gândi la moliciune, întuneric şi umezeală: limba ei încolăcită cu a lui, gura ei umedă şi

dulce, umezeala moscată care se aduna între picioarele ei, elasticitatea mătăsoasă a sânilor în mâinile lui şi mătasea vălurită a sfârcurilor ei, coapsele ei rotunde. „Ia, ia, ia”. Mâinile lui erau lacome; voiau; îl îndemnau. Mădularul lui se întări, dureros de tare. Era nebun.

Ultima fărâmă de cumpătare din el ştia cumva că aşa risca să dea de nisipuri mişcătoare.

Şi chiar dacă voia, voia, *voia,* el nu făcu decât să o sărute uşor.

Buzele lor dansară, răsuflarea dansă peste fiecare în parte, dar nu le întredeschise cu limba. Mâinile lui rămaseră foarte puţin în control, odihnindu-se pe talia ei.

Dar acum nu mai exista nicio distanţă între corpuri. Ea era tot ce respira el, tot ce simţea el; lumea lui era săpun, mosc, femeie, căldură, supleţe, catifelare. Pântecele ei sub muselina fină a cuviincioasei rochii de zi se atingea de erecţia sălbatică limitată de pantalonii de nanghin. Fu cuprins de extaz: pieptul ei tresări; suspinul ei de plăcere îl întâlni pe al lui. Miles se auzi murmurând absurd, între săruturi, numele ei: *Cynthia.* Nebunie, nebunie.

Capul ei se lăsă greoi pe spate; buzele lui alunecară de pe ale ei, spre mătasea gâtului, unde pulsul ei bătea nebuneşte. Răsuflarea ei, fierbinte, iute, năvăli peste părul lui, peste urechea lui şi, oh, Doamne, lui Miles începu să îi pară logic să o ia acum, să îi ridice rochia şi să se afunde în ea.

Chiar în clipa aceea, mâinile Cynthiei se deschiseră şi plutiră asemenea unor fluturi între corpurile lor pentru o secundă. Apoi îşi apăsă foarte, foarte uşor palmele pe cămaşa lui.

Parcă ezitau dacă să-l atingă sau să-l respingă.

Îndoiala era un chin, care înfipse un ţăruş în el. Îi făcu praf raţiunea.

El înălţă iute capul, ridică mâinile şi le ţinu în aer, de parcă ea ar fi fost un tâlhar care aţintea pistolul spre el; se retrase până ce îşi sprijini spatele pe peretele din alcov.

Încet, îşi coborî mâinile.

Şi respiră. Inspiră şi expiră. Inspiră şi expiră. Fiecare

nouă răsuflare îl purta mai aproape de echilibru şi mai departe de uitare. Lucru pe care Miles în întâmpină cu bucurie, dar care îi şi displăcu.

Refuză să se uite la ea. Apoi se gândi că poate trecuseră minute bune sau o eternitate; nu avea de unde să ştie. În schimb, cu instinctul lui pentru ordine şi raţiune, căută indicii despre trecerea timpului. Discuţiile erau în toi în încăperea alăturată. Întinse capul şi văzu cum Lord Milthorpe se conturează ca o eclipsă solară în fereastra salonului, încă întemniţat de monologul lui Lady Windermere. Pe fereastră, Miles putea să mai surprindă frânturi din albastrul întunecat al cerului prin dantela copacilor de afară.

Dintr-o mişcare exersată, el reuşi să îşi ascundă umflătura încă teribilă din pantaloni cu o fluturare a hainei atunci când îşi scoase ceasul din buzunar. Îl deschise cu mâini încă neîndemânatice, mâini revoltate că nu o mai atingeau pe Cynthia.

Se uită lung la cadran la fel de acuzator pe cât s-ar fi uitat la un mincinos neobrăzat.

Acele şi cifrele romane spuneau că trecuse mai puţin de un minut.

În sfârşit riscă şi se uită la Cynthia.

O încruntare nedumerită desena două adâncituri uşoare pe fruntea ei. Ochii ei străluceau printre gene când ea îşi întoarse capul spre zgomotul făcut de musafiri – îi evită intenţionat privirea. Mâinile ei, adineauri ridicate ca să îl atingă sau ca să îl respingă, erau acum ascunse, strânse tare în fustă, ca doi copii sfioşi.

Parcă se chinuia să îşi păstreze trupul nemişcat. Cu mare grijă. Ca şi cum nu mai avea încredere în el sau nu îl mai recunoştea.

Cynthia se întoarse spre el şi clipi, de parcă puterea privirii lui era fizică. Se uitară lung unul la altul. Miles ridică degetele spre faţa lui, arătându-i absent unde pometii îi erau coloraţi de o îmbujorare fierbinte.

Inconştient, ea îi imită mişcarea, şi mâna ei se ridică uşor ca să îşi atingă faţa. Atunci se încruntă şi mai tare, de

parcă înflăcărarea de pe chipul ei o uluia şi o stânjenea.

Confuzia îl făcu pe Miles să spună ceva ridicol, pe un ton politicos şi grav:

— Mulţumesc, domnişoară Brightly.

„Oh, pentru numele Domnului!”

Ea făcu ochii mari. Dar apoi... La naiba dacă vorbele lui nu treziră din nou la viaţă un anumit... neastâmpăr... în privirea ei.

Spusese ceva ridicol.

Şi, pentru o clipă descurajantă şi magică, îşi zâmbiră, iar, în momentul acela, Miles avu senzaţia că pământul se deschide sub picioarele lui, iar dedesubt, deasupra şi peste tot se ivi o strălucire nesfârşită.

— Cu plăcere, domnule Redmond, spuse ea încet în cele din urmă.

Zâmbetele lor se lărgiră. Un oarecare instinct îl făcu să îşi întoarcă brusc privirea. Pentru că brusc zâmbetul ei deveni aproape o durere fizică. Şi urmă altă clipă de tăcere.

— Ei bine. Aştept cu nerăbdare să aud informaţii despre ceilalţi... domni... care vor fi aici în următoarele două săptămâni, domnule Redmond.

El privi cum reverenţa ei – şi ce reverenţă ironică! — îi cutremură umerii, de parcă se scutura de o pelerină veche, şi cum Cynthia se întoarse să se alăture oaspeţilor.

După ce ea dispăru din nou în salonul plin cu oameni ce ascundeau în spatele discuţiilor politicoase variate dorinţe şi intenţii, Miles simţi ecoul straniu al fricii care îl copleşise când ea dispăruse în sala de bal în momentul când o văzuse pentru prima oară. Ca şi cum ceva dinăuntrul lui ar fi fost pus în pericol dacă nu avea să o mai vadă niciodată.

Ridică degetele şi le apăsă pe buze; erau în continuare fierbinţi.

Intenţionase să o răvăşească printr-un sărut. Atunci, cum de ajunsese *el* să fie cel sfâşiat în bucăţele?

Gânditor, ciudat de obosit, Miles rămase în alcov, cu degetele apăsate de buze, până când dispăru orice urmă de căldură lăsată de acel sărut.

Capitolul 5

Cynthia reveni uşor în salon şi se opri în faţa unui tablou frumos cu un cal alb, făcut de James Ward. Zâmbetul ei părea îngheţat şi străin ca o mască. Şi totuşi, sărutul dăinuia, aşa cum nu se întâmplase vreodată: în îmbujorarea pielii şi în bătăile inimii.

Câteva răsuflări adânci aveau să rezolve problema. Se uită atent la cal şi trase adânc aer în piept.

Violet ridică privirea curioasă, văzu zâmbetul înţepenit al Cynthiei, îi zâmbi şi se întoarse la discuţia ei. Cu răsuflarea domolită, cu inima liniştită, Cynthia privi cu coada ochiului spre Lord Milthorpe, conte de Blenheim, şi îl cercetă atent.

Lord Milthorpe se contura în linii puternice: umerii erau o stâncă lungă şi verticală, coloana vertebrală, un catarg încordat, părul lui lins, de un cenuşiu ca de oţel, obişnuit să stea pe după urechi. Singurul lucru moale la el era burta, care era rotundă şi îi şedea în poală, de parcă nu ar fi avut nicio legătură cu pieptul lui. Fesele lui ocupau cu neîncredere marginea unui scaun fusiform; era pregătit să facă un salt de siguranţă dacă scaunul subţire se făcea ţăndări sub el. Una din mâini se mişca febril pe genunchi ca o creatură fără păr prinsă în chinurile somnului; cealaltă, strânsă într-un soi de cilindru, părea să ţină patul unei muschete invizibile.

Cynthia era sigură că domnul se simţea gol fără un câine şi o armă, căci altfel habar nu avea cum să-şi ţină mâinile. Înţelegătoare, ea îşi închipui că trebuia să fie greu să discuţi politicos când te simţeai gol.

Se întrebă ce se întâmplase cu cana lui de ceai. Nu o mai avea acum. Poate o luase vreun lacheu, îngrijorat de siguranţa ei.

„Douăzeci de mii de lire”.

Era timpul să testeze lista usturătoare şi informativă a

lui Miles Redmond. Trase aer în piept ca să prindă puteri. Şi se întoarse uşor.

Se îmbujoră voit în direcţia lui Lord Milthorpe.

Lord Milthorpe încremeni de parcă auzi în depărtări hornul de vânătoare. Se încruntă uşor. Apoi îşi roti capul cu grijă, căutând prin sporovăielile vioaie ce anume îi distrăsese vigilenţa.

Tresări când se trezi în raza de interes strălucitor al Cynthiei.

Cynthia coborî deodată privirea. Lăsă să treacă o importantă secundă de suspans, înainte ca, sfioasă şi, oh, nesigură să ridice din nou privirea – ah, dar nu până la capăt: în schimb, îşi aţinti privirea spre el prin fluturarea vaporoasă a genelor coborâte.

În trecut, privirea aceea inspirase trei poeme întregi.

Încruntarea lui Lord Milthorpe dispăru, şi buzele lui se întredeschiseră.

În mod oficial, încremenise.

Bun şi bun. Ce urma? O îmbujorare, se gândi ea iute. O roşeaţă sfioasă în obraji nu putea să treacă neobservată, spusese Redmond. Cum să roşească…

Miles Redmond reveni în încăpere chiar în clipa aceea şi nu dădu de înţeles că o observase. Ea privi cum spatele lui lat traversează salonul spre sora lui. Cynthia simţi din nou gura lui Miles Redmond, apăsată pe a ei, conturul tare al mădularului apăsat pe vintrele ei, sfârcurile ei care atinseseră uşor nasturii de la haina lui…

Doamne! Trupul ei se înflăcăra brusc. Căldura se răspândi prin membrele ei şi pe obraji. Îşi simţea ochii arzând.

Ei bine, gândul ăla fusese în mod evident o greşeală. Fără îndoială avea chipul roşu şi pătat, detaliu care sigur avea mai degrabă să îl îngrozească decât să îl farmece.

Lord Milthorpe chiar arăta nedumerit de schimbarea bruscă şi spectaculoasă de culoare; coborî sprâncenele lui nesupuse.

Cynthia studie chişiţele calului din tablou, redate cu o precizie delicată şi duioasă, dorindu-şi ca dogoarea de pe

chip să i se domolească.

Când ridică din nou privirea, gura lui Lord Milthorpe era uşor întredeschisă, de parcă voia să vorbească. Rămase întredeschisă ca o traversă menită să lase aerul înăuntru. O închise din nou. Se aplecă în faţă, spre ea, şi o deschise din nou. Apoi o închise la loc.

„Oh, pentru numele Domnului!”

Cynthia îl salvă. Din câţiva paşi, micşoră distanţa dintre ei. Speriat, el dădu să se ridice, dar ea îi făcu semn spre scaun cu o fluturare care spunea: „Vă rog, nu vă deranjaţi!”, apoi se aşeză pe scaunul fusiform de lângă el.

— Mă întreb, Lord Milthorpe, spuse ea cu o voce care aducea mai mult a şoaptă, dacă aş putea să vă cer o părere.

Odată Cynthia aşezată, el întoarse capul dinspre ea. Ai fi zis că i se ardea retina dacă se uita direct la ea. Părea să tremure uşor.

— Despre petreceri? întrebă el în cele din urmă, cu un asemenea fatalism hazliu şi un dispreţ pentru fineţurile considerate adesea necesare în astfel de ocazii, că Cynthia începu să îl placă.

Îşi acoperi gura cu vârfurile degetelor, ca să îşi ascundă zâmbetul.

— Oh! Petrecerile vi se par… Ea strâmbă un pic din nas… plictisitoare?

Vocea ei era scăzută şi răutăcioasă. Rostise ultimul cuvânt în şoaptă, o invitaţie la confidenţe. Se aplecă spre el; din unghiul acela, sânii ei se dezvăluiau ademenitor.

El îşi întoarse curajos privirea spre ea. Privirea lui coborî imediat spre plinătatea palidă şi generoasă a sânilor ei, apoi reveni iute spre chipul ei.

De data asta, el fu cel căruia i se accentuă rumeneala din obraji.

— Acum nu mi se mai par.

Cuvintele fură lipsite de graţie, dar rostite cu un zâmbet strâmb. Sensul lor deveni neîndoielnic, iar momentul – triumfător:

În mod oficial, Lord Milthorpe *flirta.*

— Şi mie mi se par suportabile petrecerile. Acum, vreau să zic.

Ochii ei străluciră spre el.

Zâmbetul lui Lord Milthorpe dispăru. Părea copleşit şi fascinat.

— Dar, dintre toţi oamenii prezenţi, adăugă ea pe un ton pragmatic, am crezut că mă puteţi sfătui cel mai bine în privinţa unei chestiuni. Sper că nu vă deranjează dacă vă cer un sfat, domnule.

— Aş fi încântat să vă ajut cu orice pot, domnişoară Brightly, spuse el cu o înflăcărare liniştită.

Privirea lui se strecură din nou spre pieptul ei alb ca zăpada; reveni iute spre chipul ei, ca un câine tras de lesă.

— Ei bine, domnule, iată! Cred că mi-ar plăcea să am... ei bine, mi-ar plăcea să am un câine. Şi mi-aţi părut un domn care ştie cum e viaţa la ţară, cunoaşte câinii şi ar fi amabil să-mi sugereze ce rasă de câine ar trebui să aibă o fată ca mine.

Ochii mici şi albaştri ai lui Lord Milthorpe se făcură mari. El aruncă o privire spre ceruri, poate trimise în gând mulţumiri pentru vreo rugăciune făcută, oftă fericit şi se aranjă impetuos pe scaun, trăgându-se în spate ca să îl ocupe pe tot. Scaunul scoase un geamăt lung şi speriat. Milthorpe nu păru să observe.

— Un câine? Deci sunteţi o fată de la ţară, domnişoară Brightly? Iertaţi-mă că o spun, dar manierele dumneavoastră sunt aşa delicate şi pielea atât de deschisă la culoare, că păreţi să nu fi pus niciodată piciorul pe pământ sau să fi ţinut în mână o armă ori un arc cu săgeţi. Trageţi cu arma?

Un glas se drese lângă fereastră. Cynthia ştiu despre cine era vorba înainte chiar să se întoarcă.

Părea că Miles Redmond reuşise să o despartă pe Lady Georgina – ea, cea cu averea formidabilă, zâmbetul sfios, originea potrivită şi cosiţe împletite din mătase aurie, ca o afurisită de aură – de celelalte femei, o îndrumase abil spre fereastră şi stătea acum cu capul plecat spre ea. Lady Georgina era animată, îşi flutura mâinile albe înainte, gura

mică şi rozalie se mişca iute. Totul în postura lui Miles Redmond părea să sugereze o atenţie absorbită. Cynthia ştia cum trebuia să se simtă Lady Georgina: învăluită în desăvârşirea acelei atenţii. Lumina se reflecta pe părul lui închis la culoare. El ridică o mână şi gesticulă: în clipa aceea, Cynthiei i se păru că încă simţea pe talie urma caldă a degetelor lui şi i se tăie răsuflarea.

Cynthia îşi dădu seama că nu era absurd să îl consideri „chipeş" pe Miles Redmond. Ideea i se păru un vicleşug. Ceva nedrept, o forţă de care el putea să se folosească după bunul lui plac.

Cynthia se chinui să răspundă la întrebarea lui Lord Milthorpe. Nu prea mai putea să spună ce fel de fată era. Trăise la ţară; orice amintire fericită din perioada aceea se pierdea în amintiri mai întunecate. Iubise perioada petrecută la oraş: zarva socială fluşturatică, sentimentul impetuos al propriei puteri.

Cel mai mult îşi dorea linişte, siguranţă, stabilitate şi o gentuţă care să zornăie sănătos, şi Cynthia era hotărâtă să ia toate astea de oriunde le găsea.

— Eu... mi-am petrecut la ţară o bună parte din viaţă, Lord Milthorpe. Dar viaţa m-a adus la Londra şi... Londra este mereu aglomerată şi zgomotoasă, nu credeţi? Ea aruncă o privire prin încăpere, de parcă nu voia să fie auzită de ceilalţi, de teamă să nu îi ofenseze. M-am gândit c-ar fi o plăcere să am un câine frumos.

O licărire strălucitoare îi atrase privirea: lumina reflectată în ochelari. El asculta. Miles Redmond asculta. Unghiul umerilor lui se modificase uşor, dar ochelarii îl dăduseră de gol. Ceafa îi părea deosebit de încordată.

Lord Milthorpe vorbea.

— ... Oh! Dar e o afurisită de căţeluşă Spaniel – Eleanor o cheamă. Am numit-o după Eleanor de Aquitania. A făcut trei pui frumoşi, şi mi-au rămas doi căţeluşi. Amândouă sunt căţeluşe.

Vorbi spre lobul urechii Cynthiei. El continua să pară că se adaptează la drăgălăşenia ei uimitoare doar prin convulsii şi tresăriri.

Ceea ce mergea de minune, căci mintea ei se umpluse deodată cu imagini vii şi tulburătoare despre cum spanielul lui Lord Milthorpe „făcea pui” cu Eleanor de Aquitania, spanielul. Fu complet luată prin surprindere şi încremeni.

Un glas se drese din nou.

Cynthia îşi revenise deja în clipa în care Milthorpe se uită din nou la ea.

— Căţeluşii sunt fermecători! Vă felicit, domnule! Ce norocos sunteţi!

El râse fericit spre ea. Unul din dinţii din faţă era complet cenuşiu, ca o mică piatră de mormânt într-un cimitir. Încercă să nu se uite lung. El măcar avea *toţi* dinţii. Ochii lui reveniră iar spre relativa siguranţă pe care o reprezenta lobul urechii ei.

— Aş fi… aş fi încântat să vă dau un pui de la Eleanor, domnişoară Brightly.

— Oh, aţi *face* asta? spuse ea pe nerăsuflate, apoi se apropie uşor de el. Se opri, întinse o mână ca pentru a-i atinge braţul, apoi o retrase brusc, căci gestul îl făcu pe Milthorpe să încremenească asemenea unui iepure în faţa unui lup fioros. Ochii lui se îndreptară iar spre decolteul ei, apoi reveniră la chipul ei. Dacă aţi face-o – dacă aţi face-o aş fi încântată să îi dau numele dumneavoastră. L-aş numi Lord Milthorpe.

O tuse pronunţată se auzi undeva în apropierea ferestrei.

Cynthia aruncă o privire în direcţia aceea şi observă cum Miles Redmond îşi duce discret pumnul la gură.

Era sigură! Afurisitul de bărbat îşi înăbuşise un *râs.*

Şi, fir-ar să fie, simţi şi ea deodată nevoia să îşi înăbuşe propriul râs.

Îşi păstră toată atenţia îndreptată spre Lord Milthorpe. Discuţia despre câini îl făcuse să se simtă în largul lui, decolteul ei îl înveselise, iar acum era suficient de curajos încât să privească direct în ochii ei. Ce faţă mare avea, constată ea. Mare şi englezească precum Gibraltarul şi aproape la fel de pătrăţoasă ca trupul lui.

Nu puteai să îl descrii întocmai ca fiind banal. Nici nu era chipeş. Avea ochi blânzi.

Şi douăzeci de mii de lire pe an.

— Mai bine să numiţi câinele Monty, în schimb, domnişoară Brightly. Coborî vocea pentru glumiţa aceea îndrăzneaţă şi plină de speranţă. Monty este numele meu de botez.

„Bravo pentru Lord Milthorpe”, îşi spuse Cynthia cu încântare. Era clar că nu avea exerciţiu, dar se descurca rezonabil la flirtat. Ea încuviinţă din cap.

— Oh! Cu bucurie i-aş spune… Monty… Ea îşi aplecă sfios capul când pronunţă numele lui de botez. Atâta vreme cât nu vă deranjează ca o… o… Cuvântul nu alunecă pe limba ei atât de uşor pe cât ar fi dorit… e… căţeluşă să vă poarte numele. Căci aţi spus că sunt căţeluşe, nu?

Milthorpe păru uluit. Apoi deschise gura şi scoase o lătrătură aspră. Cynthia avu nevoie de o clipă ca să îşi dea seama că sunetul era un râs răguşit prea rar eliberat.

— Aşa e! *Doamne fereşte,* domnişoară Brightly! Mi-au mai rămas doar căţeluşe!

Ea chicoti ca să îl încurajeze, şi fiecare cap din încăpere se întoarse spre ea, căci Cynthia avea un râs muzical, care îi făcea pe toţi cei care îl auzeau să se simtă neliniştiţi în preajma ei.

Şi, cum nimic esenţial nu îi scăpa Cynthiei, ea văzu că privirea lui Lord Argosy zăbovi gânditoare asupra ei. Şi că Miles nu se întoarse deloc ca să se uite la ea, în vreme ce Lady Georgina continua să vorbească, ci doar rămase teribil de nemişcat.

Lord Milthorpe oftă fericit.

— Oh, Daisy va fi de ajuns, domnişoară Brightly. Dacă luaţi o căţeluşă de la mine, puteţi să îi spuneţi Daisy sau ceva de genul ăsta. Poate că într-o zi, cât de curând, mă veţi onora cu o vizită la Milthorpe Crest, ca să vedeţi căţeluşele.

Ah. Era o invitaţie foarte îndrăzneaţă. Foarte promiţătoare pentru ea.

Dar Cynthia trebuia să gestioneze situaţia asemenea

unui dirijor care stătea cu o baghetă în faţa unei orchestre. Nu venise timpul să indice viorilor un crescendo ameţitor. Venise din nou vremea să se retragă într-o timiditate fâstâcită.

— Cred… că mi-ar plăcea asta… Monty.

El se înroşi şi mai tare când ea îi rosti numele de botez. Mâinile lui se potoliră un pic. Se simţea mai puţin singur când vorbea cu ea. Dintr-un motiv oarecare, detaliul o mulţumi pe Cynthia.

— Dacă vrei, domnişoară Brightly, putem să tragem un pic prin parcurile de la Redmond House. O să vorbesc cu Miles şi ieşim să facem o partidă de tir. Tragi cu arma, nu? Anul trecut, am făcut o partidă afară şi am împuşcat atâtea potârnichi, că s-a strâns o grămadă mare ca un car cu fân.

Zâmbetul ei îngheţă. „Bărbaţii sunt atât de dornici să împuşte lucruri”, se gândi ea. „Potârnichi. Unul pe altul”.

— Aşa mare? Chiar trebuie să fiţi un vânător iscusit. Mi-ar face plăcere să trag. Ea ignoră cu nonşalanţă întrebarea legată de cât de bine trăgea. Ridicai arma, ţinteai şi apăsai trăgaciul. Cât de greu putea să fie? Se descurcase într-o groază de situaţii dificile în viaţa ei. Avea să se descurce şi acum, dacă trebuia să tragă ca să îl prindă în mreje pe Lord Milthorpe.

Se întrezări o mişcare bruscă: spatele lui Miles Redmond se îndreptă atât de iute, ca şi cum un păpuşar îl adusese în poziţie verticală. Cynthia reuşea să vadă umorul neîncrezător ce radia din ceafa lui.

Lady Georgina înălţă fermecător capul şi păru să enumere ceva pe măsură ce vorbea – poate lucrurile pe care le aprecia la propria persoană –, după felul în care îşi folosea degetul de la o mână ca să numere la cealaltă. Ochii ei erau limpezi şi fermecător de neatenţi.

„Căţeluşei Spaniel o să îi spun Lady Georgina”, îşi zise Cynthia în gând.

— Lord Milthorpe, mă tem că, bucurându-mă de discuţia cu dumneata, mi-am neglijat gazda, pe domnişoara Violet Redmond, care îmi e prietenă dragă. Poţi să mă scuzi? Îţi mulţumesc foarte mult pentru sfat. Chiar sper să

mai vorbim despre câini în următoarele două săptămâni. Poate mâine, la picnic.

— Sper să o facem. El zâmbi. Dintele cenuşiu, hotărî ea optimistă, nu făcea decât să accentueze albul celorlalţi dinţi. Va fi o plăcere, domnişoară Brightly.

Cynthia îşi aplecă sfios şi minunat capul spre Milthorpe, apoi se îndreptă spre Violet, care stătea lângă Lord Argosy. Pe sub gene, lordul o fixă din priviri pe măsură ce ea înaintă prin încăpere.

Spre deosebire de Milthorpe, ochii negri ai lui Lord Argosy erau plini de o încredere indolentă, postura lui era graţioasă, zâmbetul la fel de relaxat şi de senzual ca buclele de un auriu-închis care se revărsau peste fruntea lui. El nu avea nicio jenă în a o privi. Argosy era genul care se simţea teribil de în largul lui la petreceri. Sau oriunde altundeva. Cei ca el credeau cu tărie că erau bine veniţi în orice casă, în orice situaţie şi se mişcau prin lume cu o dezinvoltură ce decurgea din acea convingere.

Foarte atrăgător, foarte nonşalant, foarte înnebunitor.

Cynthia se prefăcu a nu îl observa. Exact aşa cum meritau toţi lorzii Argosy din lumea întreagă. Aşa parcă le sporeai interesul.

„Îi intrigi şi îi laşi să aştepte”, se gândi ea. Şi, dacă era posibil, evitai să îi faci pe bărbaţi să îşi dorească să se împuşte pentru tine.

Cynthia se gândi la timidul Milthorpe, la grămezile lui de fazani morţi şi la alţi bărbaţi aţintindu-şi pistoalele, iar pielea de pe braţe i se înfioră.

Capitolul 6

Ieşiră cu toţii spre sfârşitul dimineţii, doamnele cu tot felul de bonete elegante ca să se apere de căldură, domnii deja asudând uşor pe sub haine, lacheii fluturând în spatele lor coşuri pline cu mâncare, şervete şi vase care se ciocneau din când în când înăuntru.

Destinaţia petrecerii era un râu care traversa moşia Redmond şi care, se spunea, la un moment dat se vărsa în Ouse. Se spunea şi că întâlnea râuri care şerpuiau pe pământurile celor din Eversea. Simbolismul nu era ratat de niciunul dintre cei care locuiau în străvechiul oraş Pennyroyal Green, în Sussex, căci istoria familiilor Eversea şi Redmond se amestecase încă de când saxonii îi întâlniseră pe romani.

Totuşi, se vorbise de copaci cu umbre ocrotitoare, iar Cynthia putea să îi vadă în depărtare, în pâlcuri: stejari enormi şi fagi, nuci şi frasini, sălcii dantelate care căptuşeau malul apei. Şi, în cazul în care căldura înăbuşitoare aducea ploaia, după cum prezisese Miles, se puteau adăposti sub ei sau în construcţiile stranii împrăştiate peste tot pe moşie. În general, o furtună era considerată ceva romantic.

Cynthia era într-un dezacord tacit, dar hotărât.

Restul celor prezenţi aveau mijloacele financiare ca să îşi înlocuiască cizmele, bonetele şi hainele dacă se stropeau, murdăreau sau dacă erau distruse în vreun fel. Ea nu. Totuşi, putea să apeleze la menajera lui Violet pe toată durata petrecerii, iar fata era pricepută. Îi curăţase petele de pe tivuri, reîmprospătase dantela uzată şi redase strălucirea unora dintre lucrurile ei albe.

Dar slujitoarea nu putea să facă prea multe pentru cizmele de plimbare. Cynthia începuse să simtă pământul prin ele. Poate că reuşea să insiste să fie cărată cu o lectică. Asemenea femeii sălbatice în scaun cu rotile din Northumberland.

Ah, dar nu se putea întâmpla aşa ceva. Nu ei. Era mai uşor să îşi spună asta în timpul zilei. Cu o noapte în urmă, fusese trezită de vechiul ei vis, iar de dimineaţă, în oglindă, observase rezultatele nedormitului sub forma violetului-deschis al pleoapelor şi a umbrelor albăstrii de sub ochi.

Acum, în vreme ce se plimbau, capul de un auriu-deschis al lui Lady Georgina se agita în faţa lor. Coada frumos înfăşurată şi fixată la ceafă semăna cu o ţintă, hotărî Cynthia. Se amuză închipuindu-şi că privirea ei era o

săgeată şi îşi dădu seama că nu era cinstit ce făcea, îşi spuse că i-ar fi plăcut cu dragă inimă de Lady Georgina dacă ar fi fost ceva *de plăcut.* Noaptea trecută, după cină, discuţia Georginei se rezumase la admirarea lucrurilor: a rochiilor, a coafurilor, a vorbelor de duh ale celorlalte femei. Ea vorbea mai ales când trebuia. Asculta foarte mult. Era atât de politicoasă şi de strălucitor de binevoitoare, că era greu să îţi dai seama ce personalitate avea.

Lângă Lady Georgina, extraordinar de înaltul Miles Redmond păşea încrezător, elegant şi cu uşurinţă, de parcă lumea şi moşia erau o haină croită doar pentru el. Sub pălărie, părul îi era destul de lung cât să fie fluturat în vânt.

Lady Georgina, ca o floare, îmbrăcată într-o rochie din muselină albă, se străduia să ţină pasul cu el.

Totuşi, întâlnirea nu se transformase încă într-o arcă a lui Noe, cu perechi de bărbaţi şi femei care să meargă unul lângă celălalt; grupul se plimba prin iarbă într-o structură pur întâmplătoare, asemenea unor bile de biliard care erau împrăştiate de prima lovitură. Dar se făceau trucuri subtile pentru diferite poziţii. O umbră se ivi în spatele Cynthiei, iar soarele se acoperi pentru o fracţiune de secundă, în vreme ce silueta pătrăţoasă a lui Lord Milthorpe trecu de tânărul şi chipeşul Lord Argosy, care se ivise nepăsător din exterior ca să o ajungă pe ea din urmă. Îl văzuse cu coada ochiului şi se oprise pentru el, dar, Doamne, Milthorpe ajunse primul.

„Nonşalanţa”, i-ar fi spus ea lui Argosy, „nu ţine de foame”.

Argosy se văzu nevoit să rămână puţin în urmă şi să se alăture lui Violet şi lui Jonathan, care râdeau veseli, în vreme ce le ţineau de urât văduvei Lady Windermere, care traversa iarba la fel de greoi ca o căruţă cu patru roţi, şi superbei Lady Middlebough, femeie măritată, care plutea pe pajişte într-o rochie maronie ademenitoare, asemenea unei caleşti frumos arcuite.

— M-am gândit la câinele perfect pentru tine, domnişoară Brightly, se aventură Milthorpe.

— Te-ai gândit la mine, domnule? Adică la un câine

pentru mine?

Obrajii lui rumeni căpătară culoarea dudelor. Ah! Foarte bine.

Deci ambele afirmaţii erau clar adevărate. Dar el îşi păstră avântul. Pentru Lord Milthorpe, câinii erau un subiect serios de discuţie.

— Sunt atâtea rase splendide, dar eu cred că un câine trebuie să se potrivească şi cu personalitatea proprietarului. Iar în privinţa ta, domnişoară Brightly, nu pot să mă decid – îşi înfipse mâinile în buzunar – între un spaniel de Sussex... sau un ogar.

Înaintea ei, Miles Redmond încetini pasul ca să arate spre ceva ce era cocoţat pe o frunză într-un tufiş. Apoi se opri şi se apropie mai tare. Lady Georgina privi în direcţia arătată de el şi scoase un „Oh!” uluit pe gură.

— Domnule Redmond! E atât de *interesant,* ciripi ea.

Ce era interesant? Un vierme? O muscă? Un păianjen?

— ... Se împerechează, fu tot ce auzi Cynthia din tot ce îi răspunse Miles Redmond lui Lady Georgina.

Cynthia îşi întoarse brusc atenţia spre Lord Milthorpe şi i se făcu mai cald.

— Cum de ai ajuns la aceste două rase, Lord Milthorpe?

— Ei bine. El îşi drese glasul. Spanielul îmi aminteşte mai degrabă de tine, căci are nişte frumoase, lungi şi mătăsoase...

Suna promiţător.

— ... urechi de un roşu-închis.

Speriată, Cynthia ridică iute mâna la ureche.

Milthorpe nu observă. Subiectul îl înflăcăra.

— De fapt, spanielul de Sussex are păr lung şi roşu-închis peste tot. Păr fin pe piept, pe trunchi. Şi o coadă scurtă şi frumuşică.

Cynthia auzi un sunet înăbuşit în faţa ei. Miles fu dat de gol de soarele reflectat în ochelarii lui. Afurisitul asculta, iar sunetul înăbuşit era un râs reprimat înainte să îi scape.

Propriii ei ochi începură să se umezească uşor. Isterie sau râs? Nu putea să spună exact.

— Spanielii au o fire dulce şi fidelă, domnişoară Brightly. Sunt mici, îndesaţi şi mlădioşi. Şi au nişte ochi minunaţi şi strălucitori.

Cynthia se întrebă dacă ea avea o fire fidelă. Se întrebă dacă Lord Milthorpe o credea minionă şi mlădioasă.

Miles Redmond îşi îndreptă umerii atât de brusc de parcă ar fi fost lovit de un trăsnet de veselie.

— Spanielii par minunaţi, spuse ea mai tare decât era nevoie.

Hotărî că avea o fire fidelă: dacă s-ar ivi posibilitatea, ar fi o parteneră la fel de statornică precum orice Spaniel pentru soţul potrivit. Recunoştinţa avea să asigure acest lucru.

Ajunseră în dreptul lui Redmond şi al Georginei, moment în care Miles termină ca prin minune de examinat târâtoarea care se oprise pe frunză şi îşi văzu de drum iute şi brusc. Georgina răsuflă întretăiat ca să ţină pasul cu el.

— Care era cealaltă alegere, Lord Milthorpe?

Expresia de pe chipul lui era demnă şi triumfătoare.

— S-ar putea să vi se pară cam prea îndrăzneţ, dar e vorba despre un ogar, domnişoară Brightly. Elegant, lucios, un animal nobil. Ogarii preferă să fie câştigaţi de partea ta. Dar sunt prieteni extraordinari după aceea.

Bărbatul ăsta era mai profund decât îşi închipuise Cynthia iniţial. Se uită la Lord Milthorpe şi încercă să se imagineze întinsă alături de el noaptea în pat vreme de decenii. El sforăia, Cynthia era sigură de asta. Se îngrozi la gândul de a dormi cu el pentru restul vieţii şi se concentră asupra momentului prezent.

Degetele lui Milthorpe zvâcniră pe coapsele lui, apoi se strânseră în pumn. Fără îndoială simţea că îi lipsea ceva. Toată discuţia aceea despre câini îl făcea să tânjească după o armă şi un câine, aşa cum un beţivan tânjea după un burduf de vin.

— Mărturisesc, domnule, zise ea uşor, că ambele comparaţii mă flatează. Mi-e greu să aleg.

— Ba dimpotrivă. Comparaţiile nu îţi fac dreptate, domnişoară Brightly. Dar e cea mai bună concluzie, după ce

m-am gândit mult şi dat fiind că ne cunoaştem de aşa puţină vreme.

Cynthia zâmbi. Era teribil de mişcată să şi-l imagineze pe Milthorpe gândindu-se cu atenţie la o groază de câini cu o noapte în urmă. Totul spre binele ei. Începu să creadă că aproape orice bărbat putea să devină fermecător dacă era încurajat cum trebuia.

Lord Milthorpe îi văzu zâmbetul, şi tot corpul lui păru să se îndrepte şi să înflorească, de parcă ea era lumina soarelui.

Nu avea niciodată să devină frumos. Nu avea să fie niciodată tânăr. Cynthia se îndoia că ar fi devenit vreodată interesant.

Dar era blând.

— Ce zici, Redmond? strigă Milthorpe spre Miles, plin de bonomia şi încrederea care veneau când te bucurai de toată atenţia unei fete frumoase.

Miles Redmond se opri şi se întoarse brusc, zâmbind politicos. El avea toţi dinţii în gură, se aliniau foarte frumos şi erau cu toţii, la naiba cu el, foarte albi.

— Ce zic, Milthorpe? Ai nevoie de părerea mea? Am opinii de rezervă. Întreabă-mă!

— Ai crescut la ţară. Ce rasă de câine ar trebui să aibă domnişoara Brightly? Eu m-am oprit la un spaniel şi un ogar.

— Hmm… Un câine pentru domnişoara Brightly?

Pentru prima dată în ziua aceea, Miles Redmond se uită direct la ea, iar ea se încordă de parcă îşi revenea de pe urma unui şoc. Urmă o tăcere mai lungă decât ar fi fost înţelept. O tăcere pe care oamenii puteau să o observe.

*

Miles îşi îndreptă umerii, îşi împreună mâinile la spate şi întoarse privirea de la ea.

— Păi, eu văd lucrurile aşa, Milthorpe. Spanielii sunt buni pentru vânatul *mic* – păsări de apă şi altele asemenea – şi îl recuperează imediat ce e ucis. Sunt câini mici, scunzi,

care pot să intre şi să iasă din tufişuri. În vreme ce ogarii... ah, ogarii sunt o rasă aristocratică. Prin definiţie, sunt obişnuiţi să alerge. Îţi place să alergi, Milthorpe?

— Da, bătrâne. Oh, îmi place orice presupune vânătoare. N-am un ogar în clipa asta, dar Custley mi-a scris din Shropshire despre căţeii lui, şi am toate speranţele că o să mă duc să-mi aleg unul pe care să-l aduc acasă.

— Niciodată nu poţi să ai prea mulţi câini, spuse Miles sumbru.

Cynthia se uită la el bănuitoare.

— Niciodată, încuviinţă pătimaş Milthorpe.

Miles continuă.

— Cât despre ogari... Ei bine, alergatul este un... sport mai ambiţios. E nevoie de antrenament pentru ogar, nu crezi? Şi, în vreme ce spanielii sunt utili pentru vânătoarea de animale mici, ogarii le pot urmări pe cele mai mari, un vânat mai impresionant şi o *diversitate* mai mare...

Miles aruncă iute priviri spre Argosy, care mergea la câţiva metri în urma lor, flancat de Jonathan şi de Violet, apoi la Milthorpe.

Pentru Cynthia privirea era la fel de evidentă ca arătatul cu degetul.

— ... Şi o fac într-un spaţiu foarte vast şi deschis... unde vede toată lumea. Iar pe ogari îi găseşti cel mai des la aristocraţie şi nobilime.

Miles se uită grăitor la Cynthia pentru o clipă, apoi se întoarse brusc şi se puse din nou în mişcare.

— *Categoric* ogarul ţi se potriveşte, domnişoară Brightly, spuse el peste umăr.

Cynthia şi-ar fi dorit să aibă cu ce să îi arunce în spate.

— Cred că prefer spanielul, spuse Cynthia deodată spre Milthorpe, încordată.

— Ambii sunt câini distinşi, încuviinţă Milthorpe diplomatic.

Părea uşor nedumerit în vreme ce-l privea pe Miles retrăgându-se.

— Pomeranienii sunt minunaţi! spuse Lady Georgina

încurajator. Nu era deloc conştientă de norul de aluzii răutăcioase pe care Miles Redmond îl trimise spre ei. Mi-ar plăcea să am un pomeranian.

— Ah, dar am auzit că muşcă, Lady Georgina, spuse Miles cu profundă îngrijorare. Şi nu ne-am dori să fii muşcată.

Chicotelile lui Lady Georgina fură mai entuziasmate decât era cazul, din moment ce spusele lui nu erau amuzante.

„Oare eu am fost vreodată aşa o nătăfleaţă?" se întrebă Cynthia. Bănuia că nu avusese niciodată luxul de a fi o nătăfleaţă. Şi totuşi, nu era cu mult mai mare decât Lady Georgina.

Apoi trecură cu toţii de – sau mai curând pe lângă, căci Miles le-o arătă ca să nu treacă prin ea – o pânză de păianjen mică, dar frumoasă, care unea două tufişuri.

Miles se opri să o admire, şi deodată Cynthia şi Milthorpe se opriră în faţa ei. În spatele lor, auziră cum Violet rosti „Jonathan!" ca un soi de chiţăit indignat. Fratele ei o tachina fără milă.

— Am un păianjen în cameră, spuse Cynthia deodată.

— Te rog să îi transmiţi salutările mele când te retragi, comentă Miles sec, fără să se uite la ea.

Ea nu era pe deplin sigură dacă el glumea.

— Ştii ce fel de păianjen e?

— Oh, sigur e un păianjen de casă. Nu poate să îţi facă rău. Vrea…

Cynthia era fascinată, dar el nu observă.

— … Doar un adăpost, şi colţurile ferestrelor sunt numai bune, locuri sigure în care să prindă insecte micuţe sau târâtoare. Păianjenii sunt nişte făpturi gospodine.

Cynthia nu se gândise niciodată la păianjeni ca la nişte făpturi gospodine. Gospodinele încercau, de obicei, să îi împiedice pe păianjeni să îşi facă de cap prin casă.

— Să fii bună cu păianjenul! Pur şi simplu încearcă din greu să fie el însuşi. Să nu le spui nimic slujitoarelor, adăugă el sec.

Pentru o clipă, ea ridică uluită privirea spre el.

„Încearcă din greu să fie el însuşi”.

El îşi întoarse brusc privirea şi plecă iute ca să o prindă din urmă pe Georgina, care îşi văzuse de drum.

— Îi place să ţină prelegeri, dar e un tip de treabă, îi spuse Lord Milthorpe. Chiar îţi place să vânezi, domnişoară Brightly? Domnul Redmond pare să creadă că da.

Ea şovăi.

— N-am încercat încă să vânez cu câini, spuse ea cu grijă.

Nu era chiar răspunsul la întrebarea lui, dar nu era nimic neadevărat.

Capul lui Milthorpe se lăsă pe spate când bărbatul începu să mulţumească cerurilor.

— Poate într-o bună zi vei cunoaşte plăcerea de a vedea un câine uscăţiv alergând în câmp deschis…

Chiar în clipa aceea, Violet îi prinse din urmă cu o săritură.

— Cynthia este un vânător minunat, spuse ea cu sinceritate, aruncând o privire vicleană spre ea.

— Oh, foarte bine atunci! Milthorpe se lumină. Îmi dau seama că eşti doar modestă, domnişoară Brightly. Rămâne stabilit, atunci. O să vorbesc cu Miles şi ne organizăm mâine să tragem la ţintă. Veniţi cu noi, domnişoară Redmond?

— Cred că da, spuse Violet căzând pe gânduri, într-un fel care nu putea să prevestească nimic bun pentru nicio partidă de tras la ţintă.

Cynthia o pişcă pe furiş, iar Violet scoase un „Au” teatral.

În faţa lor îl auziră pe Miles ţinând o prelegere pentru Lady Georgina.

— … Este sezonul împerecherii pentru specia asta, iar ouăle clocesc în august.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Miles vorbeşte mereu despre împerechere şi alte fleacuri, se scuză Violet spre Cynthia. Asta fac insectele şi animalele.

— Şi fetele băştinaşilor, mormăi Cynthia. Aşa se spune.

Miles se răsuci, întoarse capul cu vădit interes spre ea şi o privi intenţionat vreo… câteva… secunde bune.

Destul ca Cynthia să îşi aducă aminte că sărutul era preludiul împerecherii, de-ajuns ca să şi-l închipuie, să simtă cum obrajii i se aprind şi cum membrele îi sunt cuprinse de căldură.

Apoi el se întoarse din nou.

Cynthia îşi răcori obrajii cu una din panglicile albastre de la bonetă şi înaintă cu greu prin iarba neîndurător de aspră.

Simţea că îşi udase ciorapii, ceea ce însemna că într-un final cusătura cizmei cedase. Întreaga ei viaţă părea să se ţină de nişte firicele fragile şi tensionate.

Milthorpe intră în discuţie cu Jonathan şi Argosy, şi în scurtă vreme se înflăcărară cu toţii. Discutând, fără îndoială, despre patrupede şi vânătoare.

— Ei bine, aşa e, îşi explică Violet afirmaţia de mai devreme, asta fac insectele şi animalele, la urma urmei. Se împerechează, mănâncă, omoară. Asta dacă îl întrebi pe Miles. Toate discuţiile lui sunt despre aşa ceva.

Auzind că toată munca lui de o viaţă fusese rezumată în asemenea hal de sora lui, Miles îi aruncă o privire ironică peste umăr.

— Seamănă cu oamenii din punctul ăsta de vedere, zise Cynthia, ridicând uşor vocea.

De când logodna ei fusese ruptă, Cynthia credea că împerecherea şi omorul erau mult prea apropiate pentru ca alăturarea să fie amuzantă.

Dar remarca ei provocă un val de chicoteli şi un ghiont. Lady Windermere, doamnă de companie pentru tinere, părea nesigură dacă să le mai permită fetelor o asemenea discuţie şi enervată de ideea că i s-ar fi cerut opinia.

Hotărî să rămână în urmă şi să discute cu lacheul.

— Ai cumva vin de Porto în coşul tău, om bun? o auzi Cynthia întrebând cu voce scăzută. Poate reuşim să ne oprim şi să îl deschidem chiar acum?

Părea că Lady Windermere era o doamnă la fel de

cuviincioasă precum celebra Nevastă din Bath. Cynthia se înveseli.

— De fapt… Miles se opri, şi vocea lui căpătă un ton serios, de prelegere. Grupul tăcu deodată, căci se ştia că Miles era un aventurier renumit şi trebuia să fii fascinat. Când masculul din specia *Pisauridae,* sau păianjenul de casă, este în perioada de împerechere, el îi aduce un cadou – poate o muscă – femelei-păianjen. Ceea ce ei îi distrage suficient atenţia pentru ca el să ducă la bun sfârşit împerecherea. Dar trebuie să se mişte repede pentru că, dacă ea îşi termină cadoul înainte ca el să îşi termine treaba, se întoarce şi îl mănâncă fără scrupule.

Urmă o tăcere şocantă şi deplină.

— Dacă mă întrebaţi pe mine, mie-mi place în general să aduc un coniac bun, adăugă el cu blândeţe.

Hohotele de râs izbucniră deodată, astfel că păsările din copaci şi tufişuri ţâşniră ca nişte focuri de armă.

— Dulciuri! Mie îmi place să aduc dulciuri! strigă Argosy.

— Flori! declară Jonathan. Flori de seră! Îi distrag atenţia!

— Să se mişte repede! Lady Windermere rămăsese blocată pe cuvintele acelea. Cât de *tipic* pentru un bărbat!

— Am auzit că nu şi pentru un Redmond, spuse Lady Middlebough cu o voce menită să fie auzită doar de Lady Windermere, şi se înghiontiră una pe cealaltă.

Cynthia se întoarse şi aruncă o privire tăioasă spre frumoasa măritată, dar ea râdea în voie cu Lady Windermere. Şi, cum Cynthia nu râdea, auzi în mijlocul zarvei vesele un sunet care îi înfioră părul de la ceafă.

— Hă! Hă! Hă!

Ce Dumnezeu era? Suna ca… se puteau să fie… doi măgari care se împerecheau sălbatic? O poartă ruginită care se legăna aprig? Ciori răzbunătoare ce se avântau ca să le ciugulească ochii şi să le fure picnicul? Ea se întoarse şi căută sursa sunetului.

— Hă! Hă! Hă!

Îşi puse mâinile în cap, pentru cazul în care avea

nevoie să se apere, şi se aventură să arunce o privire spre copaci. Nu se agita nimic printre frunze, căci păsările fuseseră speriate de hohotele de râs. Ea se întoarse spre stânga, apoi spre dreapta.

— *Hă! Hă! Hă!*

Şi apoi văzu. Oh! Oh, *nu! Sunetul...* acela...

Venea de la Lord Milthorpe.

Capul lui era lăsat pe spate, iar gura larg deschisă urla „hă hă hă”. La nesfârşit.

Rămase înţepenită.

Milthorpe se opri ca să răsufle întretăiat şi zbieră:

— Coniac, Redmond! Pentru numele lui Dumnezeu, ăsta chiar că *e* un lux! Se lovi puternic în coapsă, apoi: *Hă! Hă! Hă!*

Putea să se apropie cu încredere de zidurile din Ierihon cu un asemenea râs. Iosua ar fi putut să renunţe la trâmbiţă dacă ar fi fost însoţit de Milthorpe.

Uluită, ea îşi întoarse privirea de la Milthorpe, în vreme ce râsetele continuară, şi văzu cum Miles o urmărea tăios şi afişă un rânjet atât de larg, că ochii păreau să îi fi dispărut. Se întrebă dacă o văzuse când îşi dusese mâinile la cap.

„Afurisit bărbat!”

Şi Lady Georgina, de la adăpostul bonetei ei mari, părea tulburată – se uita atent la Lord Milthorpe cu ceva din îngrijorarea care o cuprinsese pe Cynthia la început. Sau poate era stânjenită de gluma deplasată. Sau poate că nu o înţelegea. Sau poate era impresionată de imaginea unui Miles Redmond care îi aducea coniac şi îşi făcea iute treaba.

— Haideţi, haideţi, domnule Redmond, îl mustră Lady Windermere, în vreme ce se ştergea la ochi. Poate ar trebui să vă reamintesc că nu suntem la Tropice, că suntem în Anglia, şi poate anumite subiecte nu sunt potrivite pentru un grup mixt.

Era încă o încercare făcută fără tragere de inimă de a juca rolul de doamnă de companie.

— Oh, sunt absolut convins că păianjenii şi coniacul

sunt un subiect potrivit pentru un grup mixt, spuse Miles sobru.

— Ei bine, dacă punem problema aşa… capitulă Lady Windermere fericită.

Şi, în voioşia aceea ameţitoare, ajunseră în cele din urmă la un râu minunat, larg, cu apă argintie, cu maluri căptuşite de pâlcuri dese de sălcii, frasini şi arini.

Părea că acolo urma să aibă loc picnicul.

Capitolul 7

Miles le spuse ceva lacheilor. Ei lăsară greutăţile jos, iar unul îşi deschise coşul din nuiele, căută înăuntru şi scoase o bucată împăturită de material. O agită şi o întinse cu ajutorul celorlalţi lachei.

Miles păşi peste ca să îi ajute să netezească un colţ, mişcare ce îl aduse mai aproape de Cynthia. El murmură:

— Adoră să râdă. Aproape la fel de mult pe cât îi plac câinii. Şi să împuşte.

Ea rezistă impulsului de a-l călca pe picior.

Oricum, el se îndepărtă la timp, poate simţind impulsul ei.

Dură ceva vreme să fie scoasă mâncarea din coş: stive de platouri din argint, sticle de cidru şi bere, pui rece şi pâine aurie înfăşurată în şervete de pânză. Despachetatul încetini când un lacheu se poticni ţinând o jumătate de roată de brânză, dar Miles îl sprijini cu o mişcare iute. Felii de prăjitură cu mac erau aranjate pe platouri, iar căpşune, afine şi coacăze umpleau holurile.

Cum discuţia despre împerechere şi omor, plus căldura de afară le treziseră apetitul, cu toţii se avântară spre mâncare ca nişte jaguari înfometaţi. O comparaţie propusă de Miles direct din jungla din Lacao.

Mai primeau din când în când vizita intruşilor zburători şi târâtori – iar Miles Redmond îi identifica pe toţi prin numele lor lungi în latină.

O oarecare atenţie se îndreptă spre pajiştea care se întindea până la malul râului, căci florile tipice pentru Sussex înfloriseră: puşca-dracului de un albastru-violet şi guşa-porumbelului se legănau deasupra râului asemenea spectatorilor aplecaţi spre o cursă de canotaj. Creţişoarele fluturau pe tulpinile lor; lavanda sălbatică se ascundea în ierburile mari şi graţioase de pe mal.

Libelule strălucitoare patrulau peste râu şi bâzâiau pe deasupra lor ca să vadă ce era cu tot tărăboiul acela. Un fluture se ivi agale în zbor. Şi era de un albastru-lavandă, respectând tema floral de pe malul râului.

— *Polyommatus icarus,* le spuse Miles tuturor. Fluturele albastru comun.

— Chiar există în Lacao fluturi care mănâncă oameni?

Jonathan fu cel care întrebă, mai ales ca să îi sperie pe toţi ceilalţi. El ştia prea bine că nu era adevărat.

— Nu, dar există plante şi oameni care ar mânca fericiţi alţi oameni, îi spuse fratelui lui mai mic.

Răspunsul lui *chiar* provoacă un icnet de spaimă printre oaspeţi.

Şi, deodată, Miles captă atenţia tuturor şi le vorbi despre Lacao, iar Cynthia îl văzu cum îşi scoate haina şi pălăria, îşi suflecă mânecile şi intră, prin intermediul cuvintelor, în lumea pe care o explorase şi o iubise, lumea care îl făcuse cunoscut.

Şi, fără voia ei, Cynthia deveni interesată, apoi fascinată. Îl ascultă răspunzând la întrebări – despre şerpi şi flori, despre vreme şi obiceiuri, despre câini (Milthorpe) şi canibali, despre otrăvuri şi felurile nenumărate în care puteai să mori din cauza animalelor şi a băştinaşilor, evitându-le delicat, se gândi ea, pe cele mai groaznice şi mai înfricoşătoare, iar Cynthia îşi închipui că era mult de ascultat şi despre acelea.

Şi, deodată, Cynthia se simţi mai sfioasă: el plecase şi descoperise fără mustrări de conştiinţă, văzuse lucruri pe care nimeni de aici nu avea să le vadă niciodată, aproape că murise din cauza bolii şi supravieţuise. De aceea, bănuia ea, ochii şi vocea lui aveau profunzimea şi rezonanţa

acelea, purtarea lui emana atâta încredere. El ascundea lumi înăuntrul lui. Cu cât ştia mai mult, cu atât voia să afle mai mult.

Pentru o clipă, se gândi că ar fi putut să îl asculte fericită la infinit. După încă o clipă, învinui căldura de afară pentru gândul ei neaşteptat.

*

Odată prânzul devorat, organizară o întrecere cu crengi pe post de bărci lansate pe râu. Fericită, Cynthia era pe cale să se îndrepte spre întrecere, când Miles ocoli o salcie şi îi ieşi în cale. Bărbatul acesta era al naibii de liniştit şi de subtil.

Cynthia nu îşi închipui nici măcar pentru o clipă că întâlnirea era întâmplătoare. El o căutase cu un motiv, pe care ea era sigură că avea să îl afle.

Toţi ceilalţi se adunaseră la râu, şi ea se uită la ei cu jind.

— Deci spanielul e câinele care ţi se potriveşte, domnişoară Brightly? spuse el uşor.

— Lord Milthorpe spune că spanielii îi amintesc de mine, zise ea pe un ton neutru.

— Pentru că pieptul tău e acoperit cu păr mătăsos roşu-închis?

Cynthia îşi muşcă buza ca să îşi înăbuşe zâmbetul, tentată să îi spună domnului Redmond că el nu avea să îi vadă niciodată pieptul.

„Fii cuminte!”

— Şi îl vei numi Lord Milthorpe?

— Ah, domnule Redmond. Văd că ai ascultat discuţia de ieri. Ceea ce mă face să cred că propria ta discuţie nu era prea fascinantă, căci altfel nu ai fi fost atât de nepoliticos încât să tragi cu urechea.

— Ba dimpotrivă. Lady Georgina îmi împărtăşeşte interesele.

— Ah. Da? Aşa cum împărtăşesc şi eu interesele lui Lord Milthorpe? întrebă ea inocent.

Miles căzu pe gânduri.

— Măcar îţi plac câinii?

Ea se gândi la întrebarea lui.

— Probabil, recunoscu ea.

— Probabil?

Ea se uită pieziş la el, dar nu spuse nimic.

— Ţi-ar plăcea şi un mistreţ ca animal de companie dacă ar însemna să-ţi aducă douăzeci de mii de lire pe an, nu, domnişoară Brightly?

Privirea pe care Cynthia i-o aruncă îl surprinse şi îl tulbură: trăda milă şi o uşoară urmă de dispreţ. El se simţi deconcertat pentru un moment.

— N-am avut niciodată un animal de companie, spuse ea.

— De niciun fel?

Ea tresări. El nu îşi dorise să pară neîncrezător. Doar animalele – chiar toate creaturile, cu blană, cu copite, cu carapace – făcuseră atât de mult parte din viaţa lui.

Cynthia ridică din umeri şi aruncă o privire cu subînţeles spre râu. Poate că, dacă ea nu mai spunea nimic, el pleca. Totuşi trebuia să recunoască: Miles nu fusese nici măcar o dată plictisitor.

Dar puteai la fel de bine să spui că nici incendiile de pădure, nici cutremurele sau tornadele nu erau plictisitoare.

— Îmi place de el, spuse Miles deodată. Părea un avertisment liniştit. De Milthorpe.

Ea ridică brusc capul, precaută.

— Şi eu îl plac.

Urmă alt moment de tăcere. Ea îşi întoarse privirea spre firicelul învolburat al râului Ouse. Şi ei i-ar fi plăcut să participe la întrecere.

— Chiar aşa?

Tonul lui era foarte ironic. Ea îşi întoarse încet capul.

— Ce e, domnule Redmond? Ea încercă din răsputeri să pară plictisită. Crezi că sunt nemiloasă? Că sunt o sirenă şi că am de gând să-l izbesc de stâncile farmecului meu? Dacă e aşa, ai o încredere prea mare în puterile mele. E

adult. Văduv. Poate că se bucură pur şi simplu de compania mea. De unde ştii ce îl face fericit?

Miles nu răspunse vreme îndelungată. Se rezemă pur şi simplu de salcie. Copacul parcă era ruda lui: amândoi aveau aceeaşi nepăsare întunecată.

— Milthorpe nu se oferă să dea oricui din câinii lui, spuse el în cele din urmă.

— Atunci, voi considera că este o mare onoare dacă primesc un câine, spuse ea calmă. Orice rasă de câine.

Urmă şi mai multă tăcere din partea omului tăcut.

— El e aşa cum pare că este, să ştii.

Iar acum ea era furioasă.

— Însemnând *că eu nu* sunt?

— E bun. Îi place să stea afară, să vâneze, îi plac câinii, caii şi pământul lui. Îi plac glumele licenţioase şi să râdă prea tare la lucruri care sunt foarte puţin amuzante. Îi place berea şi îi place să facă bani, motiv pentru care a devenit prieten cu tata. E un om de treabă. Un om *simplu.*

— Sunt nedumerită, domnule Redmond. *Ai* ceva împotriva acestor lucruri? Ai impresia că eu sunt împotriva lor? N-am absolut nimic împotriva lor. Spune ce ai de spus.

El îşi desfăcu braţele, şi ea îl privi. Braţele lui erau bronzate, tari şi puternice de la efort. Ea zări părul arămiu şi aspru de pe ele, urma albăstrie a venelor.

Îşi închipui degetul alunecând pe părul arămiu. Îşi aminti din nou, simţi din nou mâinile lui pe talia ei. Tulburată, ridică privirea spre chipul lui. Lucru cu atât mai puţin înţelept.

— Pur şi simplă mă întreb, domnişoară Brightly, cine eşti. Simt o oarecare responsabilitate pentru prezenţa ta aici, la reşedinţa Redmond, din moment ce sunt gazda ta. Mă simt responsabil pentru purtarea ta dacă ea îi afectează pe musafirii mei. Eu te-am îndemnat spre el, şi nu mi-ar plăcea să fie rănit.

Cynthia simţi cum chipul îi îngheaţă. Furia o făcu albă ca varul. Cum îndrăznea…

— Oh, te rog să te asiguri că-ţi numeri arginţii noaptea, domnule Redmond. S-ar putea să îi fur şi să o iau

la goană cu ţiganii. Sau să îi jefuiesc noaptea de ceasuri şi coliere pe musafirii tăi.

El tăcu un moment, năpădit de regrete.

— Ţiganii îşi au tabăra dincolo de Pennyroyal Green. Sunt mereu aici în perioada asta din an. Nu ţi-ar fi greu să te alături lor.

El încerca să glumească.

Ea îşi dădu ochii peste cap şi îşi făcu vânt cu panglica bonetei, apoi se opri, simţind că devenea prea agitată.

— Şi mai e chestiunea cu sora mea.

— Ce e cu sora ta? E amuzantă, deşteaptă. Mult mai interesantă decât majoritatea femeilor din înalta societate. Şi pe ea o plac. M-a invitat aici ca să o ajut să nu se plictisească.

Ea schiţă un zâmbet poznaş.

— Exact lucrul de care mă tem, spuse el.

Ea se întoarse deodată şi dădu să plece. Apoi se răzgândi, se răsuci în loc şi îl înfruntă.

— De ce simţi că ai dreptul să îl jigneşti pe unul dintre musafirii tăi punându-i la îndoială originea şi purtarea? Tu, care zici că eşti aşa de preocupat de *fericirea* oaspeţilor tăi?

La cuvintele ei, Miles trase aer în piept şi se îndreptă brusc. Cynthia urmări cum pieptul lui se ridică şi coboară sub răsuflarea lui.

— Ai dreptate, domnişoară Brightly. Doar că tu eşti… o necunoscută, să spunem. Nu ştiu nimic despre tine sau despre familia ta, şi deodată devii aşa bună prietenă cu sora mea. Şi Violet poate să fie… încăpăţânată. La drept vorbind, a devenit şi mai şi în ultimii ani. Eu sunt responsabil pentru binele ei.

Interesant era că nu spusese „noi”. Că el, şi nu tatăl lui, era responsabil pentru Violet.

— Pui cu totul la îndoială judecata surorii tale, domnule Redmond?

Urmă o clipă de tăcere.

— Nu, recunoscu el. Nu întru totul.

Miles admitea astfel că era posibil ca Cynthia să fie mai mult decât o străină. Îşi zâmbiră.

— Mă simt flatată.

Totuşi, Cynthia nu putea să nu recunoască şi logica îngrijorării lui. De fapt, o respecta fără prea mare tragere de inimă.

Îşi temperă propriul orgoliu.

— Ce o să te convingă, domnule Redmond, că nu sunt vreo hoaţă sau vreo criminală?

— De unde eşti? Cine sunt ai tăi? întrebă el iute.

Cynthia întoarse capul spre râu, de parcă îşi imagina cum o luntre o purta departe de acel loc. O tensionată întrecere cu crengi era în plină desfăşurare. Milthorpe părea să fie căpitanul. Turuia ordine navale şi îşi flutura mâinile, iar Jonathan şi Argosy era îngenuncheaţi pe mal, în vreme ce doamnele stăteau împreună şi îi încurajau.

— Aveţi câini aici, la reşedinţa Redmond? întrebă ea deodată.

— Bineînţeles. De ce? Vrei să exersezi ca să îi placi?

Ea zâmbi din nou.

— Mă gândeam că lui Lord Milthorpe i-ar prinde bine să aibă unul prin preajmă.

— Serios? Ce te face să crezi asta?

Ambii surâseră. Şi iarăşi schimbul de zâmbete făcu lumea să pară ameţitor de mare, iar simplul act de a respira deveni ciudat şi minunat de greu.

Dar Miles se uită la Cynthia, care se foia neliniştită, de parcă voia să îşi apropie din nou lumea aceea foarte mare. El aşteptă. Ea nu crezu nici măcar o clipă că îi uitase întrebarea.

— Te-ai gândi vreodată, domnule Redmond, că mi-ar fi greu să vorbesc despre familia mea?

— Da, spuse el iute. Totuşi, cred că nu mi-am închipuit niciodată că te-ai teme de ceva greu.

Admiraţia pentru tactica lui provocă un zâmbet trist care îi lumină uşor privirea, apoi tot chipul.

Oh, zâmbetul ei. Îl simţi ca pe o semilună ascuţită şi strălucitoare în pieptul lui.

Se uită repede la Lady Georgina, la culorile ei deschise şi gingaşe, la formele ei, ca să îşi amintească de

viitorul lui, de pasiunea, ambiţia şi datoria lui. Şi la Lady Middlebough, ca să îşi aducă aminte ce îşi dorea. Ca să îşi distragă atenţia de la intensitatea incomodă şi derutantă a… bucuriei.

Cuvântul îl sperie.

Nu. Nu era bine. El nu era *niciodată* speriat.

— Prea bine. Ea oftă. Ai întrebat despre ai mei… păi, mama a murit. A murit când eram mică. Nu mi-am mai văzut tatăl de când aveam cinci ani. Ne-a părăsit. Îmi închipui că a murit şi el. Acum am douăzeci şi doi de ani. Chipurile, familia mea se înrudea de la distanţă cu un baron. Îşi sublinie cuvintele cu un zâmbet slab şi ironic. Dar ştiu doar ce mi s-a spus şi nu cunosc numele baronului. Mă trag din Little Roxford, de lângă Battersea, în Londra; ne-am mutat la ţară – îmi imaginez că am fugit de debitori sau ceva de genul ăsta, căci s-a întâmplat în miezul nopţii – când eu aveam şase ani. Când mama a murit, am fost luată în grijă de un preot şi de soţia lui, în Little Roxbury. Au fost foarte buni cu mine. Se pare că aveam o înclinaţie spre făcut trăsnăi şi am părut o provocare plăcută doamnei. Ea îşi arcui poznaş o sprânceană. Dar nevasta preotului a murit când aveam optsprezece ani, iar noua lui soţie… îşi strâmbă uşor gura. Nu voia să aibă de-a face cu mine. M-a dat afară. Familia Standshaw s-a împrietenit cu mine. Am plecat cu ei la Londra.

Îşi deschise braţele, parcă pentru a spune: „Şi asta e tot”.

Murit, murit, murit. De fiecare dată când rostea cuvântul, îl spunea foarte clar, de la m la t, de parcă se pedepsea pe ea sau pe el că întrebase. Era un cuvânt atât de greu, un cuvânt *final.* Cum reuşise să devină din fata izgonită de a doua soţie a unui preot de ţară delectarea înaltei societăţi, logodnica moştenitorului unui conte? Cum de totul se dusese pe apa sâmbetei?

Cât de mult *adevăr* se afla în cuvintele ei?

Un fluture albastru pluti în calea lui spre, bănuia Miles, nectarul din vreun busuioc sălbatic, cu care aproape se contopea în vreme ce se ospăta. Natura era inteligentă.

Frumoasă, teribilă şi practică.

El îşi aminti de prima ocazie când o văzuse pe Cynthia: chipul ei ridicat în lumina candelabrului, încântarea uluită şi fascinantă de pe faţa ei. Reuşea să înţeleagă acum de ce. Şi *hotărârea* de nestrămutat. Câtă nebunie stârnise orfana aceea în rândul înaltei societăţi în timpul sezonului! Miles bănuia că nimeni nu se mai bucurase vreodată de o asemenea popularitate.

Sub ochii ei se desenau semicercuri albăstrii. Aproape aceeaşi culoare ca aceea de pe aripile fluturelui albastru.

Ea nu dormea bine.

El îşi simţi greutatea mutându-i-se de pe un picior pe altul.

Soarele se răsfrângea printre copaci şi îi încălzea braţele. Mărgele de sudoare începură să îşi facă drum de la claviculă spre piept.

— Un *preot?* El părea neîncrezător, dar nu zise nimic. Era partea din poveste pe care hotărâse să o cerceteze.

Pusese întrebarea pe un ton mai apăsat decât şi-ar fi dorit. Pentru că îi păsa mai mult decât ar fi vrut. Ea schiţă un zâmbet. Ochii ei, nu.

— Pune-mă la încercare din scripturi, domnule Redmond.

— Luca 12: 15.

El rosti versetul ca pe o lovitură de spadă.

— „Apoi le-a zis: Vedeţi şi păziţi-vă de orice fel de lăcomie de bani; căci viaţa cuiva nu stă în belşugul avuţiei lui”. Foarte glumeţ, domnule Redmond, ca de obicei. Nu mă aşteptam la mai puţin de la dumneata. Dar, dacă voiam să-mi inventez trecutul, aş fi imaginat o poveste mult mai fantezistă. Familia regală a Rusiei, poate. *Nu* mi-am inventat trecutul. Este la fel de searbăd pe cât îl descriu. Totuşi, sper să-mi inventez viitorul. După cum prea bine ştii.

Se uită nepăsătoare la el. Cu ochii albaştri întunecaţi de provocare. El se sprijini gânditor de copac. Rămaseră amândoi tăcuţi.

Fluturele albastru decise în schimb să zboare pe lângă

domnişoara Brightly, poate confundând-o cu nectarul unei flori sau cu alt fluture.

Ea zâmbi la confuzia lui.

— Am crezut mereu că e o culoare frumoasă. Pare nedrept să fie numit fluturele albastru *comun.*

Ea întinse mâna, parcă sperând ca el să se aşeze. Din păcate, fluturele îşi veni în fire şi plecă iute să soarbă din nectarul busuiocul sălbatic.

— Te-am văzut întotdeauna ca pe un fluture.

El rosti cuvintele fără vreun avertisment, de parcă le trăsese cu un arc.

Capul ei se ridică deodată. Se uită lung la el.

— *Morpho rhetenor Helena.* El surâse, rostind cuvintele în latină ca pe o incantaţie. Tipic pentru junglele din America de Sud. E mare, strălucitor, frumos – cu albastru, verde, violet pe aripi. S-a întâmplat la balul Malverney de acum doi ani. Rochia ta. Am… am crezut că rochia ta…

Stânjenit, el se opri. Ea îl privea uluită.

Iar el nu putea să vorbească, nu *avea* să vorbească, dacă putea să se bucure pur şi simplu de albastrul ochilor ei.

Amândoi erau conştienţi de zarva de lângă râu, de vocile celorlalţi. Sunetele puteau la fel de bine să vină din alt univers.

Ea purtase o rochie albastră în noaptea aceea. Purtase verde când el o sărutase. Pe vremea Tudorilor, femeile uşoare purtau rochii verzi, pentru ca petele de iarbă să nu se vadă când erau posedate sălbatic afară. El se gândi că Cynthia era chiar norocoasă să poarte o rochie din muselină albă acum.

El voia să se afunde în ea. Simţi cum o dorinţă incandescentă puse din nou stăpânire pe răsuflarea lui. Se uită la Georgina, cheia spre cealaltă pasiune a lui, spre întreaga lui viaţă. Ca să îşi domolească răsuflarea, o încercare de a-şi recupera cumpătul.

Apoi, deodată, intensitatea din privirea Cynthiei licări din cauza unei uşoare tulburări.

— O… rochie albastră? Purtam o rochie albastră?

El îşi dădea seama că ea căuta să îşi amintească de bal, să găsească o amintire cu el.

Chipul lui deveni deodată indescifrabil şi întrerupse brusc momentul.

— Ai avut un logodnic, nu? întrebă el deodată.

Ea clipi, nedumerită de schimbarea bruscă.

— Da, domnule Redmond. Am avut un logodnic, spuse ea încet, cu glas ironic.

— I-ai povestit logodnicului despre trecutul tău, despre familia ta? Era conştient că ea începuse să se simtă neliniştită şi încolţită, dar interogatoriul păru să capete avânt.

— Da.

— Şi de aceea s-a retras? Sau *tu* te-ai retras?

— Nu, spuse ea tăios. Nu de aceea s-a retras. Toate astea contau prea puţin pentru el. Îi aruncă una dintre privirile ei enigmatice. Uşor tăioasă, aproape compătimitoare. Deşi port responsabilitatea pentru retragerea lui, nu eu am pus punct logodnei. De ce Dumnezeu să o fi făcut, domnule Redmond? Era moştenitor. Şi *foarte* înstărit.

Ea aruncă o privire iute spre vastitatea verde de la reşedinţa Redmond, de parcă o compara cu bogăţia fostului ei logodnic şi găsea că pălea cu totul. Privirea avu efectul urmărit de ea: el se simţi năvălit de dorinţa de a lupta.

— Apoi ce s-a întâmplat, domnişoară Brightly?

Ea oftă. Se întoarse uşor dinspre el, de parcă discuţia o obosea. Ridică faţa spre soare, atrasă poate de căldura lui sau căutând din instinct plăcerea în toiul interogatoriului incomod.

Apoi se răzgândi şi îşi coborî din nou chipul. Pistruii şi pielea bronzată erau de evitat, mai ales că frumuseţea era bunul ei cel mai de preţ.

— Nimic care să-mi facă cinste, spuse ea absentă, aproape crispată.

El era conştient de tensiunea dinăuntrul ei: îi era greu să vorbească, şi Miles ştiu numaidecât că era sinceră.

— Şi nimic care să-ţi discrediteze exagerat de tare familia, în cazul în care s-ar afla, căci n-a fost nimic ieşit din comun, chiar dacă a fost neplăcut. Înţeleg lucrurile astea la fel de mult ca tine – siguranţa şi onoarea familiei tale. Te asigur că mint doar rareori. O reacţie determinată de faptul c-am fost crescută de un preot. N-ar trebui să vorbeşti cu Lady Georgina? Se va simţi neglijată.

Dintr-o privire scurtă, Miles văzu că Jonathan şi Lord Argosy îi arătau lui Lady Georgina cum să fluiere în trestie, iar Violet vorbea cu Lady Windermere, Lady Middlebough şi Lord Milthorpe.

Se întrebă dacă putea să spere că doamnele aveau să nu uite că Violet era femeie nemăritată şi că trebuiau să se abţină de la observaţii prea fascinante – sau, în cazul lui Lady Middlebough, prea blamabile.

— Abia dacă a trecut un minut sau aşa ceva, domnişoară Brightly. E foarte posibil ca Lady Georgina să supravieţuiască în absenţa mea.

Era interesant cum împreună păreau a reuşi să îşi creeze propria breşă de timp în cadrul timpului.

— Da, dar eu nu sunt sigură că voi mai supravieţui mult în prezenţa ta, domnule Redmond. Ca de obicei, mă interesează autoconservarea.

El zâmbi. Îşi atinse capul, de parcă pălăria era acolo, deşi ea se afla pe pătură, alături de pălăriile celorlalţi bărbaţi, apoi îşi îndreptă brusc spatele şi se alătură lui Lady Georgina şi surorii lui, care îl întâmpinară cu zâmbete.

Cynthia îşi rezemă spatele de salcie şi răsuflă uşurată.

*

Hotărâră la scurt timp după aceea să plece spre casă, căci stătea să plouă, aşa că strânseră resturile prânzului, împachetară totul în coş şi plecară în grabă.

Pe drumul de întoarcere, Milthorpe sfâşie din greşeală pânza mare de păianjen. Cynthia zări peticul trist care flutura în tufişuri.

— Ai naibii păianjeni, mormăi Milthorpe vesel şi îşi

văzu de drum.

Cynthia simţi aproape fizic distrugerea pânzei. Se întrebă ce se întâmplase cu păianjenul. Se opri şi se uită lung la pânza ce flutura în vânt.

Şi, deodată, Miles se ivi lângă ea.

— O va reface, îi spuse. El interpretase corect expresia tulburată de pe chipul ei. Nu o să creadă nimic despre asta. Face doar parte din viaţa lui. Îşi coase lumea la loc, uneori în fiecare zi.

El vorbi blând. Părea să vrea să o liniştească.

Straniu, dar Cynthia chiar se linişti. „Face doar parte din viaţa lui”. Ruperea violentă a ceva ce părea rezultatul unui efort imens avea să fie reluată pur şi simplu şi să redevină a doua zi o pânză mică, nouă şi complicată. Era ceva firesc pentru un păianjen.

Cynthia ridică privirea. Din unghiul acela, putea să vadă dedesubtul maxilarului lui elegant, perfect ras; putea să vadă locul în care părul negru şi lucios atingea urechile, sub pălărie. Avea nevoie de un tuns. Cynthia simţi un val uimitor de tandreţe. Voia să îi atingă părul. Era aspru? Sau fin ca aripile unei păsări? Sau mătăsos ca un spaniel?

Ea îşi întoarse capul cu dificultate. Tulburată.

În faţa lor, buclele frumoase ale lui Lord Argosy reuşeau să stea vâlvoi sub pălărie, asemenea unui tufiş sau unui chiparos firav şi frumos tăiat care se ridica spre cer.

Peste tot, copacii aceia creau ziduri îngrijite şi compartimentau moşia, împărţind-o în aşa fel încât să îi facă pe toţi să se simtă mai în siguranţă în măreţia ei grandioasă, asemenea unor oi aristocratice într-un ţarc grandios. Inducea iluzia ordinii şi ascundea faptul că o anume îngrădire – a averii, a numelui de familie, a istoriei, a datoriei – era implicită.

— O să refacă pânza complet de la capăt?

Cynthia constata cu uimire că era cu adevărat interesată de soarta păianjenului.

— O să folosească jumătatea rămasă ca să o ţească, şi o să fie mai puternică decât prima, chiar dacă nu la fel de simetrică. Oricum, mai interesantă. Ştii că în unele privinţe

pânza de păianjen este mai puternică decât oţelul?

Hmm. Atunci, poate *nu* era o pânză atât de fragilă. Şi, dacă era adevărat, Cynthia îşi dori ca păianjenii să se fi ocupat şi de reparatul pantofilor. Coborî privirea spre cizmele ei.

Se simţi din nou stăpână pe sine. Se uită la spatele masiv al lui Milthorpe dinaintea ei. Ştia că el era bărbatul lângă care trebuia să meargă. Sau lângă Argosy.

— Dar pare atât de fragilă acolo, agitată de bătaia vântului.

Continua să caute alinare de la Miles.

— Poate că în asta constă puterea ei… Flexibilitatea. Fragilitatea. Aparenţele… El se opri… Sunt adesea înşelătoare.

Ea rămase tăcută. Îşi cerea iertare? Era un compliment mascat pentru *ea?* Gândul o dezarmă. Pentru că, dacă era *cu adevărat* un compliment…

Era cu siguranţă cel mai bun pe care îl primise vreodată. Nimeni înainte nu o admirase pentru lucrurile care îi plăceau cel mai mult la ea. Pentru că avea mare grijă să nu dezvăluie niciodată acea parte din ea.

Încet, încet, Miles Redmond desfăşura coconul pe care îl crease în jurul ei prin observaţie, farmec şi ambiţie. Era deopotrivă captivant şi teribil de nedrept.

Apoi i se năzări că poate el doar specula cu voce tare pe tema ei, aşa cum ar fi făcut cu orice creatură micuţă şi strălucitoare, exotică şi cu picioare. Voia să o înţeleagă; spera să capete mai multe indicii de la ea. La urma urmei, era obligat să găzduiască petrecerea în lipsa părinţilor lui şi nu prea se afla în Mările Sudului, nu?

Ei bine, putea la fel de bine să o pună naibii pe Lady Georgina sub microscopul lui.

Făcu iute doi paşi înainte. Îi fu de ajuns ca să intre în discuţie cu Lord Argosy, un specimen mult mai familiar şi mai puţin tulburător pentru *ea.*

De sorginte londoneză.

— Dansezi, domnişoară Brightly? întrebă direct Lord Argosy.

De parcă o aşteptase. El îi aruncă o privire piezişă, apoi îşi întoarse privirea. Zâmbetul lui era secretos, mulţumit şi larg. „Ştim că suntem cei mai frumoşi oameni de aici”, îi spunea. „Hai să ne bucurăm că suntem tineri şi frumoşi”.

— Desigur, îi răspunse ea cu uşurinţă.

De parcă doar îşi reluau o discuţie întreruptă înainte.

— Cântaţi la vreun instrument?

Ea se opri, întrebându-se ce aluzie se ascundea în spatele cuvintelor lui.

— La… pian? zise ea cu atenţie.

— Da! Te rog să-mi spui că nu. Sau că *nu* o vei face. N-aş mai suporta încă un recital mediocru şi ştiu că, dacă plouă astă-seară, aşa o să se întâmple. Ştii, am cinci surori. *Cinci,* spuse el posomorât.

— Oh, nimeni nu ar fi în stare să danseze cât cânt eu. Sau, mai bine spus, cei prezenţi s-ar cutremura în timpul dansului, iar ochii ar rămâne mai mult închişi decât deschişi şi dansatorii s-ar lovi unii de alţii. Cânt foarte prost.

— Sunt uşurat să aud asta. Dar poate că am să te rog să cânţi doar pentru plăcerea de a vedea cum dai cu bâta în baltă.

Cynthia râse, el râse, iar râsul lui era minunat de banal: vesel, adânc şi masculin. Lord Argosy era înfumurat, dar nu insuportabil; viaţa era bună cu el şi fără îndoială că fusese întotdeauna. În plus, toţii tinerii moştenitori ai nobilimii erau oarecum înfumuraţi.

El era fermecător.

Dar se putea la fel de bine să fie unul dintre lorzii aceia care deţineau un titlu măreţ, dar care aveau nevoie de avere ca să susţină tot ce venea odată cu titlul lor: pământuri şi castele ticsite cu prăzi din bătăliile de odinioară.

Avea nevoie să ştie mai multe despre Lord Argosy.

Aruncă o privire peste umăr, spre omul care avea să îi spună lucrurile pe care trebuia să le ştie despre el. Din vreun motiv oarecare, voia să ştie dacă Miles îi auzise şi se întreba de ce râdea ea. Lord Milthorpe poate reuşea să fie

amuzant. Argosy era cu totul altceva.

Zări două capete aplecate care păreau să întreţină o discuţie simplă şi liniştită: Miles Redmond şi Lady Georgina, care „îşi împărtăşeau interesele”. Foarte întunecat, foarte luminos. El îşi ajustase ritmul de mers ca să se potrivească picioarelor ei mai scurte, şi se plimbau unul lângă celălalt.

— Domnule Redmond! Cât *de interesant,* spunea entuziasmată Lady Georgina.

Şi, deodată, Cynthia fu orbită, înmuiată de nevoia de a şti cum se simţeau: dezinvoltura, deschiderea şi liniştea. Nu flirturi, strategii, săruturi la schimb şi râsete agitate.

Voia pur şi simplu să ştie cum era să fii curtată din nou. Nu voia să fie nevoită să *curteze* peţitorul.

Ah, ei bine… Nu se născuse o Redmond sau vreo altă aristocrată. Şi, când îşi aminti cât de departe ajunsese doar pe cont propriu, se gândi la purici: cum corpurile lor micuţe puteau să sară distanţe impresionante, distanţe *mult* mai mari decât mărimea lor. Acum doar se odihnea pur şi simplu între salturi, se consolă în gând.

De ce Dumnezeu toate metaforele începuseră deodată să includă insecte?

Îşi îndreptă spatele, de parcă se scutura de insecte şi de bărbatul care o făcea să se minuneze de ele.

Şi, pentru că îşi promisese că avea să fie cuminte şi credea că se descurcase bine în ziua aceea, se răsplăti cu un moment în care să îşi imagineze un viitor îndepărtat care includea plimbări liniştite pe o moşie vastă, la braţ cu soţul ei. Amândoi vor avea păr grizonant, copaci şi pajişti verzi cât vedeau cu ochii care să le aparţină şi poate un spaniel numit Lady Georgina care să zburde la picioarele lor.

Urmau două săptămâni de speranţe, în care visul ei mai era încă tangibil.

— Totuşi, cred că Lady Georgina cântă bine, spunea Lord Argosy.

„Bineînţeles”, se gândi Cynthia.

— Atunci, ea va cânta, şi *noi* vom dansa, spuse Cynthia sfidător.

Lord Argosy se întinse apatic şi îşi trecu mâna prin creanga joasă a unui frasin. Frunzele lucioase fremătară ca nişte bancnote. Ar fi putut la fel de bine să îşi treacă mâna prin părul foarte lung al unei femei.

Cynthia îşi ascunse zâmbetul. Ştia că o făcuse ca să îi admire lungimea zveltă a trupului şi pentru că dorinţele lui carnale se amplificaseră în prezenţa ei, dar nu o putea atinge. Încă.

Ah, limbajul flirtului.

Avea o gropiţă în bărbie, o trăsătură pe care Cynthia o găsea de obicei devastatoare. Un plus atât de interesant la un chip. Un maxilar tipic englezesc, nas drept şi ochi negri care nu erau extraordinari, dar nu priveau pieziş, nu erau răuvoitori şi nu se ascundeau în spatele ochelarilor, iar dinţii lui erau minunaţi. Era simetric şi superb din toate punctele de vedere. Secole de împerechere între oameni frumoşi îl aveau drept rezultat pe Lord Argosy.

— Dansezi bine, domnişoară Brightly?

— Dansez *foarte* bine, îi spuse ea.

Era o aluzie, iar Lord Argosy o aprecie cu un zâmbet.

Capitolul 8

Cynthia se întoarse de la picnic şi nu găsi nicio scrisoare din Northumberland.

Ceea ce îi provocă deopotrivă uşurare şi dezamăgire.

Aşa că se îmbrăcă de seară cu o atenţie specială: o rochie strălucitoare şi arămie, în ton cu luciul părului ei. Un decolteu oarecum scandalos, care dezvăluia un semicerc de piele albă ca zăpada şi mult din sânii ei. Părul strâns sus ca să îşi expună gâtul lung şi câteva şuviţe desprinse nonşalant.

Doamna Fanchette Redmond aranjase două dineuri în cadrul petrecerii, invitând la fiecare din ele vreo douăzeci şi ceva de oameni din mica nobilime de prin Sussex. Primul dineu, curând după picnic, decurse impecabil: slujitorii erau

instruiţi în cele mai mici detalii, bucătarul şi personalul erau iscusiţi, mâncărurile variate. Miles, Violet şi Jonathan aveau maniere excelente şi îi cunoşteau de o viaţă pe cei prezenţi. Nici măcar Violet nu spusese ceva exagerat de scandalos.

Dar, pentru că plasarea la masă fusese stabilită de dinainte de doamna Redmond, Cynthia era aşezată între două văduve guralive şi mai în vârstă, din care una tot dădea din cap peste supă.

După cină şi după ce doamnele şi domnii se perindară de colo-colo, Lady Georgina se aşeză la pian cu partiturile, iar Lord Milthorpe se oferi să i le întoarcă.

Lady Windermere era cea care trebuia să anunţe dansurile.

Din păcate, una dintre fetele vecinilor îl solicitase prima pe Argosy, dar, cum ea avea pete pe faţă şi mâini păroase, Cynthia nu era deloc îngrijorată că el şi-ar putea pierde interesul faţă de ea. Pentru că soarta avea umor negru, ea se văzu nevoită să danseze un dans scoţian cu Miles.

Muzica începu. Voioasă, irezistibilă, istovitoare.

Şi amândoi păreau să îşi fi dat seama de un lucru: erau nevoiţi să se atingă.

Era bizar, dar niciodată ceva atât de nevinovat ca un dans scoţian nu păruse mai încordat.

Se uitară lung unul la altul pentru o clipă, în vreme ce toţi ceilalţi dansatori îşi începuseră dansul.

Apoi Miles o luă de braţ, ca pe ceva fragil şi casant.

Ea se încruntă uşor.

Cu blândeţe, el îi aşeză mâna pe a lui. Şi începu să se mişte cu ea în paşii pe care îi anunţa Lady Windermere.

Niciunul nu părea în stare să vorbească. Acum, mâinile lui reprezentau ceva diferit pentru ea, braţul lui, despre care acum ştia că era bronzat şi puternic, acoperit de firicele arămii, părea să ardă prin haina lui, prin mănuşa ei, iar ea era chinuitor de conştientă de bărbatul de dedesubt.

Era *ridicol.*

Se gândi să asculte muzica. Lady Georgina *chiar* interpreta foarte bine.

Lady Georgina, femeia destinată lui Miles Redmond. „Ah, sănătatea minţii mele”.

— Trebuie să ştiu mai multe despre Lord Argosy, spuse Cynthia imediat.

Se despărţiră în figura anunţată de Lady Windermere. Când se reîntâlniră, Miles spuse:

— E foarte bogat şi neînsurat. Nu asta contează?

Simţi că ironia lui fu cea care îi despărţi, chiar dacă toţi dansatorii din încăpere se despărţiră unul de altul, aşa cum o cerea dansul.

Apoi se reîntâlniră. Cynthia insistă:

— Nu fi plictisitor!

Zâmbetul lui era discret şi încordat. Se încercuiră unul pe altul, în paşii anunţaţi de Lady Windermere, ca două pisici prudente care nu se puteau hotărî dacă să se lupte sau să se împerecheze. Privindu-se în ochi.

— Foarte bine, domnişoară Brightly. Începu să recite una dintre listele lui utile. Argosy are treizeci de mii de lire pe an. Este moştenitor, după cum ştii deja. N-am auzit de datorii sau de vicii groaznice. Nu face prea mult în afara unor distracţii tipice bărbaţilor. Călărie, box, femei, vânătoare, jocuri de noroc. Nu pare deosebit de dornic să evolueze în vreun fel. Dar, desigur, asta n-ar *conta…*

Dansul îi despărţi. Se retraseră deodată unul de lângă celălalt, iar Cynthia rămase într-un suspans încordat până se reapropiară din nou.

— … Pentru tine. Aşa că iartă-mă dacă deviez de la subiect. Are două titluri, mai multe proprietăţi enorme pe numele lui şi…

— … Cinci surori, îl completă Cynthia.

— Ah, deci tu şi Argosy sunteţi deja confidenţi?

Vocea lui era curios de nepăsătoare.

— Am aflat un lucru, două despre el. Continuă!

Dar următoarea figură îi ceru lui Miles să o ia de mână.

Ei ezitară, începură să piardă ritmul şi în curând asta

avea să devină evident. Cynthia simţi cum se înroşeşte. Ridică mâna; i-o întinse şovăitor.

El o prinse de mână, de parcă primea un artefact rar. Parcă uluit că i se înmânase un lucru atât de nepreţuit, el îşi strânse delicat degetele. Apoi o revendică hotărât, decisiv.

Şi o purtă în figura pe care o cerea dansul.

Uitară de discuţia lor. Lumea era compusă din locul în care se împreunau degetele lor.

Cynthia simţi deodată că nu mai dansa pe covor, ci pe nori. Gândul o cutremură. Se uită intenţionat la Argosy şi simţi din nou podeaua sub picioare.

Desigur, Miles observă. Pentru că era foarte priceput la a observa.

— Argosy nu şi-a dorit niciodată nimic, spuse Miles, părând mai liniştit şi împăciuitor. De aceea, îmi închipui că i se va părea provocator să-şi dorească ce nu poate să aibă.

Cynthia încuviinţă din cap; înţelese numaidecât, şi ştia exact ce anume să facă.

— Are mici păcate? Preferinţe?

— Te-ai folosi de mici păcate, domnişoară Brightly? El chiar părea curios. Cum aşa?

— Nu se ştie când pot să-ţi fie de folos, domnule Redmond, după cum bine ştii. Nu văd de ce ar trebui să fii singurul care pune întrebări.

Oh, Doamne! Lady Windermere anunţă o figură care le cerea să îşi pună mâinile pe umărul celuilalt.

Timpul încetini, chiar dacă muzica nu. Cynthia privi braţele lor ridicându-se, apoi mâna lui se aşeză pe umărul ei. Văzu cât de mică părea mâna ei pe umărul lui. Dacă făceau doi paşi mai aproape, se trezeau unul în braţele celuilalt. Părea ironic, nedrept ca indicaţiile dansului să îi lege şi să îi despartă în acelaşi timp.

Ochii lui erau întunecaţi şi fioroşi. Cât făcură o piruetă uşoară, el vorbi, cu vocea atât de scăzută, atât de aproape de ea, de răsunătoare, că Cynthia simţi fiori la ceafă.

— Domnişoară Brightly, *tu ce* vrei?

Cynthiei i se tăiară picioarele. Lăsă capul în faţă pentru ca el să nu îi vadă ochii, iar ochii ei voiau să se

închidă ca să şteargă orice senzaţie pe care o trezea mâna lui pe umărul ei, parfumul hainelor şi al trupului lui cald, ca să îşi imagineze mâinile lui pe restul corpului, să simtă iar mădularul lui tare apăsat pe rochia ei subţire.

Dar ea nu era o nătăfleaţă. Inspiră aer în piept.

— Vreau să-mi răspunzi la întrebări, domnule Redmond, spuse ea cu ceva forţă.

Se sili să ridice capul, să îl privească nepăsătoare. În afara liniei de dansatori, ea zări silueta lină a lui Lady Georgina, în vreme ce degetele îi alunecau pe clapele pianului în ritmul dansului. Când întoarse partitura, Lord Milthorpe înălţă capul şi surprinse privirea Cynthiei. În zâmbetul lui: un dinte cenuşiu şi un dinte strălucitor, unul lângă altul.

Din reflex, îi zâmbi şi ea.

Mâna lui Miles se strânse pe umărul ei. Ea simţi tensiunea din braţul lui sub mâna ei. Prea repede şi agitat, întoarse privirea de la mână spre chipul lui şi văzu că fiecare parte, absolut fiecare, era pur şi simplu *perfectă.*

— Iată ceva, spuse el deodată, regăsindu-şi graiul. Argosy e superstiţios. E atras de supranatural. Ştiu că a vizitat de mai multe ori un hipnotizator în vogă; a participat la mai multe şedinţe cu o doamnă şi jură că a vorbit cu spiritul mamei lui moarte de mai multe ori.

Doamne sfinte! „Doamne” era deosebit de potrivit, din moment ce, aparent, Argosy purta discuţii cu oamenii din lumea de dincolo.

— Mama lui a murit? întrebă ea încet.

Era ceva ce avea în comun cu Argosy.

— A fost crescut de o mamă vitregă. O prietenă de-a mamei mele. E o femeie plăcută, foarte frumoasă. Oricum, tatăl lui n-ar fi acceptat o femeie lipsită de frumuseţe. Sunt convins că nici Argosy.

El vorbi cu o voce încurajatoare prefăcută.

— Ştii o grămadă de lucruri despre Argosy, domnule Redmond.

— Oamenii vorbesc cu mine, domnişoară Brightly. Nu prea ştiu de ce.

— Te asigur că nici eu nu pot să desluşesc misterul, domnule Redmond.

Iar el râse. Îl luase prin surprindere. Era un sunet minunat, şi Cynthia simţi brusc că plutea şi nu mai avea formă, fiind inexplicabil de încântată.

Dansară cu un fel de relaxare.

— Am o întrebare, domnişoară Brightly. Dacă ar fi să-ţi alegi un partener – dacă ai putea să alegi unul după *bunul-plac* –, ce calităţi de caracter ai alege?

Ea încremeni deodată.

— O asemenea ipoteză mi se pare inutilă şi frivolă.

— Sunt curios dacă…

— Da, da, ştiu: eşti *doar* curios, domnule Redmond. Dar cred că ipotezele sunt o pierdere de vreme. După cum ai punctat adineauri, căsătoria este un aranjament de afaceri. Aş prefera un bărbat de caracter…

— Ce fel de caracter?

— … Şi în ciuda plăcerii pe care mi-o provoacă muzica şi…

— Îţi place muzica? Ce fel de muzică? întrebă el brusc.

— … A altor distracţii, sunt o femeie teribil de practică şi nu vreau să…

— Ce caracter ar trebui să aibă bărbatul?

— … Mai vorbesc despre asta. Mai ales cu tine.

El ridică din sprâncene. Desigur, vehemenţa ei nu făcu decât să îl inspire.

El încuviinţă iar solemn din cap, de parcă ştia că era o simplă chestiune de timp înainte să îi afle toate secretele. Poate că avea să publice o lucrare ştiinţifică şi să meargă prin ţară ca să susţină prelegeri despre ea.

— De ce atâta grabă să găseşti pe cineva, domnişoară Brightly? E mai mult o ambiţie? Sau lăcomie?

Era o mustrare. Un semn al propriei lui frustrări.

Ea ripostă.

— Ţi-am făcut onoarea de-a te considera un bărbat de cuvânt, domnule Redmond, când am… Mi-ai promis că mă ajuţi în schimbul… în schimbul unui…

— Unui…?

El ridică din sprâncene, îndemnând-o să spună cuvântul. Ea scutură din cap.

— Te rog să nu mai crezi *niciodată* c-am făcut aşa ceva cu uşurinţă.

Aşa ceva, desigur, însemna să îl sărute – şi să îl tot sărute – într-un alcov.

Era un răspuns pe cât de adevărat şi de complet îşi dorea Cynthia să dea.

Muzica se termină cu o ultimă figură pompoasă. Dansatorii începură să facă plecăciuni, reverenţe şi să se împrăştie în căutare de noi parteneri.

Şi veni rândul lui să tacă. Se încruntă uşor, în felul în care o făcea când prelucra informaţii în laboratorul din mintea lui, ca să decidă ce însemnau pentru el. Sau ca să emită o întrebare.

— De ce contează asta, domnule Redmond? întrebă ea.

Era aproape o rugăminte.

Iată, în sfârşit, o întrebare la care el părea incapabil să răspundă.

O privi încruntat şi tăcut.

— Pentru că totul contează, spuse el răspicat în cele din urmă.

Şi o părăsi brusc.

Chiar când Lady Middlebough era hotărâtă să ia locul lui Lady Georgina la pian.

Şi Lady Georgina bătu din palme încântată de ideea de a dansa şi, spre vizibila ei plăcere, îl căpătă pe Miles Redmond drept partener.

Capitolul 9

În vreme ce Cynthia îl dobândi, în sfârşit, pe Lord Argosy ca partener de dans.

Se ivi în faţa ei cu un fel de aşteptare liniştită şi triumfătoare: nu arogant, dar pe deplin calm şi convins că

ea îl voia acolo. Nu părea ostenit de ultima figură a dansului scoţian, pe care îl dansase cu Lady Middlebough: obrajii lui abia dacă erau îmbujoraţi. Şi iarăşi, schiţă spre ea un zâmbet uşor şi enigmatic.

Din fericire, Cynthia nu fusese niciodată naivă când venea vorba despre zâmbete pline de secrete şi era în stare să vină şi ea cu unul. Şi aşa şi făcu.

El făcu o plecăciune, ea, o reverenţă, şi notele altui dans scoţian învăluiră încăperea dinspre pian – Lady Middlebough era mai puţin talentată decât Lady Georgina, dar interpreta notele corect şi cu o forţă agresivă.

Părea aproape ciudat să danseze cu Argosy, mai mic şi mai suplu, de parcă trebuia să se acomodeze cu un partener mai puţin masiv, unul care putea să fie luat pe sus de vânt.

— Te simţi bine la familia Redmond, domnişoară Redmond?

Ah. Deci începea cu clişee.

— Da, mulţumesc. Dumneata?

— Chiar da. Mă aflu într-un cadru plăcut, într-o companie plăcută.

— Şi urmează să-mi complimentezi rochia? Aş vrea să am pregătit răspunsul potrivit.

Îl tachina. El zâmbi.

— Iartă-mă, domnişoară Brightly, dacă păcătuiesc cu discuţii banale. Vezi tu, nu prea am exerciţiu cu fetele din Anglia, căci am călătorit în Franţa şi în Italia în ultimele luni, iar amabilităţile mele în aceste limbi sunt limitate. Trebuie să te întreb ceva. Ne-am mai întâlnit până acum? Sunt convins că te-aş fi reţinut. Şi totuşi, nu pot să neg că numele tău îmi e cunoscut.

Oh, *nu!*

— Oh, sigur că numele meu îţi pare cunoscut, căci e un adjectiv, spuse ea uşor. Poate că l-ai mai folosit până acum într-o frază? „Stelele luminează strălucitor[3]”. Ceva de genul acesta?

---

3 Joc de cuvinte: *brightly* - „strălucitor“ (n.tr.)

El râse din nou.

— Pot să mă gândesc la tot felul de fraze în care aş putea să folosesc cuvintele „domnişoară Brightly”. Dar cred că te-ar face să roşeşti.

Oh, era foarte bine! În sezonul trecut, ar fi primit declaraţia şi ar fi ţesut de la ea o pânză întreagă, adorabilă şi necuviincioasă, de aluzii şi poate l-ar fi menţionat pe Lord Milthorpe, doar din dorinţa de a stimula concurenţa.

Dar cunoştea primejdiile care se ascundeau într-o asemenea purtare. Şi, din păcate, Cynthia se străduia să fie *cuminte.*

— Atunci, Lord Argosy, poate n-ar trebui s-o spui cu voce tare. Însă te rog să te simţi liber să o *gândeşti.*

El râse *din nou,* încântat. Bun! Ea îl intriga.

Cynthia ştia că avea nevoie nu doar să îl farmece, ci şi să îl intrige pe Lord Argosy.

Supuşi, ţopăiră, bătură din palme şi se întoarseră aşa cum le cerea dansul, iar când se aflară iar faţă în faţă, el spuse:

— Nu ai pereche, domnişoară Brightly?

Cynthia hotărî să nu înţeleagă sensul cuvintelor lui.

— Doamne sfinte, Lord Argosy! Chiar îţi mulţumesc pentru compliment.

El râse iar. În mod straniu, era aproape obositor să farmeci pe cineva *atât* de uşor. Era ca şi cum jucai tenis cu o rachetă de pene. Îţi doreai puţin mai multă *rezistenţă.*

Întoarse privirea spre sursa ei de rezistenţă. Chiar în clipa în care el se uita la ea.

Ea îşi întoarse brusc capul.

— Chiar dacă afirmaţia este foarte corectă, domnişoară Brightly – chiar nu ai pereche în încăperea asta, dacă e să o excludem pe Violet, spuse Argosy cu o galanterie pe care Cynthia o aprobă –, am întrebat dacă eşti necăsătorită. Mă gândesc că poate franceza şi italiana mea se luptă cu engleza pentru exprimare, de aceea întrebarea mea a părut stranie. N-am avut curajul să pun altcuiva întrebarea, deşi îmi imaginez că e adevărat, şi mărturisesc… că întrebarea m-a tot apăsat.

Ultima parte din destăinuirea lui fu rostită în şoaptă şi cu înflăcărarea pe care Cynthia ajunsese să o cunoască şi la care se aştepta după măreţul ei sezon la Londra. Chiar că trebuia să îl stimuleze.

Ştia exact ce anume trebuia să facă: îşi înclină sfios capul pentru o fracţiune de secundă. Apoi îşi îndreptă abil spre el privirea.

Argosy întredeschise fascinat gura. Apoi o închise la loc, iar maxilarul lui se încordă cu o dorinţă crescândă.

„Splendid!”

— Nu-mi pare deloc îndrăzneaţă întrebarea ta, domnule. Pentru cei care sunt la vârsta căsătoriei e o întrebare *importantă,* nu-i aşa?

Lord Argosy încuviinţă din cap cu putere.

— Nu sunt încă măritată. Mă tem că sunt teribil de specială.

Vorbi de parcă era răsfăţată pentru că alegea să fie.

— Părinţii au ambiţii pentru tine, domnişoară Brightly?

O întrebare foarte bună şi prudentă. Lord Argosy nu era prost.

— Ei bine, tocmai asta e. Cred că ar fi avut, dar… părinţii mei au… Ea îşi asumă riscul. Părinţii mei au murit. Mi-am pierdut mama când eram foarte mică, iar pe tata chiar înaintea ei. Ştiu că mama ar fi preferat să mă mărit cu un bărbat care să aibă cel mai plăcut caracter şi o avere, şi e adesea greu să fii sigur de caracterul şi averea cuiva fără să-l cunoşti de mult timp. Îmi doresc adesea să ştiu ce surprize îmi va aduce viitorul. Dacă ar exista un mod prin care să aflu! Îmi doresc *adesea* să pot beneficia de sfaturile mamei mele.

Argosy se poticni pentru o clipă. Uită să bată din mâini. Se uită lung la ea. Îşi reveni cu grijă din câteva mişcări abile.

— Oh, domnişoară Brightly. Şi eu îmi doresc… Se părea că el chiar rămăsese fără suflu… adică, şi eu îmi doresc să comunic cu mama mea.

— Serios?

Ea îşi potrivi vocea cu tonul lui.

— Şi eu am rămas fără mamă de mic. Tare mi-aş dori să iau legătura cu ea, căci mi-a ascuns una dintre jucăriile preferate când am fost obraznic. Mi-ar plăcea să aflu unde e.

Ca să vezi. Şi gata cu nevoia lui Lord Argosy de a asculta cuvintele blânde şi sfaturile sfintei lui mame. Să ţi-l închipui pe un lord tânăr şi înstărit că ducea dorul jucăriei preferate. Mai înţelegătoare, ea îşi închipui că jucăria putea să reprezinte un episod pierdut din copilăria lui, o amintire a mamei sale.

— E o raţă de lemn pe care o tragi de o sfoară, continuă el. Obiect vechi de familie despre care se zice că e îndesată cu o avere în rubine. El vorbi pragmatic. *Eu* nu cred – eu cred că a fost furată cu multă vreme în urmă de un musafir lipsit de scrupule al unchiului meu dar n-ar fi mai bine să ştim?

Şi gata cu dorul de mamă.

— Doamne! Pot să înţeleg de ce ţi-ai dori să ai raţa, dacă aşa stau lucrurile. Ştii, Lord Argosy, poate ţi se pare o idee frivolă sau neobişnuită, dar… oh, nu pot să spun.

— Te rog să te simţi liberă să împărtăşeşti ideea cu mine, domnişoară Brightly. Am avut şi eu o mulţime de idei neobişnuite azi.

Schiţă unul din zâmbetele lui cu subînţeles.

Cynthia deveni brusc curioasă şi uşor îngrijorată de ideile neobişnuite ale lui Lord Argosy, dar se opri chiar la timp ca să nu îl încurajeze să se lanseze într-o serie de aluzii despre ei. Trebuia să rămână fermă în privinţa planurilor ei.

Fermitatea îi aminti de un bărbat masiv şi cu ochelari, care în clipa aceea dansa cu o blondină firavă, cu semne evidente de consideraţie şi plăcere.

O pusese oare pe Lady Georgina sub lupa întrebărilor lui?

Poate simplul fapt că fata nu părea să fi dat în vileag vreun defect real încă – nicio muchie de caracter sub care să se ascundă secrete, nimic interesant care să o expună, după cum părea să îşi fi dat toată lumea seama – o făcea la

fel de blândă cu Miles Redmond precum marea de verde care înconjura reşedinţa Redmond.

Era cu siguranţă frumoasă. Chiar dacă teribil şi uniform de blondă.

Cynthia trase adânc aer în piept şi îşi întoarse brusc capul.

— Ei bine, iată care e ideea mea, domnule, i se destăinui ea lui Argosy. Am aflat că există o tabără de ţigani pe lângă Pennyroyal Green. Şi cum de multă vreme îmi doresc să... Ea se opri; dansul îi obligă să se despartă pentru o fracţiune de secundă. Când se reîntâlniră, ea spuse: Oh, nu pot să o zic. Mă vei crede nebună.

Ea îşi plecă din nou sfios capul şi îl întoarse iar de la el chiar la timp ca să vadă cum Jonathan întinde o mână, o bate uşor pe umăr pe Violet şi apoi îşi retrage mâna. El rămase serios. Violet îşi întoarse capul încoace şi încolo, nedumerită, începu să se încrunte şi se opri deodată, căci Violet era îngrozită de accentuarea liniilor de încruntare.

Cynthia îşi înăbuşi un zâmbet I-ar fi plăcut la nebunie să aibă fraţi de care să aibă grijă şi care să o chinuiască.

— Aiurea! spunea nerăbdător Lord Argosy. Cred că ştiu ce vrei să spui, domnişoară Brightly. Ţi-ar plăcea să ţi se ghicească viitorul!

Îi prezentă concluzia cu un aer de triumf ocrotitor: „Simte-te liberă să te încălzeşti în razele înţelegerii mele”.

Ea îl răsplăti cu veneraţie.

— Oh! Cum ai ghicit?

— Vezi tu, şi eu m-am întrebat întotdeauna ce-mi va aduce viitorul. Iar ţiganii... citesc în frunze de ceai şi alte alea, văd înţelesuri în formele lor şi am auzit că multe dintre predicţii sunt teribil de exacte. Bunul meu prieten, Geoffrey Woolsey, a fost odată la o ţigancă şi ea a văzut în frunzele de ceai o roată. Trei zile mai târziu, Woolsey şi-a pierdut o roată de la caleaşcă.

— Nu mai spune! exclamă Cynthia pe nerăsuflate.

Argosy clătină din cap cu uimire.

— Şi ţiganii citesc în tarot – cărţi de noroc, ştii, cu simboluri pe ele care spun o poveste despre viitorul tău –,

se uită în palma ta şi citesc lucruri în ea despre călătorii peste ocean, căsătorii, copii, averi câştigate şi pierdute.

Cynthia ştia toate lucrurile acelea despre ţigani, dar îi lăsă lui Argosy încântarea de a-i povesti.

— Ţiganii par foarte iscusiţi. Şi fac asta ca pe un act de caritate?

— Doamne sfinte, nu. Trebuie să îi plătim. Ştii dacă ţiganii ăştia de aici ghicesc viitorul? Sau vopsesc cai pricăjiţi şi încearcă să îi vândă ca pe cai buni? Dezgustător popor, în ansamblu, ţiganii ăştia, dar se pricep de minune să facă spectacol. Trebuie să avem grijă. Te voi proteja eu.

— Eşti atât de amabil, domnule. Nu ştiu sigur ce fel de ţigani sunt cei din Pennyroyal Green. Adică, dacă sunt din aceia care ghicesc viitorul. Poate…

— Am să-l întreb pe Miles, îi zise Argosy. Ştie totul despre părţile astea. El poate să ne spună.

Cynthia nu voia să vadă veselia de pe chipul lui Miles Redmond când avea să afle că ei erau pe cale să li se ghicească viitorul. Avea să ştie exact cum de se întâmplase aşa ceva. Şi Cynthia nu îşi făcea cu adevărat iluzii despre abilitatea ţiganilor de a-i spune viitorul.

Totuşi, avea să fie dispusă să plătească unei ţigănci una dintre cele cinci lire rămase ca să se asigure că viitorul lui Lord Argosy o includea pe ea.

— Poate reuşim să aranjăm o vizită în tabăra lor dacă ne *vor* ghici viitorul, spuse ea, atingându-şi, în cele din urmă, scopul.

— Mi-ar plăcea enorm să plec la o plimbare cu tine, domnişoară Brightly. El zâmbi din nou. Avea genul de zâmbet care transforma *orice* într-o aluzie răutăcioasă. Ea se întrebă dacă nu cumva era o trăsătură cu care se născuse şi de care nu putea să scape.

Ea îi întoarse zâmbetul. Trebuia să fie afectuoasă, dar nu exagerat, cu Argosy.

În schimb, se întrebă ce motive avea să fie preocupat de viitor. Dar poate că viitorul i se părea atât de imposibil de sigur, că i-ar fi plăcut să ştie dacă urma să i se întâmple vreodată ceva interesant.

— Mă minunez că avem un oarecare noroc care lucrează în favoarea noastră, domnule. Închipuie-ţi că ne-am întâlnit la reşedinţa Redmond, amândoi vrând să ne aflăm viitorul! Doar ca să descoperim că, în realitate, cheile de acces la viitor se află, poate, la câţiva metri distanţă, ascunse în frunzele de ceai sau în propriile noastre palme. De parcă aşa a fost să fie.

Ultimele ei cuvinte aduseră pe chipul lui Argosy o lumină celestă.

— A fost să fie, repetă el visător.

*

Când Lady Georgina făcu reverenţa ca parte din dans, era clar pentru Miles că croitoreasa ei îi pusese în valoare fără ruşine cele mai frumoase trăsături: decolteul adânc, cu marginea argintie care se contura pe sânii plini ca două pâinici nedospite, iar corsetul îi accentua. Un bărbat putea fericit să se piardă zile întregi între sânii ei.

Şi totuşi, el voia să se ducă undeva ca să mai păstreze senzaţia mâinii Cynthiei pe braţul lui.

Începu să danseze din reflex. Cynthia părea prinsă cu încântare în discuţia cu tânărul lord; zâmbea. Râsul lui Argosy se auzea peste muzică. Un râs destul de plăcut. Care sigur nu semăna cu al lui Milthorpe.

Totuşi, râsul hârşâia simţurile lui Miles ca o sapă târâtă pe caldarâm.

— Dansezi foarte bine, domnule Redmond, spuse Georgina, căci el uitase să vorbească.

— Şi tu minţi foarte drăguţ, spuse el. Dansez acceptabil, cel mult. Sunt prea mare.

— Oh! Obrajii Georginei se aprinseră adorabil, iar pe moment el rămase fermecat şi distrat. Iartă-mă! Nu voiam decât să-ţi fac un compliment. Nu mă pricep la dans.

— Iartă-mă! Nu trebuia să te tachinez. Şi chiar te tachinam.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Şi îi spusese tatălui lui că avea să se facă plăcut de femeie. De fapt, *putea,* într-

un cadru favorabil pentru flirt: o sclipire în ochi, o înclinare din cap, un cuvânt inspirat – iască pentru viitoarea lui partidă.

Şi totuşi, se simţise mai mult un tutore decât un pretendent azi, în vreme ce se plimbaseră pe pajiştile reşedinţei lui.

O fată cu chipul aşa frumos şi cu pieptul ispititor trebuia să fie în stare să flirteze, pentru numele lui Dumnezeu.

Îl auzi din nou râzând pe Argosy.

Dintr-un motiv oarecare, îl făcu să-şi dorească să se ducă la el şi să îi dea una.

Ca un ac de busolă, întoarse capul. Văzu spatele Cynthiei când se învârti, iar Argosy o atinse. Rochia ei aluneca în falduri canelate. Avea părul strâns sus, lăsând la vedere un dreptunghi luminos din pielea ei strălucitoare deasupra rochiei, care se închidea la spate cu năsturei. Îşi închipui cum ar fi fost să îi atingă cu limba fiecare perlă de pe coloană, să îi sărute ceafa cu buzele şi să îi înfioare pielea, să ştie că sfârcurile ei se întăreau…

„Maica Domnului!” Trase adânc aer în piept.

— Casa ta e foarte frumoasă, domnule Redmond. Am uitat cât e de frumoasă.

Cu un efort supraomenesc, el îşi întoarse privirea spre Georgina.

Se uită lung la ea. Părea imposibil ca lui să îi spună cineva ceva atât de politicos şi banal, în vreme ce Lord Argosy o atingea pe Cynthia Brightly.

— De când n-ai mai venit la reşedinţa Redmond?

— Cinci ani şi trei zile s-au împlinit în primăvara trecută. Apoi adăugă cu o nonşalanţă neconvingătoare. Cred.

— Ah. Acum îmi amintesc. Aveai părul împletit la spate.

„Nu prins în sus ca un monument preistoric”.

— Îţi aminteşti! Ea se făcu mai rozalie. V-aţi întrecut călare prin parc. Tu ai fost al doilea. Lyon a fost primul. Calul tău era maro şi avea copite albe.

— Ah. Ne-am întrecut?

Miles era năucit. La vremea aceea, se întrecea mereu cu fraţii lui. Să ajungă pe locul doi părea corect.

— Da. Tu ai călărit atât de *bine!*

Ea vorbi cu o asemenea înflăcărare derutantă, că Miles nu ştiu cum să răspundă. I se năzări că ea se purta ciudat pentru că tatăl ei o obligase să îl privească pe *el* în altă lumină. Sau poate că îl vedea deja în lumina aceea. Era o posibilitate interesantă.

Chiar trebuia să o înveţe pe fată să flirteze.

Argosy râse din nou.

Miles ridică brusc capul în direcţia aceea, la fel de violent de parcă bărbatul l-ar fi lovit.

El clipi când întâlni doi ochi albaştri aţintiţi direct asupra lui. Rămaseră fixaţi acolo o clipă.

Amândoi îşi întoarseră capetele spre partenerii lor.

Lady Middlebough îşi aplica nerăbdarea pe clape, lovindu-le tare. Niciodată un dans scoţian nu mai fusese atât de pătimaş şi de expresiv.

Avea să se ducă direct la ea după dans şi urma să se afle între coapsele ei înainte de miezul nopţii. Parcă începu să se simtă mai uşurat.

— Sunt foarte interesată de ledibopreta, domnule Redmond.

Georgina părea uşor disperată.

Miles îi acordă surprins toată atenţia. Nu mai auzise niciodată în viaţa lui cuvântul acela.

Ah! Apoi înţelese.

— *Lepidoptera?* ghici el. Poate că ea băuse vin la cină… Fluturii?

— Da. Le-pi-dop-te-ra. Ea rosti cu mare atenţie fiecare silabă. Fluturii. Ochii ei se aprinseră. Ai vorbit despre ei azi la picnic. Când a apărut un fluture albastru comun.

Era fără doar şi poate plăcut să fii privit de ochi strălucitori. Chiar dacă erau uşor nedumeriţi.

Sigur era locul potrivit ca să înceapă flirtul.

— Oh, în junglă sunt fluturi frumoşi, Georgina. Vocea lui căpătă un timbru intim. Mai mari ca evantaiul.

Strălucitori precum – „ochii domnişoarei Brightly” – cerul de vară sau clopoţeii înfloriţi.

Ea chicoti neajutorată.

El aproape oftă. Dacă o compara pe Georgina cu un fluture, care ar fi fost acela? Nu un fluture tropical: trebuia să fie unul din Anglia. Un fluture maroniu sau un fluture cafeniu. De culoare uniformă, ideal menit să se amestece cu împrejurimile împădurite.

— Şi tata e teribil de interesat de toate lucrurile astea, spuse ea.

Miles era cât se poate de la curent cu asta.

— Tatăl tău e un om de o mare inteligenţă şi cu gusturi rafinate, spuse el fără jenă.

Dacă ar fi putut totuşi să o înveţe pe fata lui să flirteze.

— Am văzu un fluture în grădina noastră zilele trecute şi n-am putut să-l recunosc şi nici tata n-a reuşit. Mă gândeam că poate tu reuşeşti.

Argosy râse din nou.

Privirea lui Miles se concentră a surpa mâinii lui Argosy aşezată pe braţul Cynthiei. O senzaţie neplăcută îi străfulgeră coloana. Asemenea unei flăcări care atingea un fitil. Simţi un gust de fier în gură.

— Poate reuşeşti să mi-l descrii? spuse Miles, exagerat de politicos.

Georgina deschise gura pentru răspuns, dar chiar în clipa aceea Lady Middlebough îşi încheie dansul scoţian cu o ultimă lovitură pătimaşă.

Miles nici măcar nu mai făcu vreo plecăciune. O părăsi pe Georgina uluită şi traversă iute încăperea spre Lady Middlebough. Iar apoi, spre uimirea lui, a ei şi a tuturor celor prezenţi, trecu fix pe lângă ea şi îşi văzu de drum până ce ieşi pe uşa principală a reşedinţei.

*

Dansul continuă până după miezul nopţii, iar vecinii din împrejurimi se urcară în trăsuri fericiţi, îmbujoraţi şi

ciufuliţi.

Dar, cum Miles era gazda evenimentului, plecarea lui surprinzătoare de la petrecere nu trecuse neobservată.

— El… poate nu se simte bine, spuse Violet încet câtorva care o întrebaseră discret. Vedeţi dumneavoastră, frigurile tropicale revin din când în când. Se va simţi mai bine numaidecât.

Frigurile nu provocaseră nimic asemănător de când Miles revenise acasă, dar cu toţii încuviinţară din cap, chibzuit şi compătimitor. Dacă era să îţi fie rău, se cădea să ai o scuză fascinantă.

Apoi Cynthia şi Violet se duseră la culcare, iar Jonathan, Argosy şi Milthorpe se reuniră la un joc de biliard – Milthorpe o asigurase pe Cynthia că discutase cu Miles despre trasul la ţintă.

Ea şovăi în pragul uşii de la camera ei. Apoi se îndreptă spre fereastră şi se uită în colţ.

Se simţi deosebit de uşurată când văzu că pânza era acolo, neatinsă.

Aşa un mod fragil prin care să susţii o întreagă viaţă: pe o pânză pe care o coşi chiar tu.

La urma urmei, nu era mai sigur decât felul în care îşi construise ea viaţa.

Suflă uşor în pânză; aceasta se legănă. Păianjenul înaintă, apoi se opri şi flutură două picioruşe spre ea, ca un domn care cheamă o birjă sau un negustor care izgoneşte un derbedeu hoţoman.

— Îmi pare rău să te deranjez, Susan! Îi făcea plăcere să dea un nume drăguţ păianjenului. Noapte bună.

Păianjenul Susan se potoli şi păru să se uite o clipă la ea. Apoi se retrase în colţişorul ei şi poate aţipi. Era greu să-ţi dai seama, din moment ce era un păianjen.

Domnul Redmond sigur ar fi ştiut.

Cynthia îl privise cum plecase din salon în seara aceea şi îi resimţise aproape fizic plecarea, de parcă o trăsese după el. Îşi aminti cum el îi îndepărtase pe oameni de pânza aceea grandioasă.

Şi încremeni, cu răsuflarea întreruptă de un val de

înţelegere: îşi dădu seama brusc că Miles Redmond vedea lumea în lumi mai mici prinse în lumi mai mari. Totul – păianjenii, oamenii, plantele care mâncau animale – era separat şi legat, trăind complicaţiile, frumuseţile şi violenţa vieţii, ţesute împreună ca într-o pânză.

Şi, de aceea, chiar şi atunci când tăcea, când nu se mişca, el părea să cuprindă lumi. Să simtă enorm.

„Pentru că *totul* contează", îi spusese el.

Înainte să o părăsească brusc.

Cynthia îşi scutură capul ca să îl îndepărteze din gândurile ei. Nu avusese niciun drept să îşi bage nasul, să fie supărat, să o atingă de parcă era ceva nepreţuit, minunat şi în flăcări şi nu putea să îşi permită ca trupul ei să tânjească după el, căci Cynthia era mândră, şi calea aceea ducea la dezastru, la sfârşitul visurilor ei.

Cu o mişcare cumpătată, Cynthia se îndreptă spre dulap şi îşi scoase gentuţa. O scutură: desigur, mai zornăia încă. Băgă mâna înăuntru ca să simtă ultimele lire pe care le mai avea.

Era un mod foarte eficient ca să îşi întărească hotărârea.

Îşi îndreptă spatele, se aşeză pe pat şi, ca o reluare generală a planurilor de atac, Cynthia îşi îndreptă gândurile spre Argosy, averea lui, nerăbdarea lui, înfăţişarea fără cusur şi vizita la ţigani şi spre Milthorpe, averea lui, sinceritatea şi râsul lui răcnit. Apoi reflectă la partida de tras la ţintă pe care reuşise, din păcate, să o provoace.

Abia trecuse o zi, se gândi ea optimistă. Mai rămâneau aproape două săptămâni. Sigur putea să îl prindă în mreje pe unul din ei. La urma urmei, îl prinse în mreje pe Gourtland. Cel mai bogat premiu dintre toate.

Şi, pentru că fusese cuminte şi puternică, se lăsă pradă unui moment de slăbiciune exagerată.

Închise ochii şi se bucură pentru o clipă de atingerile unui anume bărbat din timpul dansului din seara aceea, furios şi intim, devastator de delicat, precis şi minunat. Îşi închipui că tot ce era el, tot ce gândea, tot ce simţea fusese transmis în felul în care o atinsese. În felul în care o

sărutase.

„Oh, Doamne!”

Îşi odihni mâna pe umărul ei fin, parcă pentru a readuce astfel căldura mâinii lui. Ce trebuia să fi simţit el. Cynthia îşi simţi ochii arzând cu o dorinţă pe care nu o mai resimţise niciodată şi pe care ştia că nu avea să poată vreodată să îşi permită să o satisfacă.

Îşi îndepărtă uşor mâna de pe umăr, de parcă ar fi fost a lui.

Apoi îşi puse cămaşa de noapte şi se băgă sub pătură.

Intui că nu avea şanse să doarmă în noaptea aceea.

*

Miles fusese la fel de surprins ca toată lumea de plecarea lui bruscă. Se dusese spre Lady Middlebough cu o intenţie clară – făcuse vreo plecăciune în faţa Georginei înainte, îi spusese mulţumesc sau ceva de genul acesta? Nu putea să îşi amintească acum – şi, după câteva clipe, se trezise afară, la mila unei alte intenţii.

Îşi croise drum prin întuneric peste drumul mare şi circular, destul de lat cât să găzduiască un batalion de trăsuri – mama lui visa la un bal al balurilor când Violet urma să se mărite, în cele din urmă. Iar, în tinereţea lui, Miles văzuse drumul ticsit cu tot felul de trăsuri: la balul organizat pentru aniversarea de douăzeci şi cinci de ani de căsnicie a părinţilor lui, la balul organizat în onoarea majoratului lui Lyon. Blazoanele celor mai bune familii, aliniate cât vedeai cu ochii, trăsuri şi cai perfect îngrijiţi, un curcubeu al uniformelor lacheilor.

Cu siguranţă că un bal asemănător urma să fie organizat pentru nunta lui cu Georgina.

Ridică privirea: norii de ploaie se goliseră şi acum se despărţeau asemenea unei cortine pe o scenă, dezvăluind un cer dureros de limpede, de un negru-albăstriu, şi solniţa vărsată a stelelor. Se gândi imediat la nişte ochi strălucitori şi albaştri, care se întunecaseră furioşi, la o pânză plină de scântei micuţe peste o rochie, la o pelerină cenuşie

familiară şi la cortina care se deschidea pentru o reprezentaţie. Reprezentaţia ei.

Orice nenorocit de lucru îl făcea să se gândească la ea.

Inspiră adânc, în speranţa că aerul era destul de rece încât să îl doară pieptul, şi astfel să îi fie distrasă atenţia. De fiecare dată când se gândea la Cynthia Brightly, respiraţia devenea o luptă, dar şi o plăcere tăioasă.

Se gândi în treacăt la Lady Middlebough, dar nu putea să zăbovească prea mult, căci se găsea într-o misiune mânată de o dorinţă nestăpânită pe care nu o înţelegea, iar el era un bărbat care obişnuia să se concentreze asupra unui singur lucru.

Era mult de mers până la dependinţe. Valetul avea a se burzului pentru starea cizmelor lui, căci ploaia puternică transformase pământul în noroi, şi Miles urma să ducă mult cu el în casă. Desigur, în grajduri era întuneric. Rândaşii sforăiau mulţumiţi în încăperea cu harnaşamente; unul dintre ei aţipise probabil cât timp frecase cu ulei şeile şi căpestrele. Un Spaniel – cu pete, nu roşu-închis – care ar fi trebuit să latre la apropierea lui Miles se întinse ca un covoraş sforăitor pe paiele dintre boxe.

Îl simţi, ridică uşor capul lui frumos, dădu vesel din coadă de trei ori şi se trânti la loc cu un oftat satisfăcut.

Miles se bucura teribil că inspira atâta fricǎ.

Îi acordă câinelui prezumţia de nevinovăţie şi decise că îl recunoscuse; la urma urmei, trecuse pe acolo chiar în dimineaţa aceea. Se gândi la Milthorpe şi la bunătatea Cynthiei, apoi goni gândul din minte, căci îl făcea să se simtă incredibil de fioros şi de blând.

Hotărî că animalul putea să îşi primească mustrarea a doua zi.

Căută la intrarea în grajd lampa care atârna într-un cui pe perete. Cu o cremene, aprinse fitilul, care izbucni imediat într-o lumină cam prea vioaie. Ridică mâna ca să o acopere şi să îi lase pe rândaşi să doarmă în continuare.

Ramsay necheză uşor. Miles ridică lampa ca să lumineze capul delicat al calului lui, ochii aceia blânzi şi

mari tipici pentru caii arabi; îl salută în şoaptă, îl mângâie uşor pe blana cenuşie. Dar nu se afla acolo pentru o plimbare nocturnă.

Podul îl interesa.

Graţie înălţimii lui, nu avu nevoie decât să urce două trepte pe scară ca să arunce o privire în pod. Se uită lung la grămezile de paie, apoi făcu exact ce făcea el cel mai bine: aşteptă răbdător, ascultă şi observă. Miles era extraordinar la aşteptat, extraordinar la privit, extraordinar la ascultat. Cele mai fascinante lucruri se întâmplau atunci când stăteai liniştit şi priveai pur şi simplu fără să dai de înţeles că priveai. Vedea adesea stele căzătoare, de exemplu.

Vedea animale şi insecte care îşi duceau liniştite vieţile, le învăţa purtarea şi obiceiurile. Şi odată văzuse o expresie – atât de trecătoare, că putea să creadă că şi-o imaginase, dar nu era aşa – pe chipul tatălui lui atunci când ridicase privirea spre Isolde Eversea în biserică. Ea era mama copiilor Eversea, inclusiv a lui Colin, care aproape fusese spânzurat de curând pentru presupusa crimă a unui văr al familiei Redmond.

Expresia semănase atât de mult cu durerea.

Atunci îl derutase. Acum credea că înţelegea.

În sfârşit, auzi un foşnet. I se tăie răsuflarea; încremeni şi căută atent sursa sunetului. Pentru o clipă, lumea era compusă doar din respiraţia lui, respiraţia animalelor de acolo şi întuneric.

Până când, în cele din urmă, zări agitaţie între paie.

Se aplecă înainte, îndepărtă uşor paiele cu mâinile. Se uită atent. Şi zâmbi.

Se întinse spre cuibul de unde veneau zgomotele şi scoase de acolo lucrul pentru care venise.

Capitolul 10

Cynthia se trezi – pentru a doua oară – la zgomotele făcute de slujitoarea care aprindea focul şi în miros de

ciocolată caldă. Îşi amintea că se trezise prima oară când se încurcase teribil în aşternuturi şi-n pături.

„La naiba!”

Visul în care se prăbuşea revenise în forţă în noaptea aceea.

Bătăile nebuneşti ale inimii o treziseră, şi rămăsese culcată, asudând în întuneric, resemnată, cu răsuflarea întretăiată în întunericul adânc, aşteptând ca inima să se potolească. Furioasă că tot ce controlase şi realizase cu atâta iscusinţă ziua putea pur şi simplu să îşi facă de cap cu ea noaptea.

După ce aprinse focul, slujitoarea se opri înainte să plece.

— Domnişoară… trebuie să ştiţi… e un… coş… aici pentru dumneavoastră. Lângă uşă afară.

Slujitoarea părea sceptică şi puţin îngrijorată, lucru care o nedumeri pe Cynthia. Era sau *nu* un coş?

— Îl poţi aduce, te rog?

Slujitoarea aduse un coş mic cu mânere acoperit de un capac rabatabil, îl puse uşor pe covor, făcu o reverenţă scurtă, ieşi iute din cameră şi închise uşa.

Cynthia se sculă din pat, îşi luă ciocolata caldă, suflă ţâfnoasă în ea până ce bănui că se răcise, apoi bău jumătate. Gustul bogat o făcu să dea ochii peste cap de plăcere, dar nu reuşi decât să o îndemne discret să se trezească de-a binelea.

Trebuia să se descurce aşa până reuşea să bea o cafea tare jos.

Îşi dădu la o parte părul din ochi, care i se lipise de cap, căci coşmarul o făcuse să transpire. Avea să ceară să i se pregătească o baie, hotărî ea. Ca să se bălăcească mult într-o cadă mare şi să folosească şi cel mai bun săpun al doamnei Redmond.

Se uită spre coş cu o curiozitate leneşă. Puse ciocolata deoparte şi îngenunche pe covor lângă coş.

Dădu să apuce capacul ca să îl ridice…

O *labă…* neagră şi îmblănită… ieşi iute afară.

Cynthia ţipă şi se trase mai în spate pe covor.

— *Sfântă Fecioară a...*

Acum chiar că se trezise. Inima îi bătea nebuneşte în piept.

Laba flutură un pic. De parcă ar fi încercat să dea mâna cu ea.

Cynthia o privi suspicioasă. Apoi se târî în patru labe spre coş şi se uită ţintă. La o privire mai atentă, laba îmblănită se dovedi a fi o lăbuţă. În *miniatură.* De un cenuşiu-închis, fină, cu gheare micuţe şi albe.

Lăbuţa mai flutură un pic, apoi dispăru înapoi în coş. Cam fără tragere de inimă, parcă dezamăgită că nu reuşise să o apuce.

Cynthia ridică uşurel capacul şi se uită înăuntru.

Se trezi privind fix spre burtica roz a unui pisoi.

— *MIAAA!* zbieră pisoiul.

Ea sări din nou înapoi şi scăpă capacul. Ce naiba?

Deschise iar coşul şi se uită la chestia micuţă dinăuntru.

— *MIAAA!*

— Doamne sfinte, guraliv mai eşti, îi spuse ea. Credeam că pisicile fac „mi-au”.

— MIAAA! o corectă el vehement, dând dovadă de originalitate.

Îl scoase cu grijă din coş. Cele patru lăbuţe fluturară în aer şi se aşezară în palma ei. Avea o burtică plină şi rotundă şi coaste ca de pasăre, pe care Cynthia le simţi când degetele ei îi mângâiară uşor corpul. Blana îi era foarte fină, ca puful unui pui de pasăre sau ca mucegaiul de pâine, şi avea culoarea norilor de ploaie, dar ochii îi erau de un cenuşiu-albăstrui şi perfect rotunzi. De fapt, era o chestie comică, numai rotunjimi dulci şi pufoase, şi triunghiuri: două triunghiuri isoscel pentru urechi, un pin micuţ, amuzant şi zbârlit pe post de codiţă, mărgeluţe ascuţite şi albe pentru dinţi, gheare minuscule care îi înţepau şi îi zgâriau palma.

— Doamne, spuse ea încet.

Tot corpul lui începu brusc să toarcă asurzitor.

Ţinu animăluţul zbârnâitor în mână şi îşi simţi tot

trupul vibrând. În mod evident, pisoiul acela nu făcea nimic cu jumătăţi de măsură.

Îl venera. Rămase absolut fermecată.

— Tu de unde ai venit? îl întrebă ea.

Deodată, se gândi că ştia deja. Pentru că spusese unei singure persoane că nu avusese niciodată un animal de companie.

— *Miaaa!* spuse pisoiul şi îşi văzu de tors.

Cynthia simţi că inima stătea gata să îi sară din piept.

Frecă fruntea pisoiului cu un deget. Degetul ei se cufundă în blăniţa pufoasă de acolo. Pisicuţa închise ochii.

Mai întâi, Cynthia elimină opţiunile care erau puţin probabile: înainte de toate, Milthorpe nu i-ar fi oferit o pisică. Argosy nu s-ar fi gândit la aşa ceva... nu? O glumă de-a lui Violet?

Nu: ea ştia. Se uită în coş şi zări o bucată de hârtie împăturită.

Lăsă pisica în faţa ei şi despături hârtia cu mâini tremurătoare.

Domnişoară Brightly,

Din păcate, cum în grajduri nu erau disponibili mistreţi, am fost silit să mă mulţumesc cu asta. Vei observa că pieptul îi e acoperit de blană mătăsoasă şi cenuşie. Este mascul. Şi gălăgios.

Al tău,

M. Redmond

Ţinu bileţelul în mâna tremurătoare şi urmări absent, cu degetul mare, cuvintele „al tău”.

Pisicuţa se repezi la tivul de la cămaşa ei de noapte, apoi dansă dintr-o parte într-alta, cu spatele arcuit şi coada zbârlită şi se repezi din nou, căutând să intre sub rochie. Ea îşi ridică rochia, iar trupul îmblănit se lovi o vreme de gleznele ei. Se distra de minune în pustietatea cuprinsă între cămaşa de noapte şi picioarele ei lungi.

Cu un scheunat, Cynthia îl scoase afară înainte să apuce să se urce, cu gheruţele ascuţite, pe coapsa ei.

Clipi cu ochii micuţi în lumină. Începu să toarcă din nou nebuneşte.

Oh! Cynthia era îndrăgostită. Se gândi că inima ei putea prea bine să explodeze.

— Spider[4], îi spuse ea hotărâtă. O să te cheme Spider.

Ea rămase fără suflare. Atât din cauza cadoului care tot torcea, cât şi a implicaţiilor pe care le presupunea. Se putea spune că era tocmai opusul unui câine. Şi poate asta era şi ideea. Şi era al *ei.*

Desigur, era un cadou absurd. Şi atât de perfect, că ochii începură să o usture ridicol şi se simţi iar cuprinsă de o furie groaznică. Miles Redmond îşi pusese în gând ca ea să se îndrăgostească? De ceva, de orice? Voise ca ea să se uite la ceva ce iubea şi să se gândească la el?

Cum îndrăznea?!

Nu avea niciun drept să îi ofere cadouri. Niciun drept să îi reamintească astfel cât era de singură, dar asigurându-se că nu rămânea aşa. Niciun drept să verifice dacă ea avea o inimă. Niciun drept să îi facă curte, să îi provoace plăcere sau să facă ce Dumnezeu intenţionase să facă atunci când îi oferise pisicuţa.

Ridică pisoiul şi se uită înverşunată la el. De parcă era însuşi Miles Redmond.

Micuţul puse o lăbuţă pe nasul ei.

*

Cynthia nu coborî imediat la micul dejun. Nu voia încă să dea ochii cu Miles Redmond sau cu oricine altcineva.

Voia să stea singură cu animalul ei de companie. Animalul *ei* de companie. Al ei.

Ceru să i se aducă sus cafeaua şi să i se pregătească o baie, apoi folosi o bucăţică din săpunul de lavandă al doamnei Redmond şi se scăldă toată. Îşi spălă corpul, uşor,

4 Păianjen

alene, fiecare formă palidă şi zveltă, fiecare unghi şi scobitură, apoi îşi frecă părul închis la culoare şi savură ceremonios fiecare clipă. Se putea la fel de bine ca peste o săptămână ea să fie cea care pregătea baia.

Oh, pentru numele Domnului! Îşi scuturǎ capul, ca o iapă plină de vervă care voia să îndepărteze o muscă. Nu aşa trebuia să gândească. La urma urmei, ea era *Cynthia Brightly.* Avea să reuşească.

Şi, în vreme ce focul şi soarele care se prelingea pe fereastră îi uscau părul într-o coamă de două mai mare decât de obicei, se jucă grijuliu cu pisoiul, învăţând că pisicuţele credeau că se puteau juca neîncetat cu orice, mai ales cu degetele. Îşi trecu mâinile prin păr de trei, patru ori, ca să îl aranjeze – pisoiul se jucă prin părul ei desprins –, îl ridică la creştet, apoi reuşi să se îmbrace fără ajutor. Alese rochia din muselină albă pentru partida de tras.

Amuzant: chiar dacă îşi propusese să nu încurajeze năzbâtiile doar pentru că i se prezenta ocazia, îşi promisese că avea să fie cuminte, că nu avea să îşi asume riscuri exagerate, în câteva zile reuşise să îl sărute pe moştenitorul familiei, să primească o pisică, iar acum era pe cale să se ducă la o partidă de tras ca să impresioneze alt bărbat înstărit. Iar ea habar nu avea să tragă.

Era adevărat: riscurile o căutau pe ea.

Îşi scoase cizmele din piele maro şi începu să le încalţe, apoi şovăi. Le întoarse uşurel ca să apese delicat un deget pe locul în care una din tălpi se subţiase.

Simţi iar în ceafă înţepătura fricii. Curajul ei şovăi. Fir-ar să fie! *Asta* avea aproape acelaşi efect ca scuturarea gentuţei ei aproape goale.

Se întoarse intenţionat ca să se uite în oglindă, de parcă îşi evalua arsenalul: zări un ten fin şi luminos, ochi strălucitori, păr lucios, un trup frumos, tânăr şi suplu, cu piept generos conturat prin muselina albă inocentă. Braţe albe şi lungi. De acord, acum decorate cu câteva zgârieturi fine de pisică. Dar graţioase totuşi.

Îşi îndreptă spatele. Avea să coboare acum. Putea să îi înfrunte pe toţi, până şi pe Miles.

Dar ce făcea cu Spider cât era plecată?

Sună după slujitoare.

— Oh, am primit instrucţiuni să mă ocup de pisicuţă, domnişoară Brightly, îi spuse slujnica.

Ea coborî precaută privirea spre creatura micuţă, care sărea pe cuvertură ca un purice, atacând o pradă nevăzută. Fără îndoială că slujitoarea era surprinsă să fi primit asemenea instrucţiuni de la domnul Miles Redmond, stăpânul casei câtă vreme tatăl lui lipsea, din moment ce locul pisicilor era în hambar, după părerea ei. Iar Cynthia ştia sigur ce ar fi zis doamna Redmond despre prezenţa unei pisici în casă.

Şi Cynthia avea aceeaşi părere. Asta nu făcea decât să adauge ceva mai mulţi fiori de plăcere cadoului.

*

Îi găsi pe toţi, mai puţin pe Miles, încă la micul dejun. Un amestec puternic de dezamăgire şi uşurare o încremeni pentru o clipă.

Dar apăruse un membru nou la petrecere, aşezat şi el la masă, lucru care o făcu să uite de Miles şi de cadoul ei pentru moment.

De fapt, cu toţii păreau să se uite răutăcios la nou-venit.

Era un domn chipeş de vârstă medie.

Îmbrăcat frumos, într-o haină de un maro-închis şi cu o lavalieră de un alb imaculat. Pe chipul lui, anii îşi puseseră frumos amprenta, într-un mod care se potrivea vârstei. Aproape nu mai avea păr pe capul lui mare şi nobil; o şuviţă cât o palmă stătea pe creştet, ca un covor pe o podea lustruită.

Interesant era că expresia lui era senină, distantă şi uşor… compătimitoare? De parcă era mai înţelept decât restul musafirilor şi nu avea nicio speranţă reală că ei ar ajunge la nivelul lui de iluminare.

Şi apoi el o observă pe Cynthia, iar domnii începură imediat să se agite, să se scuture şi să îşi aranjeze uşor

părul.

— Domnul Goodkind, i-l prezentă Jonathan Cynthiei. Un partener de afaceri al tatii. Domnişoara Cynthia Brightly, domnule Goodkind.

Bărbatul se ridică şi făcu o plecăciune spre Cynthia, care îi răspunse cu o reverenţă frumoasă; un lacheu îi oferi un scaun, şi ea acceptă recunoscătoare cafeaua fierbinte care i se turnă în cană.

— Am venit aici ca să discut cu domnul Isaiah Redmond despre oportunitatea unei investiţii într-o editură, dar am descoperit că nu e acasă, îi explică domnul Goodkind Cynthiei. Sunt jenat să vă întrerup petrecerea, dar mărturisesc că oricum sunt încântat să dau de o companie atât de plăcută.

Ei bine, suna promiţător de fermecător.

Chiar dacă Cynthia putea să jure că văzuse cum Violet îşi dăduse ochii peste cap. Se uită brusc în direcţia ei, dar chipul lui Violet redeveni binevoitor.

— Tata crede c-ar trebui investiţi puţini bani în tipărire, spuse Jonathan obraznic, uitând că fratele lui, Miles, făcuse o mică avere din ce scrisese.

Doamne sfinte! Cynthia se uită lung la cel mai tânăr dintre fiii Redmond. Goodkind trebuie să fi spus ceva care să îl şi făcut pe Jonathan să renunţe la bunele maniere. Cynthia se simţi imediat intrigată.

Domnul Goodkind schiţă pur şi simplu un zâmbet de o nepăsare senină, care reuşi cumva să se adreseze tuturor şi nimănui.

— Domnul Goodkind tocmai ne spunea că băutura e cea mai rapidă cale de a ajunge în iad, îi explică Jonathan Cynthiei, cu un aer nepăsător.

Ah! Acum înţelegea.

— Şi că, dacă mă duceam în armată, mă făceam bărbat, spuse laconic Argosy. Pentru că pe el asta l-a făcut bărbat.

Sugerând, desigur, că Argosy trebuia să devină bărbat. Căci încă nu era unul.

Ce mic dejun bogat în evenimente fusese! Păcat că nu

coborâse mai devreme.

Ea îi zâmbi uşor lui Argosy, ca să îl reasigure că ea îl credea foarte bărbat, dar ştia că nu putea să se exprime mai clar până nu afla mai multe despre domnul Goodkind şi averea lui.

Pur şi simplu nu îşi permitea să elimine nicio opţiune.

— Şi… că vânătoarea e o distracţie frivolă.

Milthorpe părea uşor uimit. Postura lui era rigidă şi înfuriată. Mai că se bâlbâia.

Goodkind rămase liniştit, în vreme ce antipatia clocotea în jurul lui.

— Cred că o să citesc ceva care să mă inspire cât ţine partida voastră… de tras, spuse el cu glas plăcut. Reuşi să pronunţe cuvântul „tras” ca pe ceva comic şi demn de milă.

Moment în care se auzi scârţâitul tare al scaunelor care se traseră înapoi. Cu toţii erau dornici să scape cât mai repede de Goodkind.

*

Nefericita, afurisita, greşita şi ridicola partidă de tras – aşa cum începuse Miles să se refere afectuos la ea – urma să aibă loc pe peluza dinspre sud. Cum el era gazda petrecerii şi era responsabil de siguranţa şi buna dispoziţie a oaspeţilor, alesese lachei şi câţiva rândaşi ca să ajute la aranjarea ţintelor – mere pe lăzi. De acolo, musafirii lui, inclusiv domnişoara Brightly, aparent, aveau să irosească gloanţe perfecte ca să facă ţăndări mere perfecte.

Ideea asta absurdă apăruse pentru că Milthorpe voia să o impresioneze pe Cynthia, care spusese că îi plăceau câinii şi să tragă cu arma, iar Cynthia voia să îl impresioneze pe Milthorpe împuşcând ceva, deşi Miles se îndoia sincer că era în stare. Şi el ajuta la punerea în scenă a întregii farse.

Începu să îl displacă pe Milthorpe, care se îndrăgostise atât de uşor şi de evident.

Se displăcea pe sine pentru că îl displăcea pe un bărbat pe care îl plăcea în mod normal.

Iar starea lui se datora în mare parte şi faptului că dormise prost, mai ales pentru că niciodată nu oferise un pisoi vreunei femei.

Un pisoi. De ce, pentru numele Domnului…?

Dar nevoia de a-i oferi ceva fusese copleşitoare. Îşi dorise ca ea să aibă un animal de companie. Iar acum se simţea nesigur, înverşunat, tulburat şi ridicol. Nu îşi amintea când mai simţise vreuna dintre senzaţiile acelea. Toanele supravieţuiau rareori bisturiului minţii lui.

Mările Sudului îi conferiseră o încredere aproape de nezdruncinat.

Revenind cu paşi mari spre casă ca să îşi adune oaspeţii, hotărî că poate era chiar foarte plăcut să faci ceva ţăndări.

Şi iată că ei erau acolo, adunaţi în faţa casei, şi îl aşteptau. Femeile erau elegant îmbrăcate în muselină deschisă la culoare, cu bonete frumoase şi panglici care fluturau sub ele. Erau acolo Lady Windermere şi Lady Middlebough…

Doamne sfinte, Lady Middlebough!

Ea surprinse privirea lui uluită şi deloc măgulitoare: nu era proastă. Ea ştia că fusese uitată complet cu o noapte în urmă. Din fericire, atribuise purtarea lui unei uitări tipice pentru un om de ştiinţă şi nu răspândise iute şi discret zvonuri despre neatenţia lui printre *invitaţi.*

Schiţă un zâmbet scurt spre ea, unul care conţinea promisiuni şi scuze. Miles ştia că, dacă se gândea intens la ea, putea să se înveselească şi să se bucure pe deplin de deliciile ei.

Ea îi înţelese zâmbetul. Îşi arcui o sprânceană, gura ei minunată se curbă într-un surâs discret, apoi Lady Middlebough se întoarse nepăsătoare spre Lady Windermere, de a cărei companie părea să se bucure.

Cynthia stătea în spatele lui Jonathan, care avea statura unui Redmond. Părea a se ascunde.

Miles încremeni când o văzu. Simţi că obrajii i se aprind. Pentru numele Domnului!

Ea îl văzu şi încremeni la rândul ei.

În mod absurd, Miles păru incapabil să vorbească. În schimb, se încruntă. Apoi îşi reveni. Nu era un laş, era un bărbat al adevărului şi al faptei, şi era necesar să discute cu ea despre gestul lui. Să dea explicaţii sau să îşi ceară iertare, sau să recunoască în vreun alt fel. Un pisoi.

— Noi suntem gata pe peluza dinspre sud, le spuse el liniştit tuturor şi le făcu semn să îl urmeze.

De îndată ce oaspeţii începură să o ia în direcţia indicată, el îşi potrivi mersul cu al Cynthiei. Printr-un fel de acord tacit, rămaseră uşor în urma celorlalţi.

Şi merseră în tăcere o vreme.

— Mi-ai dat o pisică, domnule Redmond, spuse ea încet în cele din urmă. Vocea ei era foarte blândă.

El lăsă capul pe spate, prefăcându-se a încerca să îşi amintească dacă îi oferise, într-adevăr, o pisică.

— Da, aşa am făcut.

Ea zâmbi. Oh! Încet, sincer, un zâmbet care exprima cea mai pură plăcere şi veselie.

Şi deodată el nu mai simţi pământul sub picioare.

Continuară să meargă în tăcere. El, pentru prima dată după multă vreme, nu prea ştia ce să zică. Priviră spatele oamenilor care mergeau în faţa lor: legănarea luxuriantă a lui Lady Middlebough; vioaia şi robusta Lady Windermere; siluetele îngemănate şi pline de graţie a lui Violet şi a Georginei; colţurosul Milthorpe care făcea paşi mari; zvelţii şi mândrii Argosy şi Jonathan, ultimii doi prinşi, ca de obicei, în distracţii mult mai frivole decât împuşcatul unor mere puse pe lăzi, căci asta făceau mereu tinerii şi nu îşi făceau griji pentru nimic.

— Şi-ţi place pisica? întrebă el cu detaşare.

Dar inima lui bătea asemenea tobelor din America de Sud.

Ea întinse braţele. Aveau zgârieturi micuţe.

Pentru o clipă, el se temu groaznic că era felul prin care îi spunea că nu…

— Oh, spuse ea visătoare. Chiar e un cadou foarte frumos. Ea se uită la el, şi chipul îi era strălucitor ca o stea. Nici nu ştiu cum să spun că… el… este poate cel mai

frumos cadou pe care l-am primit vreodată…

Ea se opri brusc. Evident, prea copleşită de emoţie şi devenind incoerentă.

Miles se simţi învăluit de strălucirea de pe chipul ei.

— Nu ofer prea des cadouri care să provoace sânge.

Ea râse.

— E doar puţin sânge, spuse ea pragmatic. Nu doare prea tare. Ar trebui să vezi cum i se zbârleşte codiţa! Are cea mai fină blăniţă. Şi toarce… Doamne sfinte, face ca o rachetă. E extraordinar!

— Creatura e gălăgioasă. Miles era aşa mândru că alesese pisoiul, că ai fi zis că fusese numit preşedinte al Royal Society. Ştie ce vrea, am observat. Ce nume i-ai dat?

Ea şovăi.

— Să nu râzi, îl avertiză ea.

— Nu promit nimic.

Intenţionat, ea nu se uită la el.

— Spider.

El simţi cum pe chip i se desenă uşor un zâmbet.

— Serios? L-ai numit Spider?

Ea se încruntă brusc, în încercarea evidentă de a nu râde şi mai tare.

— Pentru că pare să aibă de două ori mai multe picioare decât o pisică normală. Şi mereu ţopăie în stânga şi în dreapta. Arată… ca un păianjen.

Ea vorbi uşor defensiv.

— Are patru picioare, spuse ferm Miles. Le-am numărat înainte să îl aleg. Voiam să mă asigur că ai o pisică întreagă.

Ea râse din nou, un sunet ca o muzică, sunetul acela care îi făcea neliniştiţi pe oameni. Care făcea să se întoarcă mereu capetele. Miles îşi spuse în gând: „Dacă întind braţele, vântul o să mă ia imediat pe sus”.

Încă o afurisită de imagine poetică. Dar, în clipa aceea, nu părea deloc ridicolă.

Continuară să meargă. Nu spuseră nimic. Pălăvrăgeala veselă se auzea în jurul lor în note joase combinate cu note înalte. Ei nu auzeau nimic. Tăcerea

dintre ei devenea din ce în ce mai grea, căpătând energia, vigoarea şi tensiunea care pluteau prin aer înaintea unei furtuni.

Şi furtuna se dezlănţui.

Ea vorbi iute şi pe nerăsuflate:

— De ce mi-ai dat o pisicuţă?

— Pentru că, prima dată când te-am văzut, mi s-a părut că ai o faţă de pisicuţă.

El vorbi la fel de repede, cu vocea scăzută şi încordată. Pentru toată lumea ar fi părut că se certau.

Se uimiră unul pe celălalt.

Ea se opri. El se opri.

De parcă erau legaţi, iar el nu putea să meargă mai departe fără ea.

Cynthia se uită lung la el. Ochii ei erau imenşi, întunecaţi de amuzament. Gura ei era uşor întredeschisă. Pieptul ei se ridică şi cobora cu o răsuflare agitată. Duse scurt mâna spre faţă. Apoi îşi coborî confuză capul.

El îi urmări privirea. Observă şi că tocurile cizmelor ei erau uzate. Se simţi ciudat de neliniştit de detaliul acela. Simţi că mâinile i se încleştară. De parcă erau disperate să o atingă şi disperate să îl împiedice să o facă.

El ridică privirea şi văzu că Violet şi Lady Georgina se întoarseră într-o doară spre ei. Zări sclipirea vie din ochii lui Violet. Simţi cum nedumerirea ei se revărsa în valuri spre el.

Iar când, în cele din urmă, Cynthia ridică privirea, puse întrebarea de care Miles se temea. Atât de încet. Cuvintele ei erau foarte măsurate, de parcă ea însăşi se temea de răspuns şi parcă voia să îl facă să renunţe de frică:

— De ce mi-ai dat o pisicuţă?

El îşi măsură cuvintele. Răspunsul răsună ca o acuzaţie deopotrivă furioasă şi calmă:

— Nu… ştiu.

Obrajii ei se aprinseră. Îşi întoarse brusc capul spre el. Sprâncenele ei frumoase şi întunecate se arcuiră într-o încruntătură de nedumerire. Îşi ascunse iar mâinile în fuste.

El îşi aminti imediat de clipele scurse după ce o sărutase.

Şi atunci Miles o părăsi brusc.

Din trei paşi, ajunse în dreptul lui Lady Georgina şi al surorii lui, ambele bucurându-se de prezenţa lui. Violet îl cuprinse cu un braţ, şi Miles se simţi ancorat în realitate.

Nu fugea, se linişti Miles în gând. Nu fugise niciodată de nimic în viaţa lui.

*

Cynthia îl privi plecând, cu gânduri confuze, agitate şi teribil de furioase. Se uită cum Miles îşi potrivi pasul cu Lady Georgina şi cu sora lui.

Se gândi că era destul de masiv pentru ca umbra lui să le acopere pe amândouă.

„Nu ştiu”. Era sigură că lui Miles îi fusese foarte greu să recunoască asta.

La urma urmei, era renumit pentru că ştia atât de multe lucruri. Ea trase adânc aer în piept, umplându-şi plămânii cu aerul curat de Sussex, impunând chipului ei să se răcorească şi bătăilor inimii să se potolească. Era oarecum plăcut să ştie că Miles era la fel de confuz ca ea.

Totuşi, furia lui era nejustificată şi nedreaptă. Îşi înălţă capul. Ea avea un ţel, unul stringent. Nu putea să îi permită unui bărbat dificil şi de nepătruns să îi distragă atenţia.

În curând li se alătură lui Jonathan, lui Argosy şi lui Milthorpe, care mergeau în rând şi mai înainte, toţi fiind încântaţi să o aibă alături.

Bineînţeles, aşa şi trebuia să fie, se gândi ea.

Era încurajată de admiraţia şi de simplitatea lor, îşi veni în fire, şi, dacă nu se gândea, aproape că nu mai simţea cum pământul începea să îi apese talpa prin cizme.

*

Peluza dinspre sud se dovedi a fi o mare de verde, monotonă, strălucitoare şi tunsă minuţios. În partea de vest, dincolo de ţintele alese – mere roşii care străluceau pe

nişte lăzi –, erau aranjate sculpturi de marmură. Replica lui David a lui Michelangelo se îmbina cu Hercule, Mercur şi, foarte potrivit, Diana, zeiţa vânătorii. Cu toţii încremeniţi în contorsiuni graţioase şi privind absent la soare.

Odată ajuns acolo, grupul se adună şi aşteptă să audă cum credea Miles că trebuia să decurgă totul.

Milthorpe era vizibil fericit să ţină în mână o muschetă.

— Despre ce discutai cu domnul Redmond, domnişoară Brightly? întrebă el. Te delecta cu poveşti din Mările Sudului?

Era o întrebare interesant de posesivă. Totuşi, Cynthia trebuia să aibă grijă, pentru că toţi bărbaţii aveau arme.

— Despre pisici, răspunse scurt Miles în locul ei, strângându-şi arma de parcă voia să o folosească pe post de ciomag.

Cynthia se uită tăios la el. De fapt, cu toţii se uitară la Miles, căci chipul îi era aspru şi vorbise uimitor de răspicat.

— Despre pisici? Pisicile nu sunt animale de companie. Lui Milthorpe i se părea amuzant. Ele sunt pentru prins şoareci.

Ca o încuviinţare hotărâtă, un „ham” exuberant se auzi în depărtare.

Cu *toţi* se răsuciră pe loc. Pe marginea îndepărtată a peluzei, un lacheu aplecat aducea de ceafă un spaniel pufos dinspre grajduri. Spanielul era evident dornic să fie cu ei, dacă judecai după felul în care se încorda în strânsoarea lacheului şi după frenezia cu care dădea din coadă.

Milthorpe încremeni şi păru teribil de încântat de acea privelişte. Era o plăcere să îi vezi încântarea.

Cynthia se întoarse uşor spre Miles. Era uluită. Ştia că el o făcuse pentru Milthorpe. Ceea ce însemna că o făcuse pentru ea.

El ascultase. Îşi amintise. Şi gestul devenea cumva un cadou pentru *ea.*

Şi chiar atunci câinele scăpă şi se avântă înainte; cele patru labe abia dacă mai atingeau pământul în drum spre ei. Se opri brusc în spatele Cynthiei şi îşi băgă nasul în

fundul ei.

— Oh! exclamă ea.

Oaspeţii izbucniră în chicoteli neputincioase. Câinele se aşeză în două labe şi se bâţâi spre ea, zâmbind cu ochi strălucitori într-un fel tipic căţeilor.

— Nu o înghionti pe domnişoară, ce băiat bun! spuse Milthorpe, deloc stânjenit. Îşi lovi uşor coapsa ca să îl cheme pe câine. Ştii cum sunt câinii, domnişoară Brightly. Adesea trebuie să renunţi la demnitate în preajma lor.

— Fireşte.

În orice caz, *acum* ştia.

Milthorpe vorbi cu spanielul pe un ton rural arţăgos, de care câinele părea să se bucure, iar încântarea câinelui şi încântarea lui Milthorpe erau contagioase.

Cynthia se uită în treacăt la Miles. Dar el se aşezase cuviincios lângă Lady Georgina, care era flancată de celelalte doamne suficient de raţionale încât să nu incite la o partidă de tras. Fata ridică privirea, îmbujorată, încântată şi stângace, ca de obicei.

În depărtare, aproape de peluza din spatele statuilor, domnul Goodkind se ivi în pas de plimbare, încet, foarte încet, atât de încet, că ai fi zis că se mişca într-o budincă. Capul lui era aplecat spre cartea pe care o ţinea în mâini, iar cartea părea una religioasă chiar şi de la depărtare. Poate că voia să se constituie într-un exemplu bun şi foarte evident în contextul dat. Să insufle puţină vină.

— Iată-l pe Goodkind, spuse sec Argosy.

— Probabil citeşte psalmi în cartea aia, spuse încruntat Milthorpe.

— De ce nu tragi tu primul, domnule Redmond? Doar ne eşti gazdă.

Miles nu aşteptă să fie invitat de două ori. Făcu un pas înainte, ridică muscheta la umăr şi murmură:

— Stai în spate, domnişoară Brightly. Loveşte! Dar ştii asta, nu? Că doar ai experienţă la tras.

Cynthia abia făcu precaut pasul înapoi când se auzi o explozie, urmată de un nor de fum şi de sclipirea soarelui în patul muschetei, care sări în mâinile lui Miles din cauza

forţei împuşcăturii. Un măr roşu şi mic se sfărâmă în milioane de bucăţi.

Fusese o mişcare atât de rapidă şi de nepăsătoare... Fluidă, naturală şi letală.

Cynthia se simţi profund cutremurată. Ce deprindere interesantă pe care să o ai! Să te plimbi prin lume cu abilitatea de a împuşca un lucru îndepărtat şi de a-l face ţăndări.

Preţ de o clipă, priviră cu toţii cu admiraţie, fără a scoate un cuvânt.

Şi apoi aplaudară entuziasmaţi. Miles tocmai stabilise standardul.

Îi aruncă o privire enigmatică, apoi se retrase şi începu iute şi abil să reîncarce muscheta, sfâşiind hârtia cu dinţii, îndesând glonţul şi blocând arma.

— E rândul tău... Monty, spuse Miles fără să se uite la Milthorpe.

Milthorpe îi aruncă o privire stranie. Dar era copleşit de fericire, şi toată atenţia lui se concentra asupra Cynthiei.

— Ei bine, domnişoară Brightly, asta e. Să te impresionez acum?

— Oh! Te rog, îl încurajă Cynthia radioasă. Sunt singură că o vei face.

Milthorpe zâmbi. Şi, la fel ca Miles, ridică muscheta, ţinti şi, într-o clipită, se auzi iar o bubuitură, apoi alt nor mare de fum provocă tuse şi alt măr se făcu ţăndări.

Milthorpe se întoarse şi străluci încântat, îndeosebi spre Cynthia. Toată lumea aplaudă fericită.

„Bărbaţii. Sunt atât de încântaţi să *tragă* în lucruri”, se gândi ea din nou, disperată.

— De ce nu încerci, domnişoară Brightly, sugeră Milthorpe, îmbiat de reuşită şi de aplauze.

Ea şovăi. Dar apoi Miles, cu o eleganţă batjocoritoare, îi întinse muscheta pe care abia o încărcase. Şi ridică, aproape imperceptibil, dintr-o sprânceană.

Cynthia o înşfăcă şovăitoare şi aproape o scăpă.

Urmară câteva suspine şi un „Dumnezeule” înăbuşit de la doamnele din apropiere.

Doamne sfinte, de ce nu ştia cât de grele erau armele? Bărbaţii dădeau impresia că nu cântăreau mai nimic.

Milthorpe păru tulburat.

— Tu… aşa o ţii? spuse el politicos, de parcă detesta să îi amintească un lucru pe care se presupunea că îl ştia deja.

Arătă din mişcările mâinilor cum se ridică o muschetă când te pregăteşti să tragi.

Toată lumea privea spre ea cu o fascinaţie mută. Lucru care nu ajuta deloc.

— Te prind eu, dragă, dacă e să cazi, promise Milthorpe. Minunea asta trage bine. Ai grijă la umăr!

Ideea de a o prinde pe Cynthia îi electriză pe bărbaţi. Cu toţii – mai puţin Miles – îşi ocupară poziţiile în spatele ei. Ea putea să audă cum veselul şi mult prea familiarul Spaniel gâfâia zgomotos şi fierbinte undeva în preajma gleznelor ei, rămas acolo când Milthorpe se grăbise să îi sară în ajutor.

Femeile tăcură. Nu se abţinu şi aruncă o privire în direcţia lor.

Miles rămase protector lângă doamne, cu braţele încrucişate, cu picioarele depărtate şi cu o sclipire răutăcioasă în ochi, în spatele ochelarilor: „Să vezi în ce te-ai băgat, domnişoară Brightly”.

Ei bine, mai conştientă decât ea nu era nimeni.

Trase adânc aer în piept. Ridică arma la umăr. Închise un ochi ca să ţintească aşa cum trebuia mărul strălucitor din depărtare. Rămase în poziţia aceea pentru o clipă, ca să îşi obişnuiască trupul, şi începu să se simtă mai încrezătoare. Poate că nu *avea* să se facă de ruşine.

Trase adânc aer în piept.

Şi apăsă trăgaciul chiar când câinele îşi băgă nasul în fundul ei.

Ea sări, scoase un strigăt ascuţit, se auziră un bubuit şi un sunet zguduitor când glonţul lovi penisul statuii lui David şi îl făcu să se prăbuşească spre domnul Goodkind.

— Fereşte-te, Goodkind! strigă Miles.

Domnul Goodkind se aruncă imediat la pământ; fusese în armată şi nu se gândea la cai verzi pe pereţi când auzea cuvântul „fereşte-te”.

Penisul lui David lovi pălăria lui Goodkind şi se prăbuşi pe peluză alături de ea. Auziră un scheunat slab. Cynthia se clătină, şi vreo şase mâini se întinseră iute ca să o împiedice să cadă şi să o repună pe picioare.

Domnul Goodkind rămase la pământ, nemişcat, cu braţele încrucişate deasupra capului gol.

„Oh, Doamne! Am omorât un om cu un penis de marmură”.

Poate că exista un fel de poezie fatală în cele întâmplate, se gândi ea. Încerca să impresioneze un bărbat şi îl omora pe altul.

„Sunt o *persoană groaznică,* groaznică”.

Cei prezenţi rămaseră la fel de neclintiţi ca statuile, privindu-l pe domnul Goodkind.

O pasăre ciripi veselă în tăcerea ce se aşternu.

Cu toţii răsuflară apăsat şi la unison. Mâinile lui Goodkind dădură să coboare de pe capul lui, asigurându-i că era încă întreg. Apoi se împinse în patru labe.

Se ridică şi flutură vioi din mână, ca să le dea tuturor de înţeles că era întreg şi nevătămat.

Îşi puse mâinile în şolduri şi scutură încet şi întristat din cap. De parcă spunea: „Vedeţi? Dacă aveai înţelepciunea să citeşti psalmi, nu mai împuşcai penisul unei statui”.

Totuşi, era discutabil dacă Goodkind ştia ce anume îi lovise pălăria.

Poate era mai bine să nu afle.

— *Foarte* bine, domnişoară Brightly, spuse Argosy cu sinceritate.

Milthorpe se întoarse spre Cynthia. Expresia de pe chipul lui era serioasă. Judecând după înflăcărarea din obrajii ei, Cynthia se înroşise de stânjeneală. Se uită pe furiş spre Miles.

Chipul lui era dezgustător de voios. Aproape nu i se mai vedeau ochii.

Cynthia îşi drese glasul.

— Eu… n-am mai tras până acum cu aşa o puşcă bună, spuse ea şovăitor. Nu sunt obişnuită cu ţintele.

Era foarte adevărat.

— Eu cred că ai tras foarte bine! se entuziasmă, plină de admiraţie, Lady Georgina. Eu nu am tras niciodată!

— Ce ai mai împuşcat până acum, Cynthia? întrebă Violet, cu o nevinovăţie prefăcută.

Cynthia îi aruncă o privire cumplită de avertizare.

Lord Milthorpe continua să pară tulburat. O mână de-a lui poposi pe capul câinelui, iar el se uită lung la statuia schilodită cu un fel de surprindere, de parcă nu putea să îşi închipuie cum cineva putea să tragă atât, dar atât de prost.

În depărtare, Goodkind îşi recuperase pălăria, pe care şi-o puse la loc pe cap. Acum mergea încovoiat, ca să găsească glonţul prin iarbă.

Îl găsi şi îl ridică iute; de la depărtare, îl văzură strălucind în degetele lui. Îl săltă în palmă oarecum intrigat şi îl întoarse pe toate părţile.

— Ei bine, asta ne învaţă că-ţi trebuie nervi tari şi braţe puternice ca să ţii o armă în orice situaţie, spuse Milthorpe în cele din urmă. Chiar când…

Partea delicat trecută cu vederea era: „Când un spaniel îşi împinge nasul în fundul tău”.

Cynthia nu putea să spună nimic. Peste tot în jurul ei, ochii erau strălucitori, scăpărători şi umezi de amuzament.

— Dar totul se îmbunătăţeşte cu exerciţiu, domnişoară Brightly, o încurajă Milthorpe în glumă.

— Nu *totul,* mormăi Lady Middlebough.

Lady Windermere scoase un râs cinic.

Cynthia hotărî să îi zâmbească lui Milthorpe.

Ah, era bine. El se bucură vizibil de zâmbetul ei; părea incapabil să nu o facă. Cynthiei îi părea rău să îl vadă dezamăgit. Era evident că sperase, în ciuda tuturor opreliştilor şi în cele mai ciudate locuri, să dea peste femeia visurilor lui: frumoasă, adorabilă, fermecătoare, o iubitoare de câini şi care ţintea impecabil.

Chiar atunci, Miles păşi vioi înainte şi trase puşca din

strânsoarea ei. Ea ridică precaută privirea spre el. Expresia lui nu era uşor de descifrat.

— Mă tem că trebuie să opresc participarea voastră la partida de tras, doamnelor, spuse hotărât Miles. Înfruntă împotrivirea lui Violet cu strălfulgerarea unei priviri întunecate. Sora lui nu spuse nimic. Fără îndoială, vom avea potârnichi la cină sau aşa ceva. Toţi bărbaţii încuviinţară înţelept din cap. Când venea vorba despre ucis, era mai bine să o faci doar în compania altor bărbaţi. Aţi avea bunătatea să o însoţiţi pe domnişoara Brightly în siguranţă spre casă pentru altă activitate, Lady Windermere? Nu recomand nimic care să implice arme.

Niciun deşert nu fusese vreodată mai sec decât ultima frază.

Îşi atinse pălăria spre toată lumea, dar trimise scuze speciale, printr-un zâmbet, spre Lady Georgina, care fără îndoială n-ar fi încercat niciodată să tragă cu o puşcă.

Femeile şi bărbaţii se despărţiră şi o luară în direcţii opuse: femeile spre casă, bărbaţii să omoare lucruri delicioase.

— Ai împuşcat tigri în Mările Sudului, Miles? îl auzi Cynthia pe Argosy întrebând curios şi direct.

— Păi, de ce ţi-ai dori să împuşti un tigru, Argosy? Miles părea din nou răbdător. Când e evident că merele sunt un joc cu mult mai periculos.

Mai multe râsete de bărbaţi răsunară în urma lor.

Capitolul 11

— Ce ştii despre domnul Goodkind, Violet? întrebă resemnată Cynthia în drum spre casă, gândindu-se că era mai bine să îşi lărgească opţiunile, acum că îl dezamăgise pe Milthorpe.

— Goodkind, îi spuse hotărâtă Violet, e greu de plăcut. A fost soldat, dar s-a întors din război… ei bine, aşa cum l-ai văzut. Insuportabil de evlavios. Dar tata îl

tolerează pentru că e respectabil şi foarte bogat – cel puţin la fel de bogat ca Milthorpe, din câte am înţeles. Şi e destul de isteţ încât să facă parte din clubul Mercur alături de tata; ştiu că ei acceptă doar oameni cu venituri mari şi multă minte. Şi… ei bine, nu e neatrăgător, nu?

Adăugă ultima parte aproape cu blândeţe. Şi evident că nu se uită la Cynthia când o spuse.

Cynthia se uită în grabă la Violet, care continua să privească nevinovat drept înainte. Nu îi destăinuise toată disperarea situaţiei ei. Oare Violet simţise ceva?

Cynthia fu cuprinsă de o zvâcnire puternică şi neplăcută de mândrie.

Oare cum era să fii un Redmond şi să ai opţiuni din plin? Când siguranţa şi certitudinea erau constante? Să ai fraţi de care să ai grijă şi care să te tachineze? Cynthia înăbuşi un val nedemn de invidie, căci ştia că Violet chiar încerca să fie bună.

— Nu. Nu e chiar neatrăgător, admise ea.

Râseră împreună.

— Cynthia, unde te duci după petrecere?

Violet păru voit nepăsătoare, ceea ce îi zgândări şi mai mult mândria.

— Oh, voi fi doamna de companie a unei bătrâne urâcioase, doamna Mundi-Dickson, în Northumberland, spuse ea uşor.

Violet deveni foarte tăcută.

— Nu se va ajunge niciodată la asta.

Era atât de înspăimântată, că vorbise în şoaptă. Cynthia izbucni în râs.

— Glumeam, Violet! Îţi poţi *închipui* aşa ceva?

— Nici măcar o secundă, spuse Violet cutremurându-se.

În faţa lor, cele două doamne cinice o flancaseră pe Lady Georgina şi vorbeau în voie despre cunoştinţe comune din Sussex. „Numai să nu înceapă să vorbească despre înalta societate”, îşi spuse Cynthia în gând.

Cynthia şi Violet merseră în tăcere pentru o vreme.

— Mă întreb dacă lui Miles nu i se întorc cumva

frigurile, îi spuse Violet şi păru uşor îngrijorată. Ştii, mai revin din când în când – frigurile tropicale. Aşa am auzit. Dar a fost tare ciudat în ultima vreme. Sper că n-a fost iar nepoliticos cu tine. I-am văzut faţa când ţi-a vorbit mai devreme. Să ştii că uneori poate să fie foarte strict. Rangul e foarte important pentru el, adăugă ea, evident nemiloasă. Aşa este pentru fiecare Redmond. Şi de când... Ea şovăi, de parcă încă îi era greu să pronunţe cuvântul. De când Lyon a plecat, ştiu că tata nădăjduieşte ca Miles să facă ce trebuie. Miles a făcut mereu ce trebuie.

Fusese Miles nepoliticos? Cynthia nu era sigură că era cuvântul pe care l-ar fi ales.

— Poate e doar preocupat de gândul la următoarea lui expediţie, presupuse Cynthia.

— Oh! Violet coborî vocea. S-ar putea să ai dreptate. Şi poate şi la nuntă. Bănuiesc că asta l-ar face nervos pe orice bărbat, spuse ea voioasă.

— Fireşte.

Cynthia îşi potrivi vocea după tonul lui Violet. Dar deodată simţi ca şi cum ar fi înghiţit nisip. Se uită la Lady Georgina. Miles urma să îşi petreacă de bunăvoie restul vieţii cu fata aceea spălăcită?

„Pentru numele lui Dumnezeu. Gândeşte practic!” Cynthia trase adânc aer în piept. Cu pisicuţă sau fără, trebuia să fie mai practică.

— Cred c-ar trebui să îi cer iertare domnului Goodkind, le spuse ea doamnelor, iar Violet îi aruncă o privire cunoscătoare şi încurajatoare.

Cynthia se întoarse spre locul în care îl văzuseră ultima dată pe Goodkind, păşind uşor în încercarea de a-şi proteja cizmele.

Ceilalţi se făcuseră de mult nevăzuţi. Auzi în depărtare bubuiturile guturale ale puştii, văzu fumul ridicându-se şi se gândi la o potârniche zdrobindu-se de pământ, apoi alungă gândul din minte. Dacă tot veni vorba, carnea de potârniche i se părea delicioasă.

Îl găsi pe domnul Goodkind fără pălărie, admirând o tufă plină de trandafiri de Damasc. Parfumul florilor era

puternic. Trandafirii aceia aveau să fie tăiaţi în curând, se gândi ea. Doar o săptămână sau aşa ceva, şi gata cu ei. „La fel ca mine”, îşi zise ea cu un umor sumbru.

Când ajunse mai aproape, ea văzu de ce el avea capul descoperit: pălăria, pe care o ţinea într-o mână, avea o mare gaură.

El se întoarse. Era vizibil surprins să o vadă, dar şi mulţumit.

— Vai, domnişoară Brightly!

Asemenea unei trape, şuviţa întunecată de pe cap se ridică şi căzu la loc în bătaia unei adieri neastâmpărate.

— Am venit să-mi prezint scuzele pentru incident, domnule Goodkind. Sper că n-aţi fost rănit.

— Sunt bine. Sunt bine. Mulţumesc de întrebare, domnişoară Brightly. Dar de ce trebuie să vă prezentaţi *dumneavoastră* scuzele?

— Mă tem că eu port toată responsabilitatea. Vedeţi dumneavoastră, eu n-am mai tras niciodată cu o asemenea puşcă de vânătoare şi am ratat.

Cynthia hotărî că era mai înţelept să omită detaliul despre câine, nas şi *ce* anume îi lovise pălăria.

— Ei bine, e în regulă, şi, cum nu s-a întâmplat nimic rău, fără îndoială că a fost învăţată o lecţie valoroasă. Femeile n-ar trebui să folosească niciodată arme. Nu ştiu la ce s-a gândit Redmond. Trebuie să vorbesc cu tatăl lui despre asta.

I se păru ridicol ca el sau oricine altcineva să vorbească despre un bărbat ca Miles Redmond cu tatăl lui. Oricum, ea auzise de femei din America înarmate cu puşti, dar nu i se păru înţelept să înceapă o asemenea discuţie.

— Aveţi mare dreptate, domnule, spuse ea în schimb, diplomatic.

El încuviinţă mulţumit din cap.

— Ştiţi cumva ce mi-a lovit pălăria? Pare o bucată dintr-o statuie.

El ridică o bucăţică albă.

„Aţi fost lovit în pălărie de un penis mare de marmură”.

— Da, o parte din statuia lui David, cred. Domnul Redmond m-a asigurat totuşi că nu e valoroasă. Statuia. E o replică oarecare.

— Ah, bine. Stricăciunea statuii va rămâne o amintire a faptului că femeile n-ar trebui să mânuiască arme de foc.

„Aţi mai spus asta”, se gândi Cynthia. Începea să creadă că Violet avusese dreptate în privinţa lui Goodkind. În vreme ce Argosy era mulţumit de sine şi Milthorpe era ba timid, ba fanfaron, prima impresie despre Goodkind era că era… un înfumurat.

Oricum, bănuia că oricine se întorcea schimbat din război. Domnul Chase Eversea, membru al minunat de controversatului clan din Pennyroyal Green, revenise acasă cu un şchiopătat, îi spusese Violet, şi părea să bea mult mai mult decât trebuia. Îl găseai mereu, îi zisese ea, îngrozitor de nemulţumit, într-un colţ de la Pig & Thistle. Uneori complet singur. Încă un Eversea pe drumul spre distrugere, părea să gândească ea. Şi nu era Chase[5] un nume ironic pentru un bărbat care nu putea să alerge?

Violet putea să taie în carne vie când venea vorba despre cei din clanul Eversea.

Apoi Cynthia îşi aminti de un poet faimos cunoscut drept Libertinul, contele de Rawden, care se întorsese din război şi se apucase să scrie poezii.

Hotărî – spre binele lui Goodkind şi al ei – să îi acorde prezumţia de nevinovăţie.

— De ce eraţi atât de absorbit de o carte în vreme ce noi trăgeam, domnule Goodkind?

— *Dumneavoastră* citiţi, domnişoară Brightly?

Domnul Goodkind părea cam condescendent şi resemnat, de parcă se aştepta să îl întrebe ce Dumnezeu însemna „să citeşti”.

— Oh, de fiecare dată când am ocazia, domnule.

Lucru *parţial* adevărat. Petrecerile din ultimii câţiva ani îi lăsaseră foarte puţin timp pentru citit.

Domnul Goodkind scoase o cărticică neagră din haină.

---

5 Joc de cuvinte; *to chase* înseamnă „a fugări” (n.tr.)

Arăta ca o carte de rugăciuni foarte uzată. Se părea că evlavia se menţinea cu eforturi constante.

— Vedeţi, vă întreb pentru că sunt pe cale să public – pe cheltuiala mea, dacă nu obţin fonduri, deşi am o colaborare cu o tipografie renumită din Londra, Withnail & Fiii – o carte de eseuri despre purtarea cuviincioasă la tineri şi tinere. Am lucrat la ea în ultimul an. Chiar cred că subiectul e mai actual ca niciodată. De curând am ieşit în înalta societate la Londra şi am dat numai de... lume păcătoasă. Sublinie în tihnă fiecare cuvânt în parte, savurându-l. Numai păcate printre tinerii de acolo. Dansează aproape unul de altul, fac curse călare, jocuri de noroc.

Ea se uită prudent la el.

Clapa de păr se ondulă veselă înspre ea.

„Orice bărbat poate să fie fermecător", îşi spuse ea cu înverşunare. „Nu trebuie decât să te uiţi atent".

— Poate că e doar firesc pentru tineri, domnule, sugeră ea cu grijă. Poţi să dai sfaturi mai eficiente legate de mersul în viteză cu trăsura, jucatul de jocuri de noroc şi altele asemenea dacă ai suferit chiar tu efectele unei asemenea purtări şi te pocăieşti.

El se uită brusc cu încântare la ea: poate cuvântul „pocăieşti" îl stârnise.

— Propuneţi o teorie interesantă, draga mea. Aţi vrea să continuaţi?

Cynthia îşi dădu seama că voia să ia notiţe pentru cartea lui. Şi deodată ea se gândi la Miles Redmond şi la păianjenul care ţesea din nou pânza ruptă care avea să fie şi mai puternică.

— Păi, nu se spune că... atunci când se taie un copac, el e mai puternic ca niciodată acolo unde rămân crengi? Totuşi, când stai să te gândeşti – „distrându-te de minune" – la fapte de exagerată frivolitate şi nesăbuinţă, faptul că le regreţi cu adevărat şi alegi să te pocăieşti nu înseamnă că sufletul tău este mai puternic ca înainte? Nu e nevoie de mai multă forţă morală ca să depăşeşti o fire imorală şi să o transformi într-una cuviincioasă decât ca să *întreţii* una

deja cuviincioasă?

Ea se gândi la Lady Georgina. Fata nu trebuia să depună niciun efort ca să fie cuviincioasă, se gândi ea, pe jumătate enervată.

Domnul Goodkind se opri deodată din mers. Se întoarse spre ea. Părea să fi rămas fără cuvinte. De fapt, se uita la ea de parcă era o revelaţie.

Şi treptat chipul lui păru luminat de o epifanie.

— Ce vreau să spun este că... poate că a fi puţin imoral din când în când e un lucru de mare valoare, domnule Goodkind.

Capul lui se întoarse uluit. Continuă să se uite lung la ea. Părul lui flutura încoace şi încolo acum; adierea vântului îşi schimbase direcţia.

Apoi domnul Goodkind zâmbi foarte uşor, şi zâmbetul deveni râs, un fel de sunet de „Oh, ho!” Un sunet şovăielnic, dacă nu sincer.

Şi mult, mult mai puţin încrezut decât cel de dinainte.

Ea zâmbi spre el. Ochii lui licăriră spre ea. Ochii lui erau de un albastru-deschis, cu linii adânci desenate în colţuri, detaliu care îi făcea zâmbetul atractiv.

Ea îşi împreună evlavios mâinile la spate. Gest care, era perfect conştientă, îi ridica sânii atât cât... trebuia. Doar o mică mişcare, suficient cât să atragă privirea unui bărbat îndrăzneţ. Era o încercare.

Ah. El era un bărbat îndrăzneţ.

Privirea lui albastră licări dinspre sânii ei în sus, înspre chip. El nu se înroşi şi nici nu păru cumva descumpănit. De fapt, părea de-a dreptul vesel, ceea ce îi amintise că el fusese soldat, cunoscuse sângele, tăria de caracter şi, fără îndoială, vreo iubită sau două în tabăra lui.

— Pot să vă fac un compliment, domnişoară Brightly?

Era prima dată în viaţa ei când cineva îi cerea voie să facă aşa ceva. Cynthia era oarecum amuzată. Dar departe de ea gândul să îi refuze unui bărbat ocazia de a o complimenta.

— Aş fi onorată să primesc un compliment de la dumneavoastră, domnule Goodkind.

Ea vorbea serios. Ochii ei străluceau.

— L-aţi face pe un evlavios să devină imoral.

Oh! Un compliment chiar foarte bun.

— Nu m-aş teme de tentaţie, domnule Goodkind. După cum am convenit deja, un strop de imoralitate face bine sufletului.

La spusele ei, el râse sincer, un sunet viguros, şi ea râse la rândul ei.

Din nou, Cynthia se gândi că aproape orice bărbat putea să devină fermecător dacă primea încurajarea potrivită.

*

Cynthia se întoarse în casă ciudat de obosită, chiar dacă nu făcuse mare lucru în ziua aceea, ci doar trăsese cu o puşcă, discutase cu un bărbat frumos, dar încrezut – deşi era mare lucru că îl convinsese că imoralitatea era calea spre virtute –, iar inima şi mintea îi fuseseră zdruncinate de un bărbat masiv şi întunecat care îi dăduse un pisoi, dintr-un motiv pe care nici măcar el nu-l ştia şi care mai apoi se arătase mânios din pricina propriului gest.

Nu era sigură dacă toate cele întâmplate puteau fi considerate o evoluţie înspre o căsătorie. Şi, pentru că era o fire practică, mai întâi căută un lacheu şi îl întrebă de corespondenţa ei.

— Îmi pare rău, domnişoară Brightly, îi spuse el. Dacă primiţi vreo scrisoare, fiţi sigură că o aduc direct în camera dumneavoastră.

Aşa că Cynthia coborî şi îşi petrecu resemnată o oră alături de doamnele care coseau foarte liniştit, dar nu participă prea mult la discuţii. Apoi nu mai rezistă şi se retrase în cameră, căci voia să se joace cu pisoiul ei şi voia să îşi pună ordine în gânduri, poate să aibă una dintre clipele rare în care să îşi plângă de milă.

Îşi scoase pantofii, se aşeză pe pat şi îl puse pe Spider în poală, sperând să găsească alinare.

Spider nu voia să coopereze. Se zvârcoli în mâinile ei

ca o bucată fină de săpun şi îi atacă pantofii.

Cynthia încercă din răsputeri, dar nu putea să fie morocănoasă când trebuia să îşi apere pantofii.

La vremea cinei, îşi revenise şi era gata să reînceapă atacul.

*

Bărbaţii chiar se întorseseră acasă cu potârnichi. Cina fu gustoasă şi presărată din belşug cu discuţii despre vânătoare şi toată lumea era destul de bine-crescută ca să nu îi spună domnului Goodkind ce anume îi lovise pălăria. El reuşi să fie mai puţin insuportabil, în mare parte graţie eforturilor Cynthiei. Şi Miles fu încurajat să vorbească despre Lacao.

După cină, Jonathan îl convinse pe Argosy să meargă împreună la Pig & Thistle ca să participe la un turneu de darts pe care Jonathan avea de gând să îl câştige. Argosy aruncă o privire scurtă, dar mulţumitoare peste umăr la Cynthia, care îl încurajă cu un zâmbet, dar nu îi făcu nicio promisiune, căci Lord Milthorpe şi domnul Goodkind erau acolo şi aveau să tot fie toată noaptea.

Lady Middlebough voia să se retragă devreme.

— Al treilea etaj e mereu etajul meu preferat într-o casă, spuse ea. Şi camera mea este la a patra uşă de la scări, iar patru este numărul meu preferat.

Nedumerită, Cynthia se mai uită o dată la Lady Middlebough. Numărul ei preferat era douăzeci de mii.

În lire.

— Unde sunt dormitoarele familiei, Violet? dori să ştie Lady Middlebough.

Şi Violet părea derutată, dar buna-creştere o făcu să răspundă politicos:

— Şi noi suntem la etajul trei. Dar în altă aripă. Ei bine, eu şi Jonathan. Miles e la etajul doi. Doar el îşi are dormitorul acolo.

— Trebuie să fie minunat să fii singur la al doilea etaj.

Şi, după aceea, Lady Middlebough se duse la culcare.

*

Violet decise că trebuiau să joace cărţi, aşa că se pregătiră de un joc spre finalul petrecerii. Desigur, fără Miles şi Lady Georgina.

— Poate în câteva minute, spuse Miles. Avem de discutat despre furnici şi fluturi.

Şi o conduse abil pe Georgina spre o canapea dungată, unde stăteau acum de vorbă în şoaptă. O distanţă respectabilă rămase între ei pe canapea.

— Oh, domnule Redmond! Ce interesant! spuse Georgina uşor şi previzibil după câteva clipe.

Cynthia bănui că el era la fel de metodic şi de serios în peţitul lui pe cât era în toate celelalte lucruri. Era doar un ritual? Să se plimbe şi să vorbească cu Georgina? Cum ştia că o fermeca? Sau decizia de a se împerechea fusese deja luată şi toate erau doar o formalitate?

Iar gândea în termeni de insecte.

Se împărţiră cărţile şi începu o partidă de whist fără prea mare tragere de inimă, în vreme ce Cynthia încercă fără succes să nu tragă cu urechea la discuţia care avea loc pe canapea. Se uită pe deasupra cărţilor la Georgina şi la coama ei de păr perfect blond şi simţi că în ea se învolburează ceva diabolic.

— Oh, domnule Redmond, zise ea în şoaptă. Cât de interesant!

Lady Windermere ridică surprinsă privirea.

— Poftim, domnişoară Brightly?

— Aţi observat – Cynthia se opri. „Fii cuminte”, îşi spuse ea aspru în gând. „O să provoci un dezastru dacă nu eşti cuminte. Totul, viitorul tău, depinde de bună-cuviinţă, de alegeri înţelepte, şi nu trebuie să te joci iar cu oamenii”.

Se foi neliniştită în scaunul ei. Dar Lady Windermere îi pusese o întrebare. Şi nu era politicos să o ignore, nu?

— Aţi observat... „Ai intrat în horă, trebuie să joci”, hotărî ea în gând. Ei bine, aţi observat că Lady Georgina spune foarte des – vorbi pe un ton şoptit – „Oh, domnule

Redmond. Cât de interesant”?

— Serios?

Întrebarea veni de la Goodkind, care strălucea de interes. Ajunsese la punctul în care orice spunea domnişoara Brightly era interesant. Şi, cum domnul Goodkind primise un penis de marmură în pălărie, cu toţii erau înclinaţi să se poarte cu mai multă bunătate cu el.

— Ascultaţi, spuse Cynthia, pe şoptite, privind în jos.

Respectuos, ciuliră cu toţii urechile pe nerăsuflate, de parcă aşteptau să audă trilurile vreunei păsări rare.

Într-o discuţie şoptită – cu cea mai serioasă voce în note grave a lui Miles Redmond, un dans melodic de entuziasm ea auzi cuvântul „lepidoptera” şi apoi un chicot. Poate că îi spusese vreo glumă cu fluturi.

Cynthia flutură o indicaţie amabilă din mână, exact ca un dirijor, iar Lady Georgina răspunse ea o sopranã:

— Oh, domnule Redmond. Cât de interesant!

În jurul mesei izbucniră chicoteli, un sunet care semăna cu amestecatul cărţilor. Mâinile cu cărţi acoperiră gurile ca să înăbuşe râsetele.

— Aveţi un teribil simţ al observaţiei, domnişoară Brightly, o felicită domnul Goodkind.

Lui Milthorpe îi sări muştarul, căci ratase ocazia să îi spună ceva măgulitor Cynthiei.

— Da! Foarte atentă, domnişoară Brightly.

Violet aruncă o privire spre Cynthia şi îşi dădu pe ascuns ochii peste cap.

Cum bărbaţii se băteau pentru atenţia ei, Cynthiei i se năzări o idee năstruşnică: în mod clar, se simţea tot mai în largul ei.

Toţi jucătorii de cărţi începură deja să se uite pe furiş spre Miles Redmond şi Lady Georgina, peste cărţile de care şi uitaseră. Vocea joasă a lui Miles Redmond căpătă cadenţele unui entuziasm de prelegere. Cu două degete, el mimă în aer o târâtoare. Apoi schiţă un fâlfâit de aripi cu cealaltă mână. Părea fericit.

Părea să fie un monolog.

Cât de tipic pentru bărbatul acela.

Chipul lui Lady Georgina era luminat de o atenţie fascinată. Trupul ei se apleca spre Miles, parcă atras în orbita lui de forţa superioară a minţii lui, buzele ei erau întredeschise, iar ea părea să aştepte cu sufletul la gură fiecare cuvânt rostit şi se bucura cu atât mai mult de următorul. Împreună se mişcau uşor: ea îl ajuta pe Miles, prin forţa fascinaţiei ei, să spună ce avea de zis.

Cynthia se întrebă dacă Lady Georgina chiar îl asculta sau dacă doar privea – căci era aşa tentant să priveşti – cum lumina dansa în adâncul ochilor lui atunci când el vorbea ori se uita la forma absolut fermecătoare a gurii lui. Dar poate că Cynthiei i se părea aşa doar pentru că ştia ce gust avea gura lui, cum se simţea şi…

Îşi întoarse brusc capul spre cărţi.

Violet părea uşor neîncrezătoare în afirmaţia Cynthiei şi un pic dezamăgită. Se aplecă spre Cynthia.

— Sigur n-o spune atât de des…

— Oh, domnule Redmond, zise Lady Georgina pe nerăsuflate. Cât de interesant!

Jucătorii de cărţi suspinară, apoi râseră discret într-o uimire comună. Cynthia îi acoperi cu propriul ei râs.

Miles Redmond şi Lady Georgina se întoarseră uşor spre ei, zâmbind veseli. Apoi reveniră la discuţia lor. Sau, mai degrabă, la rolul de om care vorbea, respectiv de public care asculta.

Cynthia simţi un fior de vină. Dar, serios, chiar dacă Lady Georgina era sincer îndrăgostită de Miles Redmond, oare acesta era un motiv suficient ca să se poarte ca un papagal?

Georgina îşi înălţă capul ca să se uite la chipul lui Miles Redmond. Papagalii făceau şi asta, se gândi Cynthia. Când erau curioşi. Aveau ochii de-o parte şi de alta a capului, nu în faţă, aşa că erau nevoiţi să îşi încline capul ca să vadă.

„Vezi? Să nu se spună niciodată că nu ştiu lucruri despre natură”.

— Foarte bine. Dar nu poate să fie atât de des pe cât spui… nu?

Violet era obsedată de precizie, se părea. Poate că era o trăsătură tipică pentru un Redmond.

— Am o idee, zise Cynthia încet.

O auzi doar parţial pe Violet, căci mintea ei lucra la un plan. „Nu, nu, nu”. Conştiinţa ei era ca un învăţător care o dojenea sever şi îi tot punea beţe în roate. Totuşi, ştia că Violet putea să fie atrasă într-o năzdrăvănie. Cynthia se lăsă învinsă de o nevoie nevrednică de a da peste cap perfecţiunea Redmond.

— Uitaţi care e ideea mea! De fiecare dată când Lady Georgina spune… Cynthia îşi coborî vocea. Ei bine, ce spune ea, ar trebui să bem ceva.

O tăcere încântată şi tulburată îi întâmpină sugestia.

— Ceai? propuse Violet, care, chiar dacă era familiară cu multe forme de necuviinţă, era nouă la capitolul ăsta.

— Doamne sfinte, nu, bleguţo! Lady Windermere se întoarse spre Violet cu ochii mari şi plini de reproş, îngrijorată ca nu cumva să se strice regulile jocului. *Vin de Xerex.*

— Exact, încuviinţă fericită Cynthia. Şi, dacă rămânem fără vin de Xerex, atunci cerem şampanie.

Vorbi cu optimism, căci nu ştia dacă Redmond accepta să deschidă şampania pentru oaspeţi cu alte ocazii decât balurile, dar avea toată încrederea din lume în abilitatea lui Violet Redmond de a convinge personalul tatălui ei să facă orice.

— Poate aţi fi atât de amabilă să extindeţi regulile şi să le permiteţi domnilor să bea vin de Porto sau coniac, în schimb, sugeră cu viclenie domnul Goodkind, căci era om de afaceri şi credea că fiecare afacere putea să fie desăvârşită.

El primi un semn de încuviinţare de la Milthorpe şi un zâmbet de încurajare de la Cynthia.

— S-a făcut, spuse ea tăios şi acceptă cu uşurinţă rolul celui care făcea regulile, de parcă erau cu adevărat prinşi într-o negociere.

— Cine câştigă jocul? întrebă Violet.

— Ultima persoană care se mai ţine pe picioare, spuse

Lady Windermere cu poftă.

Toţi o priviră compătimitor pe Violet, despre care credeau că nu avea să reziste după primele două sau trei „Oh, domnule Redmond!”

— Bun, verificaţi-vă cu toţii paharele. Nu vrem să ratăm nicio ocazie. Repede, acum, porunci Cynthia încet.

Paharele fură ridicate în lumină şi cantitatea de băutură fu evaluată. Violet bătu din palme şi un lacheu în uniformă albastră cu auriu se ivi cu o viteză uluitoare şi corectă diferenţele cu băutura dintr-o carafă din cristal.

Totul începu să sclipească: ochii, vinul de Xerex în pahare, zâmbetele.

— Foarte bine, atunci. Să înceapă jocurile! Să mai jucăm o mână? întrebă Cynthia dulce şi se întinse spre pachetul de cărţi.

Ploaia bătea dintr-o parte în ferestre, doar că se întunecase, şi Miles devenea agitat, oricât de mult îi plăcea să vorbească despre fluturii albaştri comuni, despre furnici şi despre fascinanta *Prezentare a furnicilor din Anglia,* scrisă de reverendul William Gould. Susţinuse acelaşi discurs, sub numeroase forme, la Royal Society.

Ea era o femeie. El voia să flirteze.

Ea flirta, oarecum. Cu ochii aceia atenţi, cu gura moale, cu decolteul tăiat ca să atragă admiraţie pentru sânii pe care îi ascundea. Iar el îi admira supus şi discret. Bănuia că, dacă îşi dorea, putea să facă aluzii pornind de la o discuţie despre ritualurile de împerechere. Nu îşi dorea.

Era plictisit.

Se trezi gândindu-se la etajul al treilea, a patra uşă pe dreapta. Sărmana Lady Middlebough! O reducea la ceva atât de evident.

Urma să o reducă la plăcere tremurătoare în noaptea aceea, hotărî Miles.

Şi o evita cu obstinaţie pe Cynthia Brightly, căci ea îl împingea spre primejdie şi confuzie. Dar, cum atunci când ea era aproape, el obişnuia să facă fix inversul intenţiilor lui, evident că ridică privirea ca să vadă ce făcea ea.

Şi atunci, Miles văzu că lacheul trecea în grabă pe

lângă ei.

Nu era nimic neobişnuit în asta. Alături de slujitoare, lacheii erau omniprezenţi în casa Redmond, făceau parte din batalionul tăcut şi cu peruci care păstra casa scrupulos de curată şi o făceau să funcţioneze ca pe roate.

Dar când Miles se uită la acel lacheu în special, fu lovit de o ciudată senzaţie de déjà-vu.

Oficial, renunţă să o mai asculte pe Lady Georgina şi pur şi simplu se uită.

Lacheul ducea o tavă cu sticle spre masa din colţ în care Cynthia Brightly strălucea cu un chip rozaliu, de o splendoare luminoasă, într-o rochie din satin de culoarea şampaniei, cu panglici arămii prinse sub sâni. Desigur, şi alţi oameni se aflau în jurul mesei, inclusiv sora lui – şi toţi aveau feţe foarte roz.

Lacheul le turnă din nou – coniac şi vin de Xerex – şi ieşi în grabă.

După ce trecu de el, Miles observă că şi servitorul avea chipul uşor rozaliu – de la efort. Fruntea îi era lucioasă de la sudoare. Chiar pufăi un pic.

— Nu crezi, domnule Redmond? spunea Lady Georgina. În vreme ce furnicile de aici din Sussex sunt…

— Georgina, de câte ori a trecut lacheul pe aici în ultima oră sau aşa ceva?

— Eu… Doamne, n-am observat. Discuţia cu tine a fost atât de interesantă!

Ca un grup de popândăi ieşind din găurile lor, capetele de la masa de cărţi se întoarseră vioi la unison.

— Asta se pune? Miles auzi pe cineva susurând. Părea să fie domnul Goodkind.

O prelegere serioasă şi şoptită avea loc între jucătorii de cărţi. Capetele lor erau atât de apropiate, că Miles putea să le vadă doar creştetul. La un moment dat, se încălziră – o mână flutură categoric dinspre ei. Apoi toţi se lăsară pe spate, ridicară paharele şi băură.

Cărţile fură iar ridicate, câteva priviri se îndreptară spre el, apoi coborâră imediat când întâlniră faţa lui serioasă. Zări zâmbete tremurătoare ascunse pe feţele

înclinate.

— Lady Georgina. Scuzele mele! Mă ierţi o clipă? întrebă el încruntat.

— Bine în…

Miles era deja în picioare şi se îndrepta spre masa de joc.

Două lămpi îi luminau pe jucătorii de cărţi – tatăl lui iubea facilităţile moderne şi fusese dintotdeauna primul dornic să le folosească – şi care avea şi banii pentru asta. De aceea, Miles constată că ochii surorii lui erau de-a dreptul sticloşi. Cu toţii îşi întoarseră chipurile ca să îl salute precaut.

— Oh, Miluţ! strigă afectuos Violet. Ziceai că se regăseau după secole de despărţire. Sunt aşa fericită că eşti aici! Unde ţine tata… Ea se opri şi se încruntă. Apoi se aplecă în faţă şi o trase cu mare familiaritate pe Lady Windermere spre ea. Ce crezi c-am vrut să-l întreb pe Miluţ? şopti ea.

— Şampanie, îi aminti Lady Windermere într-o şoaptă la fel de sonoră.

— Oh! Ea străluci. Miluţ, unde ţine tata… şampania?

Nu o văzuse niciodată cherchelită pe Violet. Deşi unei părţi din el – fratele din el, partea pe care Jonathan, probabil şi el cherchelit la Pig & Thistle în clipa aceea, ar fi exploatat-o fără remuşcări – i se păru foarte, foarte amuzant, cealaltă parte simţea furie. Era responsabil de binele ei, iar ea era mult mai bine-crescută de atât; ea trebuia să fie mai atentă, dar Miles ştia, ştia, cine îi încurajase la aşa ceva.

— De ce întrebi, Violet?

Vocea lui rămase calmă.

Cynthia Brightly *nu* se uita în mod voit la el. Îşi studia cărţile de parcă în ele se ascundea secretul salvării ei şi îşi muşca buza de jos într-o încercare zadarnică de a-şi înăbuşi zâmbetul.

Cu o fluturare mare a mâinii în care ţinea cărţile, pe care putea să le vadă toată lumea acum, Violet îi făcu un semn să se apropie. Goodkind şi Milthorpe se aplecară în

faţă ca să arunce un ochi. În ciuda discernământului lui, Miles chiar se apropie de sora lui.

Îl prinse de mânecă, îl trase brusc în jos şi şopti cu încredere şi cu un strop de regret la urechea lui:

— Pentru că avem nevoie de ea, Miluţ. De şampanie. Dacă vei continua să vorbeşti cu Lady Georgina, o să avem nevoie de şampanie. Pentru că vinul de Xerex aproape s-a terminat.

Miles se eliberă uşor din strânsoarea surorii lui şi se îndreptă din nou, în vreme ce lacheul se apropia cu sticla de vin de Xerex.

Dar se izbi de zidul tare şi clocotitor de întunecat al privirii lui Miles, se răsuci pe călcâie şi se întoarse frumos de unde venise.

Domnul Goodkind îşi descheie câţiva nasturi de la haină ca să îşi lase burta să se relaxeze. Milthorpe avea nasul roşu şi vinişoare stacojii se ţeseau pe obrajii lui. Lady Windermere era roşie şi toată numai pete de la claviculă în sus. Culoarea aceea contrasta groaznic cu rochia ei de culoarea prunei şi cu turbanul cu pene, care dintr-un motiv oarecare erau acum în dezordine, deşi la începutul serii sigur fuseseră aranjate vertical pe capul ei. Penajul se întindea acum pe orizontală şi, de câte ori doamna îşi întorcea capul, intra în urechea domnului Goodkind. De fiecare dată când se întâmpla, domnul Goodkind îşi atingea uşor urechea, zâmbea vag mulţumit şi nedumerit, dar, când reuşea să se întoarcă, penele nu mai erau acolo.

Miles surprinse situaţia; se întâmplase de două ori în doar câteva secunde.

— Vă simţiţi bine în seara asta? se adresă el tuturor.

Sigur erau încântaţi de vreo năstruşnicie specială.

Lui nu îi plăcea să fie exclus. Nu îi plăcea să nu ştie ce se întâmpla. Şi credea cu tărie că toată chestiunea avea de-a face cu el. Desigur, putea să descopere destul de uşor despre ce era vorba.

— Oh, da! se auzi un cor angelic dinspre jucătorii de cărţi.

Apoi linişte.

— Ce joc jucaţi?

El îşi îndreptă jovial întrebarea spre Cynthia. Nu putea să îşi dea seama din câte cărţi aveau sau din felul în care cărţile erau aranjate pe masă.

Cynthia nu apucă să îi răspundă, pentru că vorbi Violet:

— Tu te simţi bine, Miluţ? Ochii ei erau cuprinşi de o îngrijorare pătrunzătoare. Te simţi bine? Să ştii că ar trebui să te simţi şi tu bine din când în când. Şi nu doar cu fetele băştinaşilor.

Violet îşi acoperi îngrozită gura cu o mână şi ridică privirea spre el cu o nevinovăţie batjocoritoare. Apoi îşi îndepărtă cu atenţie mâna.

— Hâc, spuse ea.

Miles simţi cum tensiunea i se ridică vijelios. Era furios pe Violet, furios pe Cynthia, furios pe situaţia în care se găsea el, furios pentru că era plictisit de Lady Georgina şi furios pentru că el nu era aproape niciodată furios.

— Iartă-mă, Miles, se scuză întristată Violet. Aveam vorbele pe vârful limbii, cred, şi mi-au scăpat pur şi simplu.

Miles îşi întoarse uşor privirea spre Cynthia Brightly. O veselie înăbuşită vibra în ea ca o frunză în vânt. Ochii ei erau apoşi şi strălucitor de rozalii în colţuri. Îşi acoperea gura cu ambele mâini acum, una peste alta, ca frunzele de palmier puse pe acoperişul unei colibe rezistente: minunate ca să o apere de taifunuri atunci când erau aranjate bine. Sau aşa auzise. Ea părea să ascundă un adevărat taifun de râsete înăuntru.

— Tu te simţi bine, Miluţ? insistă Violet, părând un pic mai arţăgoasă acum, fiindcă el nu îi răspunsese încă.

— Da, Violet. Am o discuţie minunată cu Lady Georgina. Îmi vorbeşte despre coloniile de furnici, şi i-am spus câteva dintre poveştile mele din Marea Sudului.

Urmă un evident îndemn la tăcere care dură o clipă. Toţi ochii aceia sticloşi şi chipurile rozalii se uitară la el pentru o clipă şi îl studiară cu o veselie profană.

Domnul Goodkind vorbi în cele din urmă, cu o voce ascuţită:

— Oh, domnule Redmond! Sunteţi atât de interesant!

Cei din jurul mesei izbucniră într-un râs atât de strident, că Miles chiar făcu un pas înapoi.

Cynthia Brightly îşi aşeză faţa pe masă, îşi arcui spatele cu o asemenea veselie violentă, că începu să tuşească. Milthorpe părea un măgar frenetic care fugea de un fermier care voia să îl marcheze cu fierul încins: „Hă hă hă hă hă”! Capul lui Goodkind era lăsat pe spate şi gura lui se desena într-un cerc mare şi perfect prin care ieşeau hohote lungi de râs. Lovi masa de câteva ori cu putere, şi turbanul lui Lady Windermere începu să vibreze cu totul pe capul ei, iar penele se pleoştiră peste ochii ei. Hohotele lui se opriseră brusc, şi el îndepărtă îngrozit penele, apoi îşi pierdu echilibrul şi se răsturnă cu scaunul. Luă după el faţa de masă, toate paharele de vin de Xerex şi, în cele din urmă, şi pe Lady Windermere, căci, în căderea lui, Goodkind trase disperat de tivul rochiei ei.

Lady Windermere se prăbuşi, cu ochii mari de groază, îşi aruncă mâinile spre cer şi dispăru sub masă, de parcă un rechin ar fi tras-o sub apă.

Cărţile din mâinile ei se împrăştiară ca spuma mării şi aterizară şi ele pe jos.

Era cel mai amuzant lucru pe care îl văzuse Miles în viaţa lui. Totuşi, rareori simţise o asemenea furie puternică. Sfâşiat între cei doi poli de emoţie, îşi dădu seama ca trăsnit că rămăsese fără cuvinte.

Totuşi, ceilalţi de la masă se schimonoseau de râs. Cynthia decise că trebuia să vadă ce făceau tovarăşii ei răsturnaţi, dar mai că se răsturnă şi ea.

Miles se aplecă şi se apucă să îi tragă în sus. Întinse mâinile în învălmăşeala creată, prinse cu grijă membrele potrivite – braţele, nu picioarele, căci era şi Lady Windermere pe acolo – şi îi ridică, apoi îi sprijini la loc în scaunele lor, pe care se prăbuşiră ca nişte marionete. Se văzu nevoit să recupereze şi turbanul lui Lady Windermere. Penele fuseseră zdrobite. Şuviţa de păr a domnului Goodkind stătea acum pe verticală, ridicată ca un perete mic pe capul lui, un fel de pene pentru el.

— Shinthia e aşaaa deşteaptă! spuse vag Violet. Domnul să o binecuvânteze pe Shinthia. Unde e lacheul ăla cu vinul de Xerex?

Miles ştia că modul cel mai bun prin care să obţii o informaţie era să te arăţi neinteresat.

— De ce e deşteaptă domnişoara Brightly, Violet? vorbi el printre dinţii încleştaţi.

Cynthia Brightly, cu instinctul ei de autoapărare, se opri deodată din râs şi îşi flutură mâinile spre sora lui într-un fel de avertisment febril. Dar Violet era pierdută în admiraţie şi era dornică să îi atribuie prietenei ei meritul care i se cuvenea.

— Că s-a gândit la joc.

Capitolul 12

După câteva clipe, Cynthia dispăru cu abilitate când Miles se întoarse uşor cu spatele. Avea să o găsească mai târziu, se gândi el mohorât.

Scopul lui principal era să se asigure că toată lumea se ducea la culcare. Avu nevoie de ceva timp, strategie şi puţină negociere. După cum se dovedi, lui Milthorpe îi plăcea să cânte când era beat, iar Goodkind devenea uşor sentimental şi plângăcios când se îmbăta. Apoi Jonathan şi Argosy se întoarseră de la Pig & Thistle, ambii ameţiţi, fură încântaţi să îi găsească pe Milthorpe şi pe Goodkind aşa apropiaţi şi se apucară să cânte cu toţii la biliard.

Goodkind adormi cu bărbia pe mâna sprijinită în vârful tacului.

Lacheii fură chemaţi să îi ajute pe toţi spre camere; valetul lui Miles munci de două ori mai mult ca să scoată cizmele şi să îi bage pe bărbaţii masivi în paturile lor. Miles îi ceru slujitoarei să pună oala de noapte lângă patul lui Violet; ştia că sora lui merita pe deplin tot ce avea să simtă a doua zi.

Lui Lady Georgina i se dăduse o explicaţie îndoielnică

pentru tot tărăboiul creat. Avea fraţi şi un tată; era familiarizată cu asemenea întâmplări. Urcă înţelegătoare în camera ei.

Miles se pregătea să facă acelaşi lucru când părăsi sala de biliard. Mai târziu după aceea, nu avea să ştie sigur de ce se opri aproape de bibliotecă în drumul lui spre etajul trei, la a patra uşă pe stânga. După ce îşi revenea, sigur avea să speculeze pe tema proprietăţilor din fizică: atracţii magnetice, tulburări atmosferice, chestii de genul, căci analiza crea ordine şi sens în lumea lui.

Orice ar fi fost, el se opri.

În încăperea întunecată, două lucruri făceau lumină: focul ce stătea să se stingă şi capul strălucitor al celei aplecate spre el de pe canapea. Un cap inconfundabil.

Miles încremeni pentru o clipă şi o admiră cum ar fi admirat luna: cu o mirare neputincioasă şi obiectivă. Toate nuanţele acelea lucioase de…

Oh, pentru numele Domnului! Castaniu. Părul ei era castaniu. Rochia ei avea o nuanţă maronie. Iar faptul că Cynthia Brightly o purta încă însemna că nu se dusese la culcare.

Era aşezată pe canapea, cu corpul aplecat spre foc, cu chipul în mâini. Ceva în poziţia ei sugera că… Ea… se putea… se putea ca ea să plângă?

El făcu un pas înapoi.

Apoi corpul ei se îndreptă încet, la fel de liric ca o floare ce înflorea, îşi aşeză o mână în poală şi…

Pentru numele Domnului! Se aplecase ca să îşi aprindă la foc o nenorocită de ţigară de foi.

O potrivi între buze cu o mişcare tulburător de experimentată, şi era evident că stătea să tragă din plin, când el vorbi:

— Unde ai găsit ţigara de foi?

Întoarse capul spre el şi îndepărtă iute de la gură mâna în care ţinea ţigara, arătând ca o domniţă inocentă care se lupta cu un pretendent stăruitor. Ea încremeni pe loc, cu ochii rotunzi şi uluiţi.

Miles încercă fără succes să îşi transforme râsul într-o

tuse.

Ea îşi legănă din nou braţul.

— Era cât pe ce să înghit chestia asta, spuse ea enervată. Şi am mai şi căutat-o prin toată casa.

— Ai… căutat… o ţigară de foi.

Ea se uită lung la el, cu capul uşor înclinat, cu sprâncene întunecate care se apropiau de podul nasului. Iar apoi, cu o afectare tăioasă, încet, încet – lasciv de încet –, puse ţigara subţire între buze şi le ţuguie în jurul ei. Şi trase până ce vârful deveni un punct roşu, micuţ şi furios.

Miles nu ştia dacă să fie fascinat sau dezgustat. Deşi sigur era excitat. Din pură curiozitate, aşteptă să vadă dacă ea tuşea sau plângea.

În schimb, ea se aplecă elegant pe braţul generos al canapelei, lăsă capul pe spate şi scoase un şuvoi subţire de fum spre tavan.

Aplecarea elegantă îi ridică pieptul în corset; sânii fură deodată frumos luminaţi de foc, moi, rotunzi, îmbietori. Miles privi lung.

Şi, într-o fracţiune de secundă, simţi că era tare ca piatra.

— Am căutat prin casă şi, în cele din urmă, am găsit trei în cutia de trabucuri din camera asta. Din fericire, aici miroase deja a ţigări de foi.

— Puşti, vin de Xerex şi o cameră care miroase a tutun. Detalii la care visează orice tânără.

— Mi se pare că ţigările de foi mă liniştesc.

— Îmi închipui că vânătoarea de moştenitori poate să îţi pună nervii la încercare.

Ea recompensă gluma lui răspicată cu o înclinare a capului şi ţinu ţigara în faţă ca să studieze gânditoare vârful care ardea.

— Treaba e că… să fii mereu… bun… şi strălucitor mi se pare teribil de obositor. Şi cum, după ce mă mărit, n-o să mi se mai permită să am vreun obicei – sau, mai curând, onoarea îmi impune să continui cu obiceiurile pe care le-am etalat până la acel moment –, mi s-a făcut deodată poftă.

Miles rămase tăcut. Nu ştia ce parte din dezvăluirea ei

să abordeze.

— „Onoarea”, domnişoară Brightly? decise el.

Capul ei se întoarse iute spre el.

— Îţi garantez, domnule Redmond, că am mai multă onoare decât mulţi dintre oamenii care dorm în casa asta acum.

Îl privi direct în ochi. Miles se întrebă brusc dacă era şi el vizat de remarca ei. Se gândi la Lady Middlebough. Etajul trei, a patra uşă pe stânga. Unde ar fi trebuit să se afle chiar în clipa aceea.

Pe bună dreptate, ea înţelese scuzele din tăcerea lui.

— Care a fost mai exact natura jocului din seara asta?

El chiar voia să ştie.

— Trebuia să bem de fiecare dată când Lady Georgina spunea: „Oh, domnule Redmond. Sunteţi atât de interesant”.

El rămase ca trăsnit. Să şi-o imagineze pe Cynthia observând un asemenea lucru... Şi iarăşi, Miles se simţi prins între amuzament şi furie. Georgina o spunea chiar foarte des.

— Poate chiar mă crede foarte interesant, zise el pe un ton sec.

— Se prea poate, încuviinţă sceptică Cynthia.

El nu reuşi să se abţină. Zâmbi. Ea se foi iar pe canapea, şi rochia ei se strânse pe rotunjimea sânilor. Zâmbetul lui dispăru, şi simţi deodată respiraţia îngreunată ce-i devenea familiară.

— E foarte drăguţă, adăugă ea.

Aproape că suna ca o acuză.

— Nu e vina ei, spuse Miles în grabă.

Detaliu care li se păru amuzant, şi zâmbiră amândoi de data asta. Fumul pe care ea îl scotea plutea acum ca o pânză ce stătea să cadă peste ei.

„Pleacă acum, neghiobule”, spuse vocea din mintea lui Miles.

— Te-ai gândit c-o să-ţi petreci – după cum spui – „epuizată” viaţa de femeie măritată, domnişoară Brightly?

Ea se întoarse să se uite la el.

— Epuizată, dar bogată, îl corectă ea încet.

El încremeni.

Şi apoi furia îl cuprinse neîntârziat – şi părea să vină de nicăieri şi de peste tot.

Îl împinse prin încăpere şi în genunchi lângă ea atât de repede, că Cynthia nu avu timp să clipească: el surprinse expresia ochilor ei albaştri şi mari, imaginea vârfului ţigării strălucind între degetele ei asemenea unui al treilea ochi, plin de acuze.

El o smulse din degetele ei şi o aruncă în foc. Priviră lung, uluiţi, spre locul în care dispăruse, devorată cu un pocnet şi cu un şuierat.

Rămaseră tăcuţi. Miles privi flacăra care transforma implacabil buşteanul în cenuşă, simţindu-se ciudat de ostenit. După o vreme, în gemetele, pocnetul şi şuieratul focului, el deveni conştient de răsuflarea Cynthiei. Buştenii păreau să se împotrivească mistuirii.

Miles se întoarse uşor. Ea nu se uita la foc.

Se uita lung la el, şi expresia care îl bântuia pe el izbucni din ochii ei când Miles se întoarse. Umbrele flăcării licăreau şi se înfiorau pe gâtul ei, de parcă era ea însăşi mistuită.

Ca să verifice dacă era adevărat, Miles urmări cum mâna lui se mişcă spre ea. Degetele lui se opriră încet-încet sub maxilarul ei.

Ei i se tăie răsuflarea. Şi la fel i se întâmplă şi lui.

Miles nu se putea opri.

Ea nu îl opri.

Cu două degete, uluit de contrastul texturilor, Miles urmări încet, intenţionat, blând nu doar linia frumoasă şi delicată a maxilarului, ci şi pielea incredibil de fină de dedesubt.

Ca o doamnă de companie atentă, el îşi privi degetele alunecând încet, încet în jos. Gâtul ei era mătăsos şi cald, teribil de delicat. Pulsul se simţea puternic acolo, învolburându-i sângele în vene, înroşindu-i pielea cu o căldură care se transfera în pielea lui. Pielea lui era înfierbântată, fiecare celulă din corpul lui era în alertă,

lacomă după senzaţii.

Degetele lui continuară călătoria. Aproape desenară un opt pe oasele de la baza gâtului ei lung.

— Nu te vreau, spuse ea.

Fusese o şoaptă răguşită.

Miles, cel care căuta adevărul, căută dovezi. Mai jos, doar un pic mai jos, chiar deasupra liniei rotunde şi palide a pieptului ei, degetele lui găsiră iar bătăile nebuneşti ale inimii. Se opri acolo ca să savureze, pe bună dreptate, ritmul şi înălţă capul ca să îi întâlnească privirea.

Fu singurul avertisment pe care i-l trimise înainte ca arătătorul lui să alunece alene în cuta ademenitoare dintre sânii ei.

Cynthia ridică brusc capul; întredeschise buzele cu un geamăt tăcut; pieptul îi tresări.

— Nici eu nu te vreau, şopti el.

Părea limbajul potrivit în întuneric, limbajul pe care să îl foloseşti când atingeai pielea dezgolită.

Şi, la spusele lui, Cynthia schiţă un zâmbet: gata, îşi spuseseră şi minciunile.

Iar când Miles îşi retrase încet degetul din adăpostul mătăsos al sânilor ei, dorinţa îi trimise o străfulgerare înceată şi ascuţită de-a lungul şirei spinării. El se încordă şi începu să tremure.

Ah, dar el era un bărbat organizat. Îşi reluă uşor explorarea, pe linia pieptului, pe gât, spre chipul ei.

Şi, odată ajuns acolo, îi cuprinse maxilarul.

Cynthia îşi întoarse obrazul în palma lui. Şi, aşa cum Miles bănuise cândva, obrazul se potrivea perfect în mâna lui, de parcă fusese sculptat pe măsură.

Pleoapele ei se închiseră.

Miles îi mângâie obrazul cu degetul mare. Oh, Doamne! Nu existau cuvinte care să descrie cât de fină era pielea ei acolo.

Făceau ceva primejdios şi nebunesc, care nu avea cum să se încheie cu bine. Plăcut, poate. Dar nu bine.

Părea un joc de strategie. Lui Miles nu îi plăcea asta la oameni; îi displăceau strategiile. Îi aminteau prea mult de

tatăl lui. Detesta faptul că Cynthia trezise acea calitate în el şi detesta tremurul mâinilor lui, căci îl făcea să se simtă stupid şi naiv că îşi imaginase că orice simţise vreodată pentru alte femei se califica drept dorinţă. Acum ştia că până atunci nu cunoscuse decât... pofta trupească. Pe care putea să o satisfacă după bunul-plac.

Ce simţea acum... îl supunea cu totul.

Şi, odată cu capitularea, venea şi teama că pur şi simplu nu avea să se sature niciodată.

La naiba cu jocurile de strategie! El ştia să fie direct.

Îşi retrase brusc mâna de sub bărbia ei, îi cuprinse ceafa şi căută cu degetele năstureii care îi încheiau rochia.

Într-o fracţiune de secundă, îl descheie pe primul.

Şocul o încremeni pe Cynthia. Mai descheie unul. Ea putea să vorbească, îşi aminti Miles în gând. Putea să îi spună dacă îşi dorea ca el să se oprească. Putea să se ridice iute şi indignată de pe canapea sau să îl plesnească.

Nu dădu semne că ar face ceva în acest sens.

Totuşi, Miles se simţi obligat să îi prezinte opţiunile, aşa că ridică întrebător din sprâncene.

Ah, dar ea îşi întoarse capul atât de uşor chiar în clipa aceea. El bănuia – nu, ştia – că o făcuse să pretindă că nu avea de ales. Şi astfel, dorinţa explodă. Cât despre erecţia lui... ei bine, era cu greu ceva poetic, dar îi ţâşniră în minte cuvintele „mâner de topor”.

Descheie uşor şi rapid restul năsturaşilor; găurile erau lărgite de la cât fuseseră încheiaţi şi descheiaţi în timpul celor două sezoane de baluri şi petreceri. Butonierele lărgite erau o amintire a situaţiei strâmtorate în care se găsea Cynthia Brightly. Dar Miles nu se opri cât să se gândească.

O voia. O voia.

Şi deodată toţi nasturii fură descheiaţi, iar materialul corsajului se slăbi şi se încreţi, iar ea înghiţi în sec. O simţi întorcându-şi din nou capul ca să se uite la el. Pâlpâirile focului obişnuiau să distorsioneze expresiile; privirea pe care i-o aruncă îl făcu să creadă că zărise nesiguranţă pe chipul ei. Dar Miles îşi îngropă faţa în scobitura de la gâtul

ei ca să nu fie nevoit să îşi pună întrebări.

Câteva fire din părul ei se desprinseseră şi îi mângâiau obrazul; îi inspiră parfumul dulce amestecat cu miros de fum. Se gândi după aceea că ar fi trebuit să înceapă cu un sărut pe gură. De fapt, se apucă să îşi croiască drum spre buzele ei, pentru că ştia că putea să se piardă cu totul în ele. Ideea de a experimenta din nou ameţeala unui asemenea sărut îl tulbură.

Fu surprins când începu să o lingă.

La cât de încordată părea Cynthia, Miles nu era singurul surprins de gestul lui.

Totuşi, el începuse totul, aşa că se simţi obligat să continue. Limba lui desenă uşor o linie în sus pe gâtul ei. Cynthia rămase îngrijorător de nemişcată, încordată ca o coardă de harpă.

Dar el începu să se simtă uşor nesigur. Ea era… şocată? Speriată? Îngro…

Cynthia chicoti înăbuşit.

Minunat. Ea îşi ascundea amuzamentul.

— Pentru numele Domnului, Redmond! Nu eşti *un spaniel.* Iar eu nu sunt un os, aşa că nu trebuie să mă lingi ca…

Îi atinse uşor şi delicat lobul urechii cu limba.

Ea îşi pierdu brusc cuvintele.

El ştia de ce: promisiunea din atingerea aceea uşoară sublinia un lucru – el ştia lucruri despre corpul ei pe care ea nu le bănuise niciodată şi ştia cum să o facă să simtă lucruri pe care nu şi le închipuise vreodată. Şi, din cauza senzaţiilor pe care o simplă dezmierdare a limbii pe lobul urechii le trimisese în trupul ei, Cynthia deveni sclava posibilităţii.

El îşi respectă promisiunea.

Îi exploră urechea cu limba. Delicat. O dată, de două ori. Cu o răsuflare uşoară şi caldă. Îi prinse uşor lobul între buze, iar trupul ei se foi pe canapea, degetele ei se strânseră şi se relaxară în catifeaua groasă, într-o încercare de a se adapta la iureşul de plăcere pe care el îl trimitea prin tot corpul ei.

Îi părăsi urechea şi se apucă să sufle uşor pe linia desenată de limba lui.

— Oh… oh!

Un „oh” pentru că înţelesese, ultimul – şoapta fracturată – pentru că era excitată.

Mâna Cynthiei se agită indecisă pe canapea.

Apoi se ridică uşor şi se aşeză pe ceafa lui. Degetele ei se strânseră prin părul lui.

Şi, cu gestul acela, ea deveni pe deplin complice.

Miles îşi aminti astfel că îşi ţinuse mâinile strânse pe coapse, parcă solidar cu mânerul de topor captiv în pantalonii lui. Ridicol de încântat să îşi amintească de mâinile lui, îşi permise să facă ce îşi dorise de la bun început: să îi coboare corsajul.

Miles se concentră să o sărute pe gât, săruturi care antrenau buzele, limba şi dinţii, varietatea fiind menită să uluiască simţurile ei, să îi distragă atenţia de la mâinile care îi trăgeau acum rochia de pe umeri şi care aveau să îi dezvelească sânii în câteva clipe. Gâtul ei se arcui ca să îi aţâţe săruturile; vârfurile degetelor alunecară peste ceafa lui, unghiile îi zgâriară înfiorător de încet pielea, trimiţând fulgere de foc prin venele lui. Doamne, Dumnezeule…

Apoi, în cele din urmă, rochia se abandonă în mrejele gravitaţiei cu un geamăt de mătase. Cynthia Brightly era dezbrăcată de la talie în sus, iar Miles se opri brusc din sărutat ca să o admire. Sânii ei erau cocheţi, fascinanţi şi delicaţi. Înainte ca ea să îşi dea seama pe deplin de cât era de expusă, el îşi aşeză degetele sub umflătura fină a unuia din ei şi, cu uimire şi îndemânare, se aplecă să o lingă.

Cynthia scoase un sunet, ceva între geamăt şi scâncet.

Căldura catifelată şi umedă a gurii lui o şocă. Senzaţia era atât de insuportabil de intensă, că Cynthia se simţi tentată să se împotrivească. Era prea mult, prea bine, prea străin – şi îi era frică.

Îşi spusese că avea să fie cuminte.

Şi totuşi, limba lui continua să se mişte încet şi intenţionat pe vârful tare al sfârcului ei, în vreme ce

degetele lui dezmierdau uşor pielea delicată de sub sân, iar senzaţii fierbinţi se învolburau prin trupul ei.

— Miles.

Voia ca el să se oprească.

N-ar fi suportat ideea ca el să se oprească.

El se opri.

Dar doar atât cât să se ridice de pe podea şi, cu o mişcare abilă, să îşi întindă trupul lângă ea, pe canapea. Blând şi iscusit, o cuprinse în braţe, de parcă nu se aşteptase la nicio împotrivire din partea ei, de parcă voia să o acopere şi să o protejeze, chiar dacă el era cel care o expunea. Ea nu se împotrivi, nu se luptă. Îi căută gura; ea i-o oferi cu poftă şi cu uşurare.

Îşi întredeschise buzele pentru el, limba lui o găsi pe a ei, şi ea o cuprinse cu lăcomie. Nu se pricepea la asemenea săruturi, la săruturi cu intenţii şi subînţelesuri, dar Cynthiei nu îi păsa: deveni un sărut de luptă, o înlănţuire fierbinte şi lipsită de graţie, adâncă şi cotropitoare, întunecată şi înnebunitoare. Ea învăţă şi se rafină în timp ce îl sărută; îi oferi înapoi ce îi oferea el şi îşi dori mai mult.

Deci de asta avea nevoie: de limba lui în gura ei, atunci, chiar atunci; şi apoi să simtă cum geamătul gutural din gâtul lui vibrează prin trupul ei.

„Eu i-am făcut asta”.

Dar, pe măsură ce limba lui se avânta şi gusta, el o conducea spre adâncimi pe care nu ştia că le avea, îi dizolva punctele de sprijin; degetele lui alunecau atât de înnebunitor de uşor şi de reverenţios pe spatele ei gol. Plutind peste umerii ei, urmărind linia coloanei până la firele fine de păr de la ceafă, lăsând o dâră înflăcărată de scântei pe pielea ei. Simţea că era devorată şi adorată în acelaşi timp.

Simţi că ochii îi erau înfierbântaţi de lacrimi.

Ea întrerupse brusc sărutul şi îşi apăsă tare mâna pe pieptul lui.

— Eu nu… şopti ea insistent, pe nerăsuflate şi speriată.

Mâinile lui încremeniră pe ea; o privi lung, cu ochii lui

negri care străluceau în întuneric, aproape cu totul acoperiţi de părul care îi aluneca peste faţă. Ce făcuse cu ochelarii? Trebuie să îi fi dat jos cu pricepere. Umerii lui laţi se ridicau şi se lăsau la loc sub mâinile ei.

La ce se gândea el? Ce simţea? Ea nu îndrăzni să întrebe.

În cele din urmă, Cynthia scutură aspru din cap, incapabilă să spună ceva sau măcar să îşi aducă aminte ce voise să spună. Îi cuprinse chipul între mâini şi îl trase din nou spre gura ei.

Îi era frică de ea însăşi.

Îşi întrerupse sărutul ca să se întindă spre nasturii de la cămaşa lui, se uită lung şi prostesc la degetele ei, de parcă nu putea să fie trasă la răspundere pentru faptul că se apucaseră să descheie primul nasture. Simţi privirea lui Miles Redmond aţintită spre chipul ei; nu îl luă în seamă şi se încruntă concentrată până ce descheie patru dintre nasturii lui. Desfăcu blând gulerul şi se ridică spre el până ce sânii ei întâlniră pielea lui.

Îl simţi mişcându-se deasupra ei când Miles inspiră adânc aer în piept. Închise ochii. Răsuflă prelung.

— Asta, şopti ea ca pentru sine, surprinsă şi mulţumită de parcă dezlegase misterul.

De unde ştia trupul ei ce îşi dorea? Cum putea să îl lase să o conducă?

Minunându-se, mâinile ei alunecară sub cămaşă şi se apăsară pe căldura lipicioasă a pielii lui: găsi bătăile nebuneşti ale inimii sub plasa mătăsoasă a părului, sub muşchii aceia şocant de masculini. Ritmul acelor bătăi demonstra clar că Miles era *bărbat* sub hainele de om de ştiinţă.

Şi, ca pentru a sublinia complet acest lucru, el o prinse de încheietură.

Miles îşi puse mâna pe mădularul lui. Apoi trase şi mâna ei uşor în jos, pe lungimea lui.

— Aşa.

Asprimea cuvântului o sperie şi o încântă. Ea se supuse, făcând exact aşa cum îi arătase el, iar el răsuflă cu

o plăcere pură.

Doamne, Dumnezeule, era incredibil de tare! Ea se simţi cuprinsă de uluire şi curiozitate: minunându-se, mâna Cynthiei exploră instinctiv conturul plin şi neliniştitor al mădularului lui.

— Din nou, zise. Şoaptele lui aspre o cutremurară. Din nou.

Ea se supuse, iar el se mişcă uşor, coapsele lui se lăsară într-o parte ca să permită mâinilor ei să călătorească în voie.

— Doamne sfinte!

Îşi rosti cuvintele cu un geamăt. Mâinile lui alunecară pe spatele ei spre fese şi le cuprinse ca să o ridice spre el. Era atât de tare, că o răni, răni locul moale dintre picioarele ei. Dar Cynthia îl voia acolo, se apăsă mai aproape de el şi suspină, cuprinsă de o fericire necunoscută. Deodată, simţi aerul din încăpere pe gambele ei când el începu să îi ridice rochia cu degetele. Repede. Corpul ei era încordat ca un arc, tremura de o nevoie pe care nu o înţelegea, care îi făcea membrele rigide şi stângace. Cynthia îşi depărtă picioarele, îl trase mai aproape.

Îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui.

— Te rog, spuse ea, cu voce tremurătoare.

Nu ştia de ce sau ce voia să spună, sau ce aştepta cu adevărat. Era vocea trupului ei, nu vocea minţii. Degetele lui îi atingeau gambele acum, urcau.

— Cynthia… Vocea lui era scăzută şi întunecată. Numele ei părea un avertisment şi o preaslăvire. Cynthia…

Propria răsuflare deveni un iureş în urechile ei.

Degetele lui ajunseră acum pe coapsele ei, deasupra ciorapilor. Alunecară între ele ca să dezmierde pielea dezgolită a coapselor. Mai aproape, mai aproape de izvorul nevoii ei.

— Doamne, gemu el.

O trase şi mai aproape de el. Îi ridică o coapsă ca să îşi împingă piciorul spre ea şi îşi apăsă vintrele acolo.

— Miles… Vocea ei era tremurătoare. Eu…

— Doamne… murmură el. El se legănă cu ea. Braţele

lui tremurau când se sprijini deasupra ei, când se apăsă spre ea, iar ea se agăţă de el, scâncind. El se întinse după nasturii de la pantaloni, îi descheie pe doi dintre ei. Se opri.

— Cynthia… nu poţi… nu putem…

Şi, deodată, blestemând, Miles se îndepărtă de ea.

Erau atât de încolăciţi, că Cynthia avu senzaţia că picioarele i se smulg din trup când el se ridică brusc şi îşi apăsă mâinile pe coapse. Spatele lui lat se mişca tremurător.

Rămase aşa pentru o clipă. Răsuflând întretăiat. Apoi îşi sprijini fruntea într-o mână. Ea îl privi luptându-se cu sine, luptându-se să îşi recapete cumpătul, în vreme ce rămase pe canapea întinsă, goală, ciufulită şi nefericită. Voia să îl atingă. Nu îndrăznea să o facă.

El făcuse cel mai corect lucru posibil.

Într-un final, se întoarse spre ea. Ţeapăn; aproape îndurerat.

Chiar şi în întuneric, putea să vadă că expresia de pe chipul lui era uluită şi încordată de furia deosebită pe care se părea că o trezeau unul în celălalt.

— E mai mult de atât, domnişoară Brightly.

Cuvintele lui o făcură să îşi recapete brusc cumpătul, de parcă primise o palmă.

El ştiuse de la bun început cu câtă disperare îşi dorise şi ea; ştiuse *ce* îşi dorise ea, chiar dacă ea nu era pe deplin sigură. Şi îi confirmă bănuiala.

Şi o lăsă să tânjească după mai mult. Să îşi pună şi mai multe întrebări. Când era clar imposibil să primească mai mult unul de la celălalt.

Odată cu cumpătul se ivi şi ruşinea.

Ea îşi încrucişă braţele la piept şi căută stângace marginile corsetului ca să se acopere, în timp ce se uita la un bărbat care părea să lupte cu propria lui tulburare şi care o învinuia pe ea pentru starea în care era el.

Şi nu putea să se simtă la fel de furioasă pe cât ar fi vrut. Pentru că simţea suferinţa lui la fel cum o simţea pe a ei.

Cynthia îi găsi ochelarii pe măsuţa de lângă foc. Se

aplecă, iar el rămase nemişcat când ea îi aşeză pe faţa lui, cu un gest atât de reflex, de firesc, că îi surprinse pe amândoi.

El scoase un sunet scurt. Aproape un râs.

Rămaseră în tăcere; împreună şi despărţiţi.

Şi deodată el se întinse după o ţigară, se aplecă în faţă şi o ţinu deasupra focului, de parcă îi oferea ceva de mâncare pisicii ei. Ţigara se aprinse.

Miles i-o întinse.

— Cred că ţi-ar prinde bine puţină relaxare.

Ea se uită tăcută la ţigară. Apoi o luă cu mâini tremurătoare şi o privi lung, parcă uitase cuvântul care descria acel obiect.

— Şi e mult mai relaxant dacă tragi în piept, domnişoară Brightly.

Ea întoarse iute capul spre el. Afurisitul de bărbat ştiuse de la bun început.

El zâmbea uşor. Încercând din răsputeri să revină la cumpătare prin voioşie.

Dar oare el ştia chiar totul? Avantajul pe care îl avea asupra ei i se păru deodată extraordinar de nedrept. Bărbatul acela intuitiv şi scrutător.

Dar, oricum, ea nu era singura care se afla la discreţia atracţiei dintre ei.

Voia să îşi ascundă capul în mâini. Să se lase pradă impulsului de a fi slabă măcar o dată. Dar nu avea să îi permită să o vadă aşa. În schimb, făcu tocmai opusul: îşi ridică bărbia. Se uită lung la el.

După o clipă, el se ridică, se încheie iute şi abil la cămaşă, o băgă în pantaloni şi îşi aranjă părul, care era uluitor de ciufulit.

Păr frumos, atât de fin şi mult prea lung, se gândi ea. Degetul ei mare şi arătătorul se frecau absent unul de altul, de parcă putea să îi simtă şuviţele.

Miles aşteptă nehotărât o clipă. Dădu să spună ceva, apoi clătină şovăielnic din cap.

Şi, dintre toate gesturile de pe pământ, făcu o plecăciune.

Apoi o părăsi.

Capitolul 13

A doua zi, patru dintre ei hotărâră să le facă o vizită ţiganilor.

Goodkind se cutremură la ideea de a i se ghici viitorul, Lady Windermere şi Lady Middlebough se duseseră în vizită la o vecină din Sussex, şi Lord Milthorpe plecase la alt vecin ca să vadă un cal pe care voia să îl cumpere. Miles Redmond şi Lady Georgina rămaseră acasă.

Jonathan mişcă din sprâncene.

— Cred că Miles o să-şi pună pirostriile în scurt timp.

Nimeni nu îi luă în seamă comentariul. Violet mormăi ceva, căci vinul de Xerex băut cu o seară înainte nu îi făcuse prea bine, iar Argosy se uită cu subînţeles la Cynthia.

Cynthia se urcă de dimineaţă în trăsură tăcută, mâhnită şi teribil de îngrijorată, încercând din răsputeri să nu o arate, căci Argosy nutrea clar o admiraţie pentru ea şi entuziasm pentru escapada lor.

La lumina zilei, Pennyroyal Green era fermecător: crâşma, numită după un animal de la fermă şi o buruiană, şi bisericuţa de piatră stăteau faţă în faţă, parcă resemnate să împartă aceiaşi clienţi. Doi copaci verzi şi enormi crescuseră împreună în centrul satului, iar în depărtare, pe deal, se ridica impunătoare o clădire: Academia pentru Tinere Doamne a domnişoarei Endicott, la care lumea se referea fără prea multe menajamente ca la „Şcoala pentru fete îndărătnice”. O înşiruire strălucitoare şi delicată de maci roşii ducea până acolo.

— Trebuia s-o trimitem pe Violet acolo cu mulţi ani în urmă, îi spuse Jonathan Cynthiei.

— M-aş fi împotrivit, spuse Violet. N-ar fi fost rezonabil să mă trimiteţi acolo.

— Fără îndoială că ai dreptate, încuviinţă Jonathan şi

căscă. Rămăsese treaz până foarte târziu, jucând biliard cu Milthorpe şi cu Argosy, şi băuse mult mai mult decât sora lui.

Violet, palidă de la prea multe pahare de vin de Xerex băute la jocul din seara precedentă, vărsase o singură dată, i se destăinuise ea mândră Cynthiei. Cynthia îşi simţea capul greu, dar era obişnuită cu petrecerile şi nu avusese probleme de la vinul de Xerex. Ea era abătută din cu totul alt motiv.

— Ei bine, sunt sigură că o să aflu de la ţigani c-am să fac o călătorie peste ocean şi am să cunosc un bărbat înalt şi brunet, spuse Violet.

Jonathan râse.

— Eu mi-aş dori doar să faci o călătorie lungă.

Ea îl înghionti uşor.

— Copii, zise Cynthia.

Şi totuşi, era fascinată şi uneori necăjită până la culmea neliniştii: de uşurinţa, joaca, afecţiunea lor firească, de trecutul şi banii pe care îi aveau. Voia şi ea acelaşi lucru. Şi-o dorea pentru copiii *ei.*

Îşi *dorea* copii. Îşi dorea o familie.

Argosy îi zâmbi cu afecţiune. Coapsa lui se afla la vreo zece centimetri de a ei.

Acum, Cynthia îşi privea coapsele într-o lumină cu totul diferită, după ce le depărtase larg şi le înfăşurase în jurul lui Miles Redmond noaptea trecută. Îşi strânse încordat mâinile în rochie când amintirea celor petrecute îi cutremură trupul şi fu copleşită de dorinţă.

— Miles a făcut o călătorie lungă peste ocean, dar s-a întors, spuse Jonathan.

— Miles o să se întoarcă mereu, zise mulţumită Violet. Indiferent de ce va face. E atât de serios!

Cynthia părăsise braţele seriosului Miles într-o ceaţă de dorinţă clocotitoare. Le spusese noapte bună lui Susan şi lui Spider şi se aşteptase să stea trează, pradă confuziei şi dorinţei clocotitoare, dar zădărnicite; să moţăie cu întreruperi, să fie trezită din somn de coşmarul ei şi să aţipească din nou până când urma să vină slujitoarea ca să

facă focul.

În schimb şi în mod straniu, camera ei căpătase un aer protector, în ciuda lui Miles. Nu, graţie lui Miles. Pentru că el îi oferise un pisoi, care torcea ba pe burta ei, ba pe genunchi şi, în cele din urmă – cel puţin când se trezea – pe capul ei.

Dormise neîntoarsă toată noaptea. Altă minune.

„E mai mult de atât, domnişoară Brightly”. Trupul ei fu străfulgerat brusc de dorinţă, şi i se tăie răsuflarea.

Argosy zâmbi misterios doar pentru ea. Oare de ce apropierea de el, trăsăturile lui frumoase nu o lăsau fără vlagă? De ce nu se închipuia topindu-se lipită de trupul lui zvelt şi înfăşurându-şi coapsele în jurul…

— Ţiganii vin aici în fiecare an? întrebă deodată Cynthia ca să izgonească din trăsură, din discuţie şi din mintea ei numele „Miles”.

— Oh, da. De când mă ştiu, răspunse Jonathan. Cunosc familia Heron de ani întregi. Când eram copii, ne mai lăsau uneori să ne uităm la giumbuşlucurile lor. Şi îmi plac tare mult, oricât ar fi de tâlhari şi de hoţomani. N-aş zice că sunt oameni *răi.* Dar ghicitul este o aiureală absolută.

El căscă din nou.

Cynthia schimbă priviri îngăduitoare cu Argosy: „Noi ştim mai bine” părea că îşi spuneau.

Caii de la trăsură se opriră la marginea unei pajişti line ca o pătură întinsă neglijent pe un pat. Exista acolo o ridicătură de pământ peste care nu putea să se uite, dar râsete intrigante de bărbaţi, tropăit de cai şi cuvinte în romă – limba ţiganilor – se auzeau din spatele ei.

În toată nebunia, auziră brusc cuvântul „Samuel”. Şi mai multe râsete.

Vreo zece corturi erau aşezate în jurul unui foc de tabără care ardea uşor, jumătate cenuşă, jumătate scânteieri. Un ceaun atârna deasupra focului; în aer se simţea un miros delicios. Un câine galben frumos care dormea la intrarea cortului îşi înălţă întrebător capul şi îl coborî la loc, căci hotărî că nu avea de ce să se agite pentru

ei. Poate că, de săptămâni întregi deja, tot vedea *gadji*[6] venind şi plecând, în speranţa că avea să li se ghicească destinul în palmă.

Intrigaţi de zgomote, ei hotărâră, cu un fel de învoială leneşă şi tacită, să escaladeze ridicătură de pământ înainte de a intra în tabără.

Se uitară în jos.

Cynthia încremeni fără suflare.

Un cal de un arămiu aprins galopa agale peste pajişte. Era o privelişte minunată, dar nu foarte şocantă. Totuşi, bărbatul subţire care stătea – stătea în picioare – pe spatele lui era. Asemenea unei păsări care plana în adierea vântului, braţele lui erau întinse şi le agita când uşor, când cu putere, ca pe nişte aripi, în ritmul muşchilor încordaţi ai calului şi al pasului domol.

Era o imagine tulburătoare: parcă s-ar fi cufundat cu toţii într-un vis.

Apoi auziră râsete profunde şi, când întoarseră capetele, îl observară pe celălalt bărbat: mai scund şi mai lat în umeri, ţinea de căpăstru un armăsar maroniu cu picioare albe. Strigă într-o ţigănească veselă ceva spre omul care stătea în echilibru pe cal; îl auziră spunând din nou „Samuel”. Cuvintele sunau a laudă. Iar numele acelui tânăr era Samuel.

Bărbatul lat în umeri se urcă iute pe calul maroniu, îl înghionti şi îl îndemnă să o ia la galop.

— Sunt acrobaţi pe cai, murmură Jonathan. Călătoresc prin toată ţara. Fac cei mai mulţi bani la târgul de cai de la Cambridge.

Omul de pe armăsarul maro se ridică în picioare, iar cei doi cai, îndemnaţi de picioarele, muşchii şi comenzile bărbaţilor, se îndreptară unul spre celălalt, într-un galop hotărât.

Violet o apucă de braţ pe Cynthia.

— Ce fac? Nu pot să mă uit.

---

6 Cuvânt în limba rromani folosit pentru a le desemna pe femeile de altă origine (n.tr.)

Bineînţeles că nu doar că se uita, dar se mai şi bucura din plin de spectacol. Violet fu cuprinsă de entuziasm. Şi Jonathan, şi Argosy, fiind bărbaţi – atraşi de orice părea periculos sau capabil să îi omoare, sau cel puţin aşa credea Cynthia –, rămaseră nemişcaţi.

Animalele ajunseră în aceeaşi linie, iar bărbaţii săriră de pe cai în acelaşi timp.

Cei patru răsuflară convulsiv, iar Violet o strânse tare de braţ pe Cynthia.

Urmă o eternitate care dură, de fapt, doar o secundă, câtă vreme bărbaţii zburară unul pe lângă altul. Bărbatul îndesat ateriză frumos pe spatele calului lui Samuel, îşi îndoi coapsele puternice, apoi se împinse în picioare.

Bărbatul zvelt se lovi de coastele calului maroniu, încercă pe bâjbâite să se prindă de el, dar alunecă şi se făcu ruşinos grămadă la pământ.

Un râset izbucni din gâtlejul lui Violet înainte ca ea să apuce să îşi ducă mâinile la gură ca să îl înăbuşe.

Câinele galben care dormita se trezi deodată şi se repezi agitat să îl lingă pe ţiganul întins pe jos, de parcă aşteptase o asemenea ocazie. Samuel se chinui să se ridice, în vreme ce calul maroniu se îndepărtă nonşalant la trap. Fără călăreţ. Părând teribil de resemnat.

Ţiganul care se numea Samuel ridică privirea, cu ochi întunecaţi, şi se încruntă spre Violet, de la care se auzeau râsetele.

— Mă bucur că te amuz, *gadji.*

— Şi eu mă bucur, strigă veselă Violet.

Fratele ei îi aruncă o privire de avertizare – cei din familia Redmond nu flirtau cu ţiganii –, dar Violet o ignoră, după cum era de aşteptat.

— Puteam să mă rănesc.

— Dar nu te-ai rănit, spuse ea pragmatic. Sau nu foarte tare, oricum. Nu-i aşa?

— Nu, recunoscu el după o clipă.

Vorbi blând.

Samuel mângâie câinele galben între urechi şi îi spuse ceva care îl făcu să dea şi mai pătimaş din coadă. Îi zise

ceva, aparent mult mai puţin politicos, partenerului lui, care aruncă mâinile în aer şi răspunse într-un iureş de cuvinte amuzate. Şi partenerul lui râdea de el.

— Prima parte a fost foarte frumoasă, strigă Violet, în încercarea de a mai drege situaţia.

Cynthia o strânse de braţ pe Violet. Nu era sigură dacă lua gestul ei ca pe o încurajare sau ca pe o avertizare.

— Aşa, *gadji?* Poate ai vrea să încerci şi tu?

Întrebarea era pusă cu o eleganţă sarcastică.

— Aş putea?

— Violet, o avertiză din nou Jonathan. De data asta, avertismentul era evident. Miles o să te omoare.

Samuel fluieră după calul rătăcitor, care păştea docil pe pajişte. Calul reveni într-un pas nărăvaş, Samuel îl prinse de căpăstru şi se trase în picioare.

Îşi îndreptă calul spre cei patru.

Ochii lui erau extraordinari: de un verde strălucitor, ca frunzele de arin. O culoare incredibil de pură, de parcă nimeni din familia lui nu se împerechease cu cineva care să fi avut ochi de altă culoare. Nasul lui era uşor coroiat, buzele erau cărnoase, cea de sus se arcuia peste cea de jos şi se desena într-o inimă aproape perfectă. Îşi dădu pe după urechi părul de un arămiu-închis. Pielea lui avea o culoare mai aprinsă ca un ceainic de cupru, cu doar o nuanţă mai deschisă decât blana calului lui.

Al naibii de frumos, cu alte cuvinte. Tânăr, zvelt, exotic. Cynthia înţelese imediat fascinaţia exoticului. Şi ea nu era deloc imună la bărbaţii afurisit de frumoşi.

Dar el părea să aibă ochi doar pentru Violet. Care, spre indignarea fratelui ei, nu era deloc deranjată să fie ţinta atenţiei unui ţigan şi îi răspundea pe măsură.

— Aproape că ai ochi de ţigancă, *gadji,* îi spuse el lui Violet, de parcă ar fi răspuns unei întrebări puse de ea. Aproape la fel de frumoşi.

Violet făcu ochii mari la auzul cuvintelor lui îndrăzneţe. Jonathan şi Argosy se apropiară de ea şi o flancară de-o parte şi de alta.

Ţiganul îndesat îi spuse ceva lui Samuel în ţigăneşte.

Vorbele lui aveau un ton de avertizare. Samuel tresări şi păru să se uite pentru prima dată atent la cei doi bărbaţi.

— Domnule Jonathan Redmond! făcu o plecăciune adâncă spre Jonathan. Iertare! Nu te-am recunoscut. Din cauza pălăriei, să ştii. Îţi ascundea faţa.

Zâmbi şi îşi atinse fruntea cu mâna în glumă.

Jonathan îşi relaxă întrucâtva postura de frate protector.

— Ce faci, Samuel? Nu te-am mai văzut…

— De doi ani. Am călătorit cu unchiul meu – făcu un gest spre bărbatul îndesat din spatele lui –, ca să învăţ despre cai.

Tăcere.

Apoi Jonathan spuse la repezeală:

— O să mă înveţi cum să călăresc caii aşa ca…

— Doamne sfinte, nu, eu nu-s nebun, şi tu nu eşti ţigan. Noi o facem pentru bani, nu pentru distracţie, spuse el cu lejeritate. Era amuzat. O să-ţi rupi oasele. Atunci, fratele tău o să mă omoare.

— Ţiganii fac *orice* pentru bani, spuse Argosy.

Simţea o fascinaţie plină de gelozie.

— Prietenul tău are dreptate, spuse Samuel vesel.

Se întoarse curios spre Lord Argosy.

— Anthony Cordell, Lord Argosy.

Jonathan îl prezentă, iar Argosy se înclină uşor, un gest care ţinea de măreţie.

Samuel se înclină la rându-i, deşi gestul lui păru teatral şi aproape batjocoritor.

— Şi aceasta e sora mea, domnişoara Violet Redmond. Iar ea este prietena noastră, domnişoara Cynthia Brightly.

Jonathan imprimă cuvântului „soră” o notă de avertizare.

Ochii lui Samuel se făcură mari, şi tânărul încuviinţă iute din cap.

— Încă n-am avut plăcerea să-ţi cunosc sora. Vocea lui devenise formală. Şi chiar că e o plăcere… Ce vă aduce pe la noi, prieteni? Plecăm mâine.

El arătă spre tabără, care părea intactă.

— Speram să ni se ghicească viitorul, îi spuse Cynthia.

El îi zâmbi larg, şi privirea zăbovi, plină de curiozitate, pe chipul ei.

— Ah! Ţi-ar plăcea să ţi se ghicească, *gadji?*

Acela era un flirt mortal. Cynthiei îi plăceau flirturile letale. Argosy se agită lângă ea, ca o tânără pasăre de pradă care îşi înfoia penele a avertizare.

Ah, asta era bine. Dar Cynthia trebuia să aibă mare grijă.

Şi Violet rămase cam prea tăcută. Se uita fascinată la tânărul ţigan. Dar el părea să fi uitat de ea după prima lui tentativă de flirt sau avea grijă să nu flirteze cu fata unui Redmond pentru că nu voia să fie tras în ţeapa unuia din clan.

— Foarte bine, spuse Samuel. Veniţi cu mine. Sigur mătuşica mea o să vă ghicească – o să vă spună viitorul – dacă aveţi ceva bănuţi pentru asta.

Cei patru musafiri englezi se luară după ţiganul care şchiopăta uşor, care îşi îndruma calul maroniu şi care era urmat de un câine galben.

— Probabil e furat, mormăi Argosy. Calul.

— Probabil, spuse vesel Samuel peste umăr. Nu-mi amintesc.

Samuel dispăru în al treilea cort lângă care ajunseră şi ieşi urmat de o fată pământie, îmbrăcată în nuanţe de bej şi maro. Hainele ei sobre păreau să fie o scuză pentru arcuirea dezordonată a buclelor ei. Cynthia numără nouă ace de păr care sclipeau în părul ei vâlvoi, dar încolăciri de păr negru şi lucios se revărsau peste fruntea ei. Faţa îi era ovală, de culoarea ceaiului amestecat cu lapte; ochii ei erau cu o nuanţă mai închişi decât luna plină din preajma secerişului.

— O să ghicesc pentru voi, spuse ea. Dar, mai întâi, tre’ să văd banii.

— Martha! Vino încoace!

Glasul plin de dojană se auzi din alt cort şi se dovedi că aparţinea unei femei frumoase şi înalte, cu o şuviţă

argintie ce îi brăzda părul negru.

— Nu eşti încă pregătită să ghiceşti cum trebuie. Ai treabă. Hai, valea! Apoi spuse iute în ţigăneşte ceva care o făcu pe Martha să se întunece la faţă şi să dispară cu o mişcare smucită în cort.

Femeia oftă şi îi spuse cu asprime ceva în ţigăneşte lui Samuel. El răspunse spăşit şi îi aruncă o privire Cynthiei. Femeia încuviinţă din cap.

Apoi Samuel se retrase cu o fluturare din mână trimisă vizitatorilor englezi şi cu o privire scurtă aruncată spre Violet, care se uită la el.

— Veniţi cu mine, prieteni, spuse femeia pe un ton plăcut. Eu sunt doamna Leonora Heron. Mătuşa lui Samuel. Tre' să văd banii înainte să vă ghicesc.

— Cât? întrebă din senin Jonathan.

Ţiganca trebuie să îi fi evaluat pe musafiri dintr-o privire: strălucirea aia evidentă – cizme şi nasturi –, materiale ireproşabile, haine scumpe, croite pe măsura fiecăruia. Era evident că toţi erau îngrijiţi de slujitori. Aveau feţe netede şi mâini cu mănuşi impecabile.

— Şase şilingi, se auzi răspunsul uimitor, apoi ea le zâmbi cu seninătate.

Cynthia tuşi. Era preţul unei călătorii cu diligenţa de la Londra la Edinburgh. Îndrăzneala femeii era admirabilă. Perspicacitatea ei, impresionantă.

Argosy ridică din umeri. Scoase şase şilingi din săculeţul aflat în haină şi îi întinse ţigăncii, care îi examină pe fiecare în parte cu o minuţiozitate jignitoare.

Banii trecură cu bine de inspecţie.

Îi invită pe prietenii ei aristocratici în cort, unde domina mirosul înţepător al ierburilor uscate. Ea aprinse singura lampă cu ulei existentă, învăluindu-i în strălucire şi în umbre prevestitoare. Cynthia văzu siluetele lor aruncate pe peretele din spate al cortului şi se gândi, pe măsură ce Jonathan şi Argosy se apropiară unul de altul, că umbrele lor împreunate făceau cât umbra lui Miles Redmond.

Ea îşi îndreptă umerii şi lăsă capul pe spate. Argosy era chipeş, şi punguţa lui zornăia de parcă nici nu avea

fund, iar el se afla acolo, lângă ea, zâmbitor, dornic să se lase convins de forţe supranaturale că ea urma să facă parte din viitorul lui.

*

Miles dormise prost. Totuşi, o cană mare de cafea neagră şi conţinutul corespondenţei lui îl scoaseră din letargie. În dimineaţa aceea, rupsese vreo şase sigilii ale scrisorilor primite de la membri ai Royal Society. Şase bărbaţi strălucitori şi aventuroşi care îşi exprimau entuziasmul, promiţând timp şi bani pentru expediţia lui viitoare.

Se bucură în linişte de acea emoţie puternică pe care o simţea; mulţumirea îi cuprinse tot corpul. Nu se îndoise nici măcar o clipă că urma să revină în Lacao într-o expediţie de o şi mai mare amploare, căci el dusese dintotdeauna la bun sfârşit ce îşi propusese să facă.

Dar fi putut dura ani întregi ca să facă planurile, ani întregi ca să strângă resursele potrivite şi să obţină finanţarea.

Şi acum… ei bine, acum visul reîntoarcerii în Lacao era la fel de îndepărtat ca propria lui nuntă. Şi îşi imagină încântarea cu care ar anunţa că expediţia era întru totul şi neîndoielnic finanţată.

Se gândi la pasiune şi la formele pe care ea le îmbrăca.

Se gândi la Cynthia Brightly, închisă într-o trăsură alături de Argosy, în drum spre ţigani; nimic nu încuraja mai bine intimitatea decât o făcea un spaţiu închis. Apoi, urma să fie închisă cu Argosy într-un cort, dacă avea să li se ghicească viitorul. Desigur, Jonathan şi Violet aveau să fie acolo şi nu urma a se petrece nicio intimitate nelalocul ei. Argosy era un gentleman.

Dar să şi-o imagineze în locuri întunecate, aproape de un alt bărbat care într-o bună zi urma să aibă privilegiul – dreptul – de a-i atinge pielea după bunul-plac…

Îşi întoarse brutal gândurile spre cealaltă pasiune a

lui, cealaltă lume a lui: Lacao, o expediţie şi fata care era calea spre realizarea visului şi care, prin urmare, îşi spuse, trebuia să devină parte din pasiunea lui. Pentru că mintea lui avea un dar pentru raţionalizare şi refuza să fie subjugată de dorinţele nebuneşti ale trupului.

Miles se ridică iute şi coborî în grabă scările pentru că era pe cale să întârzie la plimbarea pe care trebuia să o facă alături de ea prin grădină. Aranjase întâlnirea cu o zi înainte, de îndată ce înţelesese că toţi musafirii urmau să fie ocupaţi cu altceva. Şi pentru că el era conştiincios.

Ea stătea sfioasă în salonul de zi de la parter, îmbrăcată într-o rochie de muselină cu dungi gălbui, exact culoarea părului ei. Miles o privi pe furiş de la înălţimea lui impresionantă. Putea să îi vadă mâinile, acoperite de mănuşi albe, strânse nervos; chipul ei era deja acoperit de o pălărie mare din paie, decorată cu flori vesele din mătase.

Nimic la Lady Georgina nu provoca în mintea lui superlative jenant de exagerate. Nimic la ea nu îi afecta suflul sau firea. De fapt, mintea lui funcţiona la fel de admirabil în prezenţa, dar şi în absenţa ei.

Coborî privirea şi încercă să şi-o închipuie stând în casa lui, întâmpinând musafirii, dacă aveau să se căsătorească. Şi-o închipui în pat, trupul lui acoperind trupul ei alb şi senzual, ochii ei timizi şi cenuşii ridicaţi spre el, sânii aceia rotunzi…

Mintea lui nu se lăsa inspirată de acele imagini. Toate refuzau să se formeze. Părea o trădare să se gândească la asta. Şi era o reacţie evident ridicolă, deconcertantă şi tulburătoare.

Măcar ea îl admira cu înverşunare. Se vedea în ochii ei, în lumina de pe chip atunci când îi auzi paşii pe scări, în vreme ce el cobora. Era flatant şi inexplicabil. Dar poate era şi un semn că fata avea o anumită sensibilitate. Ar fi trebuit să îl placă pe Jonathan. Sau pe Argosy. Care era chiar în clipa aceea închis într-o trăsură cu…

— Ce zi frumoasă pentru plimbare, Georgina!

De ce începea mereu cu vremea? Pentru că „platitudinile” erau un limbaj pe care îl vorbea toată lumea,

presupuse Miles.

— Oh, da! încuviinţă ea.

— Poate că *lediboptere* sunt pe afară cu duiumul.

O tachină folosind cuvântul greşit.

— Sper, încuviinţă ea cu nerăbdare.

El îşi înăbuşi un oftat. Simţul umorului pe care îl avea părea mereu să o sperie şi să o facă foarte serioasă. Nu credea că Georgina nu era deşteaptă. Poate că, de îndată ce se impregna cu ideile şi opiniile altcuiva, acestea se transformau în propriile ei gânduri, asemenea unor exemplare crescute în condiţii de laborator diferite.

În clipa aceea avu un gând util, dar perfid: nu avea să fie niciun sacrificiu să o lase în urmă şi să plece într-o expediţie – şi poate că acesta era un motiv suficient ca să se însoare cu ea.

În vreme ce se plimbau prin grădină, şi ea povestea despre interesele ei, la rugămintea lui Miles, un fluture albastru pluti pe lângă ei.

El nu i-l arătă. Cumva, era ceva ce voia să păstreze pentru el.

Capitolul 14

Când intrară, copila cu bucle bogate a ţigăncii era în colţul cortului, murmură şi zornăia lucruri pe care le băga într-un cufăr. După cum spusese Samuel Heron, se pregăteau să ridice tabăra.

— Vă rog, aşezaţi-vă, prieteni! Leonora Heron făcu un gest vag.

Nu existau scaune.

Lui Violet îi displăcea profund să se murdărească şi se uită neîncrezătoare la podeaua din cort. Totuşi, aceasta părea fără cusur, iar locul mirosea foarte curat, precum o spiţerie sau cabinetul unui doctor.

Fratele ei scoase un oftat lung şi exasperat, trase o batistă din buzunar şi o întinse pe pământ pentru ea. Violet îngenunche.

Îngenunchează cu toţii în jurul luminii.

— Cum îmi vezi viitorul? întrebă Argosy gâfâind.

El era aşezat lângă Cynthia. Genunchiul lui, foarte îndrăzneţ, îl atingea uşor pe al Cynthiei, se îndepărta, apoi îl atingea din nou. Detaliul îi înteţea răsuflarea. Cynthia îşi păstră genunchiul nemişcat. Când se aplecară spre doamna Heron, ea observă cum umbra ei se amestecă şi apoi se desparte de a lui pe peretele cortului din faţă. Simţi o senzaţie ciudată de apăsare. După care umbrele lor se despărţiră din nou când el se întoarse şi îi oferi zâmbetul acela liniştit, misterios, cu dinţii aceia albi pe chipul simetric de culoarea chihlimbarului.

— O să citesc în palmă şi în frunze de ceai, frate, spuse ea. Martha, adu ceainicul, te rog!

Fata se ridică şi ieşi valvârtej din cort, dar nu înainte să arunce priviri furişe tinerilor domni. Jonathan nu era imun la privirea aceea. Îi zâmbi.

Totuşi, Argosy era întru totul concentrat asupra problemei de faţă.

— Ne citiţi tuturor în palmă şi în frunzele de ceai?

— Şase şilingi în plus pentru cititul în frunze, spuse doamna Heron liniştită.

— Doamnă Heron…

Jonathan era îngrijorat.

Argosy scoase punguţa lui şi căută în ea.

— Pot să vă dau trei şilingi.

— Şase şilingi pentru toţi ca să citesc în frunze, spuse doamna Heron cu blândeţe, dar hotărât.

Argosy se uită la Jonathan, care ridică din umeri, şi îşi întoarse palmele ca să arate că nu avea niciun ban.

— Trei şilingi pentru mine şi domnişoara Brightly?

Argosy îi aruncă Cynthiei zâmbetul lui misterios.

— Desigur. Doamna Heron zâmbi. E preţul ceaiului, ştiţi, adăugă ea, ca un fel de scuză. Nu pot să ghicesc de pomană.

— Bine, spuse Argosy, părând plictisit.

Cynthia nu credea că el se gândise vreodată la preţul lucrurilor. Probabil nici nu ştia cât costa ceaiul. Dar ţiganii erau foarte isteţi, se gândi ea. Preţul ghicitului cu siguranţă nu avea nimic de-a face cu cel al ceaiului.

Martha se întoarse cu ceainicul şi zăbovi în lumina lămpii ca să se asigure că atât Jonathan, cât şi Argosy puteau să se uite bine la ea.

Leonora Heron îi spuse ceva în ţigăneşte, ea îi întinse bosumflată ceainicul şi se retrase fără tragere de inimă în colţul cortului.

După aceea, Leonora Heron scutură dintr-un pachet în două căni albe nişte frunze care miroseau a pământ şi turnă apa clocotită peste ele. Cynthia, pe jumătate fascinată, privi cum apa se înnegreşte uşor şi devine ceai.

— Până se face ceaiul, vă ghicesc în palmă. Întoarce mâna în sus, *gadjiule,* îi spuse ea lui Jonathan. Îi arătă cum cu mâna ei.

Aruncându-i o privire ironică surorii lui, Jonathan întinse mâna şi i-o dădu doamnei Heron.

Argosy privea pe nerăsuflate, aplecat înainte.

— O să ai o viaţă lungă, lungă… murmură Leonora pe un ton firesc, părând uşor distrată şi urmărind cu degetul liniile din palma lui. O să frângi o inimă. Se poate să fie a ta, nu pot să spun…

— Oh, nu! spuse Jonathan nervos.

Cu toţii fremătară un pic.

Ea se uită sub degetul lui mic.

— O să ai zece copii…

Jonathan îşi smulse mâna din strânsoarea ei, de parcă i-ar fi scuipat în palmă.

Leonora Heron făcu ochii mari. Cynthia bănuia că ţiganca înţelesese firea lui Jonathan, că ştiuse exact cum avea să reacţioneze el şi întrezărise o modalitate de a-şi câştiga uşor banii.

— Eu am terminat, spuse Jonathan simplu.

Doamna Heron ridică din umeri.

— Acum, domnişoară Redmond, îţi ghicesc ţie.

Violet întinse graţios mâna, de parcă ar fi acordat o binecuvântare unui ţăran.

Vreme îndelungată, Leonora Heron se încruntă în mâna ei.

— Văd o călătorie lungă peste ocean, spuse surprinsă.

Violet îşi dădu ochii peste cap.

— Aha… o călătorie departe de casă… un străin înalt… brunet…

— Lavay! rosti pe neaşteptate Martha, din spatele cortului.

Urmă un moment de tăcere desăvârşită. Cu toţii se întoarseră uluiţi spre copilă.

— Ce-i, *bibi?* întrebă tăios mama ei.

Martha nu veni spre ei.

— Am auzit cuvântul în ureche, mamă. Cel puţin, cred c-a fost în ureche. Fata părea sincer surprinsă şi aproape şovăitoare. Am auzit. Doar… „Lavay”.

— Cine-i Lavay? Străinul înalt şi brunet? Violet nu se arătă teribil de impresionată, dar era curioasă. Cunoaşteţi pe cineva care se numeşte Lavay? Era o întrebare adresată tuturor celor prezenţi în cort.

Toată lumea ridică din umeri.

— Nu ştiu, spuse Martha ursuză. Lavay. Asta e tot. Ea tăcu.

Fu rândul lui Violet să-şi retragă iute mâna din a doamnei Heron.

— Poate îi citiţi lordului Argosy acum, spuse ea scurt.

Şi îşi ascunse mâinile înapoi în fustă, de parcă nu voia să mai descopere cineva lucruri în ele.

Doamna Heron îi mai spuse ceva Marthei în ţigăneşte, ceva pe un ton liniştitor, iar fata se apucă din nou să strângă şi să împacheteze lucrurile.

Lordul Argosy îşi întinse mâna cu nerăbdare.

Ţiganca o luă, îi desfăcu uşor degetele şi se uită gânditor în palma lui.

— Linia asta e linia inimii, *gadjiule…* începu să traseze o linie care aproape îi împărţea palma în două… Şi aici, vezi tu… Se opri ca să studieze atent. Păi, cred c-o să te însori

peste două luni. Încercă din răsputeri să pară uimită. Văd... este... pufni ea gânditoare. Păi, da. E o fată! Văd o fată. E brunetă. Are ochii deschişi la culoare. Este... foarte fermecătoare. Nu e liniştită. Ridică privirea spre Argosy. Dar tre' să acţionezi iute dacă o vrei. Mulţi o doresc.

Argosy păru îngrijorat. Se întoarse ca să se uite pătimaş la Cynthia.

Ea îi oferi un zâmbet liniştitor. Se simţea de parcă îi dădea un sărut ţigăncii.

Argosy zâmbi uşurat.

— Ce mai vedeţi? întrebă el. Căci începutul fusese atât de promiţător!

— Văd multă plăcere şi distracţie, spuse ea, şi urmări cu degetul altă linie din palma lui. Vorbea de parcă torcea.

Argosy aruncă o privire piezişă spre Cynthia. Omului chiar îi plăceau aluziile. Îşi drese glasul:

— Bănuiesc, doamnă Heron, că nu veţi detalia natura plăce...

— Raţă! strigă Martha.

Toată lumea se aruncă înainte, cu mâinile pe cap.

— Ce, ce? Leonora Heron se încruntă şi se întoarse spre fiica ei.

— Raţa e... goală. Vocea Marthei se stinse, părea uşor ruşinată să spună ceva atât de absurd.

Urmă o tăcere uluită.

— Fir-ar să fie, mormăi Argosy, reuşind să arate şi uluit, şi resemnat. Mă gândeam eu.

— Ce naiba, Argosy? zise Jonathan îmbufnat.

Argosy scutură din cap şi schimbă priviri cu Cynthia, care era nervoasă acum.

Leonora se întoarse şi-i spuse ceva în ţigăneşte fiicei sale. Avea o expresie alarmată pe chip.

Martha ridică din umeri în umbră; albul dinţilor ei întrezărindu-se pentru o clipă. Nu mai era tulburată, ci părea să se bucure de atenţia pe care o primea.

Dar reveni supusă la împachetatul lucrurilor. Capacul cufărului se închise cu o bufnitură surdă; puse lacătul cu zgomot.

— Şi tu, *gadji*? Doamna Heron flutură uşor mâna spre Cynthia.

Cynthia îi întinse palma ţigăncii, care o luă şi o cuprinse cu mâna ei aspră, apoi îşi folosi ca un compas degetul ca să urmărească liniile. Leonora se uită în palma Cynthiei multă vreme.

Apoi ridică privirea spre chipul ei. Şi ce citi Cynthia în ochii ei era o afecţiune curioasă şi nedumerită.

Cynthia se simţi dintr-odată panicată. O privi rugătoare.

Leonora Heron răspunse rugăminţii ei cu o complicitate fermă.

— Văd… începu Leonora. Şovăi, apoi spuse cu hotărâre în glas: O nuntă în viitor. E nunta ta, *gadji?* Cred că da.

Argosy se foi neliniştit; îşi atinse din nou genunchiul de al Cynthiei, mai hotărât. Era surprinzător de noduros; putea să îl simtă prin materialul fin al fustei ei şi prin stofa pantalonilor lui.

— Nu prea pot să văd dacă mirele tău e blond sau… Cred că e un bărbat foarte puternic…

Argosy întâlni topit ochii Cynthiei. „Foarte puternic”.

Ea se gândi în special la două mâini. La nişte umeri. La ochi negri în spatele ochelarilor.

Şi îi oferi un zâmbet discret lui Argosy. Acesta îi răspunse cu unul cald, plin de ardoare.

— Şi mai văd…

— *Sânge!* ţipă Martha.

Toată lumea sări. Violet îşi duse mâna la inimă. Cynthia îşi retrase iute palma din mâna Leonorei Heron. Era deja rece şi umed înăuntru. Ceaiul fierbinte se răsturnă şi clipoci pe podea.

Leonora încercă vitejeşte să ignore întreruperea.

— Oh, şi vezi! îi spuse ea în grabă lordului Argosy. Aici în cana ta, *gadji.* Frunzele au format o inimă.

Frunzele de ceai se prinseră pe marginea cănii. Priviră cu toţii în ea, se încruntară – se prea putea ca frunzele să fie în formă de inimă – apoi Argosy se întoarse şi se uită

hotărât la Martha.

El era aristocrat, la urma urmei. Voia ca ea să explice şi se aştepta ca ea să se supună.

Cynthia începu să se îngrijoreze cu adevărat. Fata chiar avea un fel de dar groaznic, ciudat. Martha Heron era un haos ambulant. Încă nu era pregătită să ghicească. După cum părea, era gata să strige în gura mare lucruri lipsite de noimă care puteau foarte bine să arunce o vrajă care să schimbe viitorul Cynthiei.

Copila se prăbuşi dramatic la pământ, îşi cuprinse faţa între mâini şi se cutremură.

— Oh! Pistoale! Ei împuşcă! El cade! Sânge! Aşa mult sânge! E pentru că… Ea se uită acuzator la Cynthia, fiecare cap din cort se întoarse spre ea şi privi cu uimire. Ea e…

Martha se opri. O studie curioasă pe Cynthia pentru ceea ce păru o veşnicie.

Pântecul Cynthiei era la fel de agitat precum Canalul Mânecii.

Liniştea din cort deveni aproape palpabilă. În mod vizibil, Argosy îşi ţinea respiraţia.

— Doamne sfinte, spuse Martha cu admiraţie, de parcă ar fi evaluat în minte trecutul Cynthiei. Eşti o nebunatică, *gadji,* nu-i aşa?

*

Inutil să mai spunem, drumul înapoi spre Redmond House fu unul jenant. Fiecare părea să vorbească de unul singur. Pentru sine.

— Zece copii! mormăi furios Jonathan. O să frâng o inimă! Ptiu!

— La cine crezi că s-a referit când a zis Lavay? spuse Violet cu voce tare nimănui în mod special. Cine naiba e Lavay? Ce e Lavay?

— Ştia că raţa e goală, medită Argosy.

Genunchiul lui îl atingea nehotărât pe al Cynthiei. Uşor. Se îndepărtă. O atinse din nou. Una peste alta, devenise îngrijorat şi uşor distant.

— A spus c-o să mă mărit şi încă repede! spuse Cynthia vesel şi disperat, sperând să îi ţină pe toţi prinşi în subiectul ei.

— Chiar aşa a zis doamna Heron. Părea foarte zdravănă la minte. Nu ca fiica ei.

— Nu cred că mi-ar displăcea o călătorie lungă, spuse Violet căzută pe gânduri. Dar mă întreb cine e Lavay?

Argosy se întoarse spre Cynthia.

— De ce crezi că te-a făcut nebunatică? Şi ce voia să zică prin sânge şi…

— Poate a avut vreo viziune despre statuia lui David, presupuse Jonathan. Cynthia i-a împuşcat părţile intime.

Cynthia îi aruncă o privire recunoscătoare. Era o teorie minunată! Complet greşită, dar îi era recunoscătoare.

— Şi a crezut c-a fost împuşcat un bărbat? spuse neîncrezător Argosy. Dar a menţionat sânge. Statuile nu sângerează.

Jonathan se prăbuşi pe banchetă.

— Zece copii!

Şi aşa decurse tot drumul până acasă.

Odată ajunşi, coborâră cu toţii din trăsură şi se împrăştiară care încotro, poate ca să îşi revină după vizită.

Cynthia urcă scările, sperând să îşi găsească plasa de siguranţă sub forma scrisorii de la bătrâna ursuză din Northumberland, aşteptând-o pe masa ei de toaletă.

Masa era goală.

Dar Spider fu încântat să o vadă. Aşa că Cynthia se jucă vreo oră sau două cu pisica ei, încercând să-şi stăpânească frica, înainte să se aventureze din nou jos.

Dorindu-şi să îl vadă pe Miles şi, în acelaşi timp, nedorindu-şi.

*

Şi prima persoană pe care o văzu când ajunse jos fu Miles.

Restul zilei fu prea zăpuşeală pentru vreo activitate în

aer liber, iar în casă, musafirii se organizară în grupuri liniştite. Se spunea că Goodkind rămăsese la el în cameră, lucrând la cartea lui despre bunele maniere. Fără îndoială că învăţa o mulţime de lucruri despre virtuţile ticăloşiei în vizita lui.

Cynthia rămase cu cei din salon. Argosy şi Jonathan şedeau tolăniţi în fotolii, cu picioarele lor lungi întinse în faţă, vizavi de Lady Georgina şi Violet, care ţineau în mâini ramele de brodat şi acele. Lady Windermere şi Lady Middlebough stăteau una în faţa celeilalte şi jucau table. Milthorpe era singurul care se aventurase afară, luând o trăsură ca să vadă un crescător de câini de prin împrejurimile Sussexului.

Cynthia se întrebă dacă va primi cadou un căţel sau dacă Milthorpe hotărâse că avea nevoie doar de o nevastă care putea să tragă într-un măr chiar şi cu nasul unui Spaniel în fund.

Lângă ea, în apropierea uşii, stătea Miles, aşezat la o masă de scris îndreptată spre o fereastră care dădea spre un copac plin cu frunze. Era aplecat deasupra corespondenţei. Părul lui prea lung aproape îi atingea gulerul şi era aranjat într-o parte pe frunte strălucind pe pielea lui palidă. Cynthia îşi dorise să îi afle textura; acum ştia cât era de moale. Condeiul zgâria iute înainte şi înapoi pe hârtie.

El ridică brusc privirea. Desigur, o simţise în apropiere. Pentru o clipă, păru captivat de chipul ei.

Apoi îşi întoarse uşor privirea. Mâinile lui rămaseră deodată nemişcate. Condeiul, care se mişcase cu atâta vioiciune în mâna lui, părea nefiresc de ţeapăn acum.

— Bună seara, domnişoară Brightly, spuse aproape prudent şi fără să se uite la ea.

— Bună seara, domnule Redmond.

Niciodată doi oameni nu îşi adresaseră cuvinte mai inofensive.

Ei bine, ce limbaj să mai folosească pentru a vorbi cu el? După ce îşi atinsese uşor sfârcurile de ale lui şi îşi încolăcise lacom limba cu a lui?

Şi chiar în clipa aceea cel mai discret surâs melancolic îi arcui colţul gurii, detaliu care o făcu şi pe ea să schiţeze un zâmbet. Ca de obicei, el părea să îi citească gândurile.

— Te ocupi de corespondenţă?

Ei bine, era stupid. Ar fi putut la fel de bine să îl întrebe: „Te ocupi cu respiratul?”

— Da. O să mă întâlnesc astă-seară cu un membru al Royal Society ca să încerc să îl conving să vină în expediţia mea. Un strălucit om de ştiinţă. Din Sussex. Chiar sper să accepte. Îi scriu ca să-l anunţ că voi fi acolo.

Ea şovăi.

— Eşti nerăbdător să te întorci? În Lacao?

El se plecă uşor în scaun. Oftă uşor.

— Oh. Dacă ai şti. Sunt atât de multe de văzut acolo. E extraordinar! Abia am apucat să scurm suprafaţa lucrurilor. Aş putea să cercetez la nesfârşit locul acela. Dacă ai putea numai să vezi cum… Vocea lui se stinse şi îşi flutură degetele în aer, sugerând imensitatea şi măreţia locului.

— Mi-ar plăcea mult să văd, spuse ea înflăcărată.

El ridică mirat privirea.

— Chiar ţi-ai dori să vezi un loc în care există flori carnivore?

Ea zâmbi.

— Doamne sfinte, da! N-am ieşit niciodată din Anglia. Pare aşa de frumos şi de… diferit. Teribil de interesant. Mi-ar plăcea să văd o lume cu totul nouă.

El o privea în timp ce vorbea ca şi cum gura ei ar fi fost un miracol.

Apoi umbra unui zâmbet atinse buzele lui: Miles ştia că fiecare cuvânt rostit era adevărat. Nu era străină de emoţie, lipsuri sau explorare şi îi plăceau toate.

Mai puţin partea cu lipsurile.

„Spune-o”, se gândi ea deodată, iraţional, cu disperare. „Spune că într-o bună zi voi merge în Lacao! Cu tine. Spune-o, Miles!”

Ea se uită la el, la gâtul lui puternic, la părul lui mătăsos care cădea în valuri şi îi atingea gulerul. Brusc

rămase fascinată de urechile lui. Voia să lingă locul de sub ele, acolo unde îi vibra pulsul. Se gândi că sigur existau locuri asemănătoare ascunse peste tot pe trupul lui: colţuri, linii, delicateţe şi putere pe care să le explorezi precum Lacao.

Cum putea un asemenea bărbat să se însoare cu cineva precum Lady Georgina?

— Când pleci? întrebă ea încet.

El şovăi.

— Trebuie să asigur finanţarea, apoi voi putea să termin planurile, într-un an, sper.

— Clubul Mercur va finanţa expediţia? Sau tatăl tău?

El ridică surprins privirea.

— Ştii despre clubul Mer… Ah!

Bineînţeles că ştia. Să te asociezi cu clubul Mercur însemna că erai un bărbat cu bani. Şi bineînţeles că Cynthia ştia asta. Ea ridică din umeri. Nu avea rost să nege.

— Tata… Ei bine, tata nu va susţine finanţarea expediţiei. În mod clar, nu înţelege motivele unei asemenea expediţii şi nu o va prezenta grupului de investitori. Dar tatăl lui Lady Georgina este un biolog amator înflăcărat. Şi dacă tatăl ei devine membru al clubului Mercur…

El rosti cuvintele cu şovăială, dar cu o blândeţe care îi trimise fiori pe şira spinării.

După o clipă, Cynthia înţelese totul cu o claritate dureroasă.

— Tatăl lui Lady Georgina va finanţa expediţia. Dacă devii membru al familiei lui.

Tăcerea lui spuse totul. El încercă să se uite în ochii ei. Ai lui erau enigmatici, avea maxilarul încordat. Întoarse privirea şi îşi coborî preţ de un moment bărbia în piept. Apoi se uită la copacul de afară.

Cum simţea momentul acela de cădere! Povara era dezgustătoare. Şi, pentru o clipă, ea nu reuşi să vorbească din pricina durerii care părea să o împresoare. Trase adânc aer în piept.

— Am nevoie de informaţii despre Goodkind. Tonul ei rece o întări, deşi rostise încet cuvintele.

La urma urmei, amândoi îşi aveau obiectivele lor. Indiferent de ce îşi doreau trupurile lor.

Privirea lui Miles rămase aţintită spre priveliştea înfrunzită. Apoi un zâmbet schimonosit şi deloc plăcut îi arcui buzele. Îşi întoarse privirea spre ea şi spuse categoric, liniştit şi încordat:

— N-ai încredere în abilitatea ta de a fermeca, domnişoară Brightly? Ai ademenit doi bărbaţi. N-ar trebui să fie de ajuns pentru o femeie?

„Doar doi bărbaţi ademeniţi?" Oh, era atât de tentată să i-o întoarcă. Nu i se părea înţelept să îi pună calmul la încercare doar pentru că ea se înflăcărase.

— E important.

Era. Se simţise foarte încrezătoare, simţise că prinsese avânt, până când Argosy se speriase de afurisita de copilă, îl dezamăgise pe Milthorpe cu iscusinţa ei la activităţi în aer liber şi cum încă nu primise scrisoarea din Northumberland…

Miles o studie cu atenţie. Chipul ei nu trădă nimic.

El se uită în trecere la Lady Georgina, aplecată peste cercul ei de brodat, parcă pentru a-şi aminti de pasiunile lui, de propriul scop, ca să îşi întărească hotărârea. Sau poate ca să îşi limpezească mintea aşa cum un peisaj lin, plăcut îţi alina sufletul.

Cynthia era sigură că ea nu îi aducea linişte.

În cele din urmă, el scoase un hohot sec de râs.

— Ei bine, ce ştii despre el?

— Ştiu ce mi-ai spus şi ce mi-a zis mie: că a fost soldat şi că acum se crede omul lui Dumnezeu. Scrie o carte de eseuri despre purtarea cuviincioasă pentru tineri şi tinere.

— Da? Ochii lui Miles se luminară; un zâmbet încântat apăru încet pe chipul lui. Ţi-a citit cumva din ele, domnişoară Brightly, când şi-a cerut iertare? Sperând să te corecteze?

Veselia lui era contagioasă, la naiba cu el!

— Îţi aminteşti ce-ai spus despre pânza de păianjen când a rupt-o Milthorpe? Că odată ruptă, păianjenul poate

să o refacă şi că o să fie mai rezistentă decât înainte?

O expresie mucalită apăru pe chipul lui.

— Îmi amintesc fiecare cuvânt pe care-l spun, domnişoară Brightly, şi sunt flatat să aflu că mă asculţi. Sunt nerăbdător să aud cum se aplică asta la cartea de eseuri a domnului Goodkind.

— Am spus că expunerea la rău ajută la întărirea sufletului, căci e nevoie de şi mai multă forţă morală ca să depăşeşti o fire păcătoasă şi să devii bun decât e nevoie ca să rămâi bun când nu eşti niciodată ispitit să fii altfel. Astfel că a te complăcea în imoralitate poate, în cele din urmă, să-ţi întărească sufletul.

Miles se uită lung la ea.

— Doamne sfinte! Diabolic de logic.

— Mulţumesc.

— De aceea s-a ciupit cu coniac? Era sincer mulţumit şi uimit.

Admiraţia lui o încălzi.

— Asta cred. Asta, şi mai cred că era şi puţin plictisit.

— Interesant!

Miles îşi lovi gânditor condeiul; pana tremură. Cynthia nu era obişnuită să îl vadă nerăbdător; o intriga.

— Poate n-ai fi o naturalistă îngrozitoare, domnişoară Brightly, dacă ar fi să te lovească vreodată pasiunea pentru ştiinţele naturii. Şi când te gândeşti că Goodkind e, de obicei, un idiot.

— Poate „idiot” e prea mult, nu crezi? Poate să fie fermecător. Orice bărbat poate să fie fermecător, dacă primeşte imboldul necesar.

Şi la auzul cuvintelor ei, Miles încremeni. Se uită neîncrezător la ea. Întredeschise uşor gura. O închise la loc.

Apoi puse condeiul deoparte atât de brusc, că aproape plesni biroul. Ea tresări.

Vocea lui era scăzută şi înverşunat de exasperată:

— *Nu,* Cynthia. Milthorpe e un provincial lăudăros, Goodkind e un idiot infatuat şi Argosy e un crai neisprăvit şi arogant. Niciunul dintre ei nu e fermecător. Ai vorbit despre pânze de păianjen cu Goodkind? Hai să-ţi povestesc eu

despre reacţiile chimice!

Ea fu complet luată prin surprindere.

— Eu... îmi pare...

— Tu eşti... compusul care le dă efervescenţă. Tu îi transformi, Cynthia. Tu. Cu... eforturile tale. Asculţi, zâmbeşti, convingi, incluzi. Altfel, bărbaţii ăştia sunt exact aşa cum i-am descris.

Ultimele cuvinte fură rostite cu o forţă cumplită.

De parcă le ţinuse în el multă vreme.

Cynthia îşi simţi chipul în flăcări. Aruncă o privire spre locul în care se aflau Violet, Argosy – „craiul arogant" – Jonathan şi Georgina. Bine măcar că niciunul nu se uita la ei.

— Cred c-am auzit de curând cuvântul „epuizată" la tine. Vocea lui Miles continua să fie insuportabil de liniştită.

Cynthia ridică brusc capul, de parcă ar fi lovit-o.

Desigur, „de curând" însemna cu o noapte în urmă. Cu o noapte în urmă, în întuneric, la lumina focului, cu o mişcare lină, trupul lui prelung şi cald se apropiase de al ei, îi strânsese corpul pe jumătate gol în braţe şi o sărutase sălbatic, mâinile lui mari îi cuprinseseră sânii şi îşi apăsase minunata gură pe...

El nu avea niciun drept să îi arunce în faţă amintirea aceea. Niciun drept.

— Bogată, îi aminti ea calmă şi cu răceală. Epuizată, dar bogată.

El se întoarse uşor dinspre ea spre fereastră. Mulţimea de frunze în formă de lacrimă colora aproape toată priveliştea în verde.

— Nu sunt atât de îngrozitori. Nu sunt, insistă ea în şoaptă, aproape disperată.

Avea nevoie să creadă că nu erau. Voia să îl convingă. Voia ca el să o liniştească.

El nu o linişti. Rămase mult timp tăcut.

— Foarte bine, spuse el calm. Iată ce ştim despre Goodkind. Ştim că e bogat, evlavios şi infatuat. Şi uşor de convins. Adăugă oarecum crispat acest cuvânt. E văduv. Are doi copii. *Are* un moştenitor. Nu s-ar împotrivi ideii de a

avea încă un copil. A fost un soldat bun. Nu ţine la băutură sau aşa am înţeles. Dar... Ei bine, presupun că te interesează micile păcate pe care ai putea... să spunem... să le exploatezi?

— Să le explorez, îl corectă ea înţepată, este un cuvânt mai bun.

— Cum vrei. El ridică absent pana şi îşi trecu uşor degetele pe ea, de parcă o mângâia după ce o trântise cu zel. N-am vrut să menţionez asta... căci s-ar putea să nu-l mai iei deloc în considerare. Şi înţeleg că vrei să iei în considerare mai multe opţiuni, zise el sec. Şi puţini ştiu asta. Poate eu şi... încă unul sau doi oameni.

Devenea îngrijorător.

— E... depravat în vreun fel?

Ei bine, era o presupunere generală. Doar că părea atât de improbabil.

— Totul depinde de cum defineşti „depravat”.

Din ce în ce mai rău.

— Ai face bine să-mi spui.

— Să zicem că ştiu din surse sigure de la... să zicem... o cunoştinţă feminină de-a mea care lucrează pentru o casă cu, hm, o anumită reputaţie... unde domnul Goodkind...

El se opri.

— Doar spune-mi, şuieră ea printre dinţi.

— ... îi place, din când în când, să îmbrace haine de femeie. I se pare erotic.

Cynthia rămase cu gura căscată.

— Şi mie-mi par erotice hainele de femeie, îi mărturisi Miles vesel. Doar că nu-mi place să le port. Îmi place să le dau jos de pe femeie. Puţin... câte... puţin.

El o privi cu atenţie. Cynthia ştia că se înroşise, căci îi ardeau ochii. Pe ascuns, îşi apăsă două degete pe încheietură şi îşi simţi pulsul bătând cu viteză ameţitoare. Îngrijorarea legată de Goodkind şi un şuierat enorm de plăcere îi agitau stomacul.

Ea trase adânc aer în piept.

— El nu... nu... Nu face asta în public? se bâlbâi ea, întrebându-se dacă trebuia să pară mai mondenă decât era

în realitate. Încercând să vadă partea bună a lucrurilor.

— Sigur că nu. Face totul în privat. Şi nu o face tot timpul. De parcă era un lucru liniştitor. O face doar din capriciu.

Urmă o tăcere.

Şi acum… ei bine, acum era curioasă.

— Ce fel de haine de femeie? „Te rog, nu pantofi şi rochii de seară”.

— Oh, ciorapi. Jartiere. Mănuşi, dacă poate să facă rost. O dată o bonetă. Aşa mi s-a spus, zise el pe un ton firesc.

Miles Redmond văzuse şi auzise tot felul de lucruri ciudate în viaţa lui, inclusiv plante care mâncau carne şi oameni care mâncau oameni; aparent asta era greu de crezut.

Îşi imagină scena. Rămase tăcută. Şi apoi…

— Oh… Doamne… Dumnezeule! Trebuia să o spună.

Cynthia nu se hotărâse dacă era sau nu îngrozită. Jartiere. Mănuşi. Bonete. Păreau lucruri mici şi inofensive, dacă le luai separat. Dar purtate de *Goodkind?* Când era prins în… activităţi intime?

Activităţi intime, precum cele în care fusese prinsă şi ea… cu o noapte în urmă?

— Asta îl descalifică, Cynthia? Miles părea doar curios.

Să o ajute Dumnezeu! Pur şi simplu nu îşi permitea să descalifice pe nimeni. Şi din nou… luate separat… jartiere, mănuşi, bonete…

— Ei bine, n-o face tot timpul, nu? Încerca să se convingă singură: Fără îndoială, i-ar plăcea o soţie înţelegătoare. Cu o garderobă bogată. Vorbi oarecum disperat. Dar hotărât.

Miles o privi o vreme, iar Cynthia văzu licărul de neîncredere din ochii lui. Ea refuza să se uite în altă parte şi refuza să îi fie ruşine. Miles nu va şti niciodată cum era să fii în locul ei. El putea să folosească banii de la tatăl viitoarei sale soţii ca să plece în locuri exotice periculoase şi minunate, putea să caute riscul şi primejdia şi s-o studieze după bunul plac.

El nu trăia la limita supravieţuirii ca ea. Nu se *născuse* la limita supravieţuirii.

El lăsă capul în jos şi se uită la hârtia lui. Se uită la condeiul neînsufleţit.

Cynthiei îi părea foarte rău că întrebase de micile păcate ale lui Goodkind. Dar oricum, poate că paza bună trece primejdia rea.

Şi poate că va reuşi să fie înţelegătoare cu Goodkind.

Miles ridică iar privirea.

— Ce face Spider?

Era subiectul ei preferat.

— E sălbatic. Neînfricat. Afectuos. Doarme pe capul meu.

El zâmbi. Dar nu şi cu ochii. Deveniseră absenţi; reci. Îşi mută privirea de la ea. Luă condeiul şi studie modelul de pene.

— N-ai cearcăne. Acum reuşeşti să dormi noaptea?

Ea rămase pur şi simplu fără cuvinte. Stânjenită. Degetele ei zburară să-şi atingă zona de sub ochii.

Bineînţeles că omul acesta ar observa că nu dormea bine. Ea se întoarse uşor. Oare din cauza asta îi oferise pisica?

Oh, Doamne! Ce îi făcea bărbatul ăsta?

— Eu... se poticni ea. Nu era deloc obişnuită ca altcineva să aibă grijă de ea, iar gândul îi tăie răsuflarea. Siguranţa ei se zdruncină. Tu... ai dormit bine... azi-noapte? întrebă ea şovăitor.

Nu voia să îi pese. De nimic din ce spunea sau făcea el.

Dar îi păsa de fiecare mişcare cât de mică pe care o făcea. De fiecare cuvânt şi gură de aer pe care o respira.

El îşi întoarse uşor privirea; Cynthia îl surprinse chiar când se uită la ea. Şi când privirile li se întâlniră, chipul lui deveni posac.

— Nu, spuse el simplu, în cele din urmă.

O privi drept în ochi. Nu îşi rostise cuvântul ca pe o acuză, dar nici cu vreo urmă de căldură. Dar îl rostise de parcă ea ştia ce să facă sau ce însemna.

Ea nu ştia.

„E mai mult decât atât”, îi spusese el cu o seară în urmă. Şi ea îl lipsise de lucrul acela.

— Îmi… pare rău. Nu ştia de ce o spusese. Îi părea mai ales rău că nu îi înţelegea starea. Şi regreta că amândoi păreau să sufere, dar nu putea să explice de ce.

Ochii ei urmăriră direcţia privirii lui. Lady Georgina nu se afla la capătul ei.

Ci Lady Middlebough. A cărei privire se retrăgea uşor de la Miles, asemenea unui partener de dans: pieziş, subtil. Cu subînţeles. Expresia minunatei şi respectabilei brunete nu se schimbă. Iar Lady Windermere, partenera ei de table, nu părea să observe ceva.

Era un schimb atât de discret de priviri. Atât de iute, de subtil! L-ai fi putut rata cu uşurinţă.

Şi se gândi acum la toate comentariile discrete ale lui Lady Middlebough. Absenţa soţului, care avea să se întoarcă într-o zi sau două. Îndrumările explicite şi absurde spre camerele ei, anunţate cu o noapte înainte.

Inima Cynthiei, încălzită cu o clipă mai devreme de îngrijorarea lui Miles, se strânse înfrigurată.

După o tăcere în care el îi întâlni privirea şi în care faţa ei se aprinse, Miles arătă cu mâna spre hârtie şi condei. Ridică uşor din sprâncene. Nu spuse nimic altceva.

Cynthia înţelese că o concedia politicos şi voia să revină la lucrul lui.

Ea îi zâmbi politicos şi făcu o reverenţă adâncă.

Apoi se îndreptă agale spre locul unde stăteau Georgina şi Violet, ocupate cu relaxanta îndeletnicire, tipic feminină, a brodatului.

Să înfigi şi să scoţi ace dintr-o bucată de pânză părea o modalitate liniştitoare de a-ţi petrece timpul în clipa aceea.

Să creezi ceva cu împunsături chibzuite părea şi interesant.

Ca un păianjen. Ţesând şi reţesând o pânză.

Tinerii îi zâmbiră şi o salutară, iar Argosy se ridică, făcu o plecăciune şi surâse. Ea îşi alese un scaun lângă el,

ceea ce îl făcu să radieze de fericire. Fericirea lui alină un pic mintea Cynthiei.

El îşi întinse uşor picioarele. O formă de mândrie pe care ea o înţelegea şi aprecia. De asemenea, un gest liniştitor. Expiră. Nu îşi dăduse seama că i se strânse pieptul până când nu expiră.

— E o ciudată, spuse Jonathan întunecat. Zece copii! Din toate…!

Ah! Tot despre ţigani vorbeau. Şi Jonathan era tot exasperat.

— O ciudată! Cynthia sări uşurată peste explicaţie. Îşi dorea să îl încurajeze. Pe mine m-a cam speriat.

— Eu tot nu înţeleg ce-a vrut să zică prin sânge şi pistoale. Argosy era mai perspicace de atât. Ţi-a spus că eşti o nebunatică. Nu mi-a plăcut.

Cynthia se temea că tocmai de aceea nu îi plăcuse. Apoi îl privi şi i se păru foarte masculin şi protector. Îşi aminti că Argosy avea cinci surori şi se gândi că era galant din partea lui.

Zâmbi la cuvintele lui, iar el îi răspunse cu unul dintre zâmbetele lui înflăcărate.

Totuşi, nu era sigură că o scosese cu bine la capăt cu Argosy.

— Trebuie să fim indulgenţi, poate are o boală mintală, spuse ea cu blândeţe, dar în gând îi ceru iertare talentatei, dar respingătoarei copile de ţigan. Cât de groaznic trebuie să fie pentru ea.

— Chiar că groaznic! interveni Georgina, deşi nu fusese de faţă. Să spui lucruri fără să fii în stare să te opreşti!

— Eu cred că e doar o fată răsfăţată care vrea să facă vâlvă, îşi dădu Violet cu părerea.

— Tu ar trebui să ştii, spuse Jonathan.

Violet strâmbă din nas spre el, apoi se opri, căci nu voia să încurajeze apariţia ridurilor. Încercă să îl lovească din nou.

El se mută indiferent din calea ei.

— A avut dreptate cu raţa, insistă Argosy.

Se ridică ţeapăn, de parcă retrăia şi revedea episodul în minte.

Se gândea neplăcut de mult la cele întâmplate, observă Cynthia. Şi ultimul lucru de care avea nevoie sau pe care şi-l dorea era ca el să înceapă să facă investigaţii despre *ea.*

Se întreba cât de multe ştia Jonathan. Schimbă o privire cu el. Găsi ceva liniştitor în ochii lui. Din motive de el ştiute, Jonathan o plăcea şi mai şi aducea un pic cu fratele lui. Primul lui instinct – ei bine, al doilea, după ce se distra pe cinste – era să fie protector.

— Eu tot cred că a fost doar o coincidenţă, spuse Cynthia.

Avea de gând să încurajeze şi pista aceea. Îşi însoţi cuvintele cu un zâmbet blajin.

— Dar o *raţă goală?* spuse Argosy.

Toată lumea părea confuză, dar el se uită cu subînţeles la Cynthia. Aparent doar ei îi povestise despre raţa goală. Ea chiar se simţea oarecum onorată.

— Poate că doar ghiceşte îngrijorările din mintea ta. Am auzit de genul ăsta de talent.

— Ah! El făcu ochii mari. Dădu din cap cu înţelepciune. Şi eu. Şi eu. Ai dreptate, Cynthia.

Ea îi zâmbi din nou.

— Mă întreb cum o fi să călătoreşti aşa cum fac ei? întrebă Violet. Vocea îi era visătoare. Sunt mereu în mişcare. Văd fiecare colţişor din Anglia. Văd pe toată lumea. Ea a spus c-o să plec într-o călătorie lungă pe ocean. Sunt sigură că nu m-ar deranja.

— Trebuie să dormi în cort când eşti ţigan, îi spuse fratele ei. Corturile pot fi murdare. Şi ai fi nevoită să stai pe jos ca să mănânci, în jurul focului.

— Ca la picnic, observă vioaie Lady Georgina.

— Puţin probabil, rosti laconic Argosy.

Georgina păru temperată.

— Dar băieţii ţiganilor compensează pentru asta, spuse Cynthia. Aşa ochi verzi… Ea îi aruncă o privire piezişă lui Violet.

Argosy se zburli. Un dram de gelozie era sănătos, reflectă ea în gând.

Jonathan o privi pe Cynthia cu ochii mari. Scutură uşor din cap: „nu o încuraja”.

Era prea târziu.

— De ce să nu admir un tânăr ţigan? întrebă Violet. Când a fost la Tropice, *Miles* a cunoscut o grămadă de femei exo… Se opri, amintindu-şi de Georgina.

Cynthia se uită la bărbatul despre care spuneau că ar fi cunoscut nenumărate femei exotice. Acesta se oprise cu totul din scris. Privea lung pe fereastră, cu umerii laţi nemişcaţi.

Ea îşi întoarse iute capul spre cei de lângă ea.

Schimbară subiectul când Jonathan începu să vorbească despre acrobaţii pe cai cu Argosy. Curând se certau, pe jumătate serios, în legătură cu care dintre ei ar fi fost un acrobat mai bun având în vedere abilităţile lor de călăreţi.

— Ţiganii pleacă mâine, îi şopti ea lui Violet câteva clipe după aceea. La fel şi băiatul. Ce n-aş da să fug cu ei măcar pentru o vreme!

Apoi, cu coada ochiului, Cynthia se uită cum Miles pune condeiul jos şi pleacă spre uşă chiar când, din întâmplare, Lady Middlebough se ridică de la jocul de table.

Se întâlniră în mijlocului salonului mare.

Se opriră să schimbe în şoaptă câteva cuvinte, iar tonul părea indiferent, politicos şi aproape plictisit.

Dar Cynthia auzi – pentru că era disperat de interesată, asculta cu disperare şi avea un auz bun – câteva cuvinte în schimbul rapid dintre ei.

Auzi: „mâine” şi „miezul nopţii”… „Să aduc o muscă moartă?” şi „O să te găsesc”.

Ultimele cuvinte fură accentuate de râsul scăzut al lui Lady Middlebough.

După câteva clipe, se despărţiră, de parcă totul fusese pur întâmplător şi fiecare îşi văzu de drum.

Capitolul 15

Nu plănuiseră activităţile pentru a doua zi, dar discutaseră despre o plimbare prin grădină înainte ca fiecare să se retragă, alături de un grădinar care să îi îndrume şi să le explice ce plante creşteau în seră. Fuseseră informaţi cu părere de rău că niciuna nu se hrănea cu carne. Cynthia tocmai îşi încheiase rochia de plimbare şi îşi pusese pantofii în picioare, gata să coboare la micul dejun când un ciocănit strident se auzi în uşa de la dormitorul ei.

Pisoiul se ascunse iute sub pat.

— Domnul Miles Redmond ar vrea să vă vorbească numaidecât, domnişoară Brightly, îi spuse servitoarea când Cynthia deschise uşa. E în bibliotecă. A spus că ştiţi să ajungeţi acolo.

Bineînţeles că ştia unde era biblioteca. Fumase o ţigară de foi – ei bine, aproape – şi se zvârcolise în braţele lui acolo.

Iar în noaptea aceea, *el* avea să se zvârcolească în braţele lui Lady Middlebough. La etajul trei, în spatele celei de-a patra uşi, pe stânga.

Adică aşa avea să se întâmple dacă ea le înţelesese corect discuţia.

Încremeni. Se simţea înfrigurată, revoltată şi nu avea chef să asculte ordinele lui. Dar după expresia de pe chipul servitoarei, nu fusese trimisă la ea de un bărbat bine dispus. „Numaidecât”, îi spusese.

Aşa că Cynthia se duse.

Acolo mai mirosea încă a ţigări, observă ea adulmecând. Miles, care stătea nemişcat în mijlocul încăperii, se întoarse şi o văzu. Nu se deranjă să o salute.

— Violet lipseşte.

Ceva nu era în regulă. Vocea lui era… prea liniştită. I se zburli părul de pe ceafă. Dacă ar fi fost un şoricel, s-ar fi adăpostit undeva, în aşteptarea furtunii.

Chipul lui Miles era teribil de palid. Cel mai probabil se

întorsese târziu de la întâlnirea cu omul de ştiinţă din Sussex, dar nu era palid de oboseală.

— Violet lipseşte? repetă ea prosteşte. Ce vrei să spui cu…

— A plecat, domnişoară Brightly, continuă vocea aceea foarte calmă. N-a mai fost văzută de ieri-seară, de la cină.

Ea se uită atent la el.

— Aţi căutat prin fiecare…

— Am ajuns la concluzia asta printr-o serie de întrebări discrete puse de mine şi de fratele meu, Jonathan, prin care am aflat că nu e nicăieri pe moşie. Am căutat-o. A dispărut.

În regulă, atunci. Deci, Violet o făcuse. Fugise cu ţiganii. Violet era complet nebună, se gândi aproape cu admiraţie Cynthia. În ciuda agitaţiei ei crescânde în faţa bărbatului masiv care se apropia de ea.

Şi se tot apropia.

Ea se strădui să rămână pe loc, chiar dacă aducea cu el şi furia lui.

— Mă întrebam dacă ai idee unde s-o fi dus Violet.

Furia lui se revărsă în valuri.

Cynthia simţi un nod în gât. I se tăie răsuflarea. În cele din urmă, reuşi să spună pe nerăsuflate:

— Cred că e posibil să fi plecat în tabăra ţiganilor… Era un băiat care…

Expresia de pe chipul lui Miles era atât de ucigătoare că reduse cu totul la tăcere restul frazei.

— De ce, repetă el, cu o răbdare atât de grea că ar fi putut să se cutremure şi un suflet cutezător, crezi că s-a întors în tabăra ţiganilor?

— Noi… se poate ca eu să fi menţionat că ţiganii călătoresc foarte mult… când ea a spus că i-ar plăcea să călătorească… că se simte deseori neastâmpărată şi… băiatul… n-am ştiut că ea va…

— N-ai ştiut? ridică el vocea. Scoase un râs scurt, neplăcut şi neîncrezător. Nu cred nicio clipă că n-ai ştiut exact ce faci. Violet acţionează. Este impulsivă. Şi ştii asta

pentru că vezi oamenii, ştii să te joci cu ei, înţelegi consecinţele. Şi totuşi, ai încurajat-o. Ce fel de prietenă eşti?

Când ajunse la sfârşitul frazei, cuvintele lui o izbiră ca nişte scântei scoase de o nicovală lovită. Furia lui aspirase tot aerul din încăpere.

Furia. Aşa se explica paloarea de pe chipul lui. Furia şi frica. Era îngrozit pentru sora lui.

Oh, îl ura în clipa aceea. Totuşi, voia să se ducă la el, să îl atingă, să îi uşureze cumva frica, dacă putea. Dar el avea dreptate. Avea dreptate în ceea ce o privea. Într-un fel, ştiuse exact ce făcea când îi vorbise lui Violet despre ţigani.

Afurisitul acesta avea mereu dreptate.

Dar de dragul dreptăţii, ea nu avea să îşi asume toată vina, iar furia lui deveni un combustibil minunat pentru furia ei.

Ea înaintă spre el.

El făcu speriat un pas înapoi.

— Ştiu că ţi-e teamă pentru ea, Miles. Dar este plictisită. Este deşteaptă, plină de energie, răsfăţată şi plictisită. Habar n-are ce să facă cu viaţa ei. Face toate nebuniile astea pentru toate motivele astea. Şi cred că îi e dor de fratele ei.

Deodată, furia care îl însufleţise se stinse de parcă Cynthia i-ar fi tras un pumn în coaste.

Şi acum ea îi văzu durerea.

Ah, Lyon: călcâiul lui Ahile în familia lor. Cynthia uitase de Lyon şi de cei care dispăreau în familia Redmond. Şi de cum Miles nu avea niciodată să fie Lyon. Şi de cum trebuia să se simtă Miles când se gândea la încă un Redmond dispărut.

Oh, Doamne! Ea era o persoană absolut îngrozitoare.

Disperată, îşi ceru iertare din priviri. Şi rămaseră amândoi tăcuţi. De parcă Miles se ruşina că îşi dezvăluise slăbiciunea.

Când vorbi din nou, energia negativă a furiei lui dispăruse. Dar rămase o neîndurare ostenită.

— Însă noi avem o responsabilitate, domnişoară Brightly. Atunci când ştim mai mult, vedem mai mult, înţelegem mai mult decât alţii de care ne pasă. Avem responsabilitatea de a avea grijă de ei. Mă înţelegi?

Cynthia îşi dădu deodată seama că şi degetele îi erau încordate. Strângeau un pliu al fustei. Le flexă absentă când îi întâlni privirea. El îşi dorea, cu ochii aceia negri, ochii lui adânci care puteau, asemenea nopţii, să arate şi să ascundă atâtea lucruri deodată, ca ea să îl înţeleagă.

„Noi”, spusese el.

O inclusese în legiunea aceea a oamenilor puternici, a oamenilor care vedeau mai mult, ştiau mai mult. Confirmând neatent, poate, cea mai puternică asemănare dintre ei: amândoi erau *puternici.* Mai puternici decât cei din preajma lor. Din fire. Şi de nevoie.

Gândul că aşa o vedea el îi tăie răsuflarea. Se holbă la el.

Nu se văzuse niciodată într-o asemenea lumină: puternică. Încercase pur şi simplu să supravieţuiască. Avea grijă de ea, întotdeauna avusese.

Dar cine avea grijă de Miles?

Cu o zi în urmă, îl văzuse cum aranjează o întâlnire cu o femeie măritată. El avea să îşi cumpere viitorul la fel cum voia şi ea să şi-l cumpere pe al ei.

L-ar fi luat în braţe chiar în clipa aceea, oricum, şi ar fi aşteptat până când nu mai era palid de frică şi încordat de furie. Ar fi făcut orice ca să îi alunge durerea, teama, frustrarea.

Pentru un moment, rămaseră amândoi tăcuţi. De parcă mărturisirea îl făcuse să se simtă un novice. El se întoarse. La urma urmei, omul faptei, al scopului şi al curajului era şi el vulnerabil.

Oh, cum se distrugeau unul pe celălalt.

— Într-un fel, Miles… asta e… minunat!

El îşi întoarse brusc privirea spre ea. Rămase uluit.

— Minu… El aproape se bâlbâi. Despre ce Dumnezeu vorbeşti?

— Despre asta. Aproape nerăbdătoare, ea întoarse

mâna în sus, într-un gest menit să se refere la afurisita lui de soră care dispăruse intenţionat, la dezlănţuirea furiei lui şi la evaluarea lui teribil de sinceră, dar extraordinar de exactă a firii ei. Toate astea. Îţi pasă foarte mult de Violet, nu?

El se încruntă întunecat, nerăbdător.

— Aş face orice pentru ea.

Cynthia se uită la bărbatul acela, cu un zâmbet uşor pe chip, şi-i spuse cu blândeţe:

— Exact.

Ea se întoarse spre fereastră. Pentru ca Miles să nu îi surprindă expresia, căci nu avea încredere că el n-ar fi văzut regretele.

Apoi îşi îndreptă spatele.

Urmă o tăcere. În regulă, atunci. Îl lăsase mut de uimire. Se întoarse şi îl găsi nemişcat, privind-o lung.

— Îmi pare rău dacă am avut vreun rol în povestea asta, Miles! Sincer.

El încuviinţă scurt din cap, continuând să se holbeze la ea, cu o expresie îngândurată.

— Îmi pare rău că mi-am ieşit din minţi, spuse el înţepat.

Cynthia observă că nu cerea iertare pentru niciunul din lucrurile pe care le spusese. Nici nu avea de gând să o insulte cu o asemenea părere de rău. De fapt, tot ce spusese despre ea era adevărat, şi ea era perfect conştientă de asta.

— Nu sunt absolut sigură că-ţi pare rău că ţi-ai ieşit din minţi. Mie nu-mi pare rău că ai făcut-o. Şi îi zâmbi. El părea speriat, dar ea nu îi dădu răgazul să pună întrebări. M-aş duce în tabăra ţiganilor, domnule Redmond, zise ea cu blândeţe. Aveau de gând să plece în dimineaţa asta.

El deschise gura, o închise şi se încruntă. Îşi muşcă buza.

Era clar că voia să spună ceva, dar ea bănuia că nu putea să exprime în cuvinte.

Cynthia se simţi din nou copleşită de tandreţe şi de o mare satisfacţie pentru că reuşise să îl lase pe bărbatul

acela inteligent confuz şi fără cuvinte.

— Mulţumesc, zise el în cele din urmă.

Apoi se întoarse şi o părăsi în grabă.

*

Miles se îndreptă în galop spre tabăra ţiganilor şi văzu că erau pe cale să o demonteze cu o râvnă organizată. Alt oraş aştepta cu nerăbdare acrobaţi pe cai, ghicitori şi tămăduitori. Ţiganii aveau să revină în tabăra lor comodă din Sussex într-un an sau într-o lună; nu aveai de unde să ştii. Dar ei făceau acum parte din peisaj la fel ca istoria oraşului, precum crâşma, biserica şi academia domnişoarei Endicott de pe deal.

Era imposibil să nu o observi pe Violet: era cocoţată pe o stâncă mare în mijlocul forfotei. Miles descălecă şi îl priponi pe Ramsay de ramura joasă a unui frasin, apoi se îndreptă să o înfrunte, uşurarea concurând cu furia.

Pentru o clipă, se priviră în tăcere.

Ştia că sora ei era considerată un diamant de cea mai bună calitate. Dar el o vedea pur şi simplu ca pe Violet: o vedea ca pe un copil cu bucle negre încâlcite şi ochi strălucitori, numai râs, năzbâtii, isteţime creativă, care umbla mereu după el şi fraţii lui. Cineva cu care se jucase, pe care o tachinase, de care avusese grijă şi pe care o iubise toată viaţa.

— Îmi imaginez că nu e aşa de simplu pe cât ţi-ai imagina să fugi cu ţiganii, spuse el în cele din urmă, pe un ton firesc.

— Nu mă iau cu ei, mărturisi ea ursuză.

— Ca să vezi!

— Puteam să le fiu de vreun folos, mormăi ea.

Miles o văzu pe tămăduitoarea Leonora Heron privindu-l şi o auzi şoptindu-i ceva unui ţigan. Suna ca un refuz vehement.

— Ai stat aici toată noaptea?

— Nu. Am ajuns de dimineaţă, îi spuse Violet. Doamna Heron m-a ţinut în cortul ei o vreme.

Miles se întoarse spre ţigancă.

— Mulţumesc că aţi avut grijă de ea, doamnă Heron.

— Cu plăcere, domnul Redmond. Vedeţi dumneavoastră, o am şi eu pe a mea.

Femeia îi aruncă o privire îndurerată. Care deplângea fetele neascultătoare.

În spatele lor, un grup de cai ţigăneşti strălucitori îşi smuceau capul, acceptând adierea vântului, aparent acceptând faptul că urmau să plece în curând, ca să distreze alte buzunare englezeşti, cu bărbaţi urcaţi călare pe spatele lor, aşa cum păsările săltau pe valurile oceanului. Caii care trăiau cu ţiganii deveneau şi ei ţigani, se gândi Miles.

El observă direcţia privirii lui Violet: Samuel Heron, un bărbat mare şi chipeş, care se bucura de ambele calităţi. Samuel se uită afectuos spre Violet, dar tresări când întâlni privirea fixă, fioroasă, a lui Miles. La fel de eficientă ca sârma ghimpată.

Samuel se grăbi spre cai.

— Ştiai că ţiganii îi consideră pe *gadji* spurcaţi? spuse Miles cu blândeţe. Nu e ceva personal. Este doar o credinţă care ţine de cultura lor.

Violet îl privi pe Samuel plecând.

— Ce ironie, spuse ea ursuză, având în vedere că eu sunt atât de curată!

Miles se aplecă şi se aşeză pe pământ lângă sora lui mâhnită. Îşi întinse partea din spate a hainei, se sprijini în mâini şi oftă.

— De ce? întrebă el simplu.

Când venea vorba de Violet, „De ce?” era aproape întotdeauna o întrebare retorică, dar devenise un fel de obicei.

— De ce? Se întoarse spre el, imaginea perfectă a inocenţei cu ochi mari. Orice ai vrea să spui prin…

— Gata, Violet! rosti cuvintele atât de ferm, încât păru aproape tăios.

Ea clipi uluită.

— Spune-mi motivul adevărat pentru care ai fugit. Ai

măcar vreo idee? A fost vorba de Samuel Heron?

Violet dădu să vorbească, apoi se opri, îl privi şi se încruntă. Se surprinse încruntându-se şi îşi îmblânzi expresia. Era mereu atentă să evite liniile care se desenau pe chipul ei frumos.

— Pari obosit, Miles!

El îi aruncă o privire răutăcioasă. Dar surprinderea ei părea sinceră, nu o tactică de diversiune.

„Nopţile târzii cu Cynthia Brightly”.

— Mă întreb dacă nu e ceva care să aibă de-a face cu dispariţia surorii mele.

Ea tresări. Cuvântul „dispariţie” avea o conotaţie neplăcută în familia lor.

Rămaseră din nou tăcuţi.

— Nu, spuse ea în cele din urmă. N-are de-a face cu Samuel Heron. Nu întru totul. Chiar dacă e chipeş. E diferit. Tu ar trebui să înţelegi lucrurile diferite. Privirea ei piezişă era acuzatoare, dar lipsită de convingere. Ele… Ea oftă. Îşi îndepărtă o şuviţă rebelă de pe ochi. N-a avut nimic de-a face cu el. Nu sunt sigură că ştiu de ce am făcut-o, Miles. Ăsta e adevărul.

Miles era tentat să o scuture bine.

— Violet… să presupunem că plecai cu ţiganii. Că pur şi simplu… dispăreai în noapte şi nu te mai vedeam niciodată. Ai idee ce-ar fi însemnat asta pentru mama şi pentru tata? Pentru… noi toţi? Vrei să-mi spui că asta nu contează pentru tine?

Ea începu să plângă. Mai întâi încet, ca el să nu îşi dea seama, dar şi pentru că Violet ura să se dea în spectacol şi nu era o sentimentală, însă lacrimile erau adevărate. Şi transformară iute în şiroaie, însoţite de smiorcăieli şi suspine.

Miles suferea cu ea. Din clipa în care se născuse, nu fusese niciodată în stare să suporte lacrimile ei. Dar nu o alină, nu o mângâie uşor pe spate, nu o îmbrăţişă. Era bine ca lacrimile ei să fie pur şi simplu lacrimi. Lacrimi care exprimau durere adevărată şi frustrare, nu un mijloc de a face pe cineva – de obicei un bărbat – să se simtă atât de

incomod, încât să facă absolut orice voia ea.

Aşa că o lăsă să plângă. Şi îi simţi fiecare lacrimă în parte, de parcă erau ale lui.

În cele din urmă, Violet scoase o batistă imaculată şi îşi şterse delicat ochii. Era mereu uluitor şi teribil de îngrijită. Miles se întrebă cum de reuşea la cât era de activă.

— Îmi pare rău că ţi-ai făcut griji, Miles!

— Ştiu, spuse el cu blândeţe.

— Doar că… mi-e dor de el.

El fiind Lyon.

— Şi mie mi-e dor de el.

— Îl urăsc pentru că a plecat. O urăsc pe *ea* – Violet reuşise să o demonizeze cu totul pe Olivia Eversea şi refuza să îi rostească numele, de parcă simpla rostire invoca diavolul – pentru că-l făcuse să plece. Totul era minunat, iar acum totul e distrus. Distrus şi foarte ciudat.

Miles nu ştia ce să zică de distrus. Reuşiseră cu toţii să meargă mai departe într-un fel sau altul; viaţa familiei Redmond continuase în toate formele ei, lumeşti şi profunde. Râsetele, certurile, zâzaniile şi făcutul banilor continuaseră. Dar era de acord cu „foarte ciudat”. Şi nu ştia dacă fratele lui plecase sau dacă i se întâmplase ceva, aşa că nu era sigur pe cine să dea vina. Era ciudat să nu ştii, de parcă te prăbuşeai la nesfârşit şi nu aveai idee unde sau când aveai să aterizezi. Un alt fel de gravitaţie părea să se aplice familiei lor.

— Nu ştim cu adevărat ce s-a întâmplat, Violet, îi spuse din nou, deşi făcuse acest lucru de atâtea ori, că vorbele începuseră să îşi piardă sensul şi să sune ciudat până şi în urechile lui, aşa cum se întâmplă cu orice cuvânt pe care-l repeţi prea mult. Erau momente, recunoscu în gând, când şi el îl ura pe Lyon.

Dar obosise să îi facă pe plac lui Violet; graţie unei anumite invitate la o petrecere, dobândise gustul de a spune lucrurilor pe nume. Nesăbuinţa surorii lui avea loc pe fundalul unei iubiri şi protecţii pe care le considera sigure. Ea se aştepta să fie certată, salvată, pedepsită şi răsfăţată

indiferent de ce făcea, iar fraţii sau părinţii ei nu o dezamăgiseră nici măcar o dată. Prin urmare, pentru nesăbuinţa ei nu era nevoie de un curaj adevărat. Şi era, după cum punctase şi Cynthia, privilegiul unei fete plictisite şi încăpăţânate care habar nu avea cum să îşi folosească energia.

Şi era o expresie… a pierderii. Pierderii familiei, pierderii certitudinii, a echilibrului.

— Chiar crezi că Olivia Eversea putea să îl determine pe Lyon să facă ceva, Violet? Pe Lyon? Îl ştii pe Lyon.

— Ea i-a frânt inima. Violet făcea să pară cea mai sinistră dintre crime, de parcă o inimă frântă era genul de slăbiciune care scuza orice fel de purtare.

— Nici asta nu ştim. E tot o bănuială. Mai spusese şi asta de mii de ori înainte.

Se uitară cum ţiganii, inclusiv Samuel Heron, cheamă caii, încep să îi înşeueze pe cei pe care urmau să plece călare din tabără şi să pună hamurile pe ei. Puneau baloţii şi cuierele în căruţe. Corturile urmau să fie desfăcute, ca nişte flori care înfloreau invers.

— Miles… spuse Violet cu o agitaţie care nu-i era caracteristică. Ea trase aer în piept. Doar că… uneori nu cred că e de ajuns.

Cuvintele ei erau o declaraţie vag alarmantă. Miles se răsuci spre ea.

— *Ce* nu e de ajuns?

Ea tăcu brusc. De parcă fu descurajată de propriile cuvinte. De parcă spera ca el să le uite.

Miles bănuia că ştia ce voia să zică. Aşa cum spusese Cynthia, Violet era deşteaptă, plictisită, neastâmpărată şi nimic din Sussex şi nici chiar din Londra nu o mulţumea.

Pur şi simplu nu ştia ce să îi răspundă. Era femeie. Şi o Redmond. Asta îi contura foarte clar opţiunile.

— Şi mie îmi e sincer dor de Lyon, Violet. Dar el nu e aici. Şi ştiu că eu nu sunt el. N-o să pot niciodată să fiu el. Mi-ar plăcea să pot, dar ştiu că n-o să pot niciodată să compensez faptul că el a…

Ea se întoarse brusc şi ridică privirea spre el, cu o

expresie atât de uimită, încât se opri din vorbit.

— Ce e? întrebă el enervat.

— Miles, nu ştii că fără tine noi am zbura care-ncotro? Ea părea cu adevărat amuzată.

— Noi?

— Familia Redmond, spuse ea, de parcă el era un copil încuiat la minte. Şi nimeni nu îi mai vorbise vreodată aşa. Noi toţi.

— Ei bine, bănuiesc că sunt acum… moştenitorul regent, dacă vrei. În absenţa lui Lyon, rolul meu s-a schimbat şi e de aşteptat să…

— Nu, Miles. Ea părea cu adevărat nerăbdătoare acum. Pentru numele lui Dumnezeu! A fost mereu vorba despre tine. Îmi amintesc… ei bine, că ai încercat odată să-mi explici ceva plictisitor şi ştiinţific… O teorie despre o forţă care ţine luna pe cer şi o ţine aproape de pământ ca să nu zboare prin spaţiu?

— Păi, pentru început, cred că e vorba de gravitaţie, răspunse el confuz, întrebându-se ce voia ea să spună.

— Cum zici tu, încuviinţă ea neîncrezătoare. Dar tu eşti aşa. Tu ai fost mereu asta. Dacă tu erai cel care pleca, zburam cu toţii şi rătăceam prin sistemul solar. Papa e aşa concentrat să facă bani, să urască familia Eversea şi să impresioneze pe toată lumea. Mamei îi pasă doar de noi, de casă şi de lucrurile pe care le cumpără. E destul pentru ea. Şi chiar îi iubesc pe amândoi. Lyon era mereu ocupat să fie minunat, să fie moştenitorul, ştii tu, să înveţe afacerile, să îi facă pe toţi mândri. Iar Jonathan e Jonathan şi – ei bine, ce vreau să spun e că Lyon o fi soarele în toată povestea asta, dar tu eşti pământul. Tu ne permiţi tuturor să fim cine suntem pentru că *tu* eşti cine eşti. Puternic. Ai grijă de noi. Putem să ne *bazăm* pe tine. O ştim cu toţii, să ştii. Cred că până şi tata o ştie. Şi apoi tu ai plecat în Mările Sudului, un lucru care părea foarte exotic, dar până şi călătoria aia a fost atât de atent plănuită şi ştiam că pleci… dar nu m-am îndoit nici măcar o *clipă* că te vei întoarce la noi. Nici măcar o clipă. Pentru că aşa eşti tu.

Miles încremeni. Era teribil de încurcat. Să ţi-o închipui

pe *Violet,* dintre toţi oamenii, ajungând la o asemenea concluzie! Nu ştia cum să reacţioneze. Nici nu era foarte sigur că îi plăcea ce auzise. Se foi cu o nelinişte neobişnuită.

— Ţiganii te-au învăţat peste noapte să vorbeşti despre lucruri profunde, Violet?

— Ah, vezi, te-am făcut să te simţi stânjenit.

Era foarte mulţumită. Îşi întinse rochia peste genunchi şi zâmbi. Se întâmpla atât de rar să îl prindă pe Miles în cea mai bună pasă.

Rămaseră amândoi tăcuţi.

— Cum m-ai găsit? întrebă ea.

— Am fost discret, dacă asta te interesează. Cu alte cuvinte, niciun musafir nu ştie că ai încercat să fugi cu ţiganii. În cazul în care asta contează pentru tine. Domnişoara Brightly a sugerat că aş putea să te găsesc aici.

Violet dădu aproape aprobator din cap.

— Îmi place de ea. O spuse aproape sfidător. Intenţionat, de parcă se aşteptase ca observaţia ei să îl provoace. Chiar da. De Cynthia.

— De ce-ţi place de ea? Miles păru din nou om de ştiinţă. Cu un ton echilibrat, cu adevărat curios. Dar inima îi bătea cu putere. Voia să audă pe altcineva vorbind despre ea.

Violet se gândi un pic.

— Să ştii că e foarte deşteaptă. E foarte… *vie.* E foarte frumoasă. Te distrezi de minune cu ea. Chiar cred că nu îi e teamă de nimic. Iar părinţii noştri sigur nu o plac. Astea-s motivele. Violet zâmbi răutăcios.

El îşi înăbuşi un zâmbet. Ea nu pomenise de amabilitate sau de bunătate, de toate celelalte trăsături la modă, pe care se presupunea că tinerele doamne trebuiau să le admire unele la altele.

Toate calităţile pe care Lady Georgina le avea din plin. Toate trăsăturile pe care le aprecia şi el.

Dar ea nu pomenise nici despre onestitate. Sau pasiune. Sau curaj adevărat. Sau complexitate. Sau…

amabilitate.

Se gândea că n-ar fi contat ce cuvinte ar fi folosit Violet. El ştia acum că limba nu era de ajuns ca să descrie ce i se întâmpla când se afla în preajma Cynthiei Brightly.

Violet se întoarse spre el.

— Nici ţie nu-ţi place, nu? insistă ea. Ar trebui să vezi ce faţă ai acum. Te-ai întunecat tot. Parcă-ţi tună şi fulgeră când e ea prin preajmă. Şi nu-ţi stă în fire să fii nepoliticos. Te-am văzut vorbind cu ea ieri, Miles. Păreai… nerăbdător. Niciodată în viaţa mea nu te-am mai văzut aşa. E invitata mea. Nu e de vină că n-are familie. Trebuie să fim buni cu ea.

Să ţi-o imaginezi pe Violet observând aşa ceva. Şi să te mustre pentru asta!

Nechemată, îi veni în minte imaginea unor umeri care se îndreptau aproape imperceptibil în lumina unei ferestre. De parcă aranjau o greutate care se deplasase neplăcut.

Miles simţi iar împunsătura aceea deosebită în piept, neliniştea aceea familiară.

Cine avea grijă de Cynthia Brightly? Cynthia Brightly.

Nu credea că era neînfricată. Şi asta era ceea ce o făcea curajoasă.

Apoi se întrebă ce-o fi făcând ea în clipa aceea: fără îndoială, revedea calităţile fiecărui oaspete ca să decidă spre care dintre ei să îşi îndrepte farmecul pentru a obţine ce-şi dorea. El avusese dreptate de la bun început: ei doi nu erau atât de diferiţi în privinţa aceea. Amândoi ar fi făcut ceea ce trebuia făcut ca să obţină ce doreau.

— Încă nu ştiu ce să cred despre ea, spuse el scurt.

Nu era o minciună. Şi cum spusese ceva foarte tipic, Violet îi acceptă cuvintele cu o ridicare din umăr.

— Îmi place şi de Georgina, spuse ea cu generozitate. E foarte drăguţă. Te vei însura cu ea, nu-i aşa, Miles? Ţi se potriveşte. O spuse împăciuitor. Cu siguranţă, asta l-ar mulţumi pe *papa.*

Miles se simţea stresat, iritat. Iritare care se îndrepta spre fiecare femeie pe care o cunoştea, inclusiv spre Lady Middlebough, care avusese o răbdare extraordinară şi cu

care, pentru numele Domnului, urma să se întâlnească – în toată splendoarea goliciunii ei – chiar în noaptea aceea.

Ignoră întrebarea surorii lui şi se ridică.

— În regulă, atunci, Violet. O să te gândeşti, te rog, înainte să faci ceva necugetat?

— Nu cred că pot să-ţi promit asta, Miles. Îţi ia o groază de timp să gândeşti. Tu faci asta pentru noi toţi.

Era fluşturatică, se amuza. Se aşteptă ca Miles să râdă.

Şi deodată el se înfurie.

— Pentru numele Domnului, Violet! Vrei să-mi frângi inima?

Rosti cuvintele înainte să se gândească bine.

Sora lui deschise gura. Făcu ochii mari de uimire.

— Ce… ce lucru spui şi tu, Miles! Nu… nu te-am auzit niciodată vorbind despre inimi frânte.

Ah, deci poezia mai avea alte utilizări: să o şocheze pe rebela lui soră până ajungea să se bâlbâie. Desigur, era foarte amuzant, dar în spatele amuzamentului lui sfârâia enervarea. „Am şi eu o inimă”, şi-ar fi dorit să îi spună. „Nu sunt doar gravitaţie. Pot să fiu furios. Şi eu aş putea să fac ceva necugetat. Aş putea să sufăr…

Violet rămase fără cuvinte. Se lăsă uşor pe spate şi se uita cruciş la el, de parcă încerca să îşi concentreze toată atenţia asupra lui. Ca să se asigure că Miles era cu adevărat cel care vorbea.

— Doar gândeşte-te înainte să faci ceva, Violet! Pentru numele lui Dumnezeu, eşti deşteaptă şi, când îmi dovedeşti asta, sunt la fel de şocat. Te rog să-ţi aminteşti că poţi să-ţi foloseşti mintea şi la alte lucruri. Nu doar ca să împiedici vântul să şuiere zgomotos între urechile tale. Cu alte cuvinte: gândeşte.

— Sau… sau „o să-ţi frâng inima”? Ea părea să îl citeze şi continua să pară neîncrezătoare.

El oftă. Miles nu reuşea să îşi închipuie ce bărbat ar fi putut să o îmblânzească pe Violet sau să o transforme în femeia care-i plăcea să creadă că putea să devină. Avea cele mai bune calităţi ale familiei Redmond, amplificate şi

cuprinse de amoc.

— Prea bine, spuse el în cele din urmă. Da. E foarte posibil ca data viitoare când faci ceva necugetat să-mi frângi inima. Ţi-ar plăcea să ai pe conştiinţă inima mea frântă?

Ea continuă să se uite lung la el şi deodată se încruntă. Poate că încerca să şi-l închipuie ca pe un om cu inima frântă, se gândi el, şi se poticni în harababura creată de acea imagine. În vreme ce îl privea, ridică aproape inconştient mâna ca să netezească încruntătura dintre ochii.

În cele din urmă, Violet răsuflă resemnată şi se întoarse din nou, uitându-se spre orizont.

— Foarte bine, Miles. Mă voi strădui să gândesc. Dar numai pentru tine. Încruntarea el fu menită să ascundă faptul că vorbea serios.

„Afurisita mea de soră mă iubeşte fără să vrea”. Miles îşi ascunse zâmbetul.

— Oh, aşteaptă, Miles! Violet se uită la el. Ai grijă! Unul dintre nasturii de la haină ţi-e slăbit. Ea se întinse şi lovi uşor cu două degete nasturele de argint care atârna. Ar trebui să-ţi pui valetul să se ocupe de el. Asta e o haină Weston? De obicei ei cos nasturii cu oţel. Ce i-ai făcut?

„M-am tăvălit pe canapele cu musafire înnebunitoare care fumează ţigări de foi”.

Trebuia Violet să observe nasturele lui slăbit! În unele privinţe, viziunea ei, felul în care privea lumea, se asemăna cu a lui: era precisă, minuţioasă. Dar evident altfel canalizată.

— Mulţumesc că mi-ai atras atenţia. Mă ocup de asta ca nu cumva să-ţi jignesc exigenţele vestimentare.

Ea schiţă un zâmbet, dar zâmbetul se stinse pe măsură ce o cuprinse agitaţia. Îşi drese glasul:

— N-o să-i spui lui *papa* despre… asta?

— Nu. Şi, desigur, probabil că nici Jonathan nu o s-o facă. Totuşi, dă-ţi seama că el o să ştie că ai încercat să fugi cu ţiganii, ceea ce înseamnă că are ceva nou cu care să te şantajeze.

Violet pufni:

— Jonathan nu ştie nicidecum la fel de multe despre mine pe cât ştiu eu despre el.

Era un detaliu interesant. Poate într-o bună zi va insista pe lângă sora lui ca să afle mai mult. Dar nu azi.

Miles se ridică şi îşi scutură spatele hainei. I se făcuse frig cât rămăsese aşezat. Se întinse, prinse mâinile lui Violet şi o trase în sus fără jenă. Apoi aşteptă ca ea să îşi scuture fusta, o luă din nou de mâini şi i le frecă între ale lui. Erau foarte reci.

Apoi, exasperat, le dădu drumul.

— Cum ai ajuns aici, Violet?

— Am mers o vreme, apoi am plătit un şiling unui fermier care se ducea spre nord ca să mă ducă restul de drum. Vezi tu, n-am vrut să iau un cal, ştiam că ţiganii l-ar fi luat, *papa* ar fi făcut spume şi ar fi pus să îi aresteze pe toţi. Tu ai venit călare, nu? Violet se uită plină de speranţe spre Ramsay. Apoi se uită cu subînţeles în depărtare, spre locul unde se zărea impunătoarea lor casă, şi îşi întoarse explicit privirea spre el.

Miles îşi dădu ochii peste cap. Trebuia să îi admire încercarea, dar el nu era nici Lyon, nici tatăl lor.

— Bineînţeles c-am venit călare. Tu, oricum, o să te întorci pe jos, în vreme ce eu merg călare. Plimbarea sigur o să te încălzească bine. În drum spre casă, o să vorbim despre gravitaţie şi despre alte proprietăţi ale planetelor.

Până la urmă, el ştia cel mai bine cum să o pedepsească pe Violet.

Capitolul 16

Urmă o zi tihnită. Violet fu calmă şi tăcută câteva ore, apoi ieşi din cameră şi îşi dori să facă o plimbare prin grădină. Toate femeile hotărâră să i se alăture ca să deseneze construcţiile stranii, florile şi altele asemenea.

Talentul la desen al Cynthiei era, cel mult, modest, şi

se simţea nerăbdătoare, i se părea că îşi folosea mai util timpul când îi fermeca pe bărbaţi, care hotărâră cu toţii să le însoţească la plimbare.

Cu toţii, mai puţin Miles. Dispăruse toată după-amiaza ca să se ocupe de treburile moşiei şi de corespondenţă.

În cele din urmă, în râsul şi flirtul de peste zi, Cynthia uitase că nu mai avea timp, că pantofii şi gentuţa se tot subţiau, că nu primise nicio scrisoare din Northumberland şi că Miles Redmond urma să facă dragoste cu Lady Middlebough chiar în seara aceea.

Lady Middlebough desena foarte bine. Chiar dacă o făcea cu exces de zel.

Dar în întuneric, după ce se retrăsese în camera ei, Cynthiei îi fu foarte greu să le uite pe toate.

Un anumit impuls crescu în ea, devenind de nesuportat.

În cele din urmă, Cynthia capitulă. Coborî din pat, trebuia să se ocupe singură de ce avea de făcut. Până la urmă, ştia şi încotro să o ia.

*

Dacă era să fie complet sincer, Miles îşi dădea seama că aproape îşi dorea ca Lady Middlebough să fi plecat din pură exasperare.

Dar să facă dragoste cu ea acum părea o chestiune de onoare, pentru numele lui Dumnezeu. Aşa că aşteptă, cu imaginea ei în minte şi se gândi la ce i-ar fi plăcut lui să îi facă ei şi ce i-ar fi plăcut ei să-i facă lui. Aşa că, în cele din urmă, începu să o aştepte cu mare nerăbdare. Să uite de sine, să se epuizeze într-o plăcere nepăsătoare şi lipsită de obligaţii era tocmai ce îi trebuia ca să îşi regăsească liniştea sufletească. Sau aşa îi spunea mintea lui extraordinară.

Când se apropie ora stabilită, el deschise foarte încet uşa de la dormitor şi aruncă o privire pe coridor. Pentru ca Lady Middlebough să nu bată la uşa greşită.

— Ce naiba?

Cynthia Brightly se afla pe coridor în faţa uşii lui.

Exact unde oricine care era în trecere – sau mai degrabă, oricine se *furişa* spre o întâlnire – putea să o vadă.

O prinse de încheietură şi o trase înăuntru înainte ca ea să apuce să scoată un sunet. O privi cum stătea pe covor, cu picioarele goale şi…

Stai – nu era posibil să o primească în dormitorul lui, pentru numele lui Dumnezeu!

Din reflex, o împinse atât de repede înapoi în coridor, încât părul ei pluti pe spate ca un zmeu.

Doamne Sfinte, ce păr lung şi des!

Nehotărât, nu îi eliberă încheietura pentru că Cynthia strălucea ca o stafie în cămaşa ei de noapte, surprinsă în lumina difuză de pe coridor, părul se revărsa peste chipul ei şi reuşea să se aprindă ca o scânteie în întuneric. Lady Middlebough urma să apară dintr-o clipă în alta şi să o vadă acolo şi…

Miles o smuci înapoi în cameră.

Se gândi că erau prinşi în cea mai absurdă realitate de pe pământ.

— Te distrează asta, domnule Redmond? şopti Cynthia pe un ton firesc.

El făcu greşeala să se uite la chipul ei. Cămaşa de noapte deveni aproape transparentă în lumina focului.

— Afurisită femeie! Hotărât, el o împinse din nou pe coridor.

Tot nu îi dădu drumul.

Se gândi că poate nu putea să îi dea drumul. Încheietura ei era îngustă, aşa de fină şi de rece sub degetele lui, iar dacă începea să se gândească la cât de fină era pielea ei…

Nu se va gândi la pielea ei.

— Ce naiba faci aici? şuieră el printre dinţi.

— De ce? Aştepţi pe altcineva? Nevinovate ca nişte flori, cuvintele ei. Fără îndoială, în ochii ei dansau licăriri diabolice, dar Miles nu putea să le vadă în întuneric.

Permise ca tăcerea lui lungă şi neîncrezătoare să devină un „da” clar.

— Pe Lady Middlebough? insistă ea în şoaptă.

— Tu – şi şopti cuvântul cu sarcasm – ce crezi, domnişoară Brightly?

Ea rămase tăcută o vreme. Aparent valurile lui de furie, exasperarea şi trupul lui masiv reuşiră în sfârşit să îi transmită mesajul.

— Ar trebui să plec, sugeră ea cu vocea slabă.

— Oh, sigur ar trebui să pleci, încuviinţă el încruntat. Aruncă o privire agitată pe coridor.

Dar ea nu se clinti din loc. Încremenită de nervi şi de prezenţa lui. Ceea ce, într-un fel, izbuti să o facă să se simtă ca o insectă prinsă în chihlimbar.

Miles mormăi o înjurătură, o trase încă o dată în camera lui, îi eliberă încheietura, închise uşa cât putu de încet şi o încuie cu cheia.

Era poate cel mai decisiv sunet pe care să îl şi auzit vreunul din ei.

*

— O să-i spui lui Lady Middlebough că ai un *mal à la tête*[7], domnule Redmond, atunci când vine?

El se întoarse uşor ca să se uite la ea.

— În clipa asta, nu-mi pari amuzantă, Cynthia.

Era o greşeală să se uite la ea. Ochii lui se simţeau foarte bine acum că o răvăşea din priviri în întunericul luminat de flăcările focului şi îl îmbiau să se apropie din ce în ce mai tare de ea, şi întreaga lui fiinţă protestă vehement când îşi impuse să întoarcă privirea de la ea.

Făcu cinci paşi în partea opusă a încăperii. De parcă cei cinci paşi puteau să îl apere cumva de dorinţele lui nepotrivite.

Urma să facă aşa: aştepta să vină Lady Middlebough, îi spunea să plece, cu regrete şoptite şi promisiuni pentru o altă după-amiază, apoi o înghiontea ferm pe domnişoara Brightly afară din camera lui şi îşi încuia uşa pentru toate femeile în seara aceea.

---

7 Durere de cap (în limba franceză, în orig.) (n.tr.)

— Aşteptăm până bate la uşă, îmi prezint regretele, apoi te trimit de aici, spuse el hotărât, fără să aibă atâta încredere în el încât să o privească.

Cynthia nu spuse nimic. Se uita prin camera lui cu o curiozitate lacomă.

Miles îşi închipuise că avea să se simtă mai îndrăzneţ în prezenţa ei. La urma urmei, o demistificase cumva: îi cunoştea constituţia, căldura, parfumul pielii, gustul fierbinte şi dulce al gurii. Simţise forma sfârcurilor ei întărite şi arcuite pe pieptul lui, vârfurile degetelor ei mângâindu-i capul şi…

Era sfâşiat de dorinţă. Se prinse de piciorul patului, parcă era rămăşiţa plutitoare a unui naufragiu, iar el singurul supravieţuitor care se ţinea la suprafaţă pe mare. Sau poate o suliţă pe care putea să o arunce în fălcile căscate ale dorinţei frustrante pentru domnişoara Brightly.

Ale naibii metafore! Desigur, iată-le! Dezlănţuite de domnişoara Brightly, al cărei nume era practic o comparaţie absurdă.

Ea era ca nisipurile mişcătoare. Cu cât se lupta mai mult cu ea, cu atât se scufunda mai tare.

Dacă Lady Middlebough ar fi intrat în încăpere, el ar fi întâmpinat-o cu un sărut pătimaş, i-ar fi oferit coniac, ar fi dezbrăcat-o cu râvnă şi apoi şi-ar fi descoperit cu entuziasm farmecele unul altuia. I-ar fi dovedit că tot ce auzise despre el era adevărat.

În schimb, acum, Miles se ascundea în întuneric. Şi Cynthia stătea în faţa focului cu braţele strânse în jurul ei ca un şal.

Miles îşi lăsase haina pe scaunul de lângă pat pentru ca valetul să se ocupe de ea. Se întinse – distanţa era mare – dar să se ducă s-o ia era ca şi cum ar fi renunţat la poziţia lui de siguranţă.

— Pune asta pe tine!

El o azvârli spre ea. Haina zbură prin încăpere ca o pasăre mare, ea o prinse din zbor înainte să îi aterizeze pe cap. Cu un gest graţios şi cu suficient aplomb, şi-o aranjă pe umeri. Îi aruncă o privire amuzată.

— Mulţumesc, spuse ea uşor, şovăitor.

— Nu vorbi, îi şopti el iritat.

Cuvintele lui o făcură să zâmbească.

Era linişte. El se întrebă cum i se părea camera lui: simplă, culori închise, scaune enorme, comode şi uzate, un covor moale ca o pajişte, un pat în care să încapă confortabil o familie întreagă. Miles era masiv. Îi plăcea mobila masivă şi de obicei folosea tot patul când dormea.

— Lady Middlebough nu e măritată?

Întrebarea sună periculos, de parcă încerca să demonstreze ceva, ceea ce nu potoli deloc enervarea lui.

Miles îşi încălcă propria regulă a vorbitului.

— E o femeie matură. Deci poate să facă ce vrea. Ştie exact ce face. Vrea doar un lucru, la fel ca mine.

Urmă o pauză.

— Eu nu, spuse ea încet. Eu n-aş face asta.

Oftă lung.

— Amândoi suntem adulţi, şi eu, şi ea. Şi de unde ştii, Cynthia? Cum naiba poţi să *ştii* ce vei face şi ce nu de îndată ce te mă…

Trei bătăi uşoare se auziră în uşă. El încremeni.

Chiar dispreţuia minciuna. Nu se pricepea deloc să mintă. Totuşi, dacă susţinea că e teribil de indispus, nu greşea cu absolut nimic.

Ieşind din umbră, învârti cheia şi întredeschise puţin uşa. În întuneric, Miles văzu doi ochi strălucitori şi umezi şi începutul unui zâmbet înflăcărat. Din păcate, ce urma să spună avea să îi pună capăt.

— Victoria… te rog să nu te superi! Miles părea tot o remuşcare. Zâmbetul încremeni pe chipul ei. Mă simt teribil de… indispus. Mă tem că aş putea… că n-aş fi în stare să…

Îşi lăsă fraza neterminată, plină de subînţelesuri. Se rugă în gând ca ea să aibă milă de el.

— Pot să mă descurc cu asta, şopti surprinzător de încrezătoarea Lady Middlebough, fără să ezite o secundă.

Cuvintele îi tăiară avântul. Dar doar pentru o clipă.

— Mă tem că e o foarte… — îşi drese glasul discret, în căutarea unui cuvânt descurajant – … neplăcută…

indispoziţie.

Urmă o tăcere absolută.

El şi Lady Middlebough se priviră prin uşa întredeschisă. Miles îşi dădu seama că îi *ardeau* obrajii.

O înjură în gând, sănătos şi straşnic, pe Cynthia.

— Sper să te însănătoşeşti cât de curând, alese să spună Lady Middlebough în cele din urmă, cu toată politeţea rafinată dictată de obârşia ei.

Se întrebă ce va alege ea să le spună celorlalte văduve din înalta societate.

— Mulţumesc pentru înţelegere, Victoria. Vocea lui sună ca o scuză mieroasă. Şi nu e nimeni mai ruşinat sau mai plin de regrete decât mine, din moment ce pleci dimineaţă. Te rog să-mi promiţi… o dată viitoare?

Măcar întrebarea fusese pusă din inimă, şi Lady Middlebough o ştia. Îi zâmbi oarecum nesigur, apoi îşi atinse buzele cu degetele şi îi trimise un sărut, el îl prinse din zbor.

Ea se dădu înapoi, se întoarse şi se îndreptă spre camerele ei, cu paşi uşori, cu ţinuta încovoiată şi mâhnită, ducând cu ea toate farmecele seducătoare.

Miles aşteptă până ce femeia coti. Apoi închise uşa, învârti cheia şi se răsuci ameninţător spre Cynthia.

— Poate trebuia să vorbeşti mai clar despre boala ta de la bun început. Ea se chinuia să nu râdă. Aşa nu mai trebuia să te scuzi.

— Tu eşti boala mea, şuieră el.

— Eu… începu ea să protesteze, ridicând vocea.

El îşi apăsă un deget ameninţător pe buze şi se încruntă.

— Şşşt! Îţi spun eu când să pleci, şopti el.

Urmă o tăcere mai lungă.

— Eu n-aş face-o, şopti ea şovăielnic, de parcă reluau o discuţie întreruptă de musafira lui, pentru că nu aş lua lucrurile ca pe un fapt de la sine înţeles. Dacă am destul noroc să mă mărit bine, m-aş purta onorabil.

— Din nou: de unde naiba ştii ce-ai face? Poate e mult mai greu decât îţi închipui.

— Dar nu de asta e onorabil? Din cauza greutăţii?

Un val de furie aproape îl făcu să creadă că era o proastă naivă, însă era îndeajuns de sincer ca să admită că furia se datora faptului că ea avea dreptate.

Şi că, în realitate, nu credea că ar fi mers până la capăt cu Lady Middlebough. Şi nu neapărat de dragul onoarei.

— Poate pentru că fiecare încearcă prea mult să găsească o partidă bună, fără să se gândească şi la potrivire, există atâta nefericire.

— Ah! Deci tu eşti generos cu femeile, precum Lady Middlebough, în sensul că le alini, să spunem… nefericirea? întrebă ea politicos.

Miles se gândi atunci la ochii cenuşii şi serioşi ai lui Lady Georgina. Se întrebă dacă ar avea o aventură cu vreunul dintre prietenii lui sau cu alt domn din înalta societate, dacă se căsătoreau.

Fără îndoială, el da. Să aibă o aventură. Gândul îl descumpăni.

— De ce eşti aici? Să-mi demonstrezi ceva sau să mă opreşti? spuse el tăios.

— Am crezut… am crezut că eşti un bărbat al faptelor şi al adevărului.

Nu era o acuză. Parcă îi amintea cu blândeţe cine era el, căci esenţa fiinţei lui conta pentru ea. Vocea ei era uşor nedumerită şi rănită.

— N-a fost decât o femeie măritată, spuse el blând după o clipă. Şi nici atâta. Doar ai văzut-o plecând. Mărturisirea îl costa. Dar chipul ei se îmblânzi şi, într-un fel, era tot ce conta în clipa aceea.

— Ai fi… Ea înghiţi. Ai fi făcut-o… dacă nu veneam?

El aşteptă. În cele din urmă, sigur că răspunse sincer, chiar dacă se simţi descurajat:

— Nu ştiu, rosti el încet.

Recunoaşterea era un cadou pentru ea. Cu câteva zile în urmă, răspunsul ar fi fost un „da” categoric.

Cynthia făcu ochii mari, apoi coborî iute privirea. Ah! Deci înţelegea.

„Ca pe un fapt de la sine înţeles”, spusese ea. El o studie. Oh, Doamne! se gândi că ea putea să îl fascineze în mii de feluri. Părul ei... părul ei părea un univers de culori. O văzuse într-o rochie strălucitoare pe care o confundase cu aripile unui fluture tropical, într-o rochie minunată şi serioasă care îl făcuse să se gândească la femeile uşoare din perioada Tudorilor, iar acum purta o cămaşă de noapte mare, largă şi fără zorzoane, dar care dezvăluia pielea palidă de deasupra gulerului, unde ţinea strâns haina lui cu mâinile. Voia să o atingă acolo, să dezmierde cu limba spaţiul dintre oasele delicate de la baza gâtului.

— Bine, ar trebui să pleci acum, spuse el deodată.

Combinate, prezenţa ei şi discuţia, îl făcură să se simtă încolţit.

Putea să negocieze abil cu canibalii, dar fata asta îl copleşea pentru că pătrundea în locuri dinăuntrul lui, locuri despre care nu-şi închipuise că existau, îi arăta dorinţe nevisate, punea întrebări incomode pe care mintea lui analitică nu putea să le disece. Nu avea nici cea mai vagă idee cum să o oprească.

Sau cum să se apere.

Iar lucrul pe care Miles Redmond îl ura cel mai mult pe lume era să nu *ştie.*

Făcu iute doi paşi înainte ca să-şi ia haina. Ceva pe chipul lui trebuie să îi fi dat clar de înţeles că voia să o alunge. Ea îşi trase haina de pe umeri şi o ţinu între degete.

El dădu s-o ia. În schimb, haina căzu pe podea.

Şi Miles privi surprins cum mâna lui se cufundă încet în părul ei.

Ce naiba i se întâmpla? Cu câteva nopţi în urmă o linsese ca un spaniel, iar în seara asta începuse să o tragă înăuntru şi să o împingă afară din camera lui, de parcă ar fi fost o jucărie.

Acum o trăgea de păr.

Ei bine, poate nu o trăgea de păr. Dar mâna lui i-l strângea categoric şi nu era prea dispus să îi dea drumul. Era fascinat de desimea lui mătăsoasă şi, din nou, uimirea uriaşă pe care o resimţea îl înfuria chiar pe măsură ce-l

făcea să-i slăbească puterile. Ridică uşor mâna plină, greutatea cascadei de şuviţe îi alunecă printre degete şi privi zecile de nuanţe delicate şi strălucitoare: tonuri de roşu aprins şi arămiu răsucindu-se într-un castaniu scăpărător. Îşi trecu din nou degetele prin părul ei.

Ea rămase nemişcată. Captivată fie de cât de uimit era, fie, din nou, complet surprinsă de ceea ce nebunul de Miles Redmond alesese să îi facă. Dar chiar atunci haina alunecă dintre degetele ei şi se prăbuşi la podea, iar el se uită în ochii ei. Deveniră tulburi şi blânzi, cu pupile mari şi negre, cu pleoape mai grele acum.

Cuprinse cu cealaltă mână restul părului, păr care o transforma acum în prizoniera lui. Miles o trase uşor pe spate ca să îi cuprindă capul în mâini.

Şi încet, încet, îşi apăsă gura pe a ei. Uşurare sau resemnare? Sau ceva din ambele?

Ea închise ochii. Iar el zări pe gâtul ei bătăile aprige ale inimii.

Îi atinse colţul gurii cu limba, în locul acela surprinzător şi sensibil, ca să îi reamintească de secretele pe care el le ştia despre femei şi, deci, despre ea. Apoi îşi adânci sărutul cu blândeţe: delicat, cuprinse între buze carnalitatea senzuală a buzelor ei. Savură în tihnă generozitatea ofrandei lor, degustă rapid şi chinuitor savoarea gurii ei. Întunecată, dulce, bogată ca un fruct exotic.

Şi Miles se simţi îmbătat. Îmbătat de un singur sărut.

Îl încheie la fel de repede pe cât îl începuse. Totuşi, buzele lui zăboviră peste ale ei. Nu era dispus să o lase.

— Ce vrei, Cynthia? şopti el peste gura ei.

Nu era o întrebare, chiar dacă asta intenţionase să fie. De fapt, Miles nu era mai puţin supărat sau tulburat decât fusese cu câteva clipe în urmă. Dar rosti cuvintele cu blândeţe, căci era sincer curios. Chiar voia să ştia ce credea ea.

Pesemne dacă *ea* ştia ce voia, de ce se afla acolo, ce îşi făceau unul altuia sau ce voiau cu adevărat unul de la celălalt, puteau să rezolve pe loc problema. Puteau să o

rezolve împreună, pentru ca mai apoi să revină la viaţa mai mult sau mai puţin liniştită de care se bucurase înainte să o cunoască.

Pleoapele ei se ridicară încet, ca şi cum nu se obişnuiseră cu greutatea propriilor gene. Pupilele ei erau aproape imposibil de distins de albastrul intens al ochilor. Parcă te uitai în miezul nopţii.

Cynthia îi întâlni privirea, ochii ei erau întunecaţi, enigmatici, neajutoraţi, poate ar fi vorbit… dacă ar fi fost în stare. Ritmul inegal al răsuflării ei adie peste buzele lui.

Emoţia se clădea pe emoţie. A lui, a ei.

— Nu cred că mă vrei pe mine, presupuse el neînduplecat, pedepsindu-se cu propria logică şi cu propriile cuvinte, vocea lui doar o şoaptă, trecându-şi fără grabă degetele prin şuviţele strălucitoare de păr, în jos pe spatele ei, pe fesele ei. Simţi muselina cămăşii de noapte; era aproape la fel de fină ca pielea ei, în parte răcoroasă de la popasul pe coridor, în parte încălzită de foc. Doamne, atât de multe senzaţii minunate aparţineau acestei unice femei!

— Fără să chibzuiesc îndeajuns, cred că ţi-am arătat care e *natura* dorinţelor tale, spuse el, şi crezi că ai ratat ceva. Şi… Vocea lui era un susur. Crezi că îţi voi arăta eu ce anume. Că îţi voi arăta ce vrei să ştii. Ce ai nevoie să ştii. Şi crezi că eşti în… Iar acum vocea lui deveni o şoaptă… Siguranţă cu mine.

Începuse cu un cuvânt, dar sfârşise cu un sărut. Delicat ca şoapta însăşi.

Capitolul 17

Sărutul arse buzele Cynthiei chiar dacă părea să fie teribil de cast.

El crease un fel de plasă cu vocea lui, o voce de mătase aspră şi miez de noapte. „În siguranţă?” Se simţea la fel de în siguranţă ca orice creatură prinsă într-o plasă.

Îşi dorea ca el să nu mai vorbească, pentru că părea nedrept ca doar unul din ei să se folosească de cuvinte, iar ea să tacă pur şi simplu.

În clipa aceea, Cynthia exista doar ca să fie atinsă şi orice altceva – vorbitul, respiratul – era de prisos. El de ce nu-şi dădea seama?

Ea îşi închise din nou ochii. O încercare zadarnică de a-l împiedica să-i citească gândurile.

Bărbatul ăsta cu nasul mare, umeri laţi, piele fierbinte, ucigător de subtil şi cu ochelari era prea deştept. Desigur, avea perfectă dreptate în privinţa ei. Întotdeauna avusese. Cynthia se simţea expusă; ar fi trebuit să fie revoltată.

Dar acum, palmele lui late erau calde pe spatele ei, îi cuprinseră mijlocul şi ea era nerăbdătoare să le simtă pe pielea ei. Un sentiment chiar foarte primejdios.

Atunci de ce se afla acolo? Când viitorul ei era în joc? Când tot ce avea de oferit unui bărbat era frumuseţea, şarmul şi virtutea?

Şi deodată nu mai simţi mâinile, nu îi mai simţi căldura, nu mai simţi răsuflarea lui pe buze.

Plecase.

Cynthia îşi dădu seama că i se înmuiaseră picioarele, când dădu să facă un pas înainte şi aproape se împiedică.

„De ce? Unde…?”

Deschise dezorientată ochii. Văzu că Miles se îndepărtase de ea şi că stătea într-un fotoliu lângă foc. Se cufundase uşurat, cu spinarea lipită de spătar; de fapt, şedea aproape tolănit. Închise iute ochii; îşi lăsă capul pe spate. Îşi înfipse degetele în braţele fotoliului. Era singurul semn care trăda tensiunea din el.

Nu se foia, nu bătea din picior, nu murmura. Nu: indiferent de ce furtuni mocneau în interiorul lui Miles, ele se manifestau doar atunci când o atingea.

Sau când le atingea pe cele ca lady Middlebough?

Pentru el era la fel cu altă femeie? Era la fel de fiecare dată? Cum era posibil? Dacă era aşa, cu siguranţă până acum el şi-ar fi pierdut viaţa.

Cynthiei îi trecu prin minte că poate şi lui i se înmuiaseră genunchii şi de aceea se aşezase.

Iar acum ochii lui erau deschişi şi înflăcăraţi, chipul îi era încordat de decizia pe care încerca să o ia în mintea lui strălucită. Tăcerea se prelungi, dar focul fusese aprins de curând – flăcările erau strălucitoare, intense, săltăreţe – şi începea să fie din ce în ce mai cald în încăpere.

Cel puţin, Cynthia prefera să creadă că focul era de vină pentru cât de fierbinte se simţea.

— Foarte bine. O să-ţi arăt, domnişoară Brightly.

Ea aproape sări din loc.

Vocea lui era liniştită şi răguşită, şovăitoare; parcă se auzise de undeva dinăuntrul ei chiar dacă vorbise el. Ciudat, el părea… resemnat. Părea o sentinţă pe care şovăise să o dea, parcă fiind nesigur de reacţia ei. Sau nesigur de înţelepciunea deciziei.

Astfel, după ce îşi pronunţă sentinţa, gura lui se arcui uşor. Aştepta decizia *ei.*

„Slavă Domnului”, şi-ar fi dorit Cynthia să spună. Încă nu putea să vorbească.

Miles trebuie să fi zărit uşurarea de pe chipul ei pentru că râse uşor: sunetul trist al dorinţei.

— Vino în faţa mea, Cynthia!

Era tentată să nu se supună, doar ca să-şi demonstreze că mai avea încă o voinţă.

Totuşi, trupul ei nu era interesat de nesupunere: pluti agale spre el, de parcă Miles o trăgea spre el cu o sfoară.

Se opri în faţa lui, cu privirea coborâtă, cu genunchii aproape atingându-i pe ai lui şi cu inima bătându-i nebuneşte în piept.

Miles ridică privirea şi ea se pierdu o vreme în lumea întunecată, fierbinte şi misterioasă din ochii lui. Îţi dădu seama că el ridicase mâinile de pe braţele fotoliului doar când simţi suspinul aerului în spatele gambelor. Apoi, în sfârâitul focului, auzi alunecarea discretă a cămăşii de noapte, pe care i-o ridicau mâinile lui.

Cămaşa lăsa în urmă o piele înfiorată, îi mângâie uşor firicelele aurii de pe coapse şi o copleşi cu totul. Se gândi

cu ironie la faptul că rochia de noapte putea să folosească drept instrument de seducţie.

Ah, dar ce făceau acolo nu era menit să fie seducţie, îşi aminti în gând. Era cu neputinţă să ducă momentul la bun sfârşit.

„O să-ţi arăt”, spusese el.

„E mai mult de atât”, spusese el.

Şi acum ea stătea în faţa lui, aproape incapabilă să respire, în vreme ce sângele ei părea să fi devenit foc.

Rămase cu privirea coborâtă, cu cămaşa de noapte strânsă în falduri la şolduri, ţinute de mâinile unui bărbat pe care îl cunoştea doar de câteva zile, cu coapsele dezgolite şi vulnerabile, şocant de palide în propriii ochi, în încăperea aceea cufundată în umbră. Şi se întrebă de ce doar acum i se părea că era complet nebună să îngăduie aşa ceva.

„Sigur”, spusese el. Ea chiar credea asta?

De unde ştiuse el?

Cynthia avea încredere în el. Şi oricum, toată lumea părea să aibă încredere în Miles Redmond.

Raţiunea începu să îi copleşească toropeala, şi Cynthia se încordă. Desigur, Miles îi simţi reacţia, aşa cum ar fi observat tensiunea în orice animal viu aflat în mâinile lui. Una din sprâncenele lui se arcui întrebătoare. Îi lăsa o clipă în care să se decidă. Ea simţi tremurul uşor al degetelor lui; auzi răsuflarea lui întretăiată – erau nervii sau dorinţa? Înţelese că şi lui îi era teribil de greu.

„În siguranţă”. Bănuia că era în siguranţă cu el.

Şi după ce acceptă gândul, Cynthia închise uşor ochii şi se deschise pentru şi mai multe senzaţii.

El nu pierdea timpul: degetele lui începură să se îndrepte agale, foarte încet, spre interiorul delicat al coapselor ei. Degete calde, care i le depărtau convingător. Nu avea nevoie de prea multă convingere.

— Atât de fină, şopti el şi în vocea lui se simţi o durere stranie, agonia dorinţei, la fel de erotică precum atingerea.

Îi cuprinse fesele în mâini şi o trase blând spre el. Până când genunchii lui se regăsiră între picioarele ei.

— Aşează-te, şopti el.

— Să mă aşez? Pe…

— Mine, completă el firesc. Încet.

Rostite astfel, cuvintele păreau absolut rezonabile.

Ea se supuse.

Se aşeză uşor în poala lui, încălecându-l. Simţi cum pieptul lui tresări când i se tăie răsuflarea; ea întrezări sclipirea întunecată din ochii lui şi încordarea gâtului, în clipa în care trupurile lor se întâlniră încet.

Putea să simtă prin pantalonii lui, putea să vadă, conturul şocant de accentuat al mădularului întărit. Se simţi cuprinsă de cutremurarea deloc cuviincioasă a dorinţei când vintrele li se întâlniră. Contactul o slăbi pe de-a-ntregul.

Chiar şi aşa, mâinile lui rămaseră perfect cuviincioase. Aşezate pe şoldurile ei, chiar acolo unde îi ridicase cămaşa. Deşi pieptul lui se mişca sacadat şi iute.

— De ce nu-ţi scoţi cămaşa, Cynthia?

Din nou, era o sugestie, transmisă pe un ton insinuant. Dar rostită neîndurător şi, de aceea, nesperat de convingător.

Aşa că mâinile ei, sclave ale vocii lui, la fel ca restul trupului ei, găsiră răscroiala cămăşii de noapte. Nu putea să-şi ia ochii de la el şi căută pe bâjbâite panglica moale care o încheia perfect la gât.

Miles aşteptă. Încremenit. Îşi păstră mâinile nemişcate pe şoldurile ei. Răsuflând întretăiat, căldura emanată de trupul lui mai avea puţin şi ardea coapsele ei dezgolite, chiar şi prin pantaloni.

Ea trase de panglică şi se descheie la guler. Îl lărgi şi simţi cum aerul din încăpere îi învăluie pielea. În tot acest timp, savurând încremenirea mistuitoare a privirii lui.

Ea aşteptă, verificând puterea pe care o avea asupra lui, punându-i la încercare răbdarea.

Apoi se simţi brusc timidă, îşi întoarse privirea şi scutură din umeri. Partea de sus a cămăşii alunecă de pe ea.

Dar nu destul cât să îi convină lui Miles. Ea se simţi triumfătoare când îl văzu cuprins de nerăbdare şi ajutând-o

să-şi dea cămaşa jos.

Iar în clipa imediat următoare, îi cuprinse sânii în mâini. Erau fierbinţi, aspre de la călărie, de la activităţile în aer liber, de la tot ce reprezenta el. Erau insistente. Degetele lui îi dezmierdară cu putere sfârcurile deja întărite.

— Doamne!

Gura lui îi înăbuşi oftatul pentru că buzele lui erau pregătite deja să o sărute. Ea se bucură de sărutul lui, îi întâmpină gura fierbinte şi cercetătoare, în vreme ce mâinile lui îi dezmierdară minuţios sânii.

Gura lui călători pe gâtul ei şi se strecură să lingă locul delicat ascuns sub ureche. Ea întoarse capul ca să îl ajute, să îl lase să atingă fiecare unghi şi adâncitură, căci buzele, limba, mâinile lui îi provocau o plăcere uriaşă.

Pe vremea când era copilă, avusese odată o febră îngrozitoare. Totul fusese foarte straniu. Nu fusese chiar neplăcut să trăiască într-o lume zămislită doar de febră.

Iar ce se întâmpla acum… era ca o febră. Se gândi că putea să trăiască în lumea asta pentru totdeauna.

Gura lui era fierbinte, deschisă şi sălbatică, atunci când reveni spre gura ei. Cynthia se lăsă cu totul în mrejele sărutului, se delectă cu ciocnirea dinţilor, cu limba lui iscusită şi puternică. El întrerupse scurt sărutul, ridică două degete pe care le plimbă alene pe buzele ei, iar Cynthia i le supse.

Miles îşi retrase degetele ude.

Şi fără să îi dea de veste, degetele umezite de sărut alunecară între picioarele ei.

— Oh.

Ea tresări. Intimitatea gestului o cutremură. Şi nu putea să descrie senzaţia decât în două cuvinte:

„Mai mult”.

— O să te fac să juisezi, Cynthia. Cuvintele răsunară aspru, fascinant şi insuportabil de erotice. Pentru că eu sunt sigur că de asta ai venit aici.

Degetele alunecară din nou înăuntrul ei, prin cârlionţii umezi, prin faldurile feminităţii ei, prin…

„Doamne Sfinte... Incredibil..."

— Eu...

Cynthia se înecă. Ce putea să spună? „De acord?"

Miles îi întâlni privirea. Văzu bucuria, hotărârea şi o empatie blândă: el îi înţelegea suferinţa; el era sursa şi sprijinul ei.

Degetele lui alunecară din nou înăuntru. Ea era udă şi înfierbântată. *Cum* de ştia el locul exact unde să o atingă?

Buzele ei se întredeschiseră într-un geamăt; răsufla deja întretăiat.

— Cum? se auzi din nou şoapta. Cum vrei să te ating?

Ea îşi lăsă neputincioasă capul pe spate. Îşi împinse trupul spre mâna lui. „Atinge-mă din nou".

— Nu ştiu... Cuvintele erau doar icnete scurte, lipsite de vlagă. Cynthia era supărată că fusese întrebată. El ştia, îşi spuse ea în gând; de ce nu-i oferea pur şi simplu ce ştia? Doar... te rog... mai mult... Ea îşi schimbă poziţia pe mâna lui.»

— Cum? insistă el cu vocea mătăsoasă. Cum vrei să te ating?

Ea înghiţi în sec. Îi displăcea că o făcea să gândească, să se exprime.

— Mai tare...

De unde ştia ea asta?

El o mângâie fără grabă, exact cum trebuia... mai tare.

Cynthia se simţi străfulgerată. Îşi lăsă capul pe spate cu un suspin de plăcere.

— Ah, murmură el, încântat de descoperire.

— Din nou, îi sugeră ea pe nerăsuflate. Îşi înălţă capul fără vlagă, îl lipi de bărbia lui şi simţi în urechi răsuflarea lui aspră şi fierbinte. Îşi mişcă trupul pe degetele lui. Te rog... din nou...

Era oarecum conştientă de surâsul lui.

— Acum că ştim cum. Vocea lui era scăzută şi încordată. Arată-mi exact unde. Cu corpul tău. Corpul tău ştie.

— Te rog doar... din nou, aproape că se tângui ea.

Nevoia o durea. Te rog... aşa... Ea se mişcă pe el, cerând, implorând.

— Bine, bine. În regulă, iubire, spuse el cu o şoaptă înnebunitoare.

Dumnezeule, el o atinse din nou exact aşa cum voia să fie atinsă, degetele lui o dezmierdară cu şi mai multă forţă. Cu mişcări potrivite.

Ea gemu. Gutural şi primitiv. Un sunet atavic de încântare. Nu ştiuse că era în stare să scoată un asemenea sunet. Nu era de ajuns.

El îşi coborî capul pe gâtul ei, fiind la fel de mişcat ca ea.

Cynthia îi simţi răsuflarea pe piele, răcorindu-i-o, făcând-o să-şi dea seama că era leoarcă de sudoare.

Nu ştia cum avea să reziste până la capăt. Ar fi trebuit să îl oprească. Să îl oprească acum. Îi era frică; totul era prea nou, prea necunoscut şi nu ştia unde urma să ducă. Îl luă de gât, degetele ei alunecară spre părul lui, îi prinse iute capul în mâini.

Gura ei se opri la urechea lui.

— Te rog, nu te opri!

Simţi cum pieptul lui tresare cu un gest care putea să pară un râs scurt.

Gura lui Miles o găsi din nou pe a ei. Îi ceru un sărut, o mângâie şi dezmierdă cu limba lui, în vreme ce degetele lui iscusite, insistente, îmbietoare se ţinură de promisiune, căci o masară, o cuceriră şi, Dumnezeule, alunecară o dată adânc înăuntrul ei. Instinctul o îndrumă. Se mişcă într-un ritm la început nesigur, apoi încet, apoi iute şi nestăpânit pe măsură ce plăcerea se transforma în ceva aproape imposibil de deosebit de agonie.

Ea ridică brusc capul, se îndepărtă de buzele lui, îşi lipi faţa în scobitura din gâtul lui.

— Miles... te rog... Vreau...

Plăcerea voia ceva de la ea sau ea voia ceva de la plăcere. Nu ştia dacă să se împotrivească sau să se lase cuprinsă de plăcere şi habar nu avea cum să facă ori una, ori alta... Iar el continuă să o dezmierde insistent, într-un

ritm chinuitor de plăcut, mai repede acum. El ştia.

— Ai încredere în mine!

Cynthia nu avea de ales: se lăsă în seama lui. Se legănară împreună, repede, apoi, dintr-odată, o căldură incandescentă îi învălui pielea; zgomotul amestecat al răsuflărilor vui în urechile ei asemenea unor valuri. Putea să simtă vag că sudoarea îi topea cămaşa de pe umeri.

— Miles…

În Cynthia izbucni un foc mistuitor; numele lui explodă pe buzele ei într-un ţipăt mut.

Eliberarea o arcui ca pe coardă de arc, îi scutură trupul, o legănă înainte şi înapoi. Miles o ţinu în braţe în timp ce ea să lăsă nimicită de valuri peste valuri de plăcere de nedescris. În clipa aceea, nimic nu mai conta, nici el, nici ea.

Era dominată de plăcere.

Şi clipa se încheie. Cynthia rămase fără vlagă, perfect liniştită.

Acum era conştientă că mâinile lui Miles se odihneau pe şoldurile ei. Bărbia lui era uşor lipită de creştetul ei. Ochii ei erau la acelaşi nivel cu o parte din pielea strălucitoare, acolo unde cămaşa lui era descheiată. El strălucea de la transpiraţie; mirosea a bărbat. Pieptul i se ridică şi cobora neîncetat. Cynthia simţea că nu putea încă să dea ochii cu el.

Apoi o făcu.

El îşi ridică mâna ca să îi dea părul de pe faţă; mâna lui se prăbuşi greoi la loc. Ea văzu strălucirea unei expresii neaşteptate pe chipul lui. Ceva ce o făcu să rămână fără suflare. Putea să creadă că era durere, dar nu era aşa.

„De unde ştii?” spusese el cu răbdare exagerată când ea susţinuse cu trufie că, odată măritată, nu se va furişa pe coridoare. La fel de bine, el ar fi putut să îi râdă în faţă; Cynthia ar fi meritat-o cu vârf şi îndesat. Ea înţelesese dintotdeauna puterea atracţiei şi atracţia puterii; le folosise cu pricepere şi reacţionase la ambele.

Dar acum înţelegea de ce oamenii riscau atât de

multe pentru plăcerea asta. De ce se purtau ridicol, jenant, primejdios.

Ea crezuse că era o femeie cu picioarele pe pământ. Fusese doar revoltător de naivă.

Dar ştia că avea să-şi respecte principiile. Tot ce avea pe lume era onoarea. Era obosită, atât de obosită de jocuri.

Dacă nu avea să mai cunoască niciodată o asemenea plăcere, va rămâne cu amintirea momentului, a bărbatului, a ceea ce trăise în noaptea aceea.

Ea nu spuse nimic. Apoi ridică pur şi simplu privirea şi el trebuie să fi citit totul pe chipul ei – uluirea, recunoştinţa, veneraţia, stânjeneala – pentru că îşi arcui un colţ al gurii.

Ea inspiră adânc ca să se liniştească. Şi atinse nasturii de la pantalonii lui.

El îi acoperi brusc mâna.

— Ar fi mai bine să nu.

Vocea lui era scăzută, răguşită şi speriată. Cu o notă evidentă de avertisment.

— Dar…

— Nu, rosti ferm.

— De ce? întrebă ea.

Miles trase adânc şi nerăbdător aer în piept, apoi expiră. Şi când vorbi, vocea lui liniştită răsună ca o lovitură de bici.

— Cynthia, pentru numele lui Dumnezeu, înţelegi ce-mi ceri? Poate crezi că sunt perfect stăpân pe tot ce fac, dar sunt bărbat. Şi atât de puţine lucruri mă opresc să nu te pun jos chiar acum şi să te posed aici până rămâi fără suflare. De când ne-am cunoscut, n-a trecut clipă în care să nu-mi fi dorit să fac asta. Nu fi nebună! Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă pune la încercare!

Era evident furios.

Dar nu era furios pe ea; era mai curând furios pe situaţie. Era o furie născută din frică.

Ea îl cunoştea foarte bine acum.

Şi deodată ştiu de ce.

El o văzuse vulnerabilă, nestăpânită şi întru totul la mila lui. El era cel care începuse şi încheiase fiecare din

întâlnirile lor. Deţinuse întotdeauna controlul.

Cynthia credea că îi era frică să fie vulnerabil. Îi era frică să renunţe la control. Şi poate, mai ales, îi era frică să nu ajungă la mila ei. Pentru că, într-o anumită măsură, fusese la mila ei încă din clipa în care se cunoscuseră.

— E în regulă să-ţi pierzi controlul, spuse ea uşor. Eşti în siguranţă cu mine.

Ochii lui se aprinseră surprinşi.

— Cynthia…

Ea îi întâlni privirea.

— Opreşte-mă!

Şi înainte ca el să apuce să se împotrivească, palma ei se plimbă peste lungimea masculinităţii lui. Putea să simtă prin pantaloni vârful neted şi rotund al mădularului; degetele ei zăboviră acolo.

El îşi lăsă capul pe spate.

— Doamne sfinte…

Cuvintele continuară cu un şuvoi mult mai şocant şi plăcut de cuvinte.

Ea repetă aceeaşi mişcare, pieptul lui se mişcă sub ea.

— Arată-mi, şopti ea. Cum vrei să fii atins?

— Cynthia, şopti el răguşit. Îţi jur, n-o să fie nevoie de mult… Doamne, Dumnezeule!

Mădularul sări eliberat şi dezgolit din pantaloni, iar degetele ei îi urmăriră imediat conturul fierbinte. Era enorm şi gros; senzaţia lui în palma ei era puternică, stranie şi mai mult decât periculoasă.

Ea coborî privirea. Era străin şi înfricoşător, urât şi frumos în acelaşi timp.

El înghiţi cu greu. Se prinse cu mâinile de braţele fotoliului.

— Cum? şopti ea. Arată-mi!

Îl mângâie din nou.

El îi luă mâna şi o ţinu într-a lui pentru o clipă, cu ochii arzând în ochii ei, cu gura strânsă într-o linie încordată. Răsuflarea lui adia fierbinte pe gâtul ei. Broboane de sudoare i se adunau pe tâmplă şi coborau spre maxilar.

Tensiunea dinăuntrul lui vui prin trupul ei. Chiar dacă se simţise epuizată cu câteva clipe înainte, exaltarea începu să se acumuleze din nou înăuntrul ei, în tandem cu frică.

Forţa reprimată a bărbatului era palpabilă. Deodată, Cynthia nu mai ştiu nimic despre intenţiile lui. Şi asta făcea parte din exaltare.

La naiba cu ea pentru că era mereu o aventurieră.

Şi apoi el se mişcă. O îndemnă să îşi înfăşoare degetele pe mădularul lui.

Îi ţinu mâna acolo o clipă.

După aceea, mâna lui caldă coborî cu mâna ei, încet şi ferm, peste vârful membrului lui. Apoi urcă din nou. Tare. Cu ochii în ochii ei.

El îşi îndepărtă uşor mâna.

— Şi pentru numele lui Dumnezeu, nu te opri, mârâi el.

Cynthia se simţi triumfătoare, dar frica zăbovea încă în ea.

Coborî mâna. Tare. Apoi o ridică din nou. El se lupta să îşi păstreze stăpânirea de sine; pieptul i se ridică şi cobora în răsuflări repezi, cu degetele încordate şi palide pe braţele fotoliului.

Ea îl mângâie din nou. Şi din nou. Simţind cum rotunjimea lui enormă devine mai groasă şi mai tare în pumnul ei.

Mâinile lui se ridicară încet, se răsuciră, apoi se cufundară în părul ei. Parcă avea nevoie de ea ca să-şi găsească echilibrul. Îşi lăsă capul pe spate, pleoapele deveniră nişte fante subţiri. Muşchii gâtului îi erau încordaţi. Era extraordinar să te uiţi la el, în vreme ce încerca să reziste plăcerii; Cynthia fu cuprinsă de un val de încântare, ştiind că ea i-o provoca.

— Cynthia… Vocea lui părea o şoaptă înăbuşită de neîncredere. Să mă ajute Dumnezeu… Te vreau…

„Să te pun jos chiar acum şi să te posed”, îi spusese el. În clipa aceea, Cynthia nu-şi dorea nimic mai mult pe lume.

Asta ar fi însemnat sfârşitul pentru ea – sfârşitul

tuturor speranţelor. Pentru că virtutea ei era unul dintre puţinele lucruri pe care le avea de oferit celui cu care se va mărita.

Cu siguranţă, de aceea o avertizase el: „Ştii ce-mi ceri?”

Cât de nesăbuită fusese să creadă că stăpânirea lui venea de la sine.

Cât de cutezătoare şi de egoistă fusese să îi impună nevoia unui asemenea control de sine.

Totuşi, nu regreta. Nu încă. Nu se mai simţise niciodată atât de puternică.

Miles se lăsă greu în fotoliu; îşi dădu capul pe spate; gâtul lui se mişca în ritmul mângâierilor ei. Răsuflarea lui venea în rafale fierbinţi, printre buzele uşor întredeschise; îşi împinse deodată şoldurile spre pumnul ei. *Mai repede.* Ea îşi aranjă greutatea pe coapsele lui, pumnul ei se supuse şi găsiră împreună ritmul pe care Miles şi-l dorea.

— Cynthia… Numele ei răsună ca un geamăt aspru. Este atât… *de bine…*

Şi după câteva clipe, Miles îşi dădu din nou capul pe spate, de parcă ar fi fost biciuit cu brutalitate, iar corpul lui se ridică brusc sub ea.

Urmă o linişte adâncă. El se lăsă uşor pe fotoliu şi rămase nemişcat, ziceai că vreun demon tocmai fusese exorcizat înăuntrul lui. În afară de dansul agitat al respiraţiei lui, rămase complet nemişcat.

Avea ochii închişi. Mâinile lui îşi slăbiră strânsoarea şi alunecară de pe ea.

Cynthia se uită uluită în palma ei, caldă şi umedă acolo unde el îşi împrăştiase sămânţa. Obrajii ei ardeau.

Îl privi cum se chinuie să îşi recapete suflul, cu capul lipit de fotoliul mare, sudoarea licărind la tâmplele lui. Genele lui negre rămaseră nemişcate. Maxilarul îi era întunecat de primele firicele din barbă, pe care el sau valetul aveau să le radă în dimineaţa următoare. Îşi dori deodată să îi mângâie pielea, să îşi lase degetul să urmărească liniile extraordinar de bine definite ale chipului lui, ca să încerce să afle de ce era exact aşa cum era. Să

dea la o parte părul negru şi mătăsos de pe ochii lui.

Arăta ca un băiat, eliberat pe moment de greutatea gândurilor lui, eliberat de greutatea vieţii lui şi, deodată, căpătă o înfăţişare complet nouă. Şi străină.

Cynthia aproape că îşi dorea să izbucnească în plâns ca un copil.

Ce făceau ei acolo? Povestea nu avea nici început, nici sfârşit pe care ea să le imagineze; era incapabilă să îi dea vreun sens sau să o controleze. Nu avea ce să caute în viaţa ei.

Nu putea să se termine cu bine.

Trebuia să se termine acum.

Gândurile o speriau în felul în care nu o speriase intimitatea fizică. Se încordă. Căută din priviri uşa: scăparea ei. El deschise ochii chiar atunci; se uită la ea. Părea că o sorbea din priviri ca să-şi dea seama ce gândea.

Apoi coborî privirea spre mâinile ei. Expresia de pe chipul lui rămase neschimbată. Dar se foi în fotoliu şi găsi o batistă în buzunarul de la pantaloni.

Fără cuvinte, cu blândeţe, îi luă mâinile într-ale lui şi, cu gesturi fireşti, i le şterse.

Cynthia habar nu avea ce să spună în astfel de împrejurare, iar instrumentele obişnuite de care dispunea – şarmul şi frumuseţea, intuiţia şi inteligenţa – erau complet nepotrivite situaţiei, aşezată în poala unui bărbat care tocmai o făcuse să ţipe înăbuşit de o plăcere de nedescris.

Şi căruia îi întorsese favoarea.

Apoi reacţionă inconştient, de parcă gestul înlocuia cuvintele: ridică mâna şi îşi odihni dosul palmei pe obrazul lui. Coborî repede mână, odată cu privirea, pentru că se simţi tulburată de licărirea misterioasă din ochii lui.

Ea alunecă din poala lui, dintr-odată dornică să îl părăsească. Şi la fel de nesigură dacă voia să plece.

Îşi aranjă cămaşa de noapte; el îşi puse în ordine hainele în spatele ei. Le auzi foşnetul.

Miles se întoarse spre ea şi o privi vreme îndelungată, gândindu-se parcă la ce să spună. Când se hotărî, se uită în altă parte ca să îi poată vorbi:

— Nu o să se mai întâmple din nou, rosti el ferm, foarte încet şi sigur. Nu poate să se mai întâmple din nou.

Măsurase, cântărise, examinase cuvintele în mintea lui înainte să le rostească. Ea aproape zâmbi; dacă ar fi făcut-o, ar fi fost, cu siguranţă, un zâmbet dulce-amar.

Miles Redmond nu spunea lucruri pe care nu le credea.

Se întoarse spre ea. Îi cerea complicitatea, se gândi Cynthia, pentru că nu avea întru totul încredere în propria persoană. Îi cerea să nu îl mai pună iar la încercare.

Ea încuviinţă pur şi simplu din cap.

De fapt, Cynthia, era perfect de acord cu el. Pentru că îşi închipuise că nu exista niciun lucru pe care să nu îl înţeleagă, dar acum se temea într-un fel despre care simţea în mod ciudat că era opusul fricii.

De fapt, era tentată să o ia la fugă. Ori ea nu fugise niciodată din faţa vreunei provocări.

Nu cunoştea regulile de conduită pentru o despărţire după… ceea ce tocmai făcuseră. În mod evident, nici Miles. Se aplecă spre ea, apoi se îndreptă iar când ea înaintă. Cynthia se retrase când el se aplecă din nou.

Şi aşa, doi oameni renumiţi pentru manierele lor petrecură câteva secunde schiţând manevre ridicole unul spre celălalt.

După aceea, Miles trase aer în piept şi rămase neclintit în faţa ei într-un fel care o făcu pe Cynthia să încremenească. El luase altă decizie. Se aplecă foarte încet, sau aşa i se păru ei – că timpul se dilatase – şi îi simţi mai întâi răsuflarea caldă, apoi văzu cum îi alunecă o şuviţă de păr, simţi atingerea uşoară a buzelor lui pe obraz. Şi pentru o clipă, obrazul lui se odihni pe al ei.

Inima îi zvâcni odată cu putere. Îşi închise ochii: pielea lui era încă teribil de fierbinte, favoriţii lui o gâdilau uşor. Ea inspiră; mirosea a sudoare şi a haine curate, a tabac şi a săpun, simţi izul discret de mosc al dorinţei lui, care mai dăinuia încă. Al dorinţei lor.

Încet, încet, ca o persoană care se trezeşte din amorţeală, Miles îşi înălţă capul; căldura obrazului lui

dispăru de pe al ei. El făcu un pas înapoi. Îşi duse degetele la podul nasului; ochelarii nu mai erau acolo. Coborî din nou degetele.

Mai târziu, în camera ei, Cynthia nu putea să îşi aducă aminte cum plecase. Nu îşi amintea să fi simţit sub picioare marmura rece din coridor; nu observase lumânările care se arseseră aproape de tot în candelabrele lor sau lungimea umbrelor aruncate de razele lunii prin ferestrele înalte şi înguste. Simţurile ei încercau să scape de senzaţia lăsată de obrazul lui Miles Redmond pe al ei, de imaginea lui când se îndepărtase încet, încet de ea, de parcă avusese nevoie de fiecare fărâmă de putere pe care o avea ca să îi permită Cynthiei să plece.

Capitolul 18

Cynthia se trezi cu pisica la cap şi cu un sentiment minunat de fericire. Era momentul în care amintirea celor întâmplate încă nu îşi intrase în drepturi.

Moment în care Cynthia îşi aminti că ziua aceea era un sfârşit sau un început.

Luă felina pufoasă şi adormită şi o sărută de bună dimineaţa. Alunecă din pat. Îşi ridică rochia de noapte şi o trase peste cap ca să se spele pe faţă şi până la brâu cu apa din lavoar care mirosea a lavandă.

Se opri brusc, cu cămaşa de noapte pe jumătate deasupra capului, încă mai păstra mirosul lui. Pielea lui, sudoarea lui. Pe cămaşă. Pe pielea ei. Inspiră adânc, ameţitor.

Apoi îşi dădu seama că nu ar fi bine ca servitoarea s-o găsească adulmecându-şi cămaşa de noapte pe jumătate trasă peste cap. Cu un sentiment solemn, se dezbrăcă de ea, o puse cu grijă deoparte, de parcă se lepăda cu adevărat de el.

Şi cu acelaşi sentiment solemn, îşi spălă faţa, pielea.

„Asta nu poate să se mai întâmple iar”, îi spusese el.

Nu, cu siguranţă nu putea să se mai întâmple. Ea se va asigura că nu se va mai întâmpla. Erau nevoiţi să păstreze distanţa. Cynthia îşi spuse că instinctul ei de autoconservare urma să asigure distanţa şi că oricum mai rămânea acolo doar o săptămână.

Doar o săptămână.

Îi îngheţară podurile palmelor.

Deschise dulapul şi îşi agită punguţa subţire. Într-o săptămână, petrecerea se va încheia. Ea va avea trei lire. Un cufăr plin de haine demodate. O pisică. Şi niciun loc unde să se ducă.

Se aşeză pe pat, căci brusc coşmarul în care se prăbuşea şi se tot prăbuşea deveni realitate. Se uită în oglindă şi nu ar fi vrut să o cunoască pe fata aceea: cine ar fi vrut să danseze cu fata încordată şi speriată?

Cu toate că rămânea indiscutabil frumoasă.

O amuză detaliul. Era frumoasă. Era mândră. Era deşteaptă. Era abilă. Era potrivită pentru… absolut nimic.

În afară de ceea ce făcea în acea clipă.

Ultimul gând o făcu să râdă, apoi îşi sărută din nou pisica, îşi îndreptă umerii şi coborî la micul dejun.

Dar nu părea să aibă prea mare poftă de mâncare. De nervi, avea un nod în stomac.

*

Toată lumea se afla la masa veselă, numai Miles nu, şi Cynthia era recunoscătoare. Îşi puse în farfurie ouă şi scrumbie afumată pe care ştia că nu avea să le mănânce, se amuză să le aranjeze în grămăjoare şi ridică privirea spre domnul Goodkind.

Îl privi lung. Schiţă un surâs nesigur spre el. Încercă să nu şi-l închipuie cu o scufie legată sub bărbie cu o fundă mare din satin.

Fără doar şi poate, albastrul era culoarea lui.

El îi zâmbi. *Chiar* avea un zâmbet frumos, încuviinţă ea în gând. Şi ochi foarte frumoşi, deşi erau uşor întunecaţi în dimineaţa aceea. Mai avea şi o frunte foarte lată, dar era

firesc la un bărbat de vârsta lui.

— Domnişoară Brightly, spuse el dintr-odată, mă întreb dacă v-ar plăcea să vă plimbaţi cu mine prin grădină. Mi-ar prinde bine părerile dumneavoastră unice pentru lucrarea mea.

Vocea lui era subţire. Jonathan şi Argosy trebuie să-l fi ţinut treaz noaptea.

Violet, deloc subtilă, îi făcu cu ochiul. Pe sub masă, Cynthia o lovi uşor în gleznă. Georgina o privea încurajator, ceea ce o făcu să-şi dorească să o lovească şi pe ea, dar pentru cu totul alt motiv.

Lady Windermere părea nedumerită. Se uită în treacăt la Argosy.

Al cărui maxilar frumos rămase neclintit. Când avea să înţeleagă că falsa nepăsare îşi avea consecinţele ei? se întrebă Cynthia şi îi aruncă un zâmbet împăciuitor care îi îmblânzi maxilarul.

Cynthia avea un ţel. Prada se ducea la învingător, îşi zise cu hotărâre. Nu prea îi plăcea cuvântul „pradă” în clipa aceea şi îşi dori să-i spună lui Argosy că mai avea la dispoziţie doar o săptămână, înainte ca frumoasa Cenuşăreasă să redevină servitoare.

Nu se atinse deloc de micul dejun.

Dar se duse resemnată să se plimbe cu domnul Goodkind pe lângă tufele de trandafiri, căci hotărâseră de comun acord că amândurora le plăceau trandafirii.

Un grădinar tocmai venise să se ocupe de ei şi începu să lucreze la şirul de trandafiri, tăind vârfurile ofilite şi încreţite şi aruncându-le într-un coş. Cât se plimbară, auziră foarfecă în spatele lor. Un sunet liniştitor, de vară.

— Ei bine, cum merge lucrul, domnule Goodkind? Găsiţi surse de inspiraţie prin împrejurimi?

— Oh, domnişoară Brightly, trebuie să vă mulţumesc! M-aţi ajutat să adaug o nouă dimensiune cărţii mele.

La o inspecţie mai atentă, ea văzu că părul lui rar era răsfirat pe scalpul unsuros şi obosit. Se uită mai aproape: nu, nu era lumina care licărea printre copaci. Pielea lui chiar era uşor verde pe ici, pe colo.

El îi interpretă corect privirea.

— Domnul Jonathan Redmond şi lordul Argosy m-au convins să joc biliard noaptea trecută. Cred c-am pierdut o grămadă de bani şi am băut o groază de coniac.

— I-aţi cerut menajerei nişte prafuri pentru durere, domnule Goodkind? întrebă ea îngrijorată.

— Oh, nu. Cred că e de folos să sufăr consecinţele exceselor mele ca să mă pocăiesc aşa cum se cuvine, apoi să scriu cu înflăcărare despre ele. Privirea pe care i-o aruncă păstra un fel de aluzie răutăcioasă. Dumneavoastră arătaţi uşor istovită.

Era în parte un compliment, în parte o acuză. El se opri în dreptul unei bănci şi făcu un semn parcă pentru a spune „Ne aşezăm?”

— Ah. Poate sunteţi mai obişnuită decât mine cu asemenea seri, spuse el după ce se aşezară.

— Poate, spuse ea prudent.

El îşi coborî brusc privirea spre mâinile ei. Cynthia se întrebă dacă îi admira mănuşile. Simţi o uşoară furnicătură la ceafă. Omul arăta cu adevărat foarte comun.

În afară de pielea verde, desigur.

— Sunteţi familiarizată cu diferite feluri de imoralitate, domnişoară Brightly?

Ea tresări. Nu era sigură dacă el flirta. Sigur semăna cu începutul unui flirt. Sau poate…

Poate că începuse să îi testeze cu grijă toleranţa la diferite tipuri de imoralitate? Un bărbat ca domnul Goodkind socotea că era imoral să te îmbraci în haine de femeie?

Din câte îşi amintea, Cynthia nu auzise niciodată menţionat detaliul în predicile preotului.

Poate că domnul Goodkind suferea mult de pe urma nevoii.

Avea ochii de un albastru-deschis. Ar fi fost atras de albastru? Pălării cu căptuşeală albastră? Mănuşi bleu?

— Am experienţa unei game variate de… nevoi şi conduite, începu ea precaută.

— Sunteţi sigură? făcu ochii mari. Apoi se strâmbă

când ochii măriţi dădură de mai multă lumină decât aveau nevoie. Părea că-l durea şi să se strâmbe. Poate ar trebui să discutăm despre ele, domnişoară Brightly.

Cuvintele lui sunară ca o invitaţie la insinuări.

— Păi… de exemplu, am ajuns să înţeleg că anumiţi domni au anumite… nevoi specifice.

Goodkind o privi fascinat.

— Ne… nevoi?

Corpul lui se relaxase întrucâtva, iar genunchiul îl atingea uşor pe al ei, în felul acela pur întâmplător, dar care era, fără îndoială, intenţionat. Acum îi simţea mirosul peste cel al trandafirilor moleşiţi: mirosea mai ales a curat. A săpun de ras. Foarte discret, arunca priviri spre pieptul ei, conturat prin muselina albă, apoi spre buzele ei. Şi după aceea, privirea lui se îndreptă spre mâinile ei cu mănuşi albe. Zăbovi acolo. Îşi apropie mai tare mâna de a ei pe bancă.

Dacă tot veni vorba de nevoi, simţea că trebuia să acţioneze cu grijă, dacă nu voia să se lupte să îl dea jos de pe ea în grădină.

Ea întinse mâna şi atinse un trandafir. El o urmări cu mare atenţia. „Se uită la mănuşi”.

Cynthia se întoarse spre el.

— Dar, oricum, nu avem cu toţii nevoi speciale? Şi n-ar trebui să iertăm aceste diferenţe la ceilalţi?

— Domnişoară Brightly, spuse el cu răsuflarea întretăiată. Aveţi o gândire cu adevărat revoluţionară.

Cynthia prinse curaj.

— Şi doi oameni cu nevoi diferite sau speciale pot găsi un mod comod de a trăi împreună.

Spusele ei îl nedumeriră un pic.

— Presupun că aveţi dreptate, încuviinţă el precaut.

— De exemplu… Eu sunt o croitoreasă destul de bună. Ceea ce înseamnă că aş putea să cos discret o jartieră mare. Îi aruncă o privire piezişă. Genul care s-ar potrivi până şi… pe coapsa unui bărbat.

Goodkind încremeni.

Pentru o clipă se auzi doar sunetul foarfecii care

tundea trandafirii.

— Discutăm în continuare despre… nevoi speciale, domnişoară Brightly? întrebă cu băgare de seamă.

— Oh, da, îl asigură ea cu blândeţe.

El se încruntă uşor. Apoi deschise gura. Începu să îşi fluture degetul, gest care părea să fie începutul unui comentariu vehement. Dar se opri, de parcă încruntatul îi provoca greaţă.

— Şi cred cu tărie că trebuie să împărţim, adăuga ea, îndemnându-l să continue.

— Ei bine… e admirabil să împărţim, zise el şi începu să se lumineze puţin.

— Nu m-ar deranja deloc să-mi împart bonetele. De exemplu… Trase adânc aer în piept, pregătindu-se să atace: Am una care cred că v-ar sta foarte bine. Vi s-ar potrivi cu forma feţei.

Goodkind se trase înapoi. Ochii lui albaştri se făcură mari cât cepele.

— Are căptuşeală albastră, adăugă ea încurajator, dar şovăind.

Omul se uită lung la ea. Se ridică foarte încet, îşi îndreptă spatele ca un infirm.

— Un bârlog, mormăi el încet şi uimit.

— Ce aţi spus, domnule Goodkind? Cynthia era nervoasă acum.

— Un bârlog! urlă spre ea, spre cer. Stătea drept acum.

Ea auzi un scheunat în depărtare. Grădinarul se sperie.

Cynthia se dădu mai în spate pe bancă.

— Locul ăsta e un bârlog al destrăbălării! Mai întâi, mă încurajaţi să beau până-mi pierd minţile, apoi tânărul Redmond şi boiernaşul ăla mă jefuiesc la biliard, iar acum mă ispitiţi cu faţa dumneavoastră frumoasă şi cu discuţia despre nevoi – şi vreţi să port o jartieră şi o bonetă ca să vă satisfac nevoile speciale? Sunteţi o depravată, domnişoară Brightly. Pervertită iremediabil de timpul petrecut în înalta societate.

— Domnule Goodkind…

El scutură cu tristeţe din cap.

— O să mă rog pentru sufletul dumneavoastră, domnişoară Brightly. Dar vă mulţumesc. Sunteţi diavolul deghizat în frumuseţe. Am cunoscut tentaţiile şi am arătat că pot să le înving, dar scrierile mele o să aibă de câştigat. N-am nevoie să mai rămân în bârlogul ăsta al desfrânării şi n-o să port nicio jartieră. Pentru nimeni! O să plec. Se răsuci pe călcâie. Se îndepărtase deja câţiva metri când se întoarse spre ea. Să nu uitaţi să-mi cumpăraţi cartea în toamna asta, adăugă el pe un ton mai puţin agresiv.

Apoi se întoarse şi se îndreptă direct spre casă.

„Jartiere”, îl auzi ea mormăind.

*

Miles tocmai îl descălecase pe Ramsay şi era gata să paseze hamurile rândaşului, când o voce îl făcu să se întoarcă:

— Domnule Redmond?

Era Cynthia. Nu ştia sigur dacă era fericit să o audă, căci încercase toată dimineaţa să şi-o alunge din mintea şi trupul lui printr-o plimbare anevoioasă şi o planificare riguroasă.

Şi totuşi, ceva în tonul ei era de rău augur. El se întoarse uşor.

Chipul dinăuntrul bonetei era îmbujorat de la căldură şi de la drumul lung pe care-l parcursese de la casă până aici. Îşi împinse nerăbdătoare boneta de pe faţă şi o lăsă să-i atârne pe spate, câteva şuviţe din părul ei negru i se lipiseră de tâmple. Trebuie să îi fi luat ceva să îl găsească. Trebuia să fi întrebat pe unde era el.

De ce se simţea uşor… incomod?

— Bună ziua, domnişoară Brightly, spuse el, şi adoptă tonul ei formal şi prudent, căci rândaşii pândeau prin preajmă, aşteptându-i ordinele, şi erau dornici să tragă cu urechea, dacă li se oferea ocazia.

Dar nu putu să se abţină. Dincolo de toate: era

minunat să o vadă.

— Pot să te ajut cu ceva…

— Se pare, domnule Redmond, că ceva din ce am spus l-a ofensat teribil pe domnul Goodkind.

„Oh, Doamne!”

— Chiar aşa? rosti el cu nonşalanţă. Ai dori să-mi povesteşti ce i-ai spus domnului Goodkind?

Urmă o pauză.

— Nu. O silabă aspră şi enigmatică. N-aş dori.

El aşteptă. Îşi drese glasul:

— Ce te face să crezi că nu i-a plăcut…

Cynthia veni repede spre el şi se opri atât de aproape, încât Miles i-ar fi putut număra genele. Avea ochii în flăcări şi două pete stacojii îi colorau obrajii.

„În regulă, atunci. E mai bine să spunem că e furioasă”.

— De fapt, domnul Goodkind chiar a cerut să i se facă bagajele şi a plecat cu una dintre trăsurile familiei spre regiuni mai sănătoase la minte. Asta din cauza unui lucru pe care l-am spus eu.

— Chiar aşa? întrebă Miles prosteşte.

Se eschiva acum. Le făcu semne înnebunite rândaşilor să plece, băieţii se împrăştiară prin curte, simţind că avea să se iste o ceartă.

— Ai minţit, aşa-i? Despre presupusul lui păcat? Despre hainele de femeie?

— Ei bine… El continua să şi-l imagineze pe Goodkind plecând valvârtej, apoi îşi închipui conversaţia… şi îi fu aproape imposibil să nu zâmbească. „Ce, mai exact, îi spusese ea?” Se putea să fi… inventat…

Se opri, pentru că ea părea uluită.

— N-a fost corect, şopti ea. Ce-ai făcut… n-a fost… n-a fost deloc frumos.

— Frumos?

Părea un cuvânt ciudat. El nu îşi dădea seama cum se simţea Cynthia.

Ea respira cu greutate acum.

— Ăsta nu e un joc. Vocea ei tremură uşor.

— Nu e un joc? Miles scoase un hohot scurt. „Oh, domnule Redmond”, îşi piţigăie el vocea. „Eşti atât de inter…”

Se năpusti asupra lui, înainte ca el să se ferească, şi îl lovi cu pumnul în piept.

— Nu e un joc pentru mine!

— Doamne! Cynthia…

— Nu e un joc!

Îl lovi din nou. Cu putere. Când încercă a treia oară, el o apucă de mâini şi o imobiliză, de parcă şi fost un animal sălbatic prins în capcană. Era incredibil de puternică pentru cineva atât de firav.

— Tu… tu, cu banii tăi, cu măreţia ta afurisită, cu familia şi istoria voastră. E minunat pentru tine şi pentru Violet să vă jucaţi de-a dragostea. Desigur, totul se va încheia mereu cu bine pentru voi. Dar eu n-am nimic din toate astea. Nimic. N-am pe nimeni. Şi tu te-ai apucat să joci zaruri cu viitorul meu. De ce să n-am şi eu ce-o să aibă Violet? Ceea ce-o să primeşti tu cu atâta uşurinţă? De ce să nu? Snob… afurisit ce eşti!

Cynthia ar fi putut să aleagă alte cuvinte, mult mai usturătoare, şi Miles era convins că ea ştia o mulţime; totuşi, cuvântul ales îi displăcu lui Miles.

Ea încercă să îl lovească în fluierul piciorului; el o evită.

— Cynthia! Te rog! Doar…

Ea ridică privirea spre el, încercând să-şi elibereze încheieturile. Măcar nu muşca.

Încă.

— Ştiu ce crezi despre mine, Miles. Ştiu ce ai crezut despre mine de la început. Dar am o inimă. Chiar am o inimă. Doar că nu-mi permit să o folosesc. Nu înţelegi? De ce nu poţi să înţelegi asta? În vreme ce tu… poţi să te joci cu toate astea cât pofteşti. Tu o să ai mereu pe cineva. Şi asta e diferenţa: eu nu pot să-mi permit să-mi folosesc inima. Iar tu… tu alegi să n-o foloseşti pe a ta.

Uluit, el continuă să o ţină strâns de încheieturi. Şi era incapabil să vorbească.

Vocea ei sună uşor spartă:

— Am o inimă, repetă ea foarte încet, obosită, ca şi cum un public nevăzut o acuzase de contrariul, o acuzase că era o vrăjitoare. Ca şi cum îşi mărturisea o slăbiciune gravă de care se ruşina.

Ea îşi întoarse capul de la el şi încercă fără tragere de inimă să-şi elibereze mâinile.

Miles nu se clinti. Avea încheieturi atât de fragile! Pielea ei era fierbinte, de parcă furia şi frica se impregnaseră în piele.

— Cynthia… spuse el hotărât. Ai vreun ban? Ai unde să te duci de aici?

Ea se întoarse spre el. Continuă să răsufle greoi. Refuza să se uite la el.

Ea nu avea familie, nici bani, aşa se zvonea. Miles considerase bârfele doar simbolice, un mijloc de respingere şi de ierarhizare socială.

— Spune-mi, insistă el.

— O să rămân fără niciun ban într-o săptămână sau aşa ceva. Şi nu. N-am unde să mă duc după ce se termină petrecerea. N-am pe nimeni.

El îi oferise o pisicuţă, îi oferise plăcere cu mâinile şi limba şi cunoscuse plăcerea din mâinile ei. Se jucase de-a dragostea.

Era o femeie interesată, pentru că era îngrozită.

I se strânse stomacul de frică pentru ea. Oh, Doamne! Se purtase ca un nenorocit.

— Îmi plăcea de el, spuse ea din nou, în cele din urmă.

Miles mai simţi în vocea ei oboseala şi frica.

— De Goodkind. Era îngâmfat şi nu era interesant, dar era destul de cumsecade şi de bogat, mă plăcea şi ar fi fost… Ea scutură din cap. Ar fi fost sigur.

Miles şi-o închipui pe femeia asta extraordinar de senzuală din faţa lui măritată cu un bărbat „destul de cumsecade”. Avea să sfârşească prin a se furişa pe coridoare întunecate ca să ajungă la întâlnirile ei? Sau să fugă cu ţiganii?

Nu: ea îşi dorea siguranţă. Nu cunoscuse niciodată siguranţa, îi spusese că va fi credincioasă.

Miles nu avea nici cea mai mică îndoială. Ea avea tăria morală necesară.

El îşi ţinea mâna strânsă pe încheietura ei, nevrând parcă să o lase să plece. Pumnul ei rămăsese un nod mic şi alb, tot corpul i se cutremura uşor; era roşie în obraji.

— Spune-mi ce s-a întâmplat la Londra, Cynthia, îi ordonă el încet. Ce n-a mers bine?

Ea oftă.

El aşteptă.

— Nu sunt cuminte, spuse ea încet în cele din urmă.

Era un început ciudat.

— Nu?

— Nu. Cineva mai c-a fost ucis din cauza mea.

— Ah. El îşi lăsă brusc capul pe spate, apoi îl înălţă înţelegător. De ce nu-mi povesteşti?

Rămaseră tăcuţi o vreme. În jurul lor se simţea mirosul puternic şi reconfortant al cailor, al fânului, al pielii.

— A fost cu adevărat minunat, începu ea cu şovăială. Dacă ai şti numai ce-a însemnat pentru mine sezonul acela la Londra! A fost o minune; nici nu mi-a venit să cred că eram acolo. Eram atât de populară.

— Îmi amintesc. Un diamant de primă calitate şi toate cele.

Ea pufni. Ruda mai tristă a unui râs.

— Şi toate cele.

— Şi?

Ea oftă.

— A fost superb. Niciodată nu mi s-a mai întâmplat ceva mai grozav. Aş fi putut – a fost o vreme în timpul sezonului când aş fi putut *cu* adevărat să aleg eu dintre bărbaţi, Miles. Eram şocată. O vreme în care nu a contat decât că eram fermecătoare, frumoasă şi originală.

„E la modă să fii îndrăgostit de ea”, îi spusese Albemarle atunci. Şi totuşi, nimeni nu ajunsese să o cunoască realmente, îşi dădu el seama. Ea nu îi lăsase.

— Şi apoi? o încurajă el blând.

— Şi apoi… Ei bine, Courtland… Courtland mi-a cerut mâna.

Miles ştia despre Courtland că era tânăr şi arogant. Era bine făcut şi avea maniere alese. Deţinea un castel frumos. Ţinea la băutură, trăgea acceptabil. Pe scurt, ştia lucrurile pe care majoritatea bărbaţilor le ştiau despre alţii de acelaşi rang.

Nu ştia nimic despre firea omului. Era tentat să creadă de bine, din moment ce nu o părăsise pe Cynthia din cauza originii ei.

— Ştiu de Courtland.

— Vreau să înţelegi, dacă poţi. Dar nu ştiu dacă poţi. Pentru că… ai o familie cu o istorie de sute de ani. Ai pur şi simplu familie peste tot. Iar pentru mine… ei bine, vezi tu, Courtland a fost sfârşitul poveştii mele. N-am simţit niciodată că aparţin de cineva sau de ceva. Istoria familiei mele este cel puţin neclară. Aşa că mi-am zis: o să am un sfârşit fericit. O să am o familie. De ce să nu?

— Chiar aşa, de ce să nu? spuse el calm, ca să o liniştească, dar simţi până în adâncul sufletului singurătatea pe care Cynthia o ducea cu ea. Nimeni nu putea să o ajute s-o ducă. Miles se abţinu să nu o strângă în braţe, pentru că ar fi făcut-o ca să se liniştească şi el, nu numai ea. Îşi înăbuşi furia fără ţintă, fiindcă nu ar fi ajutat-o acum pe Cynthia.

— Ei bine, familia Standshaw este din Little Roxbury. Liza era prietena mea, şi ne-am împrietenit cu cine trebuia. Abia dacă aveam bani pentru rochiile necesare în sezon, aşa că am riscat, le-am cumpărat şi apoi… ei bine, ei s-au luptat pentru mine. Bărbaţii din înalta societate. Ea continuă să pară că abia respira, năucă.

— Am auzit de asta. La nesfârşit.

— Mi s-a părut captivant. Şi Miles, chiar i-am învrăjbit pe unii împotriva altora. N-aş putea să spun exact de ce. În parte pentru plăcerea de-a fi dorită. Pentru prima dată în viaţa mea cineva – toată lumea! — mă dorea. Iar în parte, pentru că mi-era imposibil să mă abţin din a-i pune la încercare doar ca să văd dacă magia avea să dureze. N-

aveam încredere că aşa va fi. Aşa că i-am încercat la nesfârşit şi a tot durat. Până când…

— Ce s-a întâmplat în cele din urmă?

În spatele lui, Ramsay necheză, era felul lui de a-şi drege glasul: „Aha. Eu sunt încă înşeuat”. Ramsay mai avea de aşteptat.

— Ei bine, am crezut cu adevărat că totul era teatru şi prostie – pariurile, burzuluielile, ciondănelile despre cine să-mi aducă punci, gelozia. Erau doar toane de bărbaţi. Dar Courtland era într-adevăr gelos. E iute la mânie. Ea scoase un râset scurt şi uimit.

Prostia bărbaţilor părea să nu aibă margini, mai ales când venea vorba despre femei.

— Aşa că a avut loc un duel?

Ea inspiră resemnată. Îl privi cu mai mult calm de data asta.

— Trebuie să ştii că am ţinut la el, spuse ea pierdută. Chiar am ţinut. Sau am crezut că ţin. Dar cineva a reuşit… să mă sărute în grădină… doar un sărut scurt… Rostise prudent cuvintele. Ea ştia totul despre săruturi care nu mai erau aşa scurte acum, dar Miles nu îşi dorea să audă cum o sărutaseră alţii. I-am povestit lui Courtland. Ca să îl testez, vezi tu. Courtland l-a provocat la duel.

Ea se încordă din nou când amintirea o străfulgeră. Degetele lui îi mângâiau uşor încheieturile.

— N-a vrut să înţeleagă de vorbă bună. A naibii mândrie! Aşa că s-au duelat. El era… Ea îşi drese glasul: A fost împuşcat, povesti ea. În umăr. O rană gravă. Aproape a murit – mi s-a spus, că a fost cât pe ce – aşa mi s-a spus, căci nu m-au mai lăsat să-l văd când a fost dus de acolo, şi eu… Nu l-am mai văzut de atunci. Vocea i se subţie. Părinţii lui au muşamalizat totul strălucit. Nu e ca şi cum duelurile ar fi legale. O spuse cu o ironie admirabilă. Şi cumva s-au asigurat să fiu părăsită. Cu totul. De toată lumea. Eram o otravă. S-a despărţit de mine printr-o scrisoare. Râse tremurat. Era doar un pic îndurerat. Şi nu pot să spun că n-am meritat. Şi toată povestea asta cu decăderea mea bruscă a intrigat-o pe Violet. Şi m-a invitat aici. Mereu am

fost mai norocoasă decât am meritat. Detaliul i se părea ironic de amuzant.

Norocoasă. Nu era cuvântul pe care l-ar fi ales Miles.

— Aşa că, vezi tu, chiar dacă n-am apăsat eu pe trăgaci, chiar m-am jucat cu viaţa lui. Şi el a plătit pentru asta. Aşa că nu sunt bună de nimic.

Miles se înfurie brusc.

— Cynthia, gata cu autoflagelarea! Nu pot să-ţi spun ce înseamnă să fii „bun”. Poate că înseamnă pur şi simplu să n-ai imaginaţia sau tăria de caracter ca să te gândeşti să fii necuviincios, aşa cum l-ai convins pe Goodkind. Nu admir ce-ai făcut, dar înţeleg. Şi Courtland, prostul naibii, avea libertatea de a alege. El s-a lăsat împuşcat. Dar e dovada mărinimiei tale dacă îţi pasă ce l-ar face fericit pe Milthorpe sau pe Courtland. E dovada mărinimiei tale dacă toată lumea vrea să te ajute şi să-ţi fie prieten. E vorba despre tine, Cynthia. Nu înţelegi? Nu te simţi drăguţă sau bună pentru că nu-ţi place ce le faci sau ce-ţi faci ţie. Oamenii te plac pentru că eşti bună. Dar mai ales tu eşti tu şi asta merită… Vocea lui aproape pieri. Asta merită totul.

Ea se uita la el cu ochii mari. Cu gura întredeschisă de uimire. Fascinată.

— Dar asta nu înseamnă că poţi să te foloseşti de oameni doar pentru că ţi-e frică. Şi mă refer la Milthorpe, la Argosy, la Goodkind sau la oricine altcineva. Frica nu justifică asta.

Ea lăsă brusc capul pe spate; cu ochii larg deschişi.

— Nu mi-e frică.

— Ba îţi este, o corectă el ferm. Şi ai tot dreptul să-ţi fie. Oricui în situaţia ta i-ar fi. El îşi rosti neîndurător cuvintele. De fapt, îţi e atât de frică, încât vrei să negi orice altă parte din tine doar ca să-ţi alini frica. Îţi faci rău ţie, nu-ţi dai seama? Şi pentru numele lui Dumnezeu, eşti mândră.

Mânia lui o molipsi şi pe ea.

— Mândră! Ce lucru interesant de zis unui ciob, domnule Oală spartă.

Era atât de straniu ce spusese, încât el se opri brusc din vorbit.

— Şi cum rămâne cu Lady Georgina, Miles? Crezi că vei fi mai fericit cu ea decât voi fi eu cu Goodkind? Sau cu Milthorpe? Doar că tu ai avantajul că îţi face cineva treaba. Tatăl tău a ales-o, nu? Ţi-a adus-o direct la uşă. Şi cu ea vin toate visurile tale.

— Am o familie cu o istorie de secole, un frate care a dispărut şi o datorie faţă de oamenii care au nevoie de mine. Nu pot să abandonez totul pur şi simplu.

— Chiar înţeleg. Chiar da. Îţi jur că nu te invidiez. Dar asta nu înseamnă că spusele mele sunt mai puţin corecte. Nu te face cu nimic mai bun ca mine.

El îi acceptă spusele cu o tăcere bruscă.

— Ce-ai vrea să fac? Vocea ei era mai aspră acum. Voi avea ceea ce tu sau Violet aveţi. Vreau asta. De ce să nu mă bucur de o căsnicie bună, de bani şi de un cămin? Nu sunt bună pentru nimic altceva. N-o să accept bani de la tine, Miles, aşa că nu-mi oferi. Vreau o viaţă. O familie. Ce-ai vrea să fac în schimb?

„Rămâi cu mine pentru totdeauna! Fii amanta mea. Fă dragoste cu mine în fiecare noapte atâta vreme cât o să fim în stare!”

Ea îi citi gândurile, iar el ghici tentaţia din ochii ei.

— N-o spune, îi zise ea uşor.

El oftă.

— Nu ţi-aş cere-o, o asigură el încet.

Lăsară să se aştearnă o clipă de tăcere. Animalele se agitau în boxe, şi undeva în depărtare o pasăre îşi cânta bucuria la soare.

— Doar… uită-te la oameni, Cynthia; mai întâi, la cine sunt. Abia apoi la ce au. Nu doar la cele douăzeci de mii de lire. Sau la al doilea fiu morocănos.

Miles rosti cuvintele înainte să se poată opri.

Ea încremeni.

— Oh. Era un geamăt. Faţa i se făcu albă ca varul ca şi cum ar fi primit o lovitură neaşteptată în stomac. Acum eu… Oh, Miles! M-ai auzit. La bal. Când m-ai văzut prima dată. La Malverney. Cu rochia albastră. Faţa… mea. M-ai auzit când vorbeam cu Liza. Despre tine.

— Ah. Deci, îţi aminteşti ce-ai spus, zise el foarte încet.

Faţa ei deveni posomorâtă şi serioasă. Pentru o clipă, rămase tăcută.

— După cum am spus, nu sunt bună.

— Dar acum înţeleg.

Cynthiei îi era greu să îi întâlnească privirea.

— N-a… fost frumos din partea mea.

— Sunt de acord cu asta, zise el uşor ironic.

— Trebuie să mă fi urât.

— Niciodată, spuse el liniştit, dar absolut niciodată nu te-am urât.

Ea ridică atunci privirea spre el, cercetându-i chipul ca pe o nestemată la care te uiţi cu o lupă, ca să se asigure că surprindea fiecare subînţeles din cuvintele lui şi decise că nu era supărat.

— Nu trebuia să auzi asta, zise ea.

— Cumva nu mă surprinde ce spui, admise el sec.

Un mic zâmbet arcui buzele Cynthiei.

Urmă alt moment de tăcere.

— N-am vorbit serios, încercă ea.

— Ba ai vorbit serios.

Ea oftă.

— Foarte bine. Chiar am vorbit serios.

Şi rămaseră amândoi în linişte, amintindu-şi seara aceea.

Cynthia îi puse aceeaşi întrebare pe care şi-o pusese şi el la un moment dat. Întrebarea aceea îngrozitoare:

— Şi dacă am fi dansat în seara aia, Miles… dacă am fi vorbit, dacă am fi fost prezentaţi?

— Uite ce ştiu acum, Cynthia, rosti el ferm, pentru că el chiar o cunoştea, şi ea părea atât de speriată. N-ar fi însemnat nimic. Chiar dacă am fi dansat, nu m-ai fi văzut cu adevărat. Şi nici eu nu te-aş fi văzut cu adevărat. Eram alţi oameni atunci, suntem alţi oameni acum.

„Pentru că ne-am schimbat unul pe celălalt”, dar el nu spuse cuvintele cu voce tare.

Ea coborî privirea. El observă că pantofii ei aveau

vârfuri şi tocuri tocite. Situaţia ei materială îl făcu să simtă fiori pe şira spinării.

— Ai dreptate, Cynthia. Cred că sunt mândru. Moştenirea familiei Redmond şi alte alea. Îmi imaginez că nu mi-a plăcut să fiu trecut cu vederea. Şi bănuiesc că, în parte, mândria m-a făcut să-ţi spun minciuni despre Goodkind. Am vrut să demonstrez ceva.

Ea ridică din nou privirea. Ochi albaştri, atât de albaştri! „Inima mea e albastră”, se gândi el absurd, în treacăt.

— Dar mândria ta m-a făcut să te sărut în prima zi a şederii mele aici, spuse ea încet.

Ah, ce fată deşteaptă!

Cuvântul „sărut” se simţi ca o gură de opiu. Preţ de o clipă, amândoi se gândiră la posibilitatea lui. Miles putea să reducă spaţiul dintre ei prin simpla înclinare a capului ca să îi atingă buzele moi. Ar fi putut să îi cuprindă faţa de pisicuţă între mâini şi cu gura, limba şi mâinile să o facă să uite de tot şi de toate. Să îi sărute gâtul, să îşi ridice mâinile ca să cuprindă sânii moi ascunşi sub muselina fină şi caldă…

— Îţi pare rău c-am făcut-o? întrebă el, de data asta cu vocea răguşită de emoţie.

Strânsoarea lui deveni mai apăsătoare. Îi văzu pulsul zbătându-se la gât, simţea bătaia în încheieturi. Ea părea rănită. Miles nu ştia de ce îi pusese întrebarea. Niciun răspuns nu avea să îl mulţumească pe niciunul din ei.

Aşa că îi lăsă uşor încheieturile. Uşor.

Ea le retrase, de parcă Miles i-ar fi oferit un cadou. Îşi puse degetele acolo unde o atinsese el.

— Te-am rănit?

Ea îşi întinse mâna ca să îi mângâie parcă pieptul, acolo unde îl lovise cu pumnul; se opri înainte să-l atingă. Era un ecou al primului sărut primit de la Miles. Nesiguranţa aceea şovăitoare. El îşi aminti de durerea apăsătoare provocată de gândul că ea ar fi putut să-l respingă atunci.

Mâna ei reveni într-o parte.

— M-ai rănit, spuse el amuzat. Un pic.

Îşi puse mâna acolo unde inima lui bătea pentru ea. Pentru că ea nu putea să-l atingă. Pentru că nu avea să îl atingă acum şi nu trebuia să o facă.

Gura ei se arcui.

— Bine.

Rămaseră tăcuţi amândoi. La doar treizeci de centimetri distanţă, dar la depărtare de o eternitate acum.

— Cynthia, îmi pare rău pentru Goodkind. Îţi jur c-o să îndrept lucrurile.

— Ei bine, e cam târziu să îndrepţi lucrurile cu domnul Goodkind, spuse ea pragmatic. El… a spus nişte lucruri… şi şi-a luat zborul. Nu zâmbi, îl avertiză ea.

— Chiar n-ai de gând să-mi povesteşti ce i-ai spus?

Ea oftă.

— Oh, fie. Se poate să fi spus ceva despre cât de înţelegătoare sunt cu diferenţele dintre oameni în materie de *nevoi* fizice, să zicem, şi că nu m-ar deranja să-mi împart garderoba cu un bărbat, dacă lui i-ar plăcea ceva din ea. Se poate să fi menţionat că aş face cu plăcere o jartieră mare. Acum poţi să zâmbeşti.

Miles râdea deja.

— Chiar ai vorbit serios?

— De ce să nu fiu înţelegătoare, dacă el ar fi discret? răspunse ea şi păru nedumerită.

El se opri.

— Fireşte. De ce să nu fii? repetă el încet.

Probabil că ar fi fost înţelegătoare. Sau, cel puţin, pragmatică. Nu era genul care să leşine dacă îşi surprindea soţul încercând să-şi pună una dintre jartierele ei de satin pe coapsă sau dacă îi proba una dintre bonete. S-ar fi aşezat şi ar fi discutat. O junglă tropicală n-ar fi prezentat nicio provocare reală pentru domnişoara Brightly.

— Dacă vrei să ştii, a fost foarte amuzant, recunoscu ea. Nu te-aş fi crezut în stare de o asemenea idee.

El încuviinţă scurt din cap.

— Tu ai fost sursa mea de inspiraţie.

Ea îi zâmbi sincer. Culoarea sănătoasă îi revenea pe chip.

Oh, *el* se afla în iad. Să discute despre bărbaţii care urmau să o aibă pentru restul vieţii părea prea mult pentru el. Mâinile îi deveniră reci şi amorţite; simţea în capul pieptului un gol ciudat de familiar.

Ea nu trebuia să afle. Nu avea să îi permită niciodată să afle. Miles ar fi făcut orice ca să îi alunge frica, să îi redea culoarea în obraji, să se asigure că dormea liniştită noaptea şi că nu ducea lipsă de nimic câte zile trăia. Şi nu avea să o lase să regrete.

— Argosy! Frica se strecură din nou în vocea ei. Ai… Ai…

— Nu. Nu. Îţi jur. N-am schimbat nimic la el, îi spuse Miles. Tot ce-am spus despre el e adevărat.

— Dar ţiganca i-a spus lui Argosy că sunt o nebunatică şi a urlat ceva despre pistoale şi sânge. Şi de asta cred că a început să fie nesigur de mine.

— Mi-e greu să înţeleg de ce.

Ea râse.

— Copila e ciudată. Martha o cheamă. Mama ei, Leonora… Ei bine, *ea* a spus că o să mărit cât de curând.

— Ce ajutor din partea ei!

— Aşa m-am gândit şi eu.

— Cynthia, dacă ar fi să alegi între Milthorpe şi Argosy, pe cine ai alege?

Miles reuşi să rămână calm. Se simţea de parcă era nevoit să înghită cuţite.

Ea îşi răsuci nervoasă mâinile.

— Argosy, cred.

— Să te gândeşti că s-a făcut.

— Miles…

— Ştii că poţi să ai încredere în mine.

Cuvintele îi reamintiră seara de dinainte. Le spuse intenţionat, nu era drept, dar era modul prin care să îi dea de înţeles că putea să aibă încredere în el.

Ea ridică brusc capul şi îl privi lung.

— Ai încredere în mine, Cynthia, repetă el uşor, căci ea rămase tăcută, cu obrajii în flăcări, cu ochii întunecaţi de amintire. Niciodată în viaţa mea n-am ratat ceva din ce mi-

am propus să fac.

— Foarte bine. Am încredere în tine.

Cuvintele erau un cadou: încrederea ei.

Nu mai era nimic de zis şi totuşi totul rămăsese nespus. Miles îşi dădu seama că nu putea să o lase încă să plece, pentru că mai era ceva ce trebuia să îi spună. Dar nu putea să descrie în cuvinte ce se întâmplase cu el de când o cunoscuse. El şovăi; încercă:

— Vreau să ştii... că te înşeli în privinţa unui lucru, Cynthia. Am o inimă. Doar că... abia am descoperit asta. E ironic, nu? Descoperirile sunt viaţa mea. Şi mi-aş dori din tot sufletul să am de ales. Mi-aş dori din tot sufletul să pot... pentru că dacă aş putea...

— Nu. Rosti cuvântul ferm. Se îndepărtă de el. Chipul ei era din nou alb ca varul. Asta... asta... nu e cinstit. Şi o ştii.

Ea se întoarse atât de repede, că rochia i se mulă pe glezne şi, cu pantofii ei uzaţi, fugi grăbită din grajduri.

Capitolul 19

Miles îndreptă lucrurile.

Cynthia putea să spună că prinderea în cursă a unui soţ nu era un joc pentru ea. Dar Miles putea să-şi îndeplinească promisiunea de a îndrepta lucrurile doar dacă se uita la totul ca la un joc. Aşa se asigura că mintea îi era complet ocupată. Îşi permitea să joace la cacealma sau să mintă.

Şi ca să le facă pe toate, Miles îşi aminti că era un bărbat care putea să se uite cu o detaşare fascinantă la o plantă carnivoră, de înălţimea fratelui său mai mic. Se minuna de specia, istoria şi dieta ei, o desena în detaliu, nu se temea niciodată de ea şi nu o ridica în slăvi. Totul, insista el să îşi amintească – veneraţia, frica – avea părţi componente şi o origine. Totul putea să fie înţeles dacă era examinat, demistificat.

Nu era deloc nevoie să iei în considerare sentimentele.

Nimeni nu trebuia să afle vreodată că Miles descoperise că avea inimă. La urma urmei, nu era pe cale să trimită o hârtie la Royal Society prin care să vorbească despre o asemenea descoperire.

Nu mai simţise niciodată cu atâta înfrigurare nevoia de a-şi atinge scopul şi avea doar o săptămână la dispoziţie ca să ducă totul la bun sfârşit.

Dar, după cum prea bine spusese, când îşi punea în gând să facă ceva, nu dădea niciodată greş.

Îşi începu atacul chiar în seara aceea.

— Ţiganii nu v-au ghicit viitorul cât au stat aici? îi întrebă pe Jonathan şi pe Argosy într-o doară în timp ce jucau biliard.

Ambii fură surprinşi, dar foarte mulţumiţi să îl aibă partener de activitate.

— Vai, ba da, confirmă Argosy. A fost foarte straniu. Ştiu lucruri ţiganii ăştia.

Jonathan pufni.

— Zece copii! mormăi el supărat.

— Prostii! Trebuie să fii nebun. Am mai şi dat bani frumoşi pe ghicit.

— Eu am dat bani frumoşi pentru asta, îl corectă Argosy. Hai, loveşte, Redmond!

— O să ai zece copii, Jonathan? Miles era chiar surprins de toată povestea.

— Nu! Fratele lui părea îngrozit.

— A fost acolo şi neghioaba de fiică a doamnei Heron? întrebă Miles când rămase lângă masă, aşteptând ca fratele lui să lovească.

Argosy se întoarse spre el uşor defensiv. Dar oricum, printre bărbaţii mai tineri, Miles era un fel de autoritate în toate domeniile, aşa că şovăi să i se împotrivească prea apăsat.

— Nu sunt deloc sigur că e o neghioabă, bătrâne. Ştia o grămadă de lucruri care păreau adevărate.

Miles pufni.

— Oh? Spune-mi, din pură întâmplare a urlat cumva ceva despre o „raţă”?

Era o adevărată plăcere să te uiţi la chipul lui Argosy. Strălucea de uimire.

— De unde ştii? Ţi-a zis cineva?

Miles se distra de minune.

— Mereu urlă asta când mama ei ghiceşte viitorul. În orice caz, aşa am auzit de la cei din Pennyroyal Green. Nu sunt sigur că se poate controla. E ceva ce spune pur şi simplu. E dusă cu capul.

— Urlă mereu asta? Argosy părea şi dezamăgit, şi uşurat. „Raţă”, adică? Dar a spus că raţa e goală. El făcu un gest categoric pe ultimul cuvânt. Părea să aibă sens pentru Argosy.

Cynthia nu îi pomenise nimic despre o raţă goală. Miles îşi dădu seama că trebuia să improvizeze.

— Exact, spuse el, şi lovi cu tacul, o lovitură frumoasă şi la ţintă.

Bila se lovi atât de tare, încât Jonathan şi Argosy făcură câte o grimasă.

— O raţă goală, continuă el. Când am auzit-o prima dată, am crezut că avea de-a face cu vreo momeală de vânătoare. Foarte ciudat! Totuşi, trebuie să fim indulgenţi cu aiurelile unei nebune. Mama ei, pe de altă parte… Mama ei mi-a dat fiori pe şira spinării la cât de precis a fost ce mi-a spus.

Jonathan se uita la fratele lui de parcă *el* era nebunul.

— Cât de mult ai băut, Miles? întrebă el bănuitor. Dincolo de potenţialul de a fi luat peste picior sau de atracţia antropologică, ghicitul nu era ceva care să-l intereseze câtuşi de puţin pe Miles. Şi nu le ştii pe doamna Heron şi pe fiica ei de ani în şir?

— N-am băut nimic. Miles căscă apatic. Bine că mi-ai amintit. Unde e coniacul? Ce ţi-a spus doamna Heron, Argosy? Acum, orice ar spune *ea,* eu aş asculta foarte serios. Mie mi-a spus că am să plec într-o călătorie lungă.

Doamna nu spusese nimic de genul acesta, dar Argosy fu impresionat. Căci Miles chiar plecase într-o

călătorie lungă.

— Mi-a spus că o să mă însor în curând. Cu o fată fermecătoare care are mulţi admiratori. Şi că... ar fi bine să acţionez rapid, dacă nu vreau să-mi ratez destinul, zise şi chiar se îmbujoră.

„Simte ceva pentru Cynthia", se gândi brusc Miles. Dintr-un motiv oarecare, ideea îl izbi ca un tac de biliard direct în piept.

Dar de ce să nu aibă sentimente pentru ea? Ea era o tânără remarcabilă. Doar că Argosy nu va fi niciodată în stare să o cunoască realmente.

— Interesant.

Miles rosti tărăgănat fiecare silabă în parte. Îl fixă pe Argosy cu privirea lui scrutătoare.

Apoi găsi sticla de coniac, se întoarse cu spatele şi turnă un pahar.

— Unde este Milthorpe? întrebă el cât rămase întors cu spatele. Voiam să vorbesc cu el despre următoarea mea expediţie.

— Scuze. N-aş putea să-ţi spun, bătrâne, spuse Argosy.

Se auzi un poc când tacul lovi din nou.

— Ah. Acum îmi amintesc! Miles ridică un deget în semn că-şi amintise. Vorbeşte cu domnişoara Brightly în salon. Cred că încearcă să decidă ce câine i-ar plăcea ei să aibă. Cred că şi lui Milthorpe i-ar plăcea să i se citească în palmă. Am auzit că-şi caută nevastă. Se pare că toată lumea îşi caută nevastă. Oricum, majoritatea celor prezenţi la petrecere.

Argosy încremeni de îngrijorare. Probabil nu îl considerase niciodată un rival pe Milthorpe şi brusc începu să îl vadă în altă lumină.

— Ea o să plece din Sussex în câteva zile. Domnişoara Brightly. Aşa mi-a spus Milthorpe.

Argosy nu se mai putu concentra după aceea şi pierdu rău la biliard, iar Jonathan şi Miles câştigară o sumedenie de bani de la el.

*

„Ai încredere în mine”, îi spusese el.

Cynthia hotărâse să aibă încredere în el. Şi chiar după ce el îi ceruse să creadă în el, Argosy devenise întruchiparea pasiunii. O evoluţie cu adevărat miraculoasă. Mai avea nevoie de mici ajustări, dar Cynthia era mai mult decât optimistă şi îşi permise să savureze fiecare clipă de linişte, să se bucure de atenţie şi să încerce să nu se simtă vinovată.

În ziua aceea, îşi scutură punguţa o singură dată.

Şi ea, la fel ca Miles, refuza să se gândească la ce se întâmplase înainte, refuza să se gândească la ce nu putea să fie. Se concentră asupra nevoilor prezentului.

Două zile mai târziu, în vreme ce îl aştepta pe Argosy în salon, căci el îi ceruse permisiunea să se plimbe – singur! — cu ea prin grădină, se întâmplă ceva extraordinar.

— Domnişoară Brightly, mă întreb dacă putem să vorbim un pic?

Cynthia se întoarse foarte încet.

Era Lady Georgina. Razele soarelui străluceau prin ferestrele mari ale salonului, iar în colţul cufundat în umbră Violet stătea împreună cu Jonathan şi cu Lady Windermere. Protecţia celorlalţi părea să fie la kilometri distanţă.

La naiba! Nu avea scăpare.

Cynthia o privi prudent pe Georgina. Nu *părea* acuzatoare. Părea… neîncrezătoare. De fapt, chiar părea să implore să îi vorbească.

— Desigur, spuse Cynthia cu căldură, însă dorindu-şi exact opusul.

Cynthia se aşeză pe scaunul de lângă Georgina. Lumina puternică a zilei, care pătrundea pe fereastră, reuşea să ascundă aproape cu totul culoarea fetei, cu excepţia părului, care era, ca de obicei, ridicat îngrijit în coc şi strălucea ca o aură.

— Nu prea ştiu cum să încep… Georgina îşi freca nervoasă mâinile.

Din nou, Cynthia studie chipul fetei căutând urme de

ironie sau aluzii răutăcioase.

— Te rog să fii deschisă cu mine, Georgina, spuse ea cu amabilitate, chiar dacă i se puse un nod în stomac.

Georgina se întoarse repede spre ea.

— Foarte bine! Asta e. Ei bine, eşti atât de fermecătoare!

— Sunt...? Cynthia deveni brusc nervoasă.

— Da. Să ştii că toată lumea îşi dă seama. Eşti ca o scânteie, insistă ea.

Era foarte straniu să audă asemenea cuvinte de la Lady Georgina. Cynthia nu se gândise vreodată că vorbele măgulitoare puteau să fie atât de straniu de înfricoşătoare. Şi totuşi, îşi reaminti că Lady Georgina vorbea mai ales ca să-şi exprime admiraţia şi că nu era nevoie să o tragă deoparte, într-un colţ, ca să o complimenteze.

„Chiar e o persoană drăguţă", se gândi Cynthia. „Iar eu sunt oribilă, absolut oribilă".

— Eşti prea bună, Georgina. Îi oferi un răspuns adecvat pentru complimentele primite.

Mâinile Georginei încremeniră în poală. Mâini frumoase şi fine. Nici măcar un pistrui, o zgârietură de pisicuţă sau vreo cicatrice.

Tânăra îşi drese glasul:

— Iată despre ce e vorba, domnişoară Brightly. Mă întreb dacă... Mă întreb ce ar trebui să fac ca să-l atrag pe Miles Redmond?

Cynthia nu putu să se abţină. Rămase cu gura căscată. O închise repede, dar nu înainte ca Georgina să se înroşească toată.

Dar fata îşi îndreptă spatele şi continuă cu hotărâre:

— Tu ştii cum să îi atragi pe oameni şi se pare că eu nu sunt în stare. Oricum, pe el nu pot să îl atrag.

— Eu ştiu să... atrag? Cynthia era derutată.

— Toată lumea e încântată de tine.

Ah! spusele ei sunau ca o acuză acum. Chiar dacă erau adevărate.

— Domnul Redmond te place foarte mult, Lady Georgina, zise Cynthia.

Ei bine, el oricum o plăcea.

— Chiar crezi asta? Georgina părea deznădăjduită. E atât de amabil şi mă tachinează uneori, ceea ce e plăcut, dar nu ştiu niciodată ce să spun, aşa că devin foarte timidă, iar el trebuie să poarte mereu povara conversaţiei. Mă simt atât de stângace în preajma lui, domnişoară Brightly, şi n-ar trebui, căci nu mai sunt de mult la şcoală, sunt o moştenitoare, pentru numele lui Dumnezeu! Şi totuşi, el e… Fata se opri, gândindu-se poate la Miles. Îşi înfipse dinţii micuţi şi albi în buza de jos. Mi se pare că e mereu cu gândul altundeva atunci când vorbeşte cu mine. Nu îi atrag atenţia. Şi cred că *tu* ştii cum să atragi atenţia unui bărbat.

Generalizarea era uşor incomodă. Să ţi-o imaginezi pe Lady Georgina ajungând la o asemenea concluzie…

Cynthia îi studie chipul ca să găsească semne ale unor înţelesuri subtile sau avertismente. Nu: chiar vorbea serios. Georgina credea că ea putea să îi dezvăluie secretul farmecului.

„Farmecul, draga mea”, şi-ar fi dorit Cynthia să îi spună, „nu se învaţă, te naşti cu el. Şi e perfecţionat de disperare şi de nevoie, e şlefuit de practică. Dacă vrei adevărul, ăsta e”.

Ar fi fost distractiv să o tulbure şi să o descurajeze pe fată cu vorbele acelea, dar ştia că nu ar fi fost frumos din partea ei.

— Atunci, ţii la domnul Redmond? întrebă Cynthia încet, cu vocea puţin mai slabă.

— Sunt îndrăgostită de domnul Redmond de când aveam opt ani.

Cynthia încremeni.

Tonul Georginei era pătimaş şi sincer, iar expresia de pe chipul ei nu se schimbă aproape deloc, poate din cauza genelor şi sprâncenelor blonde. Dar ochii ei trădau suplicii înceţoşate.

— Eşti… îndrăgostită de domnul Redmond?

— El e frumos. Nu crezi? Atât de liniştit şi de calm! Atât de mare, întunecat şi înţelept… Ochii lui… ochii… Rămase vizibil fără cuvinte. S-a purtat întotdeauna atât de

agreabil cu mine!

Cynthia nu putea să nu se uite uimită la Georgina. Agreabil? Şi asta era iubirea?

Poate că Georgina nu putea să exprime în cuvinte ce simţea. Suma iubirii şi Miles Redmond erau imposibil de exprimat în cuvinte.

Şi în ciuda sentimentelor pe care ar fi preferat să le simtă, un respect amestecat cu invidie se trezi înăuntrul Cynthiei. Pentru că Georgina avusese bunul-simţ să se îndrăgostească de liniştitul Miles Redmond cu mult timp în urmă.

Cum Dumnezeu putea să îi spună fetei ce să facă pentru ca Miles Redmond să se îndrăgostească de ea?

— Păi, pentru început, spuse ea şovăitor, important e să îi împărtăşeşti interesele, Georgina.

— Oh. Am încercat. Dar, domnişoară Brightly… trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

Cynthia îşi adună toate puterile.

— D… da?

— Urăsc păianjenii şi insectele! Georgina era toată numai deznădejde înflăcărată. Mă sperie, explică ea şi ridică din umeri. Le urăsc. Le urăsc pe toate!

Cynthia rămase şocată şi fără cuvinte. Se bâlbâi când vorbi:

— Dar păianjenii sunt aşa de…

— Scârboşi, gemu Georgina. Numai asta simt când mă uit la unul.

— Dar… dar… crezi că furnicile sunt…

— Dezgustătoare, nişte chestii mici şi ocupate, care mănâncă stârvuri şi alte alea. Ridică din nou din umeri. Nu-mi pasă de coloniile lor, nici de reginele lor, de absolut nimic legat de ele şi totuşi sunt expertă în furnicile din Sussex doar pentru că-mi pasă de domnul Redmond. Aşa că am tot încercat să mă concentrez asupra intereselor lui. De ce trebuie să îi placă asemenea lucruri?

Era foarte dramatic şi, desigur, fascinant să o vezi pe Lady Georgina prinsă în chinurile unei asemenea dureri romantice: presiunea în care trăise ca să pretindă că îi

plăceau lucrurile care îi plăceau şi lui Miles Redmond. Rezistase admirabil.

Era ironic să afle că avea în comun cu Georgina mai multe decât îşi închipuise vreodată.

Cynthia reflectă asupra situaţiei. Erau o mulţime de lucruri pe care ar fi putut să le facă sau să le spună. O mulţime de lucruri pe care era tentată să le spună sau să le facă chiar atunci.

Dar ea era femeia cu care trebuia să se însoare Miles Redmond, alături de care să-şi petreacă restul vieţii, pe care o va vedea şi cu care va vorbi şi…

Cynthia închise ochii pentru o clipă. Avea nevoie să tragă aer în piept ca să aline durerea ascuţită pe care o simţise atunci când inima ei protestase pentru ce urma să spună.

— Te-ai gândit că toate lucrurile astea – interesele domnului Redmond – sunt o reflexie a ceea ce e el cu adevărat? întrebă ea cu grijă.

— Toate chestiile astea cu multe picioare? şopti Georgina înspăimântată. Îşi acoperi scurt chipul cu mâinile. Sigur că nu. Sigur e doar un fel de distracţie. O… plăcere de băiat. Sigur de îndată ce se însoară, o să se intereseze de afacerile Redmond, de clubul Mercur şi de… copiii lui. Roşeaţa care părea să coloreze chipul ei păli din nou.

— Dar el vrea să se întoarcă în Lacao. Vrea să facă o expediţie acolo. Cynthia era înspăimântată.

— N-o să merg.

— Dar, Georgina! Cynthia se temu deodată pentru Miles. Poate că… Poate că e interesat de toate vietăţile. Să înveţe despre ele şi să le descopere. Şi cum trăiesc printre noi, lumile din lumi şi…

Ea putea să stea zile întregi ca să vorbească despre Miles. Şi dacă mai vorbea mult, se va da de gol.

Se gândi la un Miles însurat cu cineva care nu avea să îl cunoască niciodată cu adevărat. Cineva care nu era în stare să îl vadă realmente. Simţi în capul pieptului singurătatea înspăimântătoare din viitorul lui, îşi simţea palmele umede şi se gândi: „Trebuie să fac pentru el ce

face el pentru mine”.

— Chiar îţi pasă de el, Georgina?

— Oh, da.

Măcar Georgina îşi închipuia că vorbea serios.

Cynthia trase adânc aer în piept, îşi apăsă palmele umede pe stomac, îşi alese cu grijă cuvintele, simţind că parcă tot viitorul lui Miles depindea de ea.

— Atunci trebuie să înveţi să înţelegi de ce îi plac lucrurile care îi plac, pentru că atunci o să-l cunoşti cu adevărat. Lucrurile astea nu te vor mai îngrozi, dacă ajungi să le înţelegi. Şi de îndată ce le-ai înţeles, chiar vei fi în stare să-l atragi.

Lady Georgina păru să reflecteze.

— Speram să-mi spui pur şi simplu cum să-l atrag, zise ea cu încăpăţânare.

Pentru o clipă, Cynthia se simţi cuprinsă de o ironie tăcută, se trezi tulburată şi se uită la fata aceea care era de-o seamă cu ea, dar care era aşa o copilă, din atât de multe puncte de vedere. Ce prăpastie avea să fie Miles nevoit să treacă!

Şi iată încă o persoană care credea că dragostea putea să fie controlată. „De ce ne dorim lucruri care nu sunt potrivite pentru noi?” se întrebă ea. „De ce ne dorim lucruri pe care nu le putem avea? Care e scopul?”

Îşi imagina că erau întrebări vechi de când lumea, dar ea nu era o fire sentimentală sau nostalgică şi se îndoia sincer că Miles Redmond ar fi putut să descifreze un asemenea mister, din moment ce şi el se afla la mila lui.

— Ţi-am spus cum să-l atragi, îi zise Georginei. Trebuie să faci cum îţi spun. Trebuie să încerci. Te rog să încerci.

Apoi se ridică în picioare şi pleacă în grabă, aşa că Georgina nu apucă să observe cum închise strâns ochii sau cum i se aprinseră obrajii.

*

Şi aşa mai trecură trei zile liniştite şi seci, în care

Miles abia dacă o văzuse pe Cynthia, doar de la distanţă, peste verdele măreţ al moşiei Redmond. O văzuse radiind de fericire – cu părul castaniu, părul ei era castaniu – când mai vorbea cu Argosy.

Despre ce Dumnezeu vorbeau? se gândea că nu conta, căci era vorba de Cynthia şi ea purta discuţii efervescente, le dădea cumva o formă. Ea s-ar fi interesat de ceva, iar Argosy s-ar fi simţit şi mai interesat decât era deja. Aşa urma să decurgă restul vieţii pentru Cynthia.

Iar seara, la jocurile de cărţi, când socializau, sau la cină, o parte din el era prezentă, în vreme ce toată fiinţa lui era încordată şi vigilentă, şi chiar dacă abia schimba câteva formalităţi cu Cynthia, căci aşa le fusese înţelegerea – singurul mod prin care putea să ducă totul la bun sfârşit –, amândoi erau pe deplin conştienţi unul de celălalt, asemenea uneltitorilor.

Miles cerceta atent circumstanţele, în logica omului de ştiinţă, sau ca unul dintre acrobaţii ţigani care se legănau pe spatele arcuit al unui cal. Gata să plaseze cuvântul potrivit pe ici, o acţiune subtilă pe colo, sau o minciună gogonată, dacă părea că fervoarea lui Argosy scădea sau intenţiile lui şovăiau cu privire la domnişoara Brightly.

Dar Argosy prezenta toate semnele adoraţiei. Cynthia prezenta toate semnele afecţiunii. Şi foarte curând ataşamentul lor păru evident.

Jonathan era amuzat. Violet, năucită. Milthorpe, poate simţind că fusese înlăturat de un armăsar mai tânăr şi renunţând la speranţa ca Isaiah Redmond să revină acasă prea curând, hotărî să plece ca să cumpere căţelul de care îi povestise Cynthiei la picnic.

Şi curând, până şi Lady Windermere, care sperase ca prietena ei, doamna Redmond, să revină şi să se bucure de nişte bârfe savuroase, începu să facă aluziile acelea atât de îndrăgite de cei care erau căsătoriţi, aveau copii şi trăiau ca să îi vadă pe ceilalţi făcând la fel.

Şi când servitorii se apucară supuşi să lustruiască argintăria, să bată covoarele şi să facă rost de proviziile

necesare pentru penultima şi ultima cină – cinele care încheiau petrecerea după care toată lumea urma să plece în atmosfera din reşedinţa Redmond începu să se simtă ceva prevestitor.

— O să avem o nuntă în scurt timp, prezise Lady Windermere, cu un deget pe nas. Cinele mi s-au părut dintotdeauna ocazii minunate pentru anunţarea logodnelor.

Cât despre Miles, el făcea plimbări prin grădină cu Lady Georgina. Câte o plimbare pe zi.

Ca şi cum era un animal de companie.

Şi el revedea în minte, în timp ce se plimbau, toate motivele pentru care o făcea.

„Cine eşti tu?” şi-ar fi dorit să o întrebe. Nu discutau niciodată despre altceva decât Sussex, familiile lor, faună şi floră.

El era un bărbat curajos, dar nu avea curajul să îi pună o asemenea întrebare.

Mintea îi era prea plină de gânduri, şi într-una din zile, tăcerea se aşternu prea multă vreme între ei, el se lăsă absorbit de planurile expediţiei lui, singura pasiune care îi rămăsese, pasiunea pe care şi-o alimentase de-a lungul timpului.

Ea îl surprinse chiar cu întrebarea pe care ar fi vrut să i-o pună.

— De ce-ţi plac lucrurile care-ţi plac, domnule Redmond? îl întrebă ea. Şovăielnic. Părea la fel de disperată ca el.

El se întoarse uluit spre ea. O privi lung. Se uită în ochii ei cenuşii.

— Miles, îi spuse el.

Conştient că numele lui era o metaforă pentru distanţa ce trebuia să fie parcursă ca să ajungă să se cunoască unul pe celălalt. Dar fiindcă ea pusese întrebarea în cele din urmă, poate că mai exista o urmă de speranţă.

Şi el încercă să îi explice. Dar nu ştiu de unde să înceapă, căci lucrurile care îi plăceau nu aveau cu adevărat nici început, nici sfârşit. Aşa că se opri. Era cu atât mai greu să i le explice ei, în vreme ce altă femeie le ştiuse pur şi

simplu din prima clipă în care se întâlniseră.

Ei bine, din clipa în care se văzuseră cu adevărat unul pe celălalt.

*

Se făceau discret pariuri: cea mai agreată presupunere era că lordul Argosy urma să îi ceară mâna domnişoarei Brightly la dineu. Se credea că nu existau doi oameni, care să se potrivească mai bine în frumuseţe, tinereţe şi caracter. Părea firesc să danseze la petrecere.

Era de aşteptat ca domnul Miles Redmond să îşi facă propunerea cât de curând. Era o presupunere care părea mai puţin certă, din moment ce el păruse atât de diferit în ultima vreme.

— De la friguri, se şoptea compătimitor.

*

Miles simţea tensiunea asemenea unui arc întors invers. Mai erau două zile.

Dar Cynthia, care îi permisese deja lui Argosy să îi atingă mâna şi să îi spună călduros „Cynthia”, începu să se simtă încrezătoare.

Îi povestea despre asta lui Spider, pisoiul, când mergea noaptea la culcare. Şi ca dovadă a încrederii în Miles Redmond, nu se mai atinsese de punguţa ei o zi întreagă.

Cu două nopţi înainte de ultima petrecere, Jonathan şi Argosy merseră seara la Pig & Thistle, căci Jonathan era pe cale să câştige turneul de darts.

El se întoarse acasă triumfător. Primise un mic trofeu, pe care îl preţuia peste măsură.

De cealaltă parte, Argosy se întoarse distras, morocănos şi îngrozitor de tăcut.

Lucru pe care îl aflară cu toţii abia a doua zi. Când refuză să îi vorbească Cynthiei la micul dejun. De fapt, chiar plecase din cameră când intrase ea. Apoi mai părăsi o

încăpere când intră ea.

Starea lui era atât de sumbră şi de nepătruns că îi îmbia pe cei prezenţi să insiste asupra problemei: „Te simţi bine?”

El nu se destăinui nimănui. În schimb, se adânci în cea mai temeinică şi nefericită supărare la care mai asistase vreodată cineva.

„Căţeluş afurisit”, se gândi Miles. Simţi o nevoie aprigă să îl zgâlţâie bine pe Argosy.

Îl trase pe Jonathan deoparte.

— Ce Dumnezeu nu-i dă pace omului? Ce s-a întâmplat la Pig & Thistle? Cu cine v-aţi văzut acolo? S-a lăsat de băut? Poate ar trebui să se apuce din nou.

— Nu vrea să-mi spună, Miles. Şi eu eram ocupat să câştig un turneu. N-am văzut ce-a făcut Argosy. Dar pot să-ţi spun că orice i s-ar fi întâmplat, acolo a început. Şi orice ar fi, clar are legătură cu Cynthia.

Fraţii schimbară o privire. Trecutul Cynthiei ajunsese cumva în Pennyroyal Green pe la Pig & Thistle.

Miles avea de gând să afle cum. Nu avea nici în ruptul capului să încalce jurământul făcut Cynthiei că va îndrepta lucrurile.

*

Pe parcursul unei zile, starea de spirit a lui Argosy întunecă atmosfera de la Redmond House ca un val negru de funingine care se lăsa peste Londra. Chiar dacă întreaga casă devenea tot mai curată, fiecare mobilă şi piesă de argintărie sau porţelan ajungând să strălucească orbitor, iar mirosurile delicioase din mâncarea care se pregătea pentru cei aproape treizeci de invitaţi urcând din bucătărie spre etajele superioare.

Chiar înainte de trei după-amiaza, trăsurile începură să tragă pe alee, aducându-i pe vecinii care aşteptau să se distreze şi intrau veseli în casă, cu o bună dispoziţie discordantă.

*

Şi totuşi, nicio blestemată de scrisoare de la doamna Mundi-Dickson din Northumberland.

Cynthia se gândise că poate doamna Mundi-Dickon murise de răutate sau fusese ucisă, în sfârşit, de una dintre doamnele ei de companie. Dacă era aşa, momentul nu putea fi mai nepotrivit.

Ce i se întâmplase lui Anthony – aşa îi spunea lui Argosy – de când deveniseră foarte intimi, foarte ataşaţi?

Îşi îmbrăcă rochia verde, cu mâini tremurătoare, fără să ştie unde să găsească tot curajul necesar ca să coboare la petrecere şi să înfrunte sau, după caz, să alunge furia impresionant de aristocratică în care se adâncise Argosy.

Nestăpânită, cu inima bătând nebuneşte, se îndreptă spre fereastră şi aruncă o privire în colţ, pe jumătate îngrozită de ce avea să găsească acolo. Răsuflă uşurată: pânza era neatinsă. Susan era cocoţată într-un colţ şi aştepta liniştită să apară următoarea masă. Şi acela i se păru un semn mai important decât orice i-ar fi citit ţiganca în palmă sau în frunzele de ceai. Cynthia închise ochii şi auzi iar vocea lui, văzu ochii lui, îi simţi mâinile pe talie.

„O să îndrept lucrurile”.

Un zâmbet i se arcui în colţul gurii şi simţi că pieptul i se linişteşte.

Îndepărtă cu blândeţe pisicuţa de pe tivul rochiei înainte să îl facă ferfeniţă, apoi se îndreptă spre scări cu spatele drept.

*

La trei după-amiaza, mulţi dintre oaspeţi ajunseseră deja şi mişunau fericiţi prin salonul principal, cu ceai şi prăjiturele ale căror firimituri aveau să cadă pe covoare şi să le ţină ocupate pe slujnice în zilele următoare.

Miles îi salută pe toţi – din Pennyroyal Green, fuseseră invitaţi preotul şi doamna Notterley, o văduvă din împrejurimi care iubea bârfele la fel de mult ca mama lui şi

părea să le afle mereu înaintea tuturor. Purtă conversaţii politicoase cu vreo şase persoane fără să-şi mai amintească vreun cuvânt după aceea. Dar după ce îşi făcu datoria, nu mai putu să rabde.

Îi duse un pahar de coniac lui Argosy, tolănit posomorât într-un scaun în colţ, fără să îi pese de privirile admirative sau curioase ale invitaţilor.

El rămase acolo, cu paharul întins, până ce mâna lui Argosy se ridică indiferentă.

— Argosy, bătrâne... s-a întâmplat ceva? A fost aşa o plăcere să fim martori în ultima vreme la fericirea ta şi eram sigur c-o să te felicit pentru pasul important pe care sper să îl fac şi *eu.* Iată că ai o ocazie de sărbătoare şi o grămadă de prieteni cu care să o împărtăşeşti. Poate vrei să-mi spui ce te supără.

Trăsăturile perfecte ale tânărului se încordară de o furie sinceră. Se ridică brusc.

— Foarte bine, Redmond. O să-ţi spun. Eu şi Jonathan ne-am întâlnit cu lordul Cavill la Pig & Thistle. Îşi ducea fiica la academia domnişoarei Endicott.

„Ah! Altă fată îndărătnică de dus la şcoală", se gândi Miles. Domnişoara Endicott făcea o treabă bună acolo. Dar numele... Cavill... Cavill...

— El e prieten bun cu contele de Courtland.

„Oh, Doamne!" Miles simţi că îi îngheaţă ceafa. Fără să vrea, aruncă o privire spre Cynthia. Chipul ei era prea palid deasupra verdelui-închis al rochiei, zâmbetul ei, prea forţat. Vorbea cu Violet sau, mai curând, Violet vorbea, şi Cynthia participa pur şi simplu cu zâmbetul acela îngrozitor pe buze. Probabil doar el îşi dădea seama că era un zâmbet fals.

— Ce mai face lordul Cavill? întrebă el calm.

Argosy fierbea de o furie rănită.

— Îţi spun eu ce face. I-am spus veştile mele fericite – că sper să fiu cât de curând un bărbat însurat, că sunt îndrăgostit... Vocea lui se întrerupse aici. Argosy chiar *credea* că era îndrăgostit. Şi i-am povestit despre... Părea că Argosy nici nu mai putea să îi pronunţe numele acum. I-

am povestit despre Cynthia.

Rostit de el, numele ei sună ca răul cel mai rău, sinonim cu trădarea.

Miles simţi imediat că se aprinde. Un val de căldură îi luă cu asalt tot trupul şi îi îngreună respiraţia. Era conştient de gustul metalic ciudat din gură şi simţi cum stomacul i se strânse, ca un arc întins. Ascultă.

Argosy continuă, pe o voce scăzută şi plină de amărăciune:

— M-a tras deoparte şi, în mare secret, mi-a spus că a auzit de Cynthia Brightly. Argosy râse neîncrezător. Mi-a spus poveste după poveste despre ea, tot ce s-a întâmplat în sezon, cât am fost plecat pe continent. Toate registrele de pariuri, cursele, luptele, duelurile, cum i-a învrăjbit pe bărbaţi unii împotriva altora. Zvonuri despre săruturi prin grădini. Şi un duel? Doamne sfinte, omule! După cum par să stea lucrurile, fata e o destrăbălată!

Ciudat, dar privirea lui Miles începu să se întunece. Fiecare muşchi păru să i se încordeze.

— Şi ai văzut cum i-a jucat pe degete pe toţi proştii de aici, Redmond. Am fost luat de prost. M-aş fi însurat cu ea. Sunt norocos că m-am întâlnit cu Cavill. Şi dacă el are dreptate, fata trebuie să fi fost sărutată de vreo şase…

Mai târziu, Miles urma să îşi amintească imagini care se succedaseră la repezeală şi complet dezordonat:

Mai întâi, iureşul răsuflărilor întretăiate.

Pumnul amorţit şi usturător pe care îl prinse din instinct în cealaltă mână.

Apoi privi şi el în direcţia spre care se întoarseră toate capetele din salon. Capetele câtorva dintre vecinii lui din Sussex, oameni pe care îi cunoştea de o viaţă.

Toate privirile erau îndreptate spre podea.

Unde era întins lordul Argosy, care se opintea ca un peşte, cu ochii bulbucaţi de neîncredere. Moment în care Miles fu pe deplin conştient de pumnul pe care i-l trase tânărului lord cu repeziciunea unui foc de armă.

În mod clar, Argosy se prăbuşi ca un sac.

Din fericire, aterizase pe unul dintre covoarele groase

de Savonnerie, şi nu pe marmură, aşa că îşi odihnea capul auriu pe o pernă din lână veche.

Apoi, la unison, capetele musafirilor se mutară de la Argosy spre Miles. O tăcere grea, asemenea covorului de Savonnerie, întunecă încăperea. Şocul era palpabil şi unanim.

Miles Redmond – calm, elegant, de încredere, faimosul Miles Redmond – tocmai îi trăsese un pumn unuia dintre oaspeţii lui, în propria casă, la o petrecere. Îl lăsase lat la podea.

În faţa unor spectatori.

Şi dintre toate lucrurile pe care poate trebuia să le simtă în clipa aceea, în accesul de furie care se potolea, Miles fu cuprins de o satisfacţie imensă şi nepotrivită de a fi făcut dreptate.

Simţise cuvintele lui Argosy la fel de visceral ca pe un atac asupra unei persoane iubite…

Nu stărui asupra gândului, care parcă era un pumn îndreptat spre capul lui. Ridică brusc privirea de la Argosy. Ca o busolă care arăta nordul, ochii lui găsiră doi ochi albaştri în mulţimea de feţe înmărmurite.

În afară de vâlvătaia trandafirie din obraji, faţa ei era albă ca varul; ochii ei scăpărau. Nu se uita îngrijorată în jos.

Se uita la el.

Şi, evident, era furioasă.

Pentru că se gândea, fără îndoială, că cei doi urmau să se împuşte acum.

În regulă, atunci. Îi promisese să îndrepte lucrurile, dar aşa cum se întâmpla de obicei când era vorba despre ea, Miles făcuse exact invers decât intenţionase şi făcuse lucruri greşite în mod spectaculos.

Ea se găsea din nou în mijlocul unei controverse.

Miles deschise pumnul şi îl flutură în faţa lui, din nou şi din nou, năucit de rapiditatea cu care puteai să faci un talmeş-balmeş de zile mari.

Din reflex, întinse mâna, care nu-l mai durea, ci îl ustura doar, ca să îl ajute pe Argosy să se ridice, căci ceilalţi păreau prea uimiţi ca să facă altceva decât să se

uite lung la bărbatul de pe podea.

La gestul lui, murmurele începură să se dezlănţuie asemenea aripilor a sute de molii.

Argosy ignoră mâna întinsă, îşi atinse cu degetele buza umflată şi continuă să-l privească încruntat de pe podea. Ochii lui negri erau impresionant de duri şi de aristocratici.

Miles verifică în gând dacă planurile pentru a doua zi includeau posibilitatea unui duel.

El încuviinţă din cap, de parcă accepta un verdict.

— Dacă vrei să vorbeşti cu mine, Argosy, mă găseşti în biroul tatii, la etajul doi.

Biroul în care se petrecuseră toată lucrurile însemnate din istoria familiei Redmond.

Miles făcu o plecăciune, se întoarse cu un aer care aducea cu demnitatea lui obişnuită şi părăsi adunarea uluită.

Capitolul 20

„Am nevoie de o casă a mea” se gândi Miles, nemaiputând suferi, brusc şi iraţional, încăperea în care se afla. Călătorise atât de mult, atât de des, încât nu se stabilise undeva, cu excepţia apartamentului de la Londra.

Se întrebă deprimat dacă Argosy va reuşi să-şi aleagă secunzii dintre oaspeţi. Habar nu avea care era protocolul când provocai pe cineva la duel, dar sigur exista unul. Dacă învăţase ceva din cărţile care îl înconjurau acum, asta era că indiferent cât de îngrozitor era un comportament, cineva îl mai avusese deja.

Gândul îl înveseli cu un fel de perfidie.

Ce urma să facă era cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată în viaţa lui. Încruntat, se gândi: „Goodkind ar zice că sacrificiul ăsta o să îmi purifice sufletul”.

Şi mai era şi Georgina…

Nu se gândise nici măcar o dată la Georgina, nu o

căutase din priviri prin mulţime.

Din nou: ce harababură provocase!

În uşa bibliotecii se auziră două bătăi apăsate.

Se ridică brusc în picioare, dar Argosy nu aşteptă să fie poftit înăuntru: deschise uşa de parcă fusese pusă acolo intenţionat ca să i se împotrivească şi o închise la loc cu un fel de dramatism lezat.

Se opri ţanţoş în faţa lui Miles şi ridică privirea.

— Redmond, alege-ţi se…

— Argosy, spuse el liniştit. Îmi cer iertare! Am fost un neghiob.

— … cunzii… Argosy se opri. Poftim, Redmond?

— Îmi cer iertare. Ce-am făcut nu are scuză, Argosy, dar poate c-ai să înţelegi dacă afli şi de ce am făcut-o. Dă-mi şansa să-mi explic purtarea îngrozitoare.

Cuvinte precum „îngrozitoare" păreau să fie ca un balsam pentru Argosy. Se bucura să audă mustrările de conştiinţă ale celui care îl atacase. Era evident că începea să se liniştească.

— Mai întâi, Cavill se înşală. Are noroc că n-a fost aici pentru că aş fi fost tentat să îl provoc la duel. Zvonurile despre domnişoara Brightly au fost doar rezultatul geloziei din înalta societate, nimic mai mult. Îmi displace profund să aud cum este defăimată domnişoara Brightly; devine un afront personal să îi aud numele pomenit în bârfele astea şi să le aud repetate sub acoperişul meu. Pentru că reputaţia domnişoarei Brightly e fără îndoială… îşi drese glasul: Ireproşabilă.

Miles se opri; Argosy îl privea, uşor nedumerit, dar hrănindu-se din cuvintele lui. Miles se gândi că lui Argosy îi păsa sincer de Cynthia, atât cât putea să îi pese lui de cineva. Era dezorientat. Era îndurerat. Era un lucru foarte bun.

El continuă:

— Ea e, la fel ca Violet, nonconformistă, sinceră, dar e… Un cuvânt atât de familiar. Un cuvânt atât de potrivit. Nepreţuită.

— E nepreţuită? Argosy era confuz. Cum era Argosy,

probabil se gândea că Miles voia să spună „costisitoare”.

— Aş spune mai curând că e o prietenă foarte dragă a acestei familii. Şi de aceea, sunt convins că nu ştiai asta pentru că altfel, ca un gentleman, nu i-ai fi defăimat niciodată reputaţia – Argosy se agită puţin iritat; poate că avea ceva potenţial – nouă ne pasă foarte mult de fericirea ei şi luăm personal insultele referitoare la reputaţia ei. Sunt la fel de protector cu ea, pe cât sunt cu Violet.

Argosy zâmbi uşor când Miles spuse „Violet”. Numele ei provoca de obicei zâmbete mâhnite bărbaţilor.

— Trebuie să spun că în ciuda plăcerii evidente cu care se bucură de viaţă, e o femeie cu capul pe umeri şi are o tărie de caracter care ar face cinste oricui s-ar asocia cu ea. Oricum ar fi, fapta mea a fost exagerată, atipică şi chiar dacă nu regret că i-am apărat onoarea – cum sunt sigur că ai fi făcut-o şi tu pentru oricare din cele cinci surori… El se opri ca să îi permită lui Argosy să dea scurt, bărbăteşte din cap… Regret teribil felul în care am făcut-o. Sper că vei găsi puterea să mă ierţi şi să nu o crezi vinovată pe domnişoara Brightly pentru o faptă pe care sunt convins că n-ar ierta-o niciodată.

Argosy rămase tăcut o vreme. Un firicel de sânge se prelinsese în colţul gurii lui şi începuse să se închege.

— E clar că domnişoara Brightly trezeşte emoţii puternice asupra tuturor celor care o cunosc, răspunse el în cele din urmă, cuvintele începând să sporească odată cu mărimea buzei lui. Doar că emoţiile mele au fost atât de profund implicate şi am fost foarte supărat pe trădarea asta. Ce am crezut că era trădare, adăugă el repede.

Miles reuşi doar să dea din cap. Simţea un junghi de vinovăţie pentru că îl zăpăcea. Dar indiferent de ce făcuse sau nu Cynthia, Argosy era cel mai avantajat de afacere.

— Vezi tu… aveam de gând să-i cer mâna, îi mărturisi şovăielnic Argosy. Ieri. Mi-o doream atât de tare. Trebuie să ştii că ne-am ataşat unul de altul. Mă tem că a fost evident în ultima vreme. Pasiunea mea chiar este foarte profundă – erau veşti noi pentru Miles şi sunau ca nişte versuri pe care le-ar fi citit Argosy – şi Soarta părea să hotărască partida…

nu mă închipui bucurându-mă de altă femeie aşa cum mă bucur de ea. Sunt îndrăgostit până peste cap. Cred că am fost teribil de dezamăgit când am auzit ce a zis Cavill despre ea. Familia ei cam ridică semne de întrebare, ştiu asta. Nu contează pentru mine. Dar ştiu că tata ar prefera să aduc acasă o mireasă cu o reputaţie care să nu fi fost niciodată pătată de un…

Miles îşi îndreptă spatele, iar înălţimea lui deveni cu adevărat impunătoare.

— Domnişoara Brightly e o tânără minunată, spuse el, cu o voce aproape tunătoare. Şi te asigur că se bucură de *toată* prietenia şi respectul acestei familii. Vorbesc în numele întregii familii când spun că oricine îi pune la îndoială reputaţia pune la îndoială judecata familiei Redmond. Miles aşteptă pentru ca ameninţarea subtilă să fie absorbită; nu se cădea, niciodată, să te pui rău cu familia Redmond. Şi nădăjduim că orice familie, indiferent cât de nobilă sau cu istorie, ar fi onorată de ea. Şi orice bărbat liber să facă asta ar fi… El se opri. Inima lui se strânse ca un pumn care părea să îl împiedice să spună ce avea de gând. Fu nevoit să se întoarcă spre fereastră, de parcă se întorcea cu spatele la propria inimă… Ar fi binecuvântat să se însoare cu ea, dacă domnişoara Brightly l-ar accepta. Şi asta te include şi pe tine, Argosy.

Când ajunse la sfârşitul frazei, vocea îi deveni răguşită.

Argosy era cuprins de o demnitate sumbră.

— Sigur, tata ar prefera o mireasă din rândurile aristocraţiei. Dar cum sunt singurul lui fiu, cu greu poate să-mi refuze lucrurile pe care mi le doresc. Şi chiar cred că destinul a hotărât ca eu şi domnişoara Brightly să ne facem un viitor împreună. La urma urmei, aşa a prezis doamna Heron.

— Aşa a prezis.

— Şi pentru cum ai apărat-o, mă felicit că judecata mea iniţială a fost corectă. Şi o vreau.

Argosy se exprimase simplu. Erau cuvintele unui bărbat căruia nu i se refuzase niciodată nimic. Nu erau

bătăioase sau sfidătoare. Erau teribil de directe.

Miles nu putea să îl displacă pe Argosy. Şi totuşi, faptul că nu îl *displăcea* nu era un motiv suficient pentru care să îl placă. Omul era pur şi simplu imatur şi poate că nu avea să fie mai mult de atât vreodată. Caracterul, ştia Miles, era modelat de rezistenţă şi experienţă.

Oricum, poate o nevastă precum Cynthia Brightly avea să fie exact rezistenţa şi experienţa necesară unui bărbat.

Dar dându-şi seama că îl lăsau puterile, Miles simţi cum clipa aceea era prea mult pentru orice bărbat. Din mulţimea de momente chinuitoare pe care le îndurase în acea zi, ăsta îl epuizase complet.

Dar aproape se termina. Totul. Tot episodul acela din viaţa lui. Era aproape gata.

Folosise aceleaşi cuvinte când scăpase de canibali şi când îşi recăpătase forţele după ce se vindecase de friguri.

— Miles, spuse impulsiv Argosy, cu o seriozitate fermecătoare, te iert. Te rog să-mi accepţi scuzele pentru insultele neglijente şi neavizate la adresa dragei noastre prietene. Avea ceva dificultăţi în rostirea s-urilor, pe măsură ce buza lui se umfla groaznic sub privirile uluite ale lui Miles. Mă voi strădui să mă port pe viitor aşa cum o impune educaţia mea.

Cuvintele lui trădau un fel de mâhnire, care îi plăcu lui Miles, şi o urmă de reproş, pe care o merita. Căci şi el se comportase într-un fel care cu greu îi reflecta educaţia.

— Nu-mi place să fiu luat de prost, continuă Argosy, şi după cum am spus, am fost tare dezamăgit. Trebuia să ştiu că familia Redmond n-ar fi primit niciodată vizita domnişoarei Brightly dacă toate lucrurile care se spun despre ea erau adevărate.

Ei bine, nu toate lucrurile care se spuneau despre ea erau adevărate. Nu însemna că unele lucruri care se spuneau despre ea nu erau adevărate.

— Mă bucur că ne-am împrietenit din nou, Argosy, spuse simplu Miles.

— La fel şi eu. Omul încercă să zâmbească. Totuşi,

buza lui era umflată şi nu se îndupleca.

Miles tot nu reuşea să se simtă vinovat pentru buza aceea. Poate mai târziu.

Îşi întinse mâna şi Argosy o prinse şi o strânse bine.

Se îndepărtară unul de celălalt şi urmă o clipă de tăcere.

Apoi Argosy se uită spre fereastră şi se foi puţin. Se întoarse spre Miles, cu chipul luminat.

— Ei bine, bătrâne, sunt peste măsură de agitat.

Încercă să zâmbească din nou; dar tresări. Miles îi oferi o batistă; Argosy o luă cu un farmec oarecum distrat.

— Ştiam c-o să mă însor într-o bună zi, dar nu mi-am închipuit niciodată c-o să fie atât de curând. Dar sunt nerăbdător să o fac. O să îi cer mâine mâna domnişoarei Brightly şi, dacă soarta îmi e prielnică – după cum am spus, chiar cred că soarta ne vrea împreună –, ea va deveni soţia mea în două săptămâni. Nu pot să aştept mai mult de atât ca să o duc în... Se simţea dorinţă în vocea lui, dar Argosy văzu chipul lui Miles şi se opri brusc. Să înţeleg că am binecuvântarea ta, ca membru al familiei Redmond, şi acordul tău pentru când îi cer mâna? întrebă el umil.

Ei bine, acum chiar că totul era încheiat.

Miles nu reuşi să nu observe ironia situaţiei: făcuse exact ceea ce îşi propusese să facă. Îi promisese să îndrepte lucrurile şi le îndreptase.

Iar acum îşi dădea seama că mai trăise acel sentiment: când auzise prima dată de logodna Cynthiei Brightly cu moştenitorul contelui Courtland. Pe vremea aceea, ea nu avea nicio legătură cu el şi viaţa lui, în afară de un moment în care mândria lui fusese rănită într-o sală de bal. Senzaţia stranie şi ascuţită a durerii îl derutase.

Acum ştia exact ce simţise la acea vreme: durere.

Ceva înăuntrul lui ştiuse încă de pe atunci ce însemna ea pentru el.

Aşa că locul din piept în care obişnuia să îi bată inima era gol. Şi cuvintele lui Argosy răsunară acolo ca dangătul unui clopot.

— Ai binecuvântarea mea, Argosy. Îţi doresc casă de

piatră!

Şi cu sentimentul dreptăţii înfăptuite şi al unei greşeli teribile, Miles văzu cum viitorul se luminează pe chipul celuilalt bărbat. De parcă Miles i-ar fi transferat toată fericirea lui.

— Du-te la bucătărie ca să te ocupi de buza aia, spuse Miles.

Şi acolo se şi duse Argosy.

În vreme ce Miles plecă să o caute pe Cynthia.

Salonul se golise de parcă fusese tras un foc de armă. Să loveşti un musafir era modalitatea sigură prin care să tai cheful de petrecere, presupuse el.

— A plecat toată lumea? îl întrebă pe lacheu.

Din fericire, binecuvântata figură blândă, în binecuvântata uniformă albastră cu auriu pe care mama lui plătise o sumă considerabilă din averea tatălui lui, spuse:

— Da, domnule.

De parcă era o întrebare absolut firească şi Miles Redmond nu se purtase într-un mod complet nefiresc.

— Ai văzut-o pe domnişoara Cynthia Brightly?

— Cred că a ieşit în grădină, domnule. Oricum, aşa au făcut şi ceilalţi tineri.

*

Cynthia stătea singură în grădină, aproape de statuia schilodită a lui David şi de trandafirii agăţători. Fugise pe furiş când Miles şi Argosy rezolvau în spatele uşilor închise soarta vieţii ei, întrebându-se care din ei urma să îşi dea duhul. Se uită la nori, trase în piept parfumul greu al florilor şi rămase încremenită, de parcă trecutul nu putea să o prindă din urmă şi să o distrugă dacă nu făcea vreo mişcare greşită. Inima îi împietrise în piept.

Auzi paşi în spatele ei. Îi zări umbra aşternută la picioare.

Nu se întoarse. Văzuse cum trăgea Miles şi o făcea cu aceeaşi uşurinţă cu care făcea absolut totul: cu siguranţă Argosy va muri.

Oh, Doamne! Îl pusese pe Argosy la pământ cu un singur pumn.

Ce se întâmplase?

Atunci ea ridică privirea spre el. Miles trebuie să fi văzut ceva teribil pe chipul ei, căci se aşeză imediat lângă ea şi vorbi fără vreo altă introducere:

— N-am să îndrept pistolul spre nimeni în zorii zilei şi nimeni nu-l va îndrepta spre mine. De fapt, am susţinut un discurs impresionant prin care am dat o strălucire desăvârşită reputaţiei şi firii tale. Mi-am prezentat scuzele pentru purtarea mea, ceea ce mi-a cam afectat mândria şi cred că ţi-am asigurat cererea în căsătorie.

Preţ de o clipă, rămaseră amândoi tăcuţi.

Apoi Cynthia expiră uşor aerul pe care îl ţinuse în piept. Şi închise ochii.

— Mândria ta, maxilarul lui, spuse ea gânditoare după o clipă.

Miles o privi nedumerit.

— Ambele afectate, clarifică ea.

El schiţă un zâmbet.

— Cred că o să-şi recapete înfăţişarea lustruită de îndată ce… ei bine, de îndată ce se retrage umflătura. Chiar s-a prăbuşit ca un băţ de chibrit, nu? Şi nu cumva avea un fel de adâncitură deja – în bărbie? Îşi pipăi propria bărbie.

— Cred că se cheamă gropiţă.

— Ah. Miles încuviinţă din cap, apreciind precizarea.

Altă tăcere.

— Îmi… pare rău, spuse el. Părea complet năucit. De parcă n-avea nici cea mai vagă idee despre ce i se întâmplase.

— Miles… Ea şovăi înainte să pună întrebarea. Presupun că a da reputaţiei mele o strălucire desăvârşită înseamnă că mi-ai apărat onoarea când… i-ai dat un pumn în faţă?

— La cum se vede treaba, ţi-am apărat onoarea mai degrabă din reflex, confirmă el cu mâhnire.

Cuvintele lui o făcură să zâmbească uşor.

— Ce a spus?

— Printre altele, a bâiguit ceva despre cum ai sărutat vreo şase domni din înalta societate.

— Şase? rosti ea îngrozită. Cine Dumnezeu ar fi spus una ca asta? Nu cred c-am sărutat mai mult de doi, trei cel mult. Doar am…

— Cynthia. Nu cred că e nevoie să îi enumeri, spuse el pe un ton sec. Şi te asigur, am avut grijă. Zici că trecutul tău n-ar fi existat niciodată. I-am spus că toate sunt minciuni.

O pasăre ateriză în scăldătoarea de lângă ei şi începu să se zbenguie exuberantă.

— Mulţumesc, şopti ea, pe jumătate mirată.

Urmă o tăcere îngândurată.

— Înseamnă că de asta îţi place de el. Gropiţa. Dumnezeu ştie că nu pentru inteligenţa lui.

O tachina? Dacă da, încercarea era teribil de firavă. Vocea lui era tulburată şi goală.

— Gropiţa? Îl făcu să creadă că se gândeşte. Poate. Ei bine, are trei. Una în bărbie, una într-un colţ al gurii, cealaltă…

— Cynthia? Miles o întrerupse brusc şi aspru.

Nu o ascultase deloc. Urmărea cu privirea liniile foişorului.

— Da? ea se întoarse surprinsă. Şi inima ei începu să bată mai tare.

El nu spuse nimic o clipă. Îl cunoştea deja destul de bine ca să îşi dea seama că tăcea pentru că decidea ce anume să spună. Şi ce va spune va fi irevocabil.

— Chiar… îl placi?

Întrebarea o luă prin surprindere.

— Pe Argosy? întrebă ea prosteşte, căci era evident că de el era vorba. Da, confirmă ea. Apoi, dându-şi seama că răspunsul suna destul de prost, adăugă mai apăsat, dacă nu cu înflăcărare absolută: Desigur.

Dacă Argosy era pregătit să îi ceară mâna, ea era pregătită să îi fie recunoscătoare pentru tot restul vieţii. Putea să îl placă numai pentru asta. El va avea fidelitatea ei. Îl plăcea destul cât să încerce să îl facă fericit. Dar el nu

era… el nu era…

— Pentru că… Miles se opri din nou. Trase adânc aer în piept. Părea că-şi adună curajul din aerul de Sussex; toată cutezanţa strămoşilor lui saxoni, impregnată în Pennyroyal Green. Apoi expiră şi se întoarse hotărât spre ea. Pentru că nu suport gândul că ai putea să-ţi petreci restul zilelor cu cineva pe care să nu… să nu îl placi cu adevărat. Fericirea ta, pur şi simplu, e fericirea mea.

Cynthia închise uşor ochii.

„Nu suport”.

Cuvintele se învolburară în pieptul ei. Le lăsă să se aşeze, se lăsă pătrunsă de înţelesul lor şi râse scurt şi ironic. Aproape un geamăt. Oh, la urma urmei, soarta râdea de amândoi, nu-i aşa? Pentru o clipă nu reuşi să vorbească deloc. Coborî capul când începură să o ardă ochii.

— Îl plac, spuse ea cu blândeţe. Îi era greu să vorbească; gâtul ei părea umflat; cuvintele erau ascuţite pe margini. Ştia că pentru Miles era important să ştie asta, chiar dacă ea nu era sigură. Cu adevărat, îţi mulţumesc. Îţi… mulţumesc.

Îşi puse toată inima în ultimele cuvinte, tot ce se întâmplase în cele două săptămâni, dar abia dacă se auziseră.

Rămaseră suspendaţi într-o clipă de uluire tăcută, doi oameni atât de siguri că iubirea nu era necesară atunci când începeau să lupte pentru ce-şi doreau. Ce ciudat era că momentul ăsta de înţelegere şi fericire absolută era imposibil de distins de suferinţă.

Cynthia riscă să deschidă ochii. Muselina în dungi care îi acoperea genunchii înota acum înaintea ei. Afurisite de lacrimi. Ea nu plângea niciodată. Cu trecerea anilor, plânsul devenise un lux. Nu fusese nimeni prin preajmă ca să o audă sau căruia să îi pese. Ah, dar acum… acum…

Cât era de tipic pentru lacrimi să profite grosolan de situaţie. Acum că avea lângă ea pe cineva căruia îi păsa şi care ar fi făcut orice pentru ea.

Prin ceaţa umedă din ochii ei, Cynthia observă o gâză micuţă şi verzuie care stătea pe genunchiul ei. Soarele îi

transformase aripile minuscule în curcubeie miniaturale. Ca să vezi! rămase nemişcată pentru ea. Era interesant să ştie că ea putea să fie un loc de odihnă între sesiunile de zbor din scurta viaţă a gânganiei.

Afurisitul de Miles Redmond. Era sigură că se va gândi la el de fiecare dată când va vedea orice vieţuitoare sau târâtoare. Iar vieţuitoarele şi târâtoarele se găseau la tot pasul. Mai era şi Spider, pisoiul.

O lacrimă se scurse brusc din ochiul ei. Lacrima le surprinse şi pe Cynthia, şi pe insectă: aripioarele ei zbârnâiră pe nevăzute şi îşi luă zborul.

Ea privi întristată cum pata micuţă şi umedă se întunecă pe genunchiul ei. Îşi dorea să rămână imprimată pe rochie; voia o amintire a acelui moment. Trase aer în piept şi îşi îndreptă umerii.

Prea bine: acest interludiu din viaţa ei era la fel de scurt şi de strălucitor pe cât fusese micuţa creatură cu aripi. O invidia pentru rapiditatea cu care dispăruse.

Totuşi, ea nu fusese niciodată genul care să îşi ia zborul. Şi nu o va face acum.

Din depărtare auziră voci şi râsete. Violet, Argosy, Jonathan, îşi dădu ea seama din încâlceala vie de discuţii, din tonurile politicoase şi amuzante ale unui grădinar obligat să răspundă la întrebări frivole. Dintr-o clipă în alta, grupul urma să îi descopere acolo, prinşi în micul lor tablou de nefericire întreţesută cu fericire, căci erau ascunşi doar de scăldătoarea de lângă ei, în care trei păsărele se bălăceau în voie, şi de un gard viu de un verde viguros şi extraordinar de uniform. Ea îşi înălţă capul, conştientă că avea ochii umezi şi roşii, că vârful nasului era roşu de la efortul cu care încercase să-şi ţină lacrimile în frâu. Nu fusese niciodată o plângăcioasă graţioasă. Era singura ocazie când Miles o vedea vulnerabilă; putea să o privească atent. Îşi şterse colţul ochiului aproape sfidător cu încheietura şi îşi împrăştie lacrimile ca pe nişte gămălii strălucitoare de pe gene.

El chiar o privea. Şi felul în care o privea…

De parcă ştia că momentul acela trebuia să îi ajungă

pentru toată viaţa.

Apoi se întoarse uşor ca să se uite la parcul Redmond, care se întindea aproape până la mare, şi chiar dacă puteau în orice moment să fie descoperiţi, Miles îi prinse încet, blând, sfidător degetele până ce mâinile lor se împreunară.

Mâinile lor împreunate rămaseră între ei pe bancă.

Era mai zguduitor decât acel moment de eliberare.

Era recunoştinţă şi iertare; era confirmarea lucrurilor dintre ei, confirmare care nu avea să fie niciodată rostită. Era o asigurare şi un rămas-bun.

Şi cum vocile se apropiau de ei, era şi un risc imens.

Cynthia se agăţă de el. Nu se uitară unul la celălalt. Crezu că putea să îi audă inima bătând în palmă, dar cel mai probabil Cynthia îşi obliga doar simţurile să nu uite niciodată cum se simţea pielea lui pe a ei şi cum propria inimă se zbătea vijelios prin venele ei. Dacă închidea ochii, îşi imagina că mâna lui era corpul lui, degetele lui lungi erau picioarele lui împletite cu ale ei. Închise ochii. Pentru că era ultima dată când avea să îl atingă şi imaginaţia ei era lacomă.

Rămaseră împreună, parcă încremeniţi în peisajul care se dezvăluia în voie înaintea lor. Niciunul din ei nu vedea nimic.

Vocea lui Violet se auzi mai tare şi surprinzător de aproape acum.

Miles îşi retrase mâna, implacabil, până ce o mai atingea doar cu vârfurile degetelor. Zăbovi încă o clipă pe ele, asemenea unui sărut.

Apoi se ridică. Fără vreo plecăciune sau vreun cuvânt, cu doar o singură privire enigmatică, aruncată înapoi spre ea, Miles se pierdu graţios printre tufişuri.

*

După câteva secunde, Violet îşi făcu ţopăind apariţia şi se întoarse ca să strige:

— Jonathan, chiar trebuie să încetezi să te porţi că nu

mă…

Se opri amuzant de repede, uimită să o vadă pe Cynthia cu ochii şi nasul roşii, singură pe bancă.

Din fericire, Violet interpretă greşit ochii şi nasul ei roşii şi se grăbi spre ea cu mâna întinsă. Cynthia aproape că o respinse. Simţea că avea drepturi asupra mâinii ei acum. Căldura atingerii lui Miles trebuia să dăinuie.

Dar Violet nu îi dădu drumul.

— Oh, Cynthia, şopti ea emoţionată. Şterge-te la ochi, găinuşă ce eşti! Totul e bine. Miles şi-a cerut iertare, Argosy e nevătămat şi foarte îndrăgostit de tine, are de gând să te ceară mâine! Chiar cred că vrea să te ia prin surprindere, dar m-am gândit că ar trebui să-ţi spun acum.

— Mâine? repetă Cynthia amorţită.

— Da! repetă Violet triumfătoare. Mâine! O să te invite la o plimbare prin grădină şi o va face atunci.

— Dar… de ce mâine?

— Violet! se auzi de la distanţă vocea uşor enervată a unui bărbat.

Violet păru uşor nedumerită de răspunsul Cynthiei. Nu băgă în seamă vocea care o strigase şi şi-o coborî pe a ei.

— Păi, nu o face azi. Are ceva probleme cu s-urile şi f-urile, căci buza lui e foarte umflată… Miles l-a cam dat gata, nu? Mă întreb *ce* Dumnezeu i-o fi venit. Ar trebui să vadă un doctor, sunt chiar foarte îngrijorată. Oricum, Argosy e un pic cam sensibil pe tema asta. S-a gândit că o zi e timp suficient pentru ca umflătura să se retragă, şi chiar dacă nu, tot are nevoie de timp ca să-şi formuleze propunerea cum se cuvine. Întrebarea „Vrei să fii soţia mea?” conţine prea multe consoane dificil de pronunţat pentru buzele lui umflate. „Aş fi onorat să-mi petrec restul zilelor alături de tine” poate e mai uşor. Am încercat să-l ajutăm să găsească cea mai bună formulă. „Vrei să fii perechea mea?” e mai simplu, dar sună mai curând a ceva ce-ar spune Miles.

Cynthia se simţi paralizată de un val de emoţii contradictorii. Veselie, durere, uşurare. Nu putea să găsească un singur cuvânt care să le cuprindă pe toate.

O expresie îngrijorată se aşternu pe chipul lui Violet când Cynthia păru incapabilă să vorbească.

— Oricum, am crezut că trebuia să-ţi spun numaidecât. Şi uite aşa, când am dat peste tine acum, mi s-a părut că arăţi atât de… atât de… cu inima frântă, rosti cu uimire în glas.

Cynthia trase adânc şi resemnat aer în piept. Părea ciudată prima ei răsuflare într-o lume fără Miles.

Trebuia să continue să respire, indiferent cine se regăsea în viitorul ei. Era chiar norocoasă să aibă un viitor.

Îşi dorea din inimă o batistă. Începu să se şteargă uşor cu degetele reci când Violet scoase o batistă la vedere. Albul ei imaculat era uimitor; iniţialele V.R. erau cusute cu albastru pe margine. Cynthia o luă şi îşi şterse colţurile ochilor. Apoi îşi suflă discret nasul.

— Doamne! Cynthia! E aşa o zi frumoasă de plimbare, nu-i aşa? Brusc, Violet aproape ţipă.

Cynthia tresări şi se întoarse spre ea uimită.

Violet şopti:

— Doar că sunt sigură că n-ai vrea ca Argosy să te vadă aşa şi ştiu sigur că nici el nu-şi doreşte să-i vezi încă buza. Speră foarte mult să se retragă umflătura, chiar cred că vrea să te sărute după ce accepţi cererea lui în căsătorie. Ştii, aşa se face, adăugă înţelept.

De parcă ar fi fost expertă în domeniu. Cynthia nu o întrebase niciodată pe Violet ce fel de cunoştinţe avea. Câte cereri în căsătorie primise?

Cu siguranţă, le refuzase prin felul în care era pur şi simplu Violet.

Cynthia dădu să îi restituie batista lui Violet, care îi făcu semn să o păstreze.

În depărtare, nori învolburaţi apăreau la orizont. Cel mai probabil urmau să îşi croiască, leneş şi vaporos, drum pe cer şi să îşi toarne năduful peste Sussex spre seară.

— Ai o inimă bună, Violet, spuse Cynthia în cele din urmă.

Violet, care nu mai fusese niciodată acuzată de un asemenea lucru, o privi mai întâi surprinsă, apoi încântată.

Cynthia se uită la prietena ei şi o văzu cum adaugă în gând încă un compliment pe lista virtuţilor ei.

Deodată, Violet coborî privirea. Încremeni; expresia de pe chipul ei deveni teribil de alarmată. Se aplecă şi smulse iute ceva, se uită atent, se încruntă, apoi renunţă să se mai încrunte, ca să nu facă riduri.

Cynthia zări o licărire argintie, apoi obiectul, orice ar fi fost, dispăru în buzunarul de la şorţul lui Violet. O monedă? Violet nu prea ducea lipsă de bani.

Apoi Violet îşi întoarse privirea spre nori.

— Cynthia, am greşit că ţi-am spus de cererea lui Argosy înainte de vreme?

Era un efort herculean să îşi arcuiască buzele, dar Cynthia era sigură că schiţase ceva ce putea să treacă drept zâmbet.

Reuşi în cele din urmă să îşi elibereze mâna din strânsoarea lui Violet.

— Nu. Ai făcut… cel mai potrivit lucru, Violet. Cel mai bun lucru pe care puteai să-l faci.

Capitolul 21

La cină numărul celor prezenţi la petrecerea de neuitat a familiei Redmond se împuţină atât de mult, că abia dacă mai putea să se numească petrecere. Nici lordul Argosy, nici Miles Redmond nu erau prezenţi la masă, primul mânca o supă rece în camera lui, cel din urmă plecase în vizită la un anume doctor Price de la Royal Society, care locuia la câţiva kilometri de casă. Avea să se întoarcă mai târziu, în seara aceea, dacă vremea îi permitea o plimbare călare.

Spre uimirea ei, Violet părea să fi devenit doamna casei şi, deci, amfitrioana evenimentului. Lacheul nu reuşi să îşi ascundă îngrijorarea. Vocea îi era uşor tremurătoare când îi transmise mesajul, ştiind că Violet urma să ajungă la acea concluzie într-un final.

Din fericire pentru el, la dineu atmosfera era sobră când primiră vestea de la hanul din West Chiverley: domnul

şi doamna Isaiah Redmond ajungeau acasă în dimineaţa următoare.

Neconsolată şi distrasă, Cynthia consumă mai multă energie ca să amestece supa decât ca să o mănânce. Apoi invocă o durere de cap ca să scape cu totul de cină.

— Trebuie să fie din cauza agitaţiei din ultimele zile, îi spuse ea spăsită lui Violet, deşi în comparaţie cu viaţa pe care o dusese la Londra, puteai cu greu să consideri agitate ultimele zile în Sussex.

Violet o privi lung şi acuzator. Apoi chipul i se lumină.

— Fără îndoială, vrei să arăţi cât mai bine mâine-dimineaţă, rosti ea cu subînţeles.

— Da, încuviinţă Cynthia, gândindu-se că, la ce intenţiona să facă, era puţin probabil.

*

Când se întoarse în camera ei, găsi pe birou o scrisoare de la Northumberland. Se uită lung la ea, apoi cu mâini tremurătoare se grăbi să o deschidă şi să o citească.

Apoi o lăsă încet din nou pe birou.

Îl luă în braţe pe Spider şi îl sărută pe căpşor, făcându-l să toarcă. Ridică privirea spre colţul ferestrei; pânza mai era acolo. Cu siguranţă, Susan dormea. Nu era de văzut pe nicăieri.

Îşi scoase iute rochia de seară şi o aşeză frumos în dulap, îşi puse cămaşa de noapte, apoi, cu picioarele sub ea, se băgă sub plapumă înfăşurând-o în jurul umerilor. Spider se juca sub cămaşa ei de noapte, de parcă era un cort şi îi zgâria degetele ca să o încurajeze să le mişte. Cynthia aşteptă să se încălzească, apoi se uită la foc, în speranţa că va găsi răspunsuri în flăcările lui, aşa cum îi citise ţiganca viitorul în frunzele de ceai de pe fundul cănii. Trebuia doar să găsească forma potrivită.

El dăduse firii ei profunzime şi măsură. Înainte, ea se concentrase asupra unui singur scop, născut din frică şi ambiţie. Dar acum ştia ce trebuia să facă. Viaţa ei fusese invadată de lumină.

Hotărî că era semnul potrivit.

— Să fii băiat cuminte, îi spuse lui Spider şi îl puse zadarnic în coşul din faţa focului. Nu era chiar gata să meargă la culcare; sări din coş şi începu să atace franjurile de la covor.

Cynthia părăsi încăperea.

*

Apăsă zăvorul şi descoperi că uşa lui nu era încuiată, aşa că apucă mânerul şi îl întoarse uşor, întredeschise uşa – atât cât să se furişeze înăuntru. Uşa nu scârţâi când o deschise, mânerul nu scoase niciun sunet şi nici nu se împotrivi când ea îl întoarse uşor ca să încuie.

Bineînţeles că nu scotea niciun sunet; doar era un zăvor *Redmond,* la urma urmei. Era întreţinut cu aceeaşi meticulozitate ca restul casei.

Întunericul din camera lui era dens şi catifelat ca ochii lui; focul se domolea; umbrele şi răcoarea se îmbinau. O clipă nu fu sigură dacă el era acolo. Dar reuşi să audă ritmul respiraţiei lui în... imensul pat din lemn de nuc.

Aşteptă ca formele întunecate să devină mai clare pe măsură ce începea să recunoască lucruri, înainte să avanseze prin încăpere, pentru că nu era indicat să se lovească de mobilă. Când ştiu încotro să se îndrepte, puse cu grijă piciorul gol înainte, uşor, de parcă mergea pe o sârmă suspendată la înălţime, de parcă era conştientă de primejdia şi frumuseţea intenţiilor ei. Covorul gros înghiţea zgomotul paşilor ei.

Patul era în faţa ei, la fel şi Miles, adormit, ghemuit sub pături. Respirând regulat, ritmic, adânc.

Încet, încet, ea înaintă şi se aşeză pe marginea patului. Salteaua nu scoase niciun sunet; era groasă şi Cynthia era micuţă. Încet, încet, îşi ridică picioarele.

El întinse mâna şi o apucă iute de braţ.

— Cine naiba eşti? mormăi el.

Ah! Deci doar se prefăcea că doarme.

O răsuflare furioasă se auzi în clipele următoare.

— Au, spuse ea uşor. Îl făcu să sune ca un alint.

Mâna lui Miles se retrase iute şi el se rostogoli pe o parte. Cu un foşnet, un clinchet şi o înjurătură, aprinse lampa de pe noptieră, apoi se chinui să pună globul peste lumânare. O aură diafană şi delicată de lumină îi învălui pe amândoi.

Stătea în capul oaselor. Avea părul vâlvoi, ridicat la spate, îi cădea în ochi – ei bine, era peste tot. Îşi trecu sfios o mână prin păr şi nu îmbunătăţi cu nimic situaţia.

Pentru o clipă păru că nu putea să vorbească. El se uită pur şi simplu mut la ea.

— Cynthia. Vocea îi era răguşită.

Ea simţi uimirea din tonul lui. Şi da, şi dorinţa, căci bănuia că era singurul fel în care vor putea să îşi rostească numele unul altuia de acum încolo.

— Ce naiba… nu poţi…

Ea se aplecă deodată şi îi acoperi iute gura cu degetele.

El o privi încruntat, aproape amuzat, pe deasupra degetelor ei.

Doar atunci Cynthia îşi dădu realmente seama că aşternuturile alunecaseră de pe el şi că era gol, de la brâu în sus cel puţin.

Şi uite aşa, nu se mai simţi capabilă să tragă aer în piept.

Se mai bucurase de frumuseţea lui, dar pe bucăţi: bunăoară, câţiva centimetri de piele strălucitoare prin cămaşa descheiată; ştia cum se simţea pielea lui pe a ei, căci o şi explorase, la cât era de desfrânată.

Dar imaginea unui Miles complet gol părea să ceară toată ascuţimea simţurilor ei; slăbite, degetele îi alunecară de pe buzele lui în poală.

Trase aer în piept ca să se liniştească. De la distanţă, se desluşeau umerii lui goi; muşchii care se încreţeau şi se arcuiau elegant se întâlneau pe un bust care se îngusta spre o talie subţire care era…

Din păcate, în clipa aceea, acoperită de cearşafuri şifonate şi ascunsă de privirile ei.

Părul acela negru în care ea îşi mai împletise degetele, care îi mai mângâiase sânii, se desena în sus pe abdomenul lui, de acolo de unde începea.

De sub cearşafuri.

Era, în acelaşi timp, magnific şi atât de incredibil de masculin, încât ea se simţi intimidată, teribil de nepotrivită pentru el şi pentru situaţie.

Şi totuşi, era şi cumva vulnerabil, pentru că omul acela frumos şi gol era Miles Redmond, trezit ciufulit din somn, confuz şi plin de dorinţă. Iar ea îl cunoştea. Îl cunoştea. Era straniu că într-o asemenea clipă, putea să se simtă protectoare cu un bărbat care putea să o ia de ceafă şi să o dea afară din camera lui. Dar ea era în stare să înfrunte cu pumnii strânşi pe oricine pentru el.

Aşa cum făcuse şi el pentru ea.

Miles observă expresia de pe chipul ei; propria lui expresie se reflectă imediat într-a ei, îşi închipui Cynthia. Veneraţia, înflăcărarea, dorinţa nemăsurată, inutilitatea împotrivirii.

— De ce? El părea năucit. Îşi şoptise cuvintele.

Ea bănuia că voia să zică: „de ce eşti aici?” Pentru că mintea ei îi răspunse: „Pentru că te iubesc şi să te ia naiba pentru asta. Mi-ai făcut viaţa demnă de a fi trăită, apoi ai distrus-o cu totul şi îţi sunt recunoscătoare pentru asta”.

Ea schiţă un zâmbet. Nu avea să i-o spună niciodată.

În schimb, întinse o mână tremurătoare şi trase cu totul aşternuturile de pe el.

Da: află răspunsul la întrebarea de mai devreme, el era complet gol. El tuşi şi râse surprins. Erecţia lui începea deja să se contureze impresionant spre vintrele lui.

Din reflex, ea o urmări cu un deget posesiv. Cât de necuviincioasă devenise.

El o prinse de încheietură ca să o oprească.

Şi o ţinu aşa atât cât să respire amândoi. Apoi blând, încet, îşi desprinse degetele de pe încheietura ei. Îi prinse cu ambele mâini marginea cămăşii de noapte înfăşurate pe picioarele ei.

Prin acele două mişcări îi spunea: „Eu o să conduc

fiecare moment”.

I se tăie răsuflarea.

Nu păruse niciodată să aibă de ales atunci când era vorba de el: se lăsă pe mâinile lui.

Ea ridică încet mâinile pentru ca Miles să îi scoată cămaşa de noapte, iar el o făcu fără prea multă formalitate. Totul merse de minune până când cămaşa se agăţă în bărbia ei, iar el scoase un mormăit şi trase ferm.

Deci nu va fi un moment de seducţie perfectă.

El împături frumos cămaşa şi o aşeză deoparte pe pat, cu atâta grijă, că ai fi zis că era însufleţită.

Cynthia deveni profund conştientă că era complet goală; aerul din cameră îi înfioră pielea. Se împotrivi impulsului de a-şi acoperi sânii cu braţele.

Dar nu era nevoie; braţele lui îi cuprinseră cu blândeţe spatele gol, mâinile lui calde alunecară hotărât de-o parte şi de alta a coloanei, chiar când ea îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui. Ştia că urma să îşi amintească pentru totdeauna clipa în care trupurile lor se strânseră puternic, piele pe piele.

Adăpostită în braţele lui, o aplecă spre pat; capul ei parcă se scufundă kilometri întregi până să se aşeze pe pernă.

Ochii lui erau deasupra, înflăcăraţi, gura lui frumoasă se desena într-o linie solemnă.

Cynthia era speriată şi uşor înnebunită, tremura de dorinţă. Înnebunită pentru că voia să îl atingă peste tot, să cunoască şi să memoreze fiecare părticică din el, să devină el şi părea ceva imposibil pentru timpul pe care îl aveau la dispoziţie. Pentru că fiecare părticică din el părea nepreţuită, ispititoare, interesantă, un întreg univers. I-ar fi trebuit o viaţă. Mâinile ei se desprinseră din jurul gâtului lui şi alunecară apăsat în jos ca să îi mângâie linia tare a claviculei, întinderea încordată a pieptului şi să descopere din nou textura sfârcurilor lui plate.

El o lăsă să îl exploreze. Dar ea simţi nerăbdarea din el.

— Să mă ajute Dumnezeu şi iartă-mă, Cynthia, dar nu

cred că pot s-o fac încet. O spuse întristat; un surâs discret îi însoţi cuvintele, dar ochii lui trădau un avertisment.

Cynthia nu se crezu în stare să vorbească. Dar când deschise gura, cuvintele ieşiră şovăitor, de parcă fuseseră închise prea multă vreme, neştiind dacă erau bine venite:

— Te vreau *acum.*

Ei bine, ar fi putut la fel de bine să îi ofere inima pe o tavă cu un cuţit ca să taie o bucată din ea.

Dar Miles închise ochii, parcă pentru a o apăra de emoţia mistuitoare care pâlpâia în privirea lui. Râse scurt, apoi buzele lui schiţară o laudă tăcută.

Ah, dar ea îi văzuse ochii înainte ca el să îi închidă: o bucurie fierbinte şi incandescentă. Şi Cynthia simţea că soarele sălăşluia în pieptul ei, că răsărea şi apunea acolo.

El o trase tare spre el şi în dreptul locului moale dintre picioarele ei se aranjă lungimea enormă şi sugestivă a mădularului lui. Plăcerea aproape îi înnegură privirea. Tot trupul ei se deschise instinctiv spre el: braţele ei îl traseră mai aproape; picioarele ei se înfăşurară în jurul coapselor lui, le găsiră calde, groase şi acoperite de păr; îi prinse limba în gură când Miles îşi coborî capul ca să o sărute.

Mâinile lui alunecară iute pe conturul taliei ei, pe forma şoldului, spre rotunjimea albă a feselor, înflăcărându-i fiecare nerv, până ce ea ajunse să se arcuiască şi să fremete sub atingerea lui. Era greu să-ţi dai seama unde se termina trupul ei şi unde începea al lui; nu conta, căci plăcerea lui era plăcerea ei.

Când el se apăsă pe ea, ridicându-i mâinile deasupra capului, şi o acoperi cu lungimea grea şi fierbinte a trupului lui, mişcarea păru doar firească şi inevitabilă. Ea ridică genunchii mai sus ca să îi adăpostească vintrele într-ale ei; el se ridică pe mâini tremurătoare ca să se ajusteze deasupra ei. Dorinţa tremura în muşchii trupului lui; sudoarea lui aluneca pe trupul ei.

Cynthia îi cuprinse talia între coapse, iar mădularul se împinse şi se retrase o dată, în locul în care ea era udă şi unde tânjea după el. Corpul ei se arcui de nerăbdare; suspină încet.

Miles nu întrebă „Eşti sigură?” Ştia că nu vor fi subtilităţi, ci doar clipa lor de împreunare. Poate că urma să fie prima şi ultima dată când îşi folosea trupul în scopul lui veritabil. Pentru că de ce ar fi fost speciile înzestrate cu capacitatea aceea de a oferi şi de a primi plăcere, dacă nu ca să exprime imensitatea sentimentelor lor?

Răsuflarea ei era fierbinte şi întretăiată pe gâtul lui, ochii erau tulburi de nevoie, de frământare.

— Ţine-te de mine, Cynthia, îi spuse el încet.

Încântată, speriată, ea îl ascultă: îşi cufundă degetele în umerii lui. Şi el o penetră cu putere.

Ea respiră întretăiat, cu capul lăsat pe spate, muşcându-şi buza de jos cu dinţii; pântecul ei tresări. Miles era sigur că o duruse puţin.

Se consolă gândindu-se că durerea se va ameliora. Şi se va îngriji ca plăcerea ei să fie incendiară.

Se cufundă încet şi adânc înăuntrul ei. Se retrase şi o penetră din nou încet. Doamne! Plăcerea era… atât de dulce… că îl orbi. Se avântă prin trupul lui cu un suflu copleşit de o înflăcărare incandescentă.

— Cynthia… nu ştiu dacă… Nu pot să aştept…

Voia să o pătrundă până ce amândoi îşi pierdeau minţile şi se abandonau într-o nevoie animalică. Şi îşi dorea să dureze la nesfârşit, să fie pentru totdeauna. El deschise ochii şi îi întâlni privirea, îndreptată spre el prin gene grele. Pieptul ei se ridică şi cobora greoi, în acelaşi ritm cu al lui. Stârniră împreună o furtună a răsuflărilor.

Ea îl trase mai aproape cu coapsele, îşi prinse picioarele în jurul feselor lui încordate. Coborî degetele de-a lungul şoldurilor lui şi urmări linia muşchilor.

— Te rog, şopti ea. Ia-mă acum!

Nu era nevoie să fie rugat de două ori şi, totuşi prima dată încercă să fie delicat. Încercă să îşi încline penetrările ca să îi ofere şi ei plăcere, şi când ea gemu pe nerăsuflate, ştiu că reuşise. Ea lăsă capul pe spate; trupul ei se arcui ca să îl întâlnească pe al lui.

Ritmul împreunării lor rămase aproape molatic o vreme, trupurile lor fierbinţi se întâlniră când el o penetră

din nou; dar iureşul unei înfierbântări sălbatice îl îndemna să se mişte mai repede, mai tare. Se chinui din răsputeri să nu o facă: mărgele de sudoare se iviră pe pieptul lui. Pielea Cynthiei strălucea în lumina focului.

El simţea că va muri dacă nu reuşea să atingă culmile plăcerii alături de ea.

— *Miles...* Ea se zvârcoli spre el şi îl primi mai adânc atunci când Miles o penetră iar.

El se simţi triumfător. Dar îşi dorea ca ea să se frângă de plăcere sub el când va ajunge la punctul culminant. Se aplecă şi îi prinse sfârcul în gură, îl muşcă uşor; ea scoase o înjurătură de plăcere atât de brutală că Miles zâmbi. Şi se avântă din nou spre căldura ei strâmtă.

Ea îşi înfipse unghiile în pielea lui. Ce plăcere sublimă! Şi plăcerea îl sfâşie.

Se scufundă înăuntru ei din nou şi din nou, ea îşi mişcă trupul ca să îl primească şi mai adânc, se ridică spre el ca să îl întâlnească, cu mâinile şi picioarele în jurul lui, murmurându-i cuvinte stăruitoare în ureche, cuvinte pe care el nu ştia dacă ea le cunoştea, îndemnându-l să continue. El era vag conştient de zgomotele întâlnirii furioase dintre trupurile lor, de alunecarea sudorii între ei, de mâinile care alunecau pe trupul celuilalt, care se încleştau, de unghiile care se înfigeau.

Apoi Miles se lăsă în voia ritmului impus de propriile şolduri şi se lăsă copleşit de extaz. Iar Cynthia se arcui puternic, cuprinsă de propria eliberare. Strigătele ei răsunară în urechile lui, ea vibră în jurul membrului lui când el se îndreptă neîndurător spre desăvârşirea de care avusese nevoie din prima clipă în care o văzuse.

Îşi auzi propria voce, un sunet aspru şi răguşit care rostea numele ei, răsunând în întunericul din încăpere, în vreme ce o plăcere violentă îi cutremură trupul, nimicindu-l aşa cum nu o făcuse nicio febră. Capitulă în faţa ei. Se aplecă uşor cu mâini tremurătoare. Îşi ascunse chipul în scobitura gâtului ei, acolo unde îşi adăposti obrazul în părul ei negru şi moale.

El plutea pe aripile păcii interioare.

Cynthia nu putea încă să deschidă ochii; pleoapele ei erau mult prea ostenite. Fiecare parte din trupul ei participase şi se bucurase pe deplin de intimitatea cu Miles Redmond şi avea nevoie de toate puterile ca să îşi ridice pleoapele. Nu încă, nu încă.

Simţi cum el se retrase cu blândeţe şi se aşează lângă ea; o luă în braţe, şi ea se supuse cu un oftat mulţumit, de parcă nu mai avea nici muşchi, nici oase. „Mi-e din nou cald”. Trupul lui atinsese plăcerea. Ea îi ascultă respiraţia şi zâmbi. Ai fi zis că el îşi revenea după o alergare de doi sau patru kilometri. Imaginea vieţii care se revărsa în rafale ritmice din trupul lui o linişti.

Deschise în cele din urmă ochii, curioasă să vadă cum arăta Miles Redmond după o împreunare atât de sălbatică.

El îşi înălţă capul ca să se uite la ea. Zâmbea. Părea amuzat de moleşeala ei sau…

— Încrezutule, murmură ea. Arăţi ca un încrezut.

El lăsă impresia că se gândeşte la spusele ei.

— Printre altele, aşa mă simt, încuviinţă el, cu un ton la fel de moleşit ca al ei.

Continuă să zâmbească.

Ea ridică o mână şi dădu la o parte părul lui ud ca să îi vadă ochii, sprâncenele negre, genele, nările şi… Fiecare parte din el, fiecare fir de păr şi cicatrice, totul părea important. Fiecare parte din el cuprindea topografia inimii ei.

Degetul ei urmări uşor zâmbetul lui. O gură frumoasă şi abilă. Zâmbetul lui părea definitiv. Îi sărută degetul.

— Minunat, murmură ea, aproape pe şoptite. Nu ştia de ce o spusese, dar rezuma totul.

Şi pentru o clipă, el păru fascinat. O privi fără să clipească, în vreme ce zâmbetul lui se stinse încet.

— Da, spuse el.

Cuvântul păru uşor surprins şi moale ca pânzele de păianjen. Dar plin de inima lui.

Ea îşi întoarse capul şi îi muşcă uşor umărul, savură gustul lui sărat cu iz de mosc.

El râse.

— Sălbatico!

— Am învăţat-o de la Spider.

Ea se întoarse spre el ca să râdă, dar Miles o surprinse cu un sărut. Ştia că voia să fie tandru şi scurt. Dar de îndată ce buzele lui se apăsară pe ale ei, ele zăboviră acolo, de parcă nu reuşea să o lase decât dacă o gusta pătimaş. Şi, la cât era de dezmăţată, Cynthia întredeschise îmbietor buzele şi îşi atinse limba de a lui. El oftă adânc şi fericit pe gura ei şi capitulă.

Astfel, gurile lor începură să se contopească din nou, să se tachineze şi, desigur, să se înflăcăreze. Sărutul deveni hotărât, înfometat, adânc şi lacom, iar curând mâinile lor se explorau cu un scop febril, picioarele li se împletiră ca să se apropie şi mai mult unul de altul, o încercare zadarnică de a se uni, Cynthia îl iubea, dar era un pic speriată de masivitatea şi puterea lui de fier; exista o mare uşurare în capitulare, o imensă siguranţă în braţele acelea puternice, în coapsele tari şi minunate, şi un sentiment ameţitor de cădere, plăcere şi groază la gândul de a-l lăsa să facă ce îşi dorea.

El o trase în genunchi înaintea lui, cu umărul sprijinit în pieptul lui, cu braţele petrecute în jurul taliei.

Lăsă capul în jos, favoriţii lui îi gâdilară bărbia.

— Priveşte, îi şopti el în ureche. Priveşte în oglindă.

În oglinda ovală din celălalt colţ al încăperii putea să vadă în umbră doi oameni cu siluete nedesluşite, îmbrăţişaţi şi nestăpâniţi.

Privi în oglindă cum mâinile palide şi întunecate ale lui Miles călătoresc spre pântecul ei alb ca razele lunii, văzu cum palma lui alunecă spre triunghiul cârlionţat dintre picioarele ei, cum degetele lui dispar în valea cuprinsă de umbre de acolo. Îşi văzu capul lăsat pe umărul lui când degetele lui începură să îi dezmierde feminitatea, când alunecară cu uşurinţă înăuntrul ei, trimiţând prin trupul ei valuri de plăcere aproape insuportabilă care o făceau să geamă şi să se mişte în ritmul lui. Se văzu arcuindu-se spre el, mişcându-şi trupul pe mâna lui, întărâtându-l, spunându-i cum anume să o atingă. Imaginea era neasemuită; simţea

că aproape doi bărbaţi făceau dragoste cu ea. Fiecare simţ era acum captivat, fiecare senzaţie dublată.

Văzu cum capul acoperit de păr negru al lui Miles se apleacă şi muşcă uşor locul unde gâtul şi umărul ei se întâlneau, apoi gura lui reveni şi îi şopti ceva la ureche.

— Doamne, cât de mult te vreau!

El se lăsă pe spate, sprijinit de tăblie, şi o trase uşor înapoi până când Cynthia se află în poala lui, cu picioarele aproape încălecate peste ale lui. Mădularul lui îşi croi din nou drum în interiorul ei.

Miles trase aer în piept, un şuierat ascuţit de plăcere.

Surpriza şi plăcerea să îl simtă din nou erau extraordinare; se aplecă spre el.

Şi rămaseră amândoi încremeniţi pentru o clipă, se bucurară de minunea împreunării, de puterea suflului celuilalt. Apoi, fascinată, Cynthia văzu cum Miles, cel din oglindă, îi cuprinde sânii în mâini şi cum degetele îi explorează până ce pieptul ei se cutremură şi se auziră răsuflări întretăiate. Mâna lui alunecă şi o dezmierdă între picioare, acolo unde erau uniţi.

— Oh, Doamne…

În propriile urechi, geamătul ei uluit răsună ca o rugăciune de îndurare, dar cerea de fapt mai mult. Mai mult. Felurile de plăcere pe care putea să le primească de la el păreau să fie nesfârşite. Ea ridică braţele, îl luă de gât şi se abandonă în dansul jucăuş al degetelor lui.

— Aşa, Cynthia, îi ceru el în şoaptă.

El îşi aşeză mâinile pe şoldurile ei, o ridică uşor, apoi o coborî peste membrul lui.

Ea învăţă: mai întâi, alunecă încet pe el, îl tachina intenţionat, îşi iubea propria stăpânire de sine. Apoi, inconştient, urmări semnele trădate de el: căldura trupului lui, sudoarea alunecoasă şi buclele umede de pe pieptul lui care îi zgâriau spatele, ritmul respiraţiei lui, înjurăturile murmurate şi gemetele uşoare ale unei fericiri nesfârşite.

Şi pe măsură ce Cynthia îl purta spre culmile extazului, Miles făcu la fel cu ea, se acordară unul cu celălalt, asemenea muzicienilor dintr-o orchestră, care

cântau împreună.

Ea văzu cu coada ochiului în oglindă doi oameni care uitaseră de sine. Prin ceaţa plăcerii, Cynthia îşi spuse în gând: „seamănă cu dragostea şi seamănă cu violenţa”. Semăna cu o luare în captivitate şi cu o capitulare, cu fericirea şi cu agonia. Toate în acelaşi timp şi era absolut extraordinar.

Miles începu să implore, rostindu-i numele în silabe care sunau ca nişte suspine aspre pe scobitura gâtului ei.

— Cynthia… mai repede… Oh, Doamne… te rog!

Corpul lui se încordă, iar când el îşi urlă eliberarea şi ea o simţi înăuntrul ei, propriul extaz se dezlănţui de nicăieri, o căldură incandescentă care fremătă pe pielea ei şi o copleşi cu o fericire uluitoare. Se cutremură din toate încheieturile. El o strânse tare şi ea se abandonă în strânsoarea lui, până deveni neputincioasă în braţele lui.

Rămaseră aşa vreme îndelungată, fără să vorbească, învăluiţi într-o pace în care erau singuri cu gândurile lor. Până când Miles îi mângâie braţul cu un deget şi îi găsi pielea înfiorată, moment în care îşi dădură seama de cât de mult rămăseseră nemişcaţi, pur şi simplu împreună.

Focul se stinsese în şemineu.

El se întinse după pături, se lăsă pe spate cu ea în braţe şi le acoperi trupurile îmbrăţişate. Se rezemară de perne, iar Cynthia se încălzi în curând şi i se făcu din ce în ce mai somn, ademenită de sforăitul lui uşor.

El adormi buştean aproape imediat: nu făcea nicio mişcare şi ea nu se credea în stare să îl clintească din loc.

Încercă să se mişte un pic din strânsoarea lui; braţele lui erau moi şi o eliberară cu uşurinţă.

Ea zâmbi. Chiar că se istoviseră unul pe celălalt.

Îi plăcea pasiunea – ei bine, acum îi plăcea mai puţin decât cu ani în urmă, dar detesta dramatismul. Şi se temea că putea să fie considerat dramatism ce avea de gând să facă. Dar se apropia revărsatul zorilor şi voia să plece înainte să se facă ziuă, ca să evite explicaţii, vacarm, sentimente rănite şi confuzie. Nu ştia cu cine putea să se întâlnească în casă la primele ore ale dimineţii şi era sigură

că era în stare să convingă un rândaş ca să o ducă la han, de unde să plătească o trăsură spre Northumberland.

Nu vedea altă soluţie. Ştiuse asta din clipa în care hotărâse să vină la el în noaptea aceea. Simţul onoarei, atât cât avea, o împiedica să se mărite cu Argosy, pentru binele lui, dar şi pentru că ea alesese să i se ofere lui Miles.

Poate că într-o zi va simţi momentul acela ca pe un sacrificiu, îşi zise ea, cu toată drama chinuitoare a acestui cuvânt. În schimb, acum se simţea... foarte mulţumită de ea.

Nu era chiar sfârşitul fericit pe care şi-l închipuise. Dar era totuşi unul. Şi fericit, şi sfârşit.

Se retrase din braţele lui şi simţi o pace, o fericire şi o uşurare pe care nu şi le închipuise vreodată posibile. Era pacea care te încerca atunci când făceai ce trebuia, cel mai adevărat lucru pe care îl făcuse ea. Ştia cum era să iubeşti; el îi arătase. Şi ştia că iubirea nu trebuia decât să fie oferită. Îi oferise lui Miles tot ce putea. Dar nu i se păruse un sacrificiu; era ceva ce făcuse atât pentru ea, cât şi pentru Miles.

Ştia cu o certitudine de nestrămutat că nu va regreta niciodată, indiferent de cât de lungi se vor dovedi zilele alături de femeia aceea în scaun cu rotile. Pentru că îşi găsise un loc de muncă.

El îi deschisese inima ca pe un ou, dar înăuntru... se ascundea lumea întreagă. Şi, în timp ce îl privi, simţi în piept marginile crestate ale inimii. Dar şi un fel de nemărginire ameţitoare: putea să înfrunte orice acum. Să iubească şi să fie iubită îi oferise o asemenea putere şi un fel de siguranţă constantă pe care putea să o poarte cu ea pentru totdeauna.

Aşa că nu avea să îşi petreacă viaţa alături de el. Viaţa nu era dreaptă; şi de aceea era interesantă.

Probabil fusese mai norocoasă decât avusese vreodată cineva dreptul să spere.

Avea trei lire, cu una plătea drumul cu diligenţa până la casa doamnei Mundi-Dickson, un cufăr mic de haine purtate, o pisicuţă şi, chiar dacă el nu i-o mărturisise

niciodată, iubirea lui Miles Redmond. Era cea mai bogată femeie din lume.

Se desprinse până la urmă din braţele lui şi îl sărută pe piept.

La urma urmei, ea era Cynthia Brightly. Îşi îndreptă spatele.

Miles se mişcă uşor când ea se furişă afară din încăpere; aşternuturile oftară. El murmură ceva. Dar nu se trezi, şi ea se bucură.

Pentru că, în ciuda hotărârii ei, nu avea deloc încredere în propria tărie de caracter.

Capitolul 22

Miles se trezi în zgomotele pe care le scotea servitoarea care făcea focul. Se agită, îşi aminti, se ridică, o sperie pe femeie, care nu se aşteptase să îl găsească pe domnul Redmond pe jumătate dezbrăcat într-un pat care arăta de parcă se dăduse o luptă în aşternuturi.

Îşi trecu mâna pe locul unde trebuia să doarmă Cynthia. Cealaltă parte a patului era rece.

Deci plecase de ceva vreme. Poate se strecurase afară în timpul nopţii. Presupunea că era uşurat de idee.

Nu îşi dădea seama ce anume însemna noaptea trecută pentru viitorul lor. Se gândi că poate ar fi trebuit să o întrebe. Se îmbrăcă, o nelinişte ciudată îl făcu să se grăbească. Se uită în oglindă, văzu că barba îi înnegrea uşor maxilarul şi se hotărî să o lase aşa măcar până după micul dejun, căci îşi dorea neapărat să o vadă. Părea pe deplin odihnit. Zâmbi viclean la reflexia lui.

*

Îşi găsi sora singură la micul dejun, cu bărbia sprijinită în pumni. Ea ridică privirea, îl văzu, se încruntă – poate la barba lui – şi îi prezentă un rezumat sărăcăcios.

— Cynthia a plecat. Părea abătută şi, trebuia spus, puţin invidioasă. Nu e nicăieri. Argosy e în toane cam proaste. I-a lăsat un bileţel.

Jonathan îl consolează. Georgina n-a coborât încă la micul dejun, iar eu sunt mai matinală decât de obicei. Oh, mama şi *papa* sunt acasă.

Şi la început simţi că parcă îngerii cerului coborâseră să cânte în corul lor ceresc. Era o zi minunată! Cynthia nu era logodită! Nu avea să se mărite cu Argosy! Ea…

Inima lui se opri revoltată în piept.

— A plecat? repetă el cu un calm aproape funebru.

— I-a lăsat o scrisoare. Pe sub uşă! În care spunea „îmi pare rău". Argosy e dat peste cap. Violet era crispată. Şi neconsolată. Şi-a pus valetul să îi strângă lucrurile.

— A plecat? Miles uitase orice alt cuvânt pe care îl ştia.

Nu lăsase niciun bileţel pentru el? „A plecat" însemna să nu se ştia unde sau cu cine, sau dacă era bine şi în siguranţă. „A plecat" însemna că nu o va mai revedea niciodată.

„A plecat" poate că însemna plecată ca Lyon. Pentru o clipă rămase complet paralizat.

— Miles… Violet îl scruta din priviri în felul acela al ei, care nu era deloc înţelegător. Ce ai?

— N-am nimic.

Negarea era un reflex. Dacă îi repeta cuvintele scăpa de corvoada de a se gândi la altceva de spus.

Violet lăsă capul într-o parte.

— Ba cred că ai ceva, insistă ea.

El nu o băgă în seamă.

— Unde crezi că s-a dus?

Spera ca întrebarea să pară nepăsătoare. Din păcate, sună ca o comandă militară.

Sora lui era teribil de încruntată acum. Încercă să îşi relaxeze fruntea. Încruntarea nu dispăru.

— De ce vrei să ştii? întrebă ea.

— Pentru numele Domnului, Violet, spuse el foarte încet, înfiorător de încet, de parcă ea era un copil debil

mintal. Ştii unde s-a dus?

Sora lui încremeni, cu ochii cât cepele. Rămase cu gura căscată şi cu sprâncenele unite într-o linie. Pentru o clipă, se uită pur şi simplu lung la el şi nu făcu nimic ca să evite să se încrunte.

— Miles! Suspinul ei adânc aproape că îi dădu părul pe spate. Oh, Doamne sfinte! Tu! Cynthia Brightly!

— Violet… el îşi mârâi cuvântul. Începu să se mişte. Parcă, dacă se tot mişca, avea cumva să ajungă mai aproape de locul unde plecase Cynthia. Te rog!

— Tu şi Cynthia Brightly! Cynthia Brightly! Tu!

Oh, iată că o făcuse! O zăpăcise pe Violet şi, pentru restul zilelor, ea urma să repete cuvintele acelea ca un papagal nebun.

El se opri.

— Vrei să te scutur de ceafă, Violet? Asta vrei? Mai pot s-o fac şi n-am nicio remuşcare pentru asta. Spune-mi unde putea să se ducă… adică, te rog, adăugă el, într-o încercare absurdă de a îndrepta discuţia spre normalitate.

— N-ai fost nepoliticos şi ciudat, pentru că te simţeai rău. Te simţeai… Cynthia!

— Oh, Doamne! Violet. Trebuie să încetezi.

În mod cert fascinaţia lui Violet o împiedica să vadă ameninţarea reală de a fi scuturată bine sau trasă de urechi. Continuă să se uite la fratele ei într-un fel care îl făcu pe Miles să se simtă deosebit de expus.

Apoi, expresia ei se transformă în veneraţie.

— Doamne sfinte, Miles! Cât de dulce din partea ta – a ta! — să o îndrăgeşti pe Cynthia Brightly şi, oh, Doamne, Dumnezeule, *papa* o să te renege!

O frază care începuse cu mirare se încheie cu o nelinişte profundă.

— N-o să mă renege. Miles o spuse mai degrabă din obişnuinţă, căci nu era deloc convins de spusele lui. De fapt, era sigur de gravitatea consecinţelor.

— Nu. Miles, nu poţi s-o faci, zise hotărâtă Violet. Nu poţi să te duci după ea. N-aş suporta să te pierd şi pe tine, Miles. *Papa* o să te dea afară. Mai că l-a făcut praf pe Lyon

atunci. Sigur ce crezi că simţi pentru Cynthia e doar…

— Nu e „doar”, Violet.

El vorbi încet, dar cu o asemenea hotărâre, încât ea se opri, de parcă i-ar fi acoperit gura cu mâna.

El râse scurt şi sec văzându-i expresia uluită.

— Nimic despre Cynthia nu e „doar”. Miles îşi detesta mărturisirea. Nimic nu îl făcuse vreodată să se simtă mai… absurd. Mai vulnerabil.

Mai uman.

Violet rămase tăcută. În lumea ei, Miles se purta mereu în anumite moduri. El era cel care ţinea lumile lor împreună. Şi ce însemna dacă Miles, dintre toţi oamenii, era la fel de uman ca toţi ceilalţi?

Nu era sigur la ce să se aştepte: la un acces de furie? Să plece valvârtej din cameră? La o tăcere şi mai încăpăţânată?

Ea îşi băgă mâna în buzunarul de la haina îmblănită, scotoci pe acolo şi întinse palma. Ceva strălucea în ea.

— Ăsta e al tău, nu?

El coborî privirea spre nasturele din argint care îi lipsea.

Apoi ridică privirea spre Violet, cu răspunsul evident pe chipul lui.

— L-am găsit ieri lângă bancă. Unde am găsit-o pe Cynthia în grădină. Stătea singură şi… era cam roşie în obraji. Violet îşi atinse nasul ca să îi arate. Plânsese. I-am spus că parcă… Violet se opri. Exact cum dăduse brusc peste Cynthia cu o zi înainte, aşa ajungea să îşi dea seama acum… Avea inima frântă. Miles… Oh. *Avea* inima frântă. Te voia pe tine. Te voia pe *tine.*

Îşi duse mâna la gură. Chipul lui Violet era palid şi tras, de parcă ea însăşi îşi simţea inima frântă.

Miles se gândi la ce făcuse Cynthia cu o zi înainte: plânsese şi încercase să îşi ascundă lacrimile. El ştia cum trebuie să se fi simţit. Apoi ea îşi întorsese faţa spre el ca să se asigure că Miles ştia sigur tot ce simţea ea.

Noaptea trecută. Generozitatea şi frumuseţea ei şi, oh, Doamne… pasiunea ei înflăcărată.

Fusese un interludiu binecuvântat de uitare, un răgaz nesăbuit de la gândire şi raţiune. Păruse teribil de potrivit, teribil de necesar.

El, asemenea oricărui bărbat, pur şi simplu nu se gândise la ce urma să aducă dimineaţa.

— Doar că... doar că nu mi-am închipuit niciodată că o să plece.

Abia dacă fusese conştient că vorbise cu voce tare; fraza era finalul iureşului de gânduri din mintea lui. Nu îşi închipui că se simţea durere în vocea lui. El nu o auzi.

Dar sora lui o auzi.

Violet se uită la el, încercând să nu se încrunte. Căzută pe gânduri, întoarse nasturele de argint între degete, el nu îl recuperase de la ea.

Sărmana Violet! Se confrunta încă odată cu revolta, schimbarea şi înţelegerea situaţiei, dar poate că avea nevoie de asta. Familia Redmond, atât de liniştită, elegantă, demnă şi de impenetrabilă – la suprafaţă, lovită de colo-colo de lucrul ăsta capricios numit iubire, modelată de iubire, chiar dacă ar fi preferat să se situeze deasupra ei. Modelată de iubire aşa cum forţele naturii modelau munţii şi văile.

Nu ar fi condamnat-o pe Violet dacă s-ar fi hotărât să se retragă într-o mănăstire.

Numai ideea – dezastrele pe care le-ar fi provocat imediat în orice mănăstire – îi distrase atenţia şi aproape că îl înveseli.

— Miles? Ea îi rosti numele pe un ton întrebător. Interesant, suna ca tatăl lor: controlând cu răceală cuvintele pe care urma să le spună. Deci ea ajunsese la o concluzie. Nu suport ideea de a te pierde. Dar cred şi că ideea de a te vedea cu inima frântă mă face teribil de nefericită. Şi am decis că cel mai mult pe lume mi-ar plăcea să fii fericit.

El reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Cât de matur din partea ta, Violet!

— Eu am invitat-o la petrecere. E vina mea.

— Oh, nu, spuse el, şi zâmbi uşor întristat. Cu

siguranţă, nu e deloc vina ta, indiferent de cât de mult mi-ar plăcea să-ţi dau dreptate.

Rămase tăcută – atât cât putea Violet – şi abătută pentru o clipă.

— Violet, îţi promit un lucru: n-ai să mă pierzi niciodată. Niciodată. Orice s-ar întâmpla.

Sugerând, bineînţeles, că urma să se întâmple *ceva.*

Nici el, nici Violet nu aveau o idee despre cum îşi va ţine promisiunea. De altfel, nici el, nici Violet nu aveau vreun mod prin care să prezică reacţia tatălui lor, dar era o certitudine că va avea o reacţie.

Însă puterea convingerii lui Miles păru să îi ridice moralul lui Violet, aşa cum se întâmpla de obicei.

Ea oftă pur şi simplu.

— Orice ar fi, Violet, trebuie să ştii c-o să fac tot ce-mi stă în putinţă ca s-o găsesc. Nu contează dacă îmi spui sau nu.

— Zicea ceva de o doamnă în vârstă şi enervantă într-un scaun cu rotile. Doamna Mundi-Dickson. În Northumberland. O să fie doamna ei de companie.

Părea o ocupaţie total nepotrivită pentru Cynthia Brightly. Îşi închipui în ce buclucuri va reuşi să intre ca doamnă de companie, plătită de o femeie enervantă, ţintuită într-un scaun cu rotile.

— Unde? întrebă el.

— Nu ştiu. Northumberland e tot ce ştiu.

Era de ajuns. Într-adevăr, un singur detaliu nu ridica vreo dificultate pentru Miles, care era instruit să urmărească unde duceau detaliile, ca să dezvăluie fără scrupule misterele.

El dădu să plece. Şovăi o clipă.

— I-ai spus lui Argosy despre doamna Mundi-Dickson?

— Păi, nu, dar…

— Spune-i, îi zise Miles. Vreau ca el să ştie.

Pentru că mai mult decât orice, voia ca Cynthia să poată alege. Dincolo de ce credea că ştie despre cum se simţea sau ce voia Cynthia, el îşi dorea ca ea să aleagă.

Şi dacă Argosy avea destui bani, dacă Argosy era

mânat de nevoie şi pasiune ca să dea de ea, atunci trebuia să aibă dreptul să o facă.

Miles voia ca totul să fie corect.

Îşi îmbrăţişă sora şi o sărută pe ambii obraji, lăsând-o de tot fără cuvinte.

Avea să o găsească pe Cynthia. Dar, mai întâi, trebuia să mai facă un lucru, căci Miles Redmond se străduia mereu să facă ce trebuia.

Cu entuziasmul cu care se oprise pe insula locuită de canibali, se duse să-şi caute tatăl.

*

Tatăl lui se bucura de o dimineaţă plăcută, după cum se vedea. Punea o carte pe raft în salon şi se întoarse când intră Miles.

— Miles! Cum a fost petrecerea…

— Bună dimineaţa, domnule. Cred că ar trebui să-ţi spun că am de gând s-o cer de nevastă pe domnişoara Cynthia Brightly.

Tot trupul tatălui său – chipul, mâinile, totul – rămase îngrijorător de nemişcat.

Miles aşteptă. Se întreba dacă nu cumva aşa arătau organele interne când încremeneau în stare de şoc.

Era pe cale să facă un pas şi să îl atingă pe tatăl lui, ca să se asigure că mai era în viaţă şi nu doar gata să se prăbuşească în faţă pe covor, când Isaiah se mişcă brusc. Foarte sprinten, de parcă îngrijorătoarea secundă de încremenire nu existase vreodată.

Absorbise şocul şi formulase un răspuns. Începu din nou să respire. Tatăl lui era cu adevărat extraordinar.

— Ei bine, asta nu e chiar ce-am plănuit noi, nu, Miles?

Rece, crispat şi detaşat, calculat ca să intimideze: ah, încrederea tipică a celor din familia Redmond. O aveau cu toţii, sub o formă sau alta, dar nimeni nu o ilustra mai bine decât tatăl lui.

Avusese la dispoziţie decenii în care să o

perfecţioneze.

— Şi cum rămâne cu Lady Georgina? Fiica unui om foarte bogat şi drag prieten de familie? Bărbatul care va finanţa cu entuziasm expediţia ta?

— O să găsesc în altă parte fonduri pentru expediţie. Îmi imaginez că Lady Georgina ia micul dejun în clipa asta. E o fată minunată.

Nu fusese deloc corect cu Georgina. Totuşi, ei nu s-ar fi potrivit niciodată. Avea timp mai târziu să îi fie ruşine pentru purtarea lui.

Alte lucruri păreau mai urgente acum.

— Aşa e. Şi totuşi, tu… n-ai putea să…

Tatăl lui nu reuşi să termine fraza.

Miles era hotărât.

— Aş dori să ştii că nu-mi face deloc plăcere să te şochez sau să te dezamăgesc, domnule.

— Ce uşurare să aud asta. Cuvintele nu fură însoţite de nicio schimbare de ton.

— N-am de ales în privinţa domnişoarei Brightly.

— N-ai de ales? Vocea lui Isaiah era dispreţuitoare şi neîncrezătoare acum. Pentru numele lui Dumnezeu, Miles! I-ai făcut un copil târâturii ăleia? Faci asta din onoare? O reacţie atât de extremă e foarte greu de înţeles. O sumă frumuşică ar putea să…

— Nu e o târâtură.

Tăcute, implacabile, sinistre ca un şreang, cuvintele lui. Miles nu mai simţise niciodată o furie atât de mare.

Isaiah lăsă uşor capul pe spate la impactul cuvintelor. Nimeni nu îi mai vorbise vreodată aşa.

Îşi studie fiul. Cu ochi verzi şi aspri.

— Ce-ai spus, Miles? întrebarea sună blând, dar primejdios.

Miles îşi rosti cuvintele cu un maxilar care ameninţa să se blocheze de atâta încordare.

— Ca să ne înţelegem, tată: trebuie să insist să nu te mai referi niciodată la Cynthia ca la o „târâtură”. Am de gând să o fac soţia mea.

— Tu… insişti? Vocea tatălui lui deveni funestă.

Pronunţă s-ul cu o şuierătură impresionant de asemănătoare unui şarpe.

Interesant, dispreţul tatălui lui îi dădu şi mai multă putere lui Miles. Îi întări furia şi hotărârea.

— Da. Insist. Am de gând să o fac doamna Redmond. De aceea, nu pot permite nimănui să se refere la ea altfel decât cu respect în prezenţa mea şi ar fi bine să nu aud că s-a referit cineva altfel decât cu respect în lipsa mea. Ne-am înţeles?

Privirea tatălui lui era glacială. Apoi zâmbi, şi zâmbetul era uşor răutăcios.

Nu spuse nimic o vreme.

— Unde e... Pauza era voit insultătoare, sugerând că, dacă nu putea să îi spună târâtură, nu mai existau alte cuvinte cu care să o descrie... Ea... acum?

— A plecat, spuse Miles pur şi simplu.

În mod evident, tatăl lui nu se aşteptase la un asemenea răspuns, îl privi pe Miles.

— De ce? întrebă el după o clipă.

Miles se gândi la răspunsul lui.

— Din onoare, cred.

Isaiah scutură scurt din cap. Gest care nu clarifica nimic.

— Unde s-a dus?

— Nu ştiu. Miles se simţi copleşit de dorinţa de a-şi lua zborul, de a pleca valvârtej. Cu cât era discuţia mai lungă, cu atât ea se îndepărta mai mult.

— Şi atunci cum ai să...

Se opri când Miles scoase un sunet nerăbdător şi se uită uluit la fiul său.

— Nu aştepta lordul Argosy la rând?

Ei bine, să şi-l închipuie pe tatăl lui ştiind un asemenea detaliu! Cu siguranţă, fusese informat de mama lui, care aflase probabil de la vreun servitor. Mama lui aproape că nu iubea nimic mai mult pe lume decât bârfele, cu excepţia modei sau a copiilor ei.

Miles păstră tăcerea. Se întreba cum arăta oare buza lui Argosy.

— A renunţat la un lord şi a preferat un Redmond, în schimb? Vocea tatălui său era încă vădit dispreţuitoare. Asta numeşti tu onoare? A decis să plece pentru că i-a pus coarne lui Argosy?

Miles bănuia că învăţase tăcerea rece, foarte rece, de la tatăl lui. Dar abia acum învăţa cât era de eficientă. Îl împiedica să facă ceva necugetat şi să îşi piardă cumpătul cu tatăl lui.

Pentru Isaiah, tăcerea lui Miles era greu de pătruns. Parcă se lupta cu propria reflexie.

— Şi ce-o să faci? Te duci după ea?

Scoase un sunet de parcă Miles avea de gând să se urce pe o mătură şi să plece în zbor sau să se dea peste cap de trei ori: părea ridicol şi ireal.

Tatăl lui îl punea cu mare succes la încercare. Isaiah nu ştia că Miles savura furia lui şi o găsea de-a dreptul tămăduitoare.

— Da. Un cuvânt tăios. Miles îl pronunţă fără vreo intonaţie. Am dus întotdeauna la bun sfârşit ce mi-am pus în minte. Nu văd de ce ar putea asta să-mi ridice mai multe probleme.

Miles observă că tatăl lui rămăsese extrem de calm.

Primise o lovitură, îşi aminti Miles în gând. Şi Isaiah Redmond încerca să ajungă la un compromis. Dar trebuia să facă faţă consecinţelor. Tatăl lui nu mai era tânăr.

— Ce s-a întâmplat, Miles?

Fu rândul lui Miles să îl întâmpine pe tatăl lui cu o tăcere neîncrezătoare şi furioasă.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Nu asta am vrut să spun. Nu vreau detalii. Am văzut-o pe fată. Nu e ca şi cum n-ar avea cu ce să trezească în orice bărbat în putere…

— Mai bine nu termini ideea… domnule!

Tatăl lui nu era singurul care putea să demonstreze ceva printr-o pauză insultătoare şi plină de subînţeles.

O furie trecătoare înnegură chipul tatălui lui, şi mâna lui tresări, de parcă i-ar fi plăcut să lovească obrazul fiului său cu podul palmei. Dar Miles trebuia să îi admire

stăpânirea de sine. Emoţia dispăru după aceea. Chipul lui Isaiah redeveni senin.

Apoi se uită la fiul lui.

Chiar se uită la fiul lui. Ochii verzi îl studiară. Urmă alt moment de tăcere. Dacă ar fi putut să se îndrăgostească de Lady Georgina, se gândi Miles, ar fi făcut-o cu dragă inimă. Dacă nu ar fi cunoscut-o niciodată pe Cynthia Brightly, viaţa lui ar fi fost diferită. Dar ştia că nu putea să şteargă nimic din ce se întâmplase.

Fusese sincer: nu se bucura deloc că îşi dezamăgea tatăl. Nu se bucura să creeze o ruptură. Suferea. Dar ştia că doar aşa era just. Şi acum, că ştia ce însemna iubirea, cum îi afecta lumea, nu ar fi putut niciodată să renunţe.

Miles îşi domoli vocea.

— Îţi înţeleg furia, tată. Nu pun la îndoială dreptul tău la ea şi nu mă bucură, nici nu mă mândresc cu asta. Pot să te asigur că nu mi-am propus niciodată să fac asta şi n-am făcut niciodată în viaţă ceva nesăbuit. Sunt sincer: simt că n-am de ales. Dar te asigur că, dacă vei ajunge să o cunoşti, vei vedea că domnişoara Brightly e un câştig pentru familie. Are coloană vertebrală, raţiune, inteligenţă, mândrie, cinste şi…

Când fusese tânăr, tatăl lui îşi folosise adesea ochii verzi şi strălucitori ca să aţâţe frica în inimile copiilor lui obraznici. Miles era obişnuit cu privirea aceea; i se păruse foarte eficientă când era mai tânăr şi nu-i mai fusese adresată de când era adult.

Dar nu privirea îl făcu să ezite.

Ci faptul că, la un moment dat, tatăl lui încetase să îi mai asculte cuvintele. În schimb, absorbea tot ceea ce transmiteau cuvintele lui.

Şi sub privirea lui Miles, ceva păru să se relaxeze în postura tatălui lui. Pe chipul lui, pe faţa lui. Şi văzu acolo ceva ca un fel de… pace?

— E ea toate astea? Vocea tatălui lui era neaşteptat de blândă. Părea amuzat. Şi – dacă Miles nu se înşela – uşurat?

De fapt, expresia de pe chipul lui îi amintea de

expresia lui Violet cu câteva momente în urmă.

În mod oficial, Miles era descumpănit acum. Lipsit de mânia lui, de dreptatea lui, se simţi deodată în pierdere.

Isaiah Redmond ocoli biroul şi se duse spre fereastră. Urmări cu un deget decoraţiunile complexe de pe lemnul lustruit. Poate că folosea suprafaţa aceea lucioasă ca să îi ghicească viitorul, viitorul fiului şi moştenitorului lui. Sau urmărea calea pe care şi-ar fi dorit să o urmeze Miles.

Miles aşteptă. Spusese tot ce avusese de spus.

Isaiah se întoarse din nou spre el.

— Sunt trei lucruri pe care aş dori să le ştii, Miles. Mă asculţi?

— Da, domnule.

— Mai întâi: pur şi simplu nu pot şi n-am să iert o căsătorie între un Redmond, orice Redmond, şi domnişoara Cynthia Brightly. Asta înseamnă că n-ai să mai primeşti niciun şiling de la mine cât trăiesc eu, dacă alegi să te însori cu domnişoara Brightly. Totuşi, vei fi bine-venit în casa noastră, de mama ta şi de mine; restul familiei va fi liberă şi ea să te primească. Dar tu şi… doamna ta… nu puteţi să locuiţi la Redmond House. Nu eşti bine-venit la clubul Mercur. Nu vei deveni membru. N-am să finanţez niciunul dintre proiectele tale. N-am să revin asupra acestor puncte. Ne-am înţeles?

Pedeapsa era aspră; Miles era convins că Isaiah vorbea foarte serios şi că va aplica totul neînduplecat.

Dar nu era o decizie aşa de aspră pe cât era în stare Isaiah să accepte. Miles bănuia că era doar corect.

Va avea timp mai târziu să priceapă ce însemna pentru el sau dacă va însemna ceva pentru el. În clipa aceea, nu conta decât Cynthia.

Miles trase aer în piept şi încuviinţă din cap.

— Al doilea lucru? îl îndemnă pe tatăl lui cu un semn din cap.

— Al doilea lucru e ăsta…

Miles privi cu o uluire desăvârşită cum buzele tatălui lui se arcuiră într-un zâmbet oarecum mâhnit. De fapt, era aproape afectuos. Era cu siguranţă amuzat.

— Nu e absurd, fiule?

Lui Miles îi luă o clipă, apoi îşi aminti.

Era greu de uluit. În mod oficial, era uluit acum.

Ce ştia tatăl lui despre iubire? Era oare mama lui Miles iubirea vieţii lui? Interpretase el corect privirea pe care tatăl lui i-o aruncase lui Isolde Eversea cu atâţia ani în urmă?

Şi… nu. Poate că iubirea putea să fie smerită, miraculoasă, hilară, necesară şi superioară. Îţi cerea totul. De fapt, era… totul.

Totul, mai puţin absurdă.

— Nu, domnule, recunoscu el ferm. Nu e.

Şi apoi gura lui se răzvrăti: se arcui într-un zâmbet strâmb. Celălalt colţ al gurii nu voia să se supună.

Dar Miles bănuia că era un fel de a începe să-şi cunoască tatăl: încercarea aceea de a schimba zâmbete, după un război rece al cuvintelor.

Şi totul se întâmpla din vina Cynthiei. Miles se gândi la felurile în care Cynthia Brightly reuşise să îi întoarcă viaţa cu susul în jos, să îl deschidă, să îi arate perspective pe care nu le visase niciodată – el, care îşi croise drum prin junglă, asudase din cauza frigurilor, se uitase prin microscoape şi gustase din plăcerile exotice ale cărnii.

Aparent, adevăratul prag se afla înăuntrul lui… şi în faţa lui. În familia lui. În tatăl lui.

În viitorul lui cu Cynthia.

Acum era liber să îşi petreacă restul vieţii descoperind.

Era interesant. Şi, desigur, iubea „interesantul” mai mult decât orice pe lume.

Tatăl lui încuviinţă rigid din cap.

Tăcerea urmă concluziei ciudate. Singurul moment ciudat de care îşi amintea Miles şi care îl implicase pe tatăl lui fusese când Isaiah Redmond urlase „Fiu de curvă ce eşti!” în clipa în care Colin Eversea scăpase de spânzurătoare.

Până în prezent, Miles continuase să se întrebe de ce Isaiah fusese surprins. La urma urmei, Colin era un Eversea.

— Al treilea lucru, tată? întrebă el cu blândeţe. Se

chinuia din răsputeri să nu transmită nerăbdare în vocea lui.

Miles se întrebă dacă pauza lungă ce urmă trăda nehotărârea tatălui lui în privinţa lucrurilor pe care urma să le spună. Dar în cele din urmă, Isaiah spuse:

— Te admir, Miles.

Uşoara surprindere şi reticenţa cu care rostise cuvintele nu erau prea măgulitoare. Dar lui Miles i se tăie respiraţia. Nu spusese: „Sunt mândru de tine, Miles”, ci infinit mai bine „Te admir”.

Isaiah îşi alesese atent cuvintele, ca să încuviinţeze faptul că nu avea niciun merit pentru ce devenise Miles şi ca să se asigure că Miles ştia că alt bărbat formidabil – un bărbat pe care Miles îl admira – îl considera demn de admiraţie.

„Ce anume admiri?” şi-ar fi dorit să întrebe. „Realizările mele? Sau alegerile mele? Abilitatea mea de a le face irevocabile? De a risca tot ce am pentru singurul lucru de care am nevoie?”

Pentru moment, încuviinţă scurt din cap.

Tatăl său zâmbi ca pentru sine.

Isaiah Redmond se lăsă luat prin surprindere.

— Dacă are loc vreo nuntă, cu mare plăcere aş vrea să fie organizată la biserica din Pennyroyal Green. Cred că familia Eversea sunt cu un pas înaintea noastră la capitolul nunţi. Şi nu se poate aşa ceva.

Miles era absolut de acord cu tatăl lui.

— Da, domnule.

Tatăl lui îşi arcui o sprânceană în semn că întrevederea se încheiase şi se întoarse încet spre fereastră.

De parcă, într-o bună zi, Lyon avea să vină acasă pe pajişte.

Miles făcu o plecăciune, vrând să îşi arate respectul, chiar dacă îl vedea sau nu tatăl lui.

Se întoarse şi ieşi din încăpere, cu spatele drept şi cu demnitatea neştirbită.

Se opri pe coridor, dincolo de biroul tatălui lui, pe

măsură ce importanţa discuţiei îl copleşi. Îşi permise un moment de nemişcare, de mirare: îşi puse mâna pe linia strălucitoare a balustradei ca să se sprijine, să se orienteze, să facă legătura cu tot ce însemna lumea Redmond.

Apoi folosi rampa ca să coboare în grabă scările.

Aproape că zbură pe treptele de marmură, cu mâna arzând de la viteza cu care coborâse, tocurile cizmelor lovind cu putere marmura şi făcând câte trei paşi deodată. Erau trepte pe care le folosise de nenumărate ori în viaţa lui; nu aveau să mai facă niciodată parte din viaţa lui.

Urma să aibă propria casă.

Pentru moment, singurul lucru care conta era să găsească o bătrână ţâfnoasă, ţintuită într-un scaun cu rotile.

La drept vorbind, nevoia nu implica nicio provocare.

Din experienţă ştia că un singur indiciu era cheia de acces într-un întreg univers. Trebuia doar să ştii cum să te uiţi.

Capitolul 23

— Domnişoară Brightly! Afurisita asta de pisică iar s-a băgat în aţele mele! Ar trebui să vâneze un şobolan!

Vocea doamnei Mundi-Dickson putea să capete tonuri sculptate în piatră rece: stridente, ascuţite şi impresionant de sănătoase pentru cineva care pretindea că nu era sănătos.

Nu era nimic în neregulă cu doamna Mundi-Dickson, cu excepţia vârstei – şi vârsta, pentru Cynthia, nu era în sine o infirmitate. Doamna Mundi-Dickson hotărâse pur şi simplu cu ani în urmă să fie plictisită şi nefericită, se întronase în scaunul ei cu rotile şi se apucase să-şi facă o reputaţie din nefericirea ei. Măcar angaja legiuni de fete, care intrau şi ieşeau din slujba ei. În felul acela doamna făcea un serviciu, îşi spuse Cynthia cu un umor negru.

Se afla într-o zonă destul de izolată din

Northumberland. Ar fi fost o provocare să scape de acolo. Cynthia îşi petrecuse fiecare clipă cu gândul la scăpare şi se afla aici doar de patru zile.

— Mă duc eu să-l iau, doamnă Mundi-Dickson.

— Nu ţi-am zis niciodată că poţi să aduci o afurisită de pisică, spuse pe o voce de soprană stăpâna ei din camera de zi.

— N-aţi spus niciodată că nu pot, răspunse Cynthia cântat.

Se duse să îl ia pe Spider, îl scoase dintre firele în care era încolăcit, îi luă ceva să îl îndepărteze din apropierea acelor de tricotat ale doamnei Mundi-Dickson. Apoi reveni în foişor pentru că i se păru că auzise uşa deschizându-se.

Se dovedi că auzise bine. Se pare că Miles Redmond intrase fără probleme în casă.

— Oh! Răsuflarea Cynthiei se opri cu un geamăt. Aproape că scăpă pisica din braţe.

Reuşi să îl lase uşor pe Spider la picioarele ei.

Miles îi privi atent fiecare mişcare. De parcă tot ce făcea ea era extraordinar de important.

Pisicuţa se avântă în forţă spre cizma lui Miles într-un atac năucitor. Apoi zbură în direcţia opusă a coridorului, cu coada zbârlită.

Rămaseră în picioare, faţă în faţă, într-o tăcere absolută.

Ea răsuflă.

— Dar cum ai…

— Am bătut. Apoi am decis să intru, căci nimeni nu părea să îmi deschidă, explică el calm.

Se priviră lung încă o clipă.

Ea schiţă un zâmbet.

— Ai plecat.

El părea iritat. Ea ştia că el se simţea ciudat. Cum plecarea ei era ceva greu de tăgăduit şi îi era greu să îşi dea seama exact de starea lui de spirit, Cynthia nu spuse nimic.

Doar îl privi. Părea să îl simtă peste tot, pe piele, în

felul în care inima îi bătea. Inimă care voia foarte mult să îi sară din piept ca să se alăture lui.

— Ei bine, aşa am crezut că e cel mai bine să… zise ea uşor.

— Înainte de ivirea zorilor.

O acuza pe un ton aproape triumfător, cu vocea tot mai încordată. De parcă ea era cea care începuse discuţia.

— Ei bine, da, am plecat, îi făcu ea pe plac cu tandreţe.

Putea să se ciondănească oricât voia cu ea. Putea să urle fel de fel de epitete, să îşi agite pumnii, să îşi arunce mâinile în aer, să se plimbe de colo-colo, să facă tot ce voia el ca să scape de frica de a o pierde, de frica pentru siguranţa ei sau de propria lui iubire.

Ea avea să aştepte, să stea acolo şi să îl iubească. Şi să îşi deschidă braţele când va termina.

— Domnişoară Brightly! se auzi strigătul în falset din camera alăturată. Vreau afurisitul ăla de ceai! Acum!

Amândoi o ignorară pe doamna Mundi-Dickson.

Miles trase adânc aer în piept. Îşi ţinea pălăria într-o mână şi începuse să o lovească de cealaltă, de parcă încerca să scuture ceva din ea.

Doamne sfinte! Miles Redmond se foia!

— Cum… cum m-ai găsit? Era teribil de impresionată de viteza cu care o găsise.

— Violet, spuse el scurt. Vocea lui era foarte scăzută. Ştia ceva despre o bătrână într-un scaun cu rotile în Northumberland. A fost foarte simplu să pun câteva întrebări. Se pare că doamna Mundi-Dickson este foarte cunoscută prin părţile astea.

— Domnişoară Brightly! răcni bătrâna în scaunul cu rotile din camera alăturată. Îmi vreau ceaiul. CEA-IUL. Ceai. Şi dacă nu mi-l aduci de îndată, îmi iau bastonul şi…

Miles se întoarse iute.

— Vă… rog… mârâi el.

O tăcere şocată se aşternu în cealaltă cameră.

Cynthia nu mai fusese niciodată atât de bucuroasă.

Miles se întoarse spre Cynthia şi părea atât de calm,

că n-ai fi zis că vorbise.

— Am venit să te întreb ceva, Cynthia, continuă el încet. Şi înainte să întreb, trebuie să-ţi spun că am vorbit cu tata şi nu e de acord cu… ce am să întreb. În cazul în care o să fii de acord… cu ce am să întreb, trebuie să ştii că vom trăi doar din venitul meu. Ceea ce înseamnă că vom trăi în condiţii modeste, comparativ cu felul în care trăieşte familia mea în prezent. Iar lordul Argosy ar putea să vină după tine dintr-o clipă în alta, căci Violet i-a spus şi lui unde să te găsească. Şi după cum ştii, Argosy e un om care are o situaţie materială demnă de luat în considerare. Dar ni se va permite să ne vedem cu familia mea. Vei avea o familie.

Inima ei se opri în loc. Cum rămânea… cu toate visurile lui, cu lucrurile care îl făcuseră ceea ce era… Avea să renunţe la toate? Pentru ea? Pentru asta?

— Miles. Nu pot… Nu pot să permit… Cum rămâne cu visurile tale? Lacao! Nu pot să permit…

— Tu eşti visul meu, Cynthia, îi zise el simplu. Nu adăugă „prostuţo”, deşi tonul lui aproape sugera asta.

Ea se opri deodată. Ah, cât de proastă fusese! Ştia că Miles Redmond nu făcea niciodată ceva la care să nu se fi gândit cu mare atenţie.

Ştia exact ce anume făcea.

Alesese iubirea. O alesese pe ea.

Inima îi sări din piept, aşa cum zburau în aer bănuţii aruncaţi la finalul unei cununii.

El îi citi expresia de pe faţă. Şi unul dintre zâmbetele acelea uşoare – cele care o înflăcărau şi care păreau să oprească timpul în loc – începu să îi lumineze chipul.

El făcu un pas înainte. Ea făcu un pas înapoi.

— Cynthia, uite… Uite care e treaba. El îşi privi încruntat pălăria şi o aşeză prudent pe masa de la intrare, de parcă era vina pălăriei că fusese tentat să o tot mişte în mâini. Te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut. Din clipa în care ţi-am văzut rochia albastră cu coada ochiului. Inima mea ştia, sufletul meu ştia, dar mintea mea e arogantă şi s-a gândit că are ceva de spus în toată povestea asta şi aparent mândria mea e… să îi zicem aşa,

formidabilă. După cum prea bine ştii. Totul s-a întâmplat pe neaşteptate – iubirea pentru tine. Nu avea nicio logică pentru mine. Am încercat să îi dau un înţeles în singurul fel în care ştiam şi... ei bine, nicio ştiinţă nu se aplică iubirii. Trupurile noastre au ştiut totul de la bun început. El schiţă un zâmbet care o înflăcără teribil. Şi apoi...

— Şi apoi? îl încurajă ea. Nu se sătura niciodată să îl asculte pe Miles Redmond spunându-i cât de mult o iubea şi îi plăcea teribil discursul lui.

— Ei bine, dorindu-te, mi-am dat seama cât de mult te iubesc. Dar chestia amuzantă e că... am ştiut din prima clipă că era scris să fii parte din mine, şi ştii de ce? Mi s-a tăiat răsuflarea prima dată când te-am văzut. Dar ironia eşti tu, pentru că, atunci când sunt cu tine, simt că fiecare suflare este prima şi... nu m-am simţit viu până nu te-am atins. Aşa că e clar, ca să continui să trăiesc, să respir, trebuie să fiu cu tine.

Era cel mai grozav discurs pe care îl auzise ea vreodată sau pe care avea să îl audă vreodată. Puteai să fii sigur că Miles Redmond găsea un mod prin care să îmbine iubirea şi ştiinţa şi să mai adauge şi un strop de ironie în toată povestea.

— E o chestiune biologică, nu-i aşa? spune ea încet.

— Cam da şi aş fi fericit să mor pentru tine.

Cynthia nu s-ar fi îndoit nicio clipă de adevărul spuselor lui.

— Am să fac aşa încât să mă asigur că n-o să fie nevoie de aşa ceva.

Cuvintele ei îl făcură să surâdă.

— Te iubesc, Miles.

— E ciudat, nu? spuse bărbatul care nu mai fusese niciodată descurajat de ceva ciudat.

Parcă amândoi presupuseseră că „iubirea” era un loc mitic, un fel de El Dorado. Dar ei îl căutaseră, îl găsiseră şi descoperirea îi stingherise. Pentru că încercaseră să se sustragă – ori cine erau ei ca să încerce să subjuge ceva extraordinar pentru ţelurile lor omeneşti şi mărunte? — şi pentru că dovediseră existenţa acelui El Dorado.

Iubirea semăna mai mult cu Lacao. Frumoasă, terifiantă şi stranie. Puteau să descopere la nesfârşit ce avea ea de oferit.

— Miles, te iubesc. Pe tine. Te iubesc. Îmi pare rău dacă Argosy se simte rănit, dar nu poate să-mi pară prea rău dacă te am alături. O să merg oriunde cu tine.

— Oh, spuse el încet. Foarte bine, atunci.

El mai făcu un pas în faţă.

— O să găsim o cale să ne întoarcem în Lacao, îi promise ea.

— Bineînţeles că o să găsim.

El părea în continuare tulburat. Spider se furişă uşor înapoi în încăpere şi se aşeză o clipă pe cizma lui, apoi plecă iar valvârtej.

— Ceea ce ne duce la întrebarea următoare. Cynthia... El trase aer în piept ca să prindă puteri. Îmi faci onoarea de a deveni soţia mea? îşi spuse cuvintele la repezeală.

„Oh!”

Totul deveni înceţoşat şi umed. Ca la tropice, poate. Îşi trecu mâna peste ochi, căci avea nevoie să îi vadă clar chipul când îi răspundea.

— Aş fi onorată să fiu soţia ta, domnule Redmond.

O spusese cu o demnitate care ar fi onorat orice membru al familiei Redmond.

Sau, mai curând, încercă să o spună cu demnitate. Vocea ei se frânse puţin.

Miles aruncă o privire spre cer – în semn de recunoştinţă, poate – apoi ochii lui îi întâlniră pe ai ei. Radia de fericire.

Cynthia se întrebă cum putea cineva să reziste în faţa unei asemenea fericiri.

Dar fără îndoială că nimeni nu mai fusese aşa de fericit ca ea în clipa aceea, aşa că era imposibil să existe un precedent. Trebuia să le arate tuturor cum se făcea, de aceea trebuia să se mărite cu Miles Redmond şi să trăiască împreună până la adânci bătrâneţi.

Deodată sfioşi, deodată calmi, se priviră unul pe

celălalt în holul doamnei Mundi-Dickson.

Era şocant, dar doamna Mundi-Dickson nu mai spusese nimic. Auziră foşnete şi bocănituri din camera alăturată. Părea că îşi turna singură ceaiul. Ce imagine! Momentul era pur şi simplu ticsit cu minuni.

Apoi Miles se afla în faţa ei, după ce făcu un ultim pas lung şi uimitor, mâinile lui îi cuprinseră faţa, şi gura lui o atinse pe a ei aproape şovăielnic. De parcă nu îi venea să creadă că era ea.

Aşa că Cynthia îl asigură că ea era: îl luă de gât şi îl trase iute spre ea pentru ca Miles să ştie că nu mai pleca nicăieri, niciodată. Se întinse şi îi prinse gura frumoasă într-un sărut înflăcărat. Îi sărută maxilarul. Îşi întoarse obrazul ca să îi simtă favoriţii. Îi murmură nebunii, îi vorbi în limbajul iubirii, respiră căldura pielii lui, sudoarea grabei nebune cu care venise după ea.

Şi pe măsură ce o cuprinse în braţe şi o strânse mai aproape, acolo unde îi era locul, Cynthia se lăsă uşor pe spate şi îi scoase cu grijă ochelarii, care se aburiseră uşor. Îi şterse de corsajul ei, îi puse la loc pentru că de acum încolo ea trebuia să aibă grijă de el.

El părea amuzat.

— Te văd mai bine cu ei, draga mea, murmură el.

Apoi buzele lui se apăsară pe ale ei şi Miles începu minuţios să o guste.

Sfârşit